JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2009 / 03 • 106422 • YIL 13 • SAYI 55 • 6 TL

Sibel Köse

Joe Jackson

Marc Sinan

Jazz Kadınları

Erdem Helvacıoğlu

16. İstanbul Jazz Festivali

George Benson

BOYUT YAYIN GRUBU

03

9 771300 884003

Babil'in Asma Bahçeleri
Kral ve Kraliçelerini Bekliyor

Gardens of Babylon
boutique hotel & residences

high healthy cuisine by Ender Saraç

high health center by Ender Saraç

BOUTIQUE HOTEL AÇILDI

Son 9 Rezidans

BREEZE by Emre Ergani

babil boutique by Özlem Süer

MUU SPA&WELLNESS

eiffel cuisine de voyage

QUAYA

shish turkish•cuisine

Bodrum
Babil'in
Asma
Bahçeleri
yüksek yaşam
kalitesi sunan
eşsiz konsepti ile
sizleri bekliyor.

gob-art by Ayfer Toprak

piazza italian•cuisine

ÇAKIRLAR Group Of Companies

Bodrum Rezervasyon ve Satış Ofisi
Tel: +90 (252) 382 75 80
www.gardenbabylon.com / info@gardenbabylon.c

KURS The Brand Coach

N A R D I S

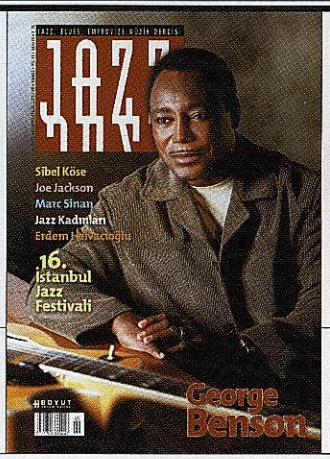

JAZZ

Sayı: 55
Temmuz-Ağustos-Eylül 2009
Kapak: George Benson

Merhabalar,

Bu yıl 16.sı yapılacak olan **İstanbul Jazz Festivali** gündemimizde. Kriz vesaire her şey çok etkiledi, buna da şükür mü demek gerekiyor bilemiyorum. Az konser var. Umarız katılım çok olur.

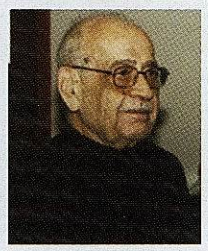

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin Yaşamboyu Başarı Ödülü bu yıl çağdaş müzik ve özellikle elektronik müzik alanına yaptığı çalışmalarıyla tanınan besteci, eleştirmen, dergimizin de eski yazarlarından **İlhan Mimaroğlu**'na veriliyor.

Kriz reklamlarımızdan da görebileceğiniz gibi bizi çok etkiledi. Özellikle festival döneminde sponsor firmaların reklam desteğinden kaçmaları bizi derinden yaralıyor. Herşeye rağmen dergimizin içeriğinin çok doyurucu ve zengin olduğunu da söylememiz gerek. Aramıza yeni katılan arkadaşlarımız bizlere inanılmaz destek oluyorlar. Genç Cazcılar'dan **Mehmet Çağlar, Leyla Gücük, Emre Kartarı, Feridun Ertaşkan** aramıza yeni katılan yazarlarımız. Kendilerine teşekkür ediyoruz.

Bu sayımızdaki konularımıza gelince; her şeye rağmen yeni CD'ler kaydediliyor. Bu haberler inanın çok önemli. Eskiden müzisyen arkadaşlar sponsor arar, beklerlerdi. Artık kimsenin sponsor aradığı yok, herkes, özellikle de gençler eteklerindeki taşları döküyorlar. Umarız önümüzdeki festivallerde onları da dinleme imkanı buluruz.
Bu sayımızda özellikle başarılı genç müzisyenlerimize ağırlık verdik. Vokalist **İpek Dinç**, piyanist **Ercüment Orkut**, vokalist **Cansu Aslan** bunlardan. Bize ABD'den yazan **Sevim Yolaçtı** ise bize yeni kişiler tanıştırıyor, bu sayımızdaki isim Blue Note'un tanıtım direktörü, **Cem Kurosman**.

Dergimizin bu sayısında önemli bir hacim kaplayan 16. İstanbul Jazz Festivali için, festivalin gerçek yıldızı, kapak konumuz George Benson hakkında **Can Ergelmiş** geniş bir araştırma ve çalışmayı gerektiren bir dosya yazısı hazırladı. Tam bu sırada oldukça önemli bir operasyon geçiren arkadaşımız her şeye rağmen yazısını vaktinde gönderdi, bu güzel yazı için teşekkür ediyor, tekrar geçmiş olsun diyoruz.
George Benson konusunda ondan ilham alan Klinik köşemizin yazarı gitarist **Cem Tuncer** de bir yazı hazırladı. Festivalde yer alan hemen tüm sanatçılar hakkında yazılar bulabileceğiniz bu sayımızda bir konuyu biraz hafif bıraktık. Nardis'te sahne alacak **European Jazz Club** konserlerine katılacak sanatçılarla yapacağımız röportajları önümüzdeki sayıya bırakıyoruz.

Dergimizin bir başka hacim tutan yazısını da **Leyla Diana Gücük** gönderdi. **Jazz Kadınları**. Üzerinde çalışılmış, şimdilik uzun bir liste gibi görünse de ileride daha da kapsamlı olabilecek bir çalışma.

Bu arada sadece ufacık bir haber gibi görünüyor ama ülkemizde bir ilk olan **Deniz Kuvvetleri Komutanlığına** ait büyük orkestraların konserleri bir festival altında yapılmış. Bu olayı önümüzdeki yıllarda yapılırsa, yerinde izlemek, katılmak çok keyifli olabilirdi diye düşünüyoruz. İstanbul'da yapılabilse keşke.

Hepinize keyifli bir yaz ve festival dileklerimizle...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Alper ALSAN, Başak YAVUZ, Can ERGELMİŞ, Deniz DÜNDAR, Devrim DİKKAYA, Derya DOĞU, Emre KARTARI, Emre MEMECAN, Erdem KORKMAZ, Feridun ERTAŞKAN, Füsun LEVET, Gazihan ÇAĞLAR, Güneş BAYRAK, Leyla Diana GÜCÜK, Özgen ÖZMAN, Saygın Mehmet ÇAĞLAR, Seda BİNBAŞGİL, Selim BENBA, Serdar TUNÇER, Sevim YOLAÇTI, Sezgi OLGAÇ, Uğur HÜKÜM, Yaprak Melike UYAR.

YÖNETİM / REKLAM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Grup Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Reklam Rezervasyon: Özlem Korkmaz
ozlem.korkmaz@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyut.com.tr

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.

Yönetim Yeri
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2009 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Larry Coryell
İstanbul, Nardis Jazz Club
Fotoğraf: Murad Şekerli
2005

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ'ARAZZI, Zuhal Focan
- GARY BURTON, Selim Benba
- BENNY GOLSON, Deniz Dündar
- YAZ VE JAZZ, Feridun Ertaşkan
- SİBEL KÖSE, Gazihan Çağlar
- FESTİVALLER, Zuhal Focan
- GUILDHALL Erdem Korkmaz
- PLAK ŞİRKETLERİ, Saygın Mehmet Çağlar
- YAZARLARIMIZ; TUNÇEL GÜLSOY, Devrim Dikkaya

24 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

26 FİRMALAR – SOUND'LAR
- MARC SİNAN, Orhan Kahyaoğlu

29 RÖPS.
- ANNE CZICHOWSKY, Başak Yavuz
- CANSU ASLAN, Tunçel Gülsoy
- ERCÜMENT ORKUT, Tunçel Gülsoy
- İPEK DİNÇ, Tunçel Gülsoy
- FERİDUN ERTAŞKAN, Tunçel Gülsoy
- ERDEM HELVACIOĞLU, Yaprak Melike Uyar
- CEM KUROSMAN, Sevim Yolaçtı

50 NELER OLACAK
- İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ, Zuhal Focan
- GEORGE BENSON, Can Ergelmiş
- GEORGE BENSON, Cem Tuncer
- S_V_M, Murat Beşer
- MARCUS MILLER, Sevin Okyay
- VICTOR WOOTEN, Sevin Okyay
- JOE JACKSON, Murat Beşer
- PETER CINCOTTI, Emre Memecan
- MELODY GARDOT, Sezgi Olgaç
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- BABYLON, Sarp Dakni

61 NELER OLDU
- MERSİN MÜZİK FESTİVALİ, Serdar Tunçer
- BIGBAND FESTİVALİ, Ali Sönmez
- ACD, Güneş Bayrak
- AFYON JAZZ FESTİVALİ, Zuhal Focan
- JAZZ MÜZESİ, Fusun Levet
- JAZZ LODOSU, Devrim Dikkaya
- ADA, ROMA'DAYDI, Alper Alsan
- BRIAN HORTON, Zuhal Focan
- AMERIKA'DAN, Sevim Yol açtı
- NARDIS GENÇ JAZZ, Zuhal Focan
- BARBARA HENDRICKS Murat Beşer
- CHARLES LLOYD Murat Beşer
- BUD SHANK Victor Bensusan
- DAVID "FATHEAD" NEWMAN Victor Bensusan
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

78 ÖZEL DOSYA
- JAZZ KADINLARI Leyla Diana Gücük

84 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu

85 KLİNİK
- GEORGE BENSON, STELLA Cem Tuncer

86 DAVUL
- KIRIK ZAMANDA NOKTALI DÖRTLÜK MODÜLASYONU Emre Kartarı

88 CD VİTRİNİ
- Oğuz Büyükberber (Ara), İlkin Deniz (Good Fellas), Engin Gürkey (Nabız), Kırıka (Kabasaz), Diana Krall (Quiet Nights), John Scofield (Piety Street), Avishani Cohen (Aurora), Wynton Marsalis (He and She), Cassandra Wilson (Closer to You), Natalie Cole (Still Unforgettable), Lhasa (Lhasa), Nick Woodland (Cult Factory Vol.1), Livio Minafra (La Fiamma E Il Cristallo), Jobic Le Masson Trio (Hill), Limbic Sistem Files (Nu Box), Benjamin Schaefer Trio (Roots and Wings), Franco Ambrosetti & Uri Caine Trio (The Wind), Otis Taylor (Pentatonic Wars and Love Songs), Shemeika Copeland (Never Going Back), Jacques Loussier (Plays Bach -50. Anniversary Recording), Nina Simone (Angel of the Morning), Miles Davis (Original Album Classics), Enrico Rava (New York Days), Vassilis Tsabropoulos (The Promise), Marc Sinan (Fasıl), Criminology (As Ney), Keith Jarrett (Yesterdays), Eleni Karaindrou (Dust of Time), Charles Mingus (Tonight at Noon), The Modern Jazz Quartet (The Last Concert), Stanley Clarke Trio (Jazz in the Garden), Spyro Gyra (Down The Wire), Candy Dulfer (Funked Up), Zap Mama (ReCreation), Nils Landgren & Jonas Norberg (Chapter 2), Ida Sand (True Love), Klaus Paier & Asja Valcic (A Deux), Lars Danielsson (Tarantella), Rabih Abu Khalil (Em Portugues), Rodina (Over The Sun).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

96 BULMACA
- Serdar Karabatı

96 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ-ARAZZİ

Ozan Musluoğlu'dan yeni albüm kaydı.

Son dönem yaptığı çalışmalarla oldukça beğeni toplayan genç bascı Ozan Musluoğlu Coinsidence adlı CD çalışmasının ardından Ms.K.C'nin de kayıtlarını tamamladı.

Yedi parçanın yer aldığı MIAM'da kaydedilen bu yeni kayıtta Jeremy Pelt (tp), J.D. Allen (ts), Danny Grissiet (p), Ozan Musluoğlu (b), Darrell Green (d) çalıyor. Kayıtlar Alp Turaç ve Berk Kula tarafından gerçekleştirilmiş. Fotoğrafları ise Mehmet Kısmet çekmiş.

Ms.K.C sanatçının müziğe başlamasına neden olan ve ona ilk bas gitarını alan babaannesinin adının baş harfleri ve bu çalışma ona adanmış. Ekim gibi piyasaya çıkacak olan bu kaydı merakla bekliyoruz.

Tuna Ötenel hızla iyileşiyor.

Ankara konserleri sırasında sanatçıyı ziyaret ederek iyi dileklerini sunan müzisyenler bir de ufak bir konser vermişler. Konsere korneti ile katılan Tuna Ötenel'den aldığımız bu sevinçli haberi sizlerle paylaşmak istedik.

Fotoğrafta soldan sağa Tuna Ötenel, Kerem Görsev, Ateş Tezer, Engin Recepoğulları, Ahmet Berker ve Kağan Yıldız görünüyorlar.

Önder Focan yeni albümünü kaydetti...

Önder Focan haziran ayından itibaren yoğun bir kayıt, konser ve festival dönemine başladı. 7-8 haziran tarihlerinde Sextet olarak seslendirdiği bebop ağırlıklı kendi beste ve düzenlemelerinin yer aldığı yeni albümünün kaydını yaptı. Grupta Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Hakan Çimenot (tb), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d) yer aldı. Kendisi de davulcu olan Ergin Özler'e ait olan Deneyevi'ndeki kayıtları piyanist Ülkem Özsezen yaptı. 9 parçanın yer aldığı albüm Ekim ayında dinleyicileri ile buluşacak.

Sanatçı albüm çalışmaları dışında oldukça yoğun bir de festival ve konser dönemi geçiriyor. Litvanya, Finlandiya ve Fransa'da grubu ile konserler verecek.

02-03 Temmuz Rigas Ritmi Jazz Festivali - Litvanya

13 temmuz Cafe Jazz - Pori Satakunta - Finlandiya

16 temmuz Cafe Jazz - Pori Satakunta - Finlandiya

24 temmuz Cafe Turk - Paris (Fransa'da Türkiye Baharı etkinlikleri) - Fransa

Kerem Görsev TAV'a özel kayıt yaptı

TAV Havalimanları Holding, 2008 Faaliyet Raporu'nu İstanbul Atatürk Havalimanı'nda Kerem Görsev'in verdiği konser ile tanıttı. "Buluşma" konseptiyle interaktif olarak hazırlanan 2008 Faaliyet Raporu'nda Kerem Görsev, TAV Havalimanları'nın işlettiği havalimanları için besteler yaptı.

TAV Havalimanları Holding, 2007 Faaliyet Raporu'ndaki farklı bakış açısını, 2008 Faaliyet Raporu'na da taşıdı. Geçtiğimiz yıl sanatsal bir yaklaşımla, edebiyat alanında bir çalışma yapan TAV Havalimanları bu yıl da müzik alanında yine inovatif bir çalışmaya imza attı. Caz müziği sanatçısı Kerem Görsev, TAV Havalimanları'nın işlettiği havalimanlarına birbirinden farklı besteler yaptı. Bu bestelerde terminallerin bulunduğu şehir ve ülkelerin hikayeleri de notalara yansıdı.

Albümde havalanları için yapılmış besteler yer alıyor. İstanbul, Ankara, İzmir, Alanya, Gürcistan, Tunus ve Makedonya başlıklarını taşıyor. Albümde yer alan sanatçılar Engin Recepoğulları (ts), Halil İbrahim Işık (tb), Kağan Yıldız (b), Ateş Tezer (d). Albüm piyasada satılmıyor, ancak havaalanlarında dinlemeniz mümkün olacak.

Her fırsatta kullanmak isteyeceksiniz...

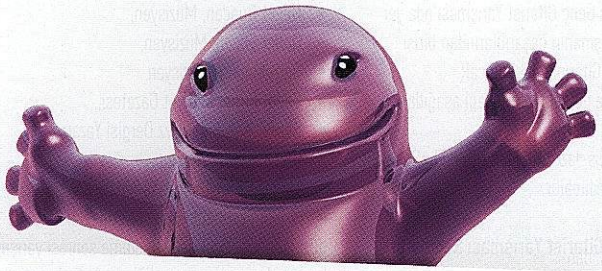

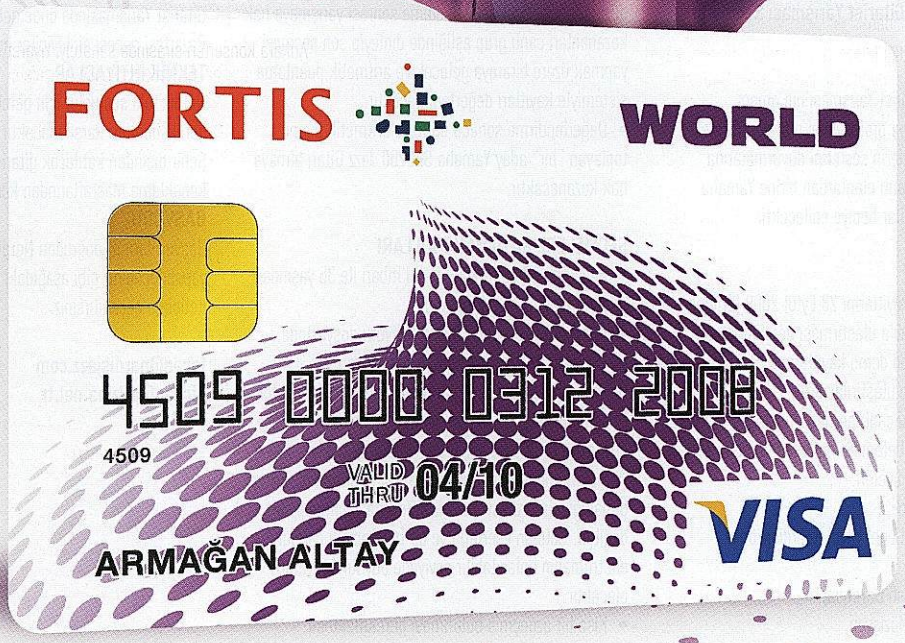

FORTIS

Almak istediğiniz her şeye Fortis Worldcard fırsatlarıyla sahip olmak için KART yazın, 3787'ye yollayın.
Yüzbinlerce noktada taksit yaptıran, Worldpuan kazandıran Fortis Worldcard'ınızı her fırsatta kullanın!

www.fortisworldcard.com | 444 0 144

NARDIS JAZZ CLUB – SENKOP
Genç Jazz Gitarist Yarışması - 2009

Nardis Jazz Club, tüm Türkiye çapında ilgilenen tüm gitaristleri 19 Ekim 2009 Pazartesi gecesi ilk kez yapılacak olan Nardis Genç Gitarist Yarışması'nda yer almaya çağırıyor. Yarışmanın başarılılarından birisi Yamaha SA2200 Jazz Gitarın sahibi olacak.
Seçmelerin ne şekilde gerçekleştirileceği aşağıda belirtilmiştir.
Şartname ayrıca Nardis Jazz Club'dan (Kuledibi Sokak No:14 Galata) temin edilebilir.

NARDIS Genç Jazz Gitarist Yarışması Seçmeleri Katılma Koşulları

AMAÇ VE KONU

Nardis Genç Jazz Gitarist Yarışması'nın amacı, Türkiye'de amatör veya profesyonel olarak müzikle uğraşan genç gitaristlerin seslerini duyurmalarına destek olmaktır. Başarılı olanlardan birine Yamaha SA2200 model Jazz gitar hediye edilecektir.

SEÇİM ve YÖNTEM

Katılımcıların demo kayıtlarını 28 Eylül 2009 tarihine kadar Nardis Jazz Club'a ulaştırması gerekmektedir.

- 28 Eylülden itibaren demo kayıtlarının birer kopyası Seçici Kurul üyelerine ulaştırılacaktır.

19 Ekimde Nardis'teki canlı performanslarla değerlendirecek, final elemelerinde değerlendirmeyi yapacak Seçici Kurul üyeleri:

Seçici Kurul Üyeleri:

- Ahmet Yeşiltepe, Genel Yayın Koordinatörü / NTV Radyo
- Bülent Denli, Sabah Gazetesi,
- Donovan Mixon, Müzisyen,
- Hakan Tüfekçi, Radyo Programcısı / NTV Radyo
- Kamil Özler, Müzisyen
- Neşet Ruacan, Müzisyen,
- Önder Focan, Müzisyen,
- Sarp Maden, Müzisyen
- Sedat Ergin, Milliyet Gazetesi,
- Serdar Karabatı, Jazz Dergisi Yazarı,
- Ünsal Dinçer, Senkop
- Thomas Capelmann, Yamaha,
- 19 Ekim tarihinde Seçici Kurul, Nardis'te düzenlenecek özel gecede eleme sonrası yarışmaya hak kazananları canlı grup eşliğinde dinleyip son seçmeyi yapmak üzere biraraya gelecek ve aritmetik puanlama sistemiyle kayıtları değerlendirecektir.
- Değerlendirme sonucu en fazla aritmetik puanı toplayan "bir" aday Yamaha SA2200 Jazz Gitarı almaya hak kazanacaktır.

SEÇMELERE KATILIM KOŞULLARI

- Adayların 19 Ekim 2009 tarihi itibari ile 35 yaşından gün almamaları gerekmektedir.
- Adayların teslim edecekleri başvuru dosyasında;
- CD veya MP3 formatında bir adet demo

Demolarda seslendirilecek repertuarın 2 değişik stilde [medium swing, up tempo, ballad, blues, funky, bossa nova veya latin gibi] seçilmesi gerekmektedir.
Demoların değerlendirilmesinde kayıt kalitesi bir kriter olmadığı için profesyonel bir stüdyoda yapılması şart değildir. Çalınan eserlerin ve bir müzisyenin çaldığı enstrümanın anlaşılabilir seviyede duyulması yeterli olacaktır.

- Kısa bir özgeçmiş bulunması gerekmektedir.
- Demo gönderen tüm adaylar, bu şartnamedeki hükümleri bütünüyle kabul etmiş sayılırlar.
- Gönderilen başvuru dosyaları ve demo kayıtları istenirse Nardis'ten geri alınabilecektir.

DEĞERLENDİRME

Seçici Kurul tarafından belirlenen ve Nardis Genç Gitarist Yarışmasında önde gelen 1 kişi 19 Ekim Pazartesi gecesi dinleyiciler huzurunda ilan edilecektir.

TEKNİK İHTİYAÇLAR

Nardis'teki seçmeler için gereken grup ve prova gereksinimleri karşılanacaktır.
Şehir dışından katılacak gitaristler, ulaşım ve konaklama masraflarından kendileri sorumludurlar.

BAŞVURU

Başvurularınızı doğrudan Nardis Jazz Club'a yapabileceğiniz gibi aşağıdaki e-posta adresleriyle iletişime geçebilirsiniz.

focan@nardisjazz.com
ofocan@prizma.net.tr

Nardis "Genç Jazz Gitarist" yarışması düzenliyor, yarışma 19 Ekim'de Nardis'te.

5 yıldır düzenlenen Nardis Genç Jazz Vokalisti yarışmalarında gençlerin gösterdiği olağanüstü başarılar Nardis yönetimini bu olumlu motivasyonu daha geniş kapsamlı olarak diğer dallara taşımaya itti. İlk olarak İstanbul'un önemli müzik mağazalarından biri olan Senkop ile fikir birliğine gidildi. YAMAHA marka SA2200 model bir gitarı en başarılı gence vermek konusunda anlaşıldı. Jüri ise Türkiye'nin jazz gitar alanında en yetkin kişilerinden oluşuyor.

Gecede bir house band eşliğinde sahne alacak olan gençler jürinin kararından sonra, jüri üyelerinden konser de dinleyecekler.

Katılacak tüm gençlere şimdiden başarılar dileriz.

Yeni DVD'lerden...

Bernie Mallinger (keman), Johannes Dickbauer (keman), Cynthia Liao (viyola), Asja Valcic (cello)dan oluşan Radio String Quartet Mahavisnu Orkestra'yı selamlayan yeni çalışmaları, Traumzeit Festivalinde yapılmış canlı kayıtla piyasada. www.radio.string.quartet.vienna

Japon piyanist Hiromi'den de Telarc etiketi ile 2 DVD piyasada; Hiromi's Sonicbloom Live In Concert ve Live In Concert...

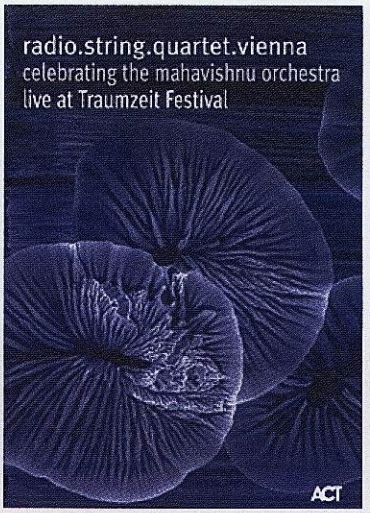

Balet Plak Music Brokers işbirliği

Güney Amerika'nın en büyük müzik kataloğu olan Music Brokers'ın tüm serilerini artık Türkiye'de de bulabileceksiniz.

24 bit power masters, çok zengin tür, ödüllü kapak dizaynları ile tanınan şirket özellikle uygun fiyatlı serileri ile tanıyor.

distributed by EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

Roberto Fonseca *Akokan* | ENJ-9534

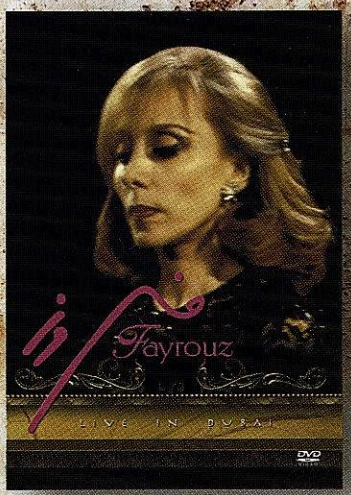

Fayrouz *Live In Dubai* | ENJ-9531

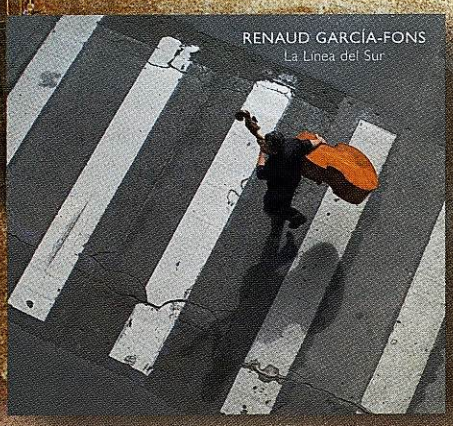

Renaud Garcia-Fons *La Linea Del Sur* | ENJ-9527

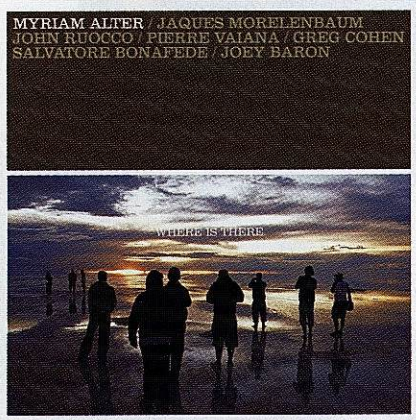

Myriam Alter *Where Is There* | ENJ-9513

enja
www.enjarecords.com
www.equinox-music.com

"Sağduyu"yu Hatırlıyor Muyuz?

Küresel Isınma Hala Sorun,
Savaşın İzleri Hala Silinmedi,
Sokaktaki Çocukların Elleri Hala Kirli ve Yalnız...

Bahadır Tatlıöz'den Örnel Proje: "Sağduyu"

Bir gün geldiğinde çok dikkate almadığımız hatta unuttuğumuz küresel ısınmanın artık risk olmaktan çıkıp dünyayı ele geçirdiğini bir düşünün... Sonra bir an durun ve savaşın ortasında kalan, sevdiklerini kaybeden bir anne, baba, çocuk olduğunuzu düşünün. Ve sonra işte tam bu sırada küçük kirli bir elin size uzandığını düşünün... Bir trafik ışığında dilenen ya da soğukta bir sokak köşesinde ısınmaya çalışan...

İşte bütün bunlar yaşadığımız dünyanın tek gerçeği... Önüne geçemediğimiz, belki çok ilgilenmediğimiz, çoğunlukla göz ardı ettiğimiz...

İşte göz ardı ettiğimiz bu gerçekler "küresel ısınma", "savaş" ve "yardıma muhtaç çocuklar" ana temalarıyla 3 şarkılık bir projede toplandı.

Projenin adı; Sağduyu...

Genç piyanist ve besteci Bahadır Tatlıöz "Dünya yoksa biz de yokuz" dedi ve sanatçı dostlarından aldığı destekle uzun bir yola çıktı. Hala varlığına inandığı "sağduyu"lu insanlara müzik ile seslendi...

Ve "sağduyu" projesi ortaya çıktı.

Özlenen, beklenen bir zamanlar vardı denilen sağduyu sanatçının besteleri ile tekrar hayat buldu...

Sağduyu projesi iki yılda oluştu.

Proje şekillendiğinde Eşref ve Harun Kolçak "sağduyu" yu özleyen iki sanatçı olarak Bahadır Tatlıöz'e destek verdi.

Unutulmaz bestelere imza atan Cahit Berkay ve ünlü ney üstadı Ercan Irmak da Sağduyu'ya katkıda bulunanlardan...

İmkansızlıklar nedeni ile okuyamayan ve sokaklara itilen çocukları konu aldığı "Unutulmuş Çocuklar" adlı ikinci parçasına ise Melike Demirağ, Şemsi İnkaya, Ali Rıza Binboğa, İskender Doğan, Serkan Çağrı gibi değerli sanatçılar sesleriyle destek verdi.

Sanatçı üçüncü eserinde "Gazze" ve dünyadaki tüm savaş mağdurları için insanlığı yardıma çağırdı.

Projenin üçüncü bestesi ise Tatlıöz'e ait Savaş Mağdurları' nın dramını anlatan "Savaş ve Hüzün" adlı enstrümantal parça ... "Savaş ve Hüzün"ün ortaya çıkmasında Tatlıöz'e Erkan Oğur, Şenova ÜLKER, Turgut Alp Bekoğlu, İsmail Soyberk gibi önemli müzisyenler destek verdi. Aynı zamanda Proje'nin ikinci klip çalışması olan "Savaş ve Hüzün" bir ilki de hayata geçirdi. Klibi canlı performans olarak kaydedildi.

Yaşamak sadece nefes almak değildir. Mutluluklar kadar acıları da paylaşmak, destek olmak, yaşlı dünyamızdaki sessiz çığlıkların farkında olmaktır yaşamak. Yeri geldiğinde ise bir çocuğun gözyaşını silmek, yüklenemeyeceği dertlere omuz vermektir. Bahadır Tatlıöz inanarak attı adımını, ya ardındakiler... Şimdi sıra sizde ...

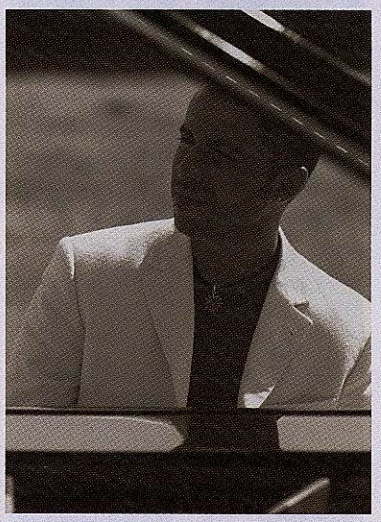

Bahadır Tatlıöz

1976 İstanbul doğumlu. Altı yaşında belediye konservatuarında başladığı müzik öğrenimine 11 yaşında girdiği İÜ Devlet Konservatuarı'nda devam etti. 13 yaşında atıldığı profesyonel müzik hayatında birçok ünlü pop ve Türk halk müziği sanatçısına eşlik etti. Geçmiş yıllarda Avrupa'da birçok müzik festivalinde piyanist olarak sahne aldı. Bir çok albümde aranjör,besteci ve piyanist olarak görev aldı. Bu konserlerin en sonuncusu da buzuki Orhan Osman'la 2005 Ekim' inde Almanya, Hollanda ve Belçika'da verdikleri 20 konserden oluşan Buzuki, Piyano adlı projenin turnesi olmuştur. 2005 yılında perküsyonist Yasin Bozkurt ile birlikte Çaljazz adlı türkü ile jazz ı harmanlandığı albümlerini çıkardılar. Çaljazz da kendilerine Erkan Oğur, Buzuki Orhan Osman, Cem Aksel gibi önemli müzisyenler eşlik etti. Çaljazz toplumumuzun folklorik müziklerini ve kimliğini öne çıkartmak ve dünyaya tanıtmak amaçlı yapılmış bir albümdür. Yurdumuza gelen turistler tarafından büyük ilgi gören proje türkülerimizi bozmadan yakışacak oranda jazz tınılarıyla harmanlayarak meydana getirilen bir projedir.

bemol9@gmail.com www.sagduyu.web.tr

www.bahadirtatlioz.com

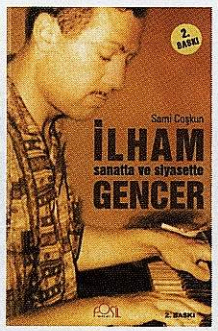

60. Sanat yılında İlham Gencer'den CD ve bir de kitap

Jazz müziğin duayenlerinden İlham Gencer sanat yaşamının 60. yılını yeni albümü 'Bir Yaşayan Çınar' ile kutluyor.

Arsiv değeri taşıyan "Bir Yaşayan Çınar" albümü Besame Mucho, Adormentarmi, Come Prima, La Vie En Rose, Solamente Una Vez, Japanese Rumba, Blue Moon, Cheek To Cheek, September In The Rain, When I Fall In Love, It Had To Be You, Chikita Bonita, There Goes My Heart, Quizas Quizas Quizas ve ilk bir yerli düzenleme parça Yavuklu Binnaz gibi

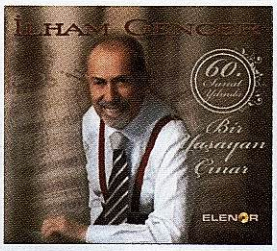

18 klasigi bir araya getiriyor.

Yarım asrı aşan uzun sanat hayatı boyunca Ajda Pekkan, Emel Sayın, Cem Karaca ve Eartha Kitt gibi birçok önemli sanatçıyı müzik dünyasına kazandıran İlham Gencer bir tesadüf neticesinde tanıştığı genç şarkıcı İpek Dinç ile bu albümde 3 parçada düet yaparak müzik dünyasına gelecek vaat eden bir ismi daha takdim ediyor.

Sami Coşkun tarafından keleme alınan sanatçının hayatı ve müzik kariyerinin ele alındığı kitap da Fosil yayınlarından piyasaya çıktı.

Pozitif 20 yaşına girdi

Bundan yirmi yıl önce İstanbul'da jazz ile ilgili ciddi organizasyon şeklini ilk onlarda gördük. Biz ufacık "Caz Derneği" olarak koştururken onlar festivaller ile karşımıza çıktı. Bizi heyecanlandırdılar. Erol Pekcan ağabeyimizin de aralarında olması bizim için çok önemliydi. Konser ve festivaller ile yetinmediler, müzik prodüksiyon konusunda da önemli işler yaptılar. Avrupa'da bağımsız plak şirketleri arasından en iyi 10 şirket arasında gösterilen Doublemoon da 10. yılına girdi.

Jazz Dergisi olarak biz de onları kutluyor nice 20'ler diliyoruz.

Babylon 20 yılı anısına bir de CD çıkarttı. İstanbul Twilight adındaki 2 CD'lik toplama albüm, fotoğraflar ve videolarıyla İstanbul'u anlatıyor. Veysel Gençten ve Gürcan Keltek'in yaptığı, son derece çarpıcı görüntülerden oluşan iki belgesel film niteliğindeki videolarla anlatmış. Aynı zamanda uluslararası alanda kendini kanıtlamış genç bir yetenek Ahmet Polat'ın fotoğraflarından oluşan İstanbul'a dair bir kitapçık da bulunuyor bu toplamda.

Mercan Dede'den Orient Expressions'a Buzuki Orhan Osman'dan, Cahit Berkay ve Grup Zan'a, Burhan Öçal'dan Baba Zula'ya, Taksim Trio'ya, Selim Sesler'den İlhan Erşahin'e, Shantel'den Kazım Koyuncu'ya, Craig Harris'e değin kalabalık ve muhteşem bir kadro toplanmış İstanbul Twilight adlı bu çalışmada.

2009 IJA Jazz Gazetecileri Birliği'nin Verdiği Ödüller Sahiplerini Buldu

Üstün Kişiler Ödülleri

1. Ömür boyu başarı
Lee Konitz

2. Yılın müzisyeni
Sonny Rollins

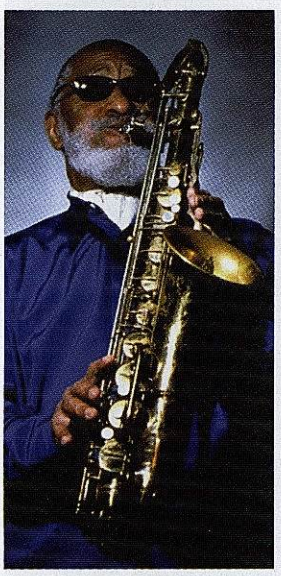

3. Yılın Bestecisi
Maria Schneider

4. Yılın Yeni Yeteneği
Esperanza Spalding

5. Yılın Etkinlik Yapımcısı
George Wein, New Festival Productions

Kayıt Ödülleri

6. Yılın Kaydı
Appearing Nightly, Carla Bley Big Band (Watt/ECM)

7. Yılın Latin Jazz Albümü
Song for Chico, Arturo O'Farrill (Zoho)

8. Yılın Yeniden Basımı
Road Shows, Vol. 1, Sonny Rollins (Emarcy/Doxy)

9. Yılın Tarihi Box Set Kayıtları
The Lester Young/Count Basie Sessions 1936-40 (Mosaic)

10. Yılın Kayıt Firması
Mosaic

Müzikal Başarı Ödülleri

11. Yılın Kadın Şarkıcısı
Cassandra Wilson

12. Yılın Erkek
Kurt Elling

13. Yılın Jazz Dışı Enstrümantalisti
Richard Galliano, accordion

14. Yılın Büyük Grubu
Maria Schneider Orchestra

15. Yılın Aranjörü
Maria Schneider

16. Yılın Küçük Grubu
SF Jazz Collective

17. Yılın Trompetçisi
Terence Blanchard

18. Yılın Tromboncusu
Roswell Rudd

19. Yılın Saksofoncusu
Joshua Redman

20. Yılın Alto Saksofoncusu
Rudresh Mahanthappa

21. Yılın Flütçüsü
Frank Wess

22. Yılın Bariton Saksofoncusu
Gary Smulyan

23. Yılın Soprano Saksofoncusu
Branford Marsalis

24. Yılın Klarinetçisi
Anat Cohen

25. Yılın Gitaristi
Bill Frisell

26. Yılın Piyanisti
Hank Jones

27. Yılın Orgcusu
Dr. Lonnie Smith

28. Yılın Telli Çalgıcısı
Billy Bang

29. Yılın Bascısı
William Parker

30. Yılın Elektrik Bascısı
Steve Swallow

31. Yılın Tahta Perküsyoncusu
Joe Locke

32. Yılın Perküsyoncusu
Hamid Drake

33. Yılın Davulcusu
Brian Blade

Jazz Yazarları Ödülleri

34. Yılın Dergisi
Jazz Times

35. Yılın Websitesi
All About Jazz

36. Yılın Blog'u
Jazz Beyond Jazz by Howard Mandel

37. Yılın En İyi Jazz Kitabı
A Power Stronger Than Itself: The AACM and American Experimental Music (University of Chicago Press) by George Lewis

38. Yılın En İyi Jazz Fotoğrafı
Hank Jones, Montreal Jazz Festival 2008 By Kris King

39. Fotoğrafta Lona Foote-Bob Parent Özel Ödülü
John Abbott

40. Yayıncılıkta Willis Conover-Marian McPartland Özel Ödülü
Ben Young, Director, WKCR (Columbia University)

41. Röportaj ve Yazı Dalında Helen Dance-Robert Palmer Özel Ödülü
Nate Chinen

42. Jazz Gazeteciliğinde Ömür Boyu Ödülü
Mike Zwerin

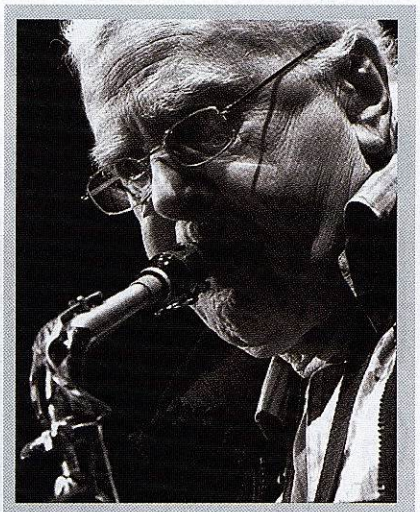

Kaybettiğimiz Müzisyenler

Charlie Mariano
16 Haziran 2009

1923 yılında Boston'da doğan saksofoncu Charlie Mariano profesyonel kariyerine 1940'larda başladı. Savaştan sonra şimdi Berkle Müzik Okulu olan okulda müzik okudu. Stan Kenton orkestrasında uzun yıllar çalışan Mariano ardından Shelly Manne ve tromboncu Frank Rosolina gibi bir çok West Coast müzisyenleriyle 1950'li yıllar boyunca çalıştı. 60'ların sonlarında Charles Mingus'un 2 albümünde çaldı. Avrupa'da Eberhard Weber'in jazz-rock grubu Colours'da çaldı.

1960'da piyanist ve orkestra şefi Japon piyanist Toshiko Akiyoshi ile evlendi ve bir müddet Japonya'da yaşadılar bir kızları oldu, 1967'de boşandılar. 1970'de tekrar Avrupa'ya döndü Hollanda ve Almanya'da yaşadı. Gitarist Philip Catherine ve piyanist Jasper van't Hof de yer aldığı Pork Pie'a liderlik etti pekçok fusion gruplarında çaldı. Sanatçı Kansere bağlı rahatsızlıkları nedeniyle 16 Haziran Salı günü 85 yaşında vefat etti.

Koko Taylor
12 Haziran 2009

Blues'un kraliçesi Koko Taylor (80) öldü. Taylor'un önce mide ve bağırsak kanaması teşhisiyle ameliyat edildiği, ancak ameliyat sonrasında hayatını kaybettiği bildirildi.

Ünlü sanatçının halkla ilişkiler sorumlusu, Taylor'un önce Chicago'da bir hastanede mide ve bağırsak kanaması teşhisiyle ameliyat edildiğini, ancak 12 Haziran 2009'da hayatını kaybettiğini bildirdi.

Blues'un güçlü sesi Taylor, "Wang Dang Doodle", "What Kind of Man is This" ve "I Got What It Takes" adlı çalışmalarıyla dünya çapında üne sahip oldu.

Koko Taylor, sanat hayatı boyunca 7 kez aday gösterildiği Grammy ödülünü 1984'te kazanmıştı.

Selim Benba
selimbenba@gmail.com

Gary Burton Quartet, Live

Gary Burton, Pat Metheny, Steve Swallow ve Antonio Sanchez'in Oakland California'daki Yoshi's jazz klübünde 2007 yılında kaydettikleri Gary Burton Quartet Live albümü, dört usta müzisyenin yeniden biraraya geldikleri ve 1970-1980'lere damgasını vurmuş jazz/rock tınılarını bizlere hatırlatıyor. Dört müzisyen, değişik kombinasyonlar ile geçtiğimiz 30 yıl zarfında birlikte müzik yaptılar. Gary Burton, Pat Metheny'i daha 19 yaşında iken "keşfeden" ve jazz dünyasına kazandıran kişi olarak bilinir. Steve Swallow, kendine özel tınısı ve stili ile ECM sound'una yön veren duayen şahsiyetlerden biridir. Antonio Sanchez'i ise son yıllarda Pat Metheny'nin triosunda görmekteyiz.

Genel olarak interplay'e dayanan, nerede ise telepati sınırlarında gezinen muazzam bir uyum, müthiş bir virtüözite ve anlatım albümün tümünde dikkati çekiyor. Albüm Bir Chick Corea bestesi olan "Sea Journey" ile başlıyor. Steve Swallow'un bas ile çaldığı ostinato figür üzerine Pat ve Gary ana temayı beraberce, fakat uyumu bozmadan değişik şekillerde süsleyerek çalıyorlar. Gary Burton'un uzun sayılabilecek ve sonlara doğru kontrpuan figürleri ile de zenginleşen solosu sonrasında sırası ile Pat Metheny ve Steve Swallow da emprovizasyon yapıyorlar. Parça ostinato üzerine Gary Burton'un çaldığı müthiş çeşitleme ile son derece yüksek bir tansiyonda sona eriyor İkinci parça "Olma de ghato" sakin ve melankolik mood'da bir bossa... Pek bir sürpriz içermeyen bu parçadan sonra medium/up bir swing olan "Falling in Grace" başlıyor. Burton ve Swallow düeti ile başlayan bu parçada ilk soloyu bas alıyor. Stewe Swallow'un imzası olan tını ve tuşenin hakim olduğu bu parçada Pat Metheny de kayda değer tansiyonda bir solo çalıyor ve mood'u parçanın sonunda doruklara taşıyor. Dördüncü parça karakteristik bir Keith Jarrett ballad'ı olan "Coral"... Gary Burton'un çaldığı melodiye Pat Metheny sakince ve saygı ile eşlik ediyor.

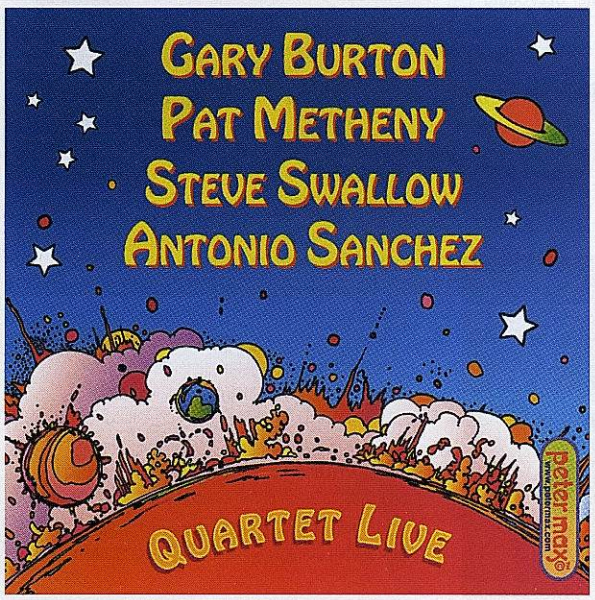

Bir sonraki parça "Walter L", Pat'in distortion'lu gitar ile melodiyi aldığı jazz/rock/funk ritmde ve blues formunda bir parça... Albümün ilk parçalarında hakim olan hüzün ve melankoli, "sol majör" tonalitenin, blues formunun ve son derece akışkan çalınan funk ritmin katkısı ile coşkuya ve hayat sevincine dönüşüyor. Özellikle Pat Metheny yırtıcı gitar tonu ile son derece etkili bir solo alıyor. Yer yer rock stilinin sınırlarında gezinen bu soloya eşlik eden rythm section da deyim yerinde ise gerçek anlamda "kaptırıyor!". B and G (Midwestern Nights' Dream) çok yakından tanıdığımız bir Steve Swallow bestesi... Bu parçada albümün geneline hakim olan cool, mesafeli, hüzünlü ve dolaylı anlatım tarzına geri dönüyoruz. Yeknesak denebilecek ritmik ve armonik yapının üzerine özellikle vibrafon solonun getirdiği derinlik ve dingin ifade, aslında albümün genel havasını özetliyor. Sükûnet Antnio Sanchez'in up-tempo ritm ile açılışını yaptığı "Missouri Uncompromised" ile dağılıyor. Sonrasında Pat ile Gary'nin ünison melodisi, üçüncü tekrarda ise Steve Swallow'un bas eşliği üçlüye katılıyor. Akıcı bir vibrafon solo, Pat Metheny'nin koyu ve tok gitar tonu ile yaptığı emrovizasyon, sonrasında gelen fırtına gibi gelen nefes kesici bir davul solo..."Fleurette Africaen" (Küçük Afrika Çiçeği) hoş bir bossa... ¾ lük Hullo Bolinas Pat, Gary ve Steve üçlüsü ile başlıyor, sonrasında süpürge ile çalınan Jazz Waltz ritmi ile swing kazanıyor.

Albümün 10. parçası "Syndrome" da up-time bir swing... Çarpıcı bir melodi ve davulun soloyu tamamlayıcı bir şekilde çaldığı oldukça swing'li bir rythm section performansı ile karşılaşıyoruz. Vibrofon soloya Gary Burton'a sadece davulda Antonio Sanchez eşlik ediyor. İki perküsif enstrümanın muhteşem dansı "kulak" kamaştırıyor! Albüm bir Pat Metheny standardı olan "Questions and Answers" ile kapanıyor. Oldukça uzun (13 dk) olan bu yorum tam bir final havasında çalınıyor. Son derece çarpıcı ve virtüözite içeren sololar ve canlı performansın büyük avantajı olan dinleyici ile iletişimin getirdiği heyecan, bence bu yorumu stüdyo kaydından farklı kılıyor.

Modern jazz'ın yaşayan en önemli temsilcilerinden dördünün yeniden bir araya gelmesi ile oluşan bu CD'yi jazz severler bence oldukça beğenecekler. Herkese öneririm, müzik ile dolu günler dilerim.

Deniz Dündar
deniz_dundar@yahoo.co.uk

Benny Golson;
New Time, New'Tet

80 yaşındaki ünlü tenor saksofoncu, besteci ve orkestra şefi Benny Golson günümüzde hala güçlü. Zaman zaman işsiz kalıp ve müzik yaşamında şanssızlıklara uğrasa da o 2000'li yıllarda modern 'mainstream' jazz'ın en önde gelen müzisyenlerinden. Yakın zamanlarda trompetçi Art Farmer ile birlikte ilk kez 1959 yılında kurduğu Jazztet'i yeniden hayata geçirmiş ve bu gurupla bir çok çalışmalar yapmışsa da orijinal Jazztet'in havasını ya da ruhunu sanki pek yakalayamamış denilebilir. New Time, New'tet ise 20 Ocak 2009'da piyasya sürülen enfes bir çalışma. Son iki, üç günde en çok dinlediğim CD... Beni eskilere götürdü diyebilirim. New Time, New'tet'de tenor saksofonu Golson, trompeti Eddie Henderson ve trombonu Steve Davis çalıyor. Üç farklı kuşaktan gelen bu üç müzisyenin ortak noktası hard bop ve post-bop dillerini çok iyi bilmeleri. Piyanoda Mike LeDonne, kontrbasta eşsiz kontrbasçılardan Buster Williams ve genç davulcu Carl Allen'dan oluşan ritim grubunun birbirleriyle iletişim içinde olup tek bir enstrüman gibi çalması heyecan verici. Jazz dünyasının entelektüel, düşüncelerini rahatlıkla ifade eden, açıksözlü ve samimi müzisyenleri arasında olduğu kabul edilen Golson, jazz müziğini başka etkileşimlerle harmanlamaya devam etmekte.

CD'deki 'Verdi's Voice' Barok vals. Piyanist LeDonne ve kontrbasçı Williams'ın 'köşe'li tuşeleriyle nefeslilerle birlikte kinetik ve statik rustik bir ballad diyebileceğimiz 'L'Adieu' Henderson'ın surdünli trompeti ile Chopin'i çağrıştırmakta. Başlangıçta çok karmaşık bir yapıda olmayan, hareketli, hatta biraz da hoyrat ve eğlenceli bir hava hissettiren 'Gypsy Jingle-Jungle' Doğu Avrupa'yı hatırlatsa da Golson'un özgür ve adeta uçan solosuyla Jazztet'in eski hard bop günlerine dönüyoruz.

Eşitliğe inanan, demokratik bir orkestra şefi Golson. Gruplarında çalan her müzisyene solo yapması için eşit zaman ayırmaya çok özen gösteriyor. 'Grove's Grove' Art Blakey Jazz Messengers'ın gayet sakin, hatta kaygısız diyebileceğimiz ritim üslubunda. Davis önde trombon çalarken Golson dikkatli tavrıyla ve zarif solosuyla varlığını gösteriyor. 'Uptown Afterburn' tartışmasız, prototip hard bop parçası. Eğer yeni bir beste olmasa ve Körleme'de çalınsa rahatlıkla 60'lı yılların Jazztet'i denilebilir. Al Jarreau bir parçayla katılıyor New'tet'e. Tüm zamanların jazz klasiği haline gelmiş, Golson bestesi 'Whisper Not'ta telaşsız bir Jarreu dinliyoruz. Sonny Rollins standardı 'Airgin' bilinen temposundan daha ağır tempoda çalınmış. Bu parça kontrbas ve piyano ostinatosuyla başlıyor ve dinleyeni hemen müziğin içine çekiveriyor. Bu özelliğin aslında modern jazz'ın olmazsa olmazı diyebiliriz. Golson'ın eşsiz aranjmanıyla Thelonius Monk'un 'Epistrophy' parçasında Williams, LeDonne, davulcu Allen'in kısa solosundan sonra sanki tereyağ yapmak için süt çalkalıyormuş gibi bir ritim tutturuyorlar (müzikologlar duymasınlar diyelim). Bu parçada altılı kendisini artık ağırsiklet jazz'cılar olarak gösteriyor.

Golson'ın yumuşacık, ipek gibi ya da uçucu şarkılar yazdığını jazz camiasında bilmeyen yok gibidir. Bunlardan biri CD'deki 'From Dream to Dream'. Bu parçada Henderson'ın filozofvari çalışı çok etkileyici. 'Love Me in a Special Way'de Davis'in surdünli trombonunu dinlemek ve daha da önemlisi Golson'ı müzikal açıdan nasıl yükselttiğini duymak çok keyif verici. Sonuçta New'tet CD'sinin, eski tabirle söylemek gerekirse, ilim irfan sahibi müzisyenler tarafından çalındığı rafine, zarif, kibar, entelektüel ve sofistike olduğu söylenebilir. Kadirşinas, emektar jazz severlerin bu CD'yi seveceklerini düşünüyorum. Benny Golson ise artık bir jazz efsanesi....

müzikatlas
MÜZİĞİ DİNLEMEK
ve
OKUMAK İÇİN
www.muzikatlas.com

www.muzikatlas.com

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Oğuz Büyükberber'in yeni solo albümü "Ara" türünün tek örneği...

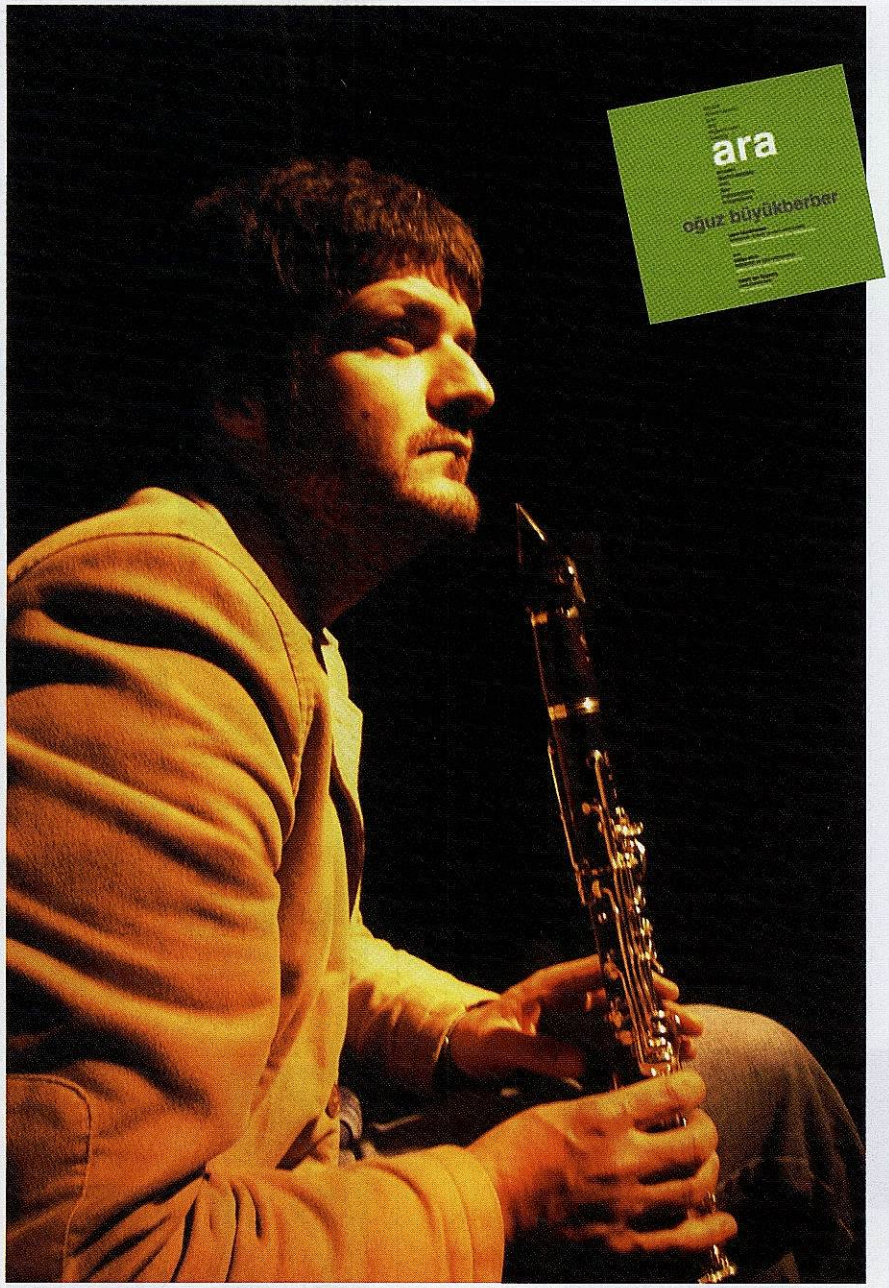

Jazz çevrelerinde yıllardır süre gelen gündemlerden biri Türk müziği ve jazz'ın füzyonu, bunun mümkün olup olmadığı, ya da ne oranda başarıldığı... Bunu solo doğaçlama konserlerinde layığıyla yaptığını düşündüğüm; Türk sanat müziği nazariyatından dizileri – belli ki ya da belki de kasıtsızca- tamamen kendine has bir üslupla; 21. yüzyıl sanat müziği ve jazz'ın harmanı olarak tanımlanabilecek müziği ile harmanlayan Oğuz Büyükberber'in yeni solo albümü "Ara", deyim yerindeyse kulaklarımızın pasını silmek üzere raflardaki yerini aldı. Çağdaş jazz, özgür doğaçlama, görsel sanatlar ve elektroakustik müzik dallarındaki üretimleri ile çok yönlü bir sanatçı olarak nitelendirilebilecek Oğuz Büyükberber'in "Ara" albümü, müzisyenin diskografisinin daha deneysel nitelikli bir tarafına işaret ediyor.

AK Müzik etiketi ile yayınlanan "Ara", esasında Oğuz'un 4. solo albümü; ancak basklarnette doğaçlama ve besteleri elektroakustik ses üretim teknikleri ile harmanlayan ve basklarnetin solo enstrüman olarak bu kadar yoğunluklu kullanıldığı, Türkiye sınırları içersinde yayınlanmış ilk albüm olması dolayısıyla Türk müzik tarihinde ayrı bir önem taşıyor. Albümde 4 solo basklarnet parçasının yanı sıra, elektroakustik ses işlemeleri ile bezenmiş 7 parça var. Bunlardan ikisi basklarnet ve elektroniklerde Tobias Klein eşliği ile kaydedilmiş; biri Robert van Heumen'in canlı elektronikleri eşliğinde, bir diğeri ise Tolga Tüzün'ün basklarnet ve elektronikler için yapmış olduğu Le Déchirement des Pétales isimli bestesi ve sayılanlar dışında duydugunuz tüm sesler Oğuz Büyükberber'in elektronik ve akustik ses üretimleri...

Oğuz Büyükberber, klarneti nispeten daha geleneksel biçimde kullandığı, lider olarak ya da eşlik eden kadroda bulunduğu albümlerle, ya da Ayşe Tütüncü Üçlüsü'ndeki işleri ile hali hazırda çağdaş jazz kulvarında sıkı bir yer etmiş olan bir müzisyen. Ancak Oğuz'u bir klarnetçi olarak bu denli özel kılan, Çağdaş Batı Sanat müziğinin belli akımlarının ve özgür doğaçlamanın temelini oluşturan ögelerden biri olarak değinebileceğim; enstrümanların alışılagelmiş yöntemler dışında kullanılmasını ve daha zengin ses renkleri elde etmeyi amaçlayan gelişmiş teknikleri ustaca kullanması ve bunları yaratmadaki kendine has uslubu... Oğuz'un zengin multifonik* dağarcığı, oldukça geniş bir ses aralığına sahip klarnetin farklı ses bölgelerindeki ustalığı, bu bölgeler arası geçişlerde dinamiklerle sağladığı tezatlar Oğuz'u teknik açıdan günümüzün sayılı klarnetçileri arasına sokuyor. Ancak Oğuz'un sazındaki teknik yetkinliğinin ötesinde sunacağı çok fazla şey var ve bundan önceki işlerinin yanı sıra, "Ara" albümü de Oğuz'un melodik evrenlerinin zenginliğinin ve bir müzisyen olarak ifade biçimlerindeki üretkenliğin kanıtı adeta...

Oğuz Büyükberber doğaçlamalarında, bir anda klarnetini parçalara ayırıp farklı kombinasyonlarda monte ederek dinleyeni sicimli ses evrenlerine taşırken, bir diğer kısımda öyle "groovy" çalıyor ki bacakların eşliğinden masalar sarsılıyor. Ya da bir anda saba makamından bir melodiyle buğulu bir evrene sürüklüyor dinleyeni, bir sonraki kısımda ise dinleyende bir kır düğünündeymişcesine kolları yana açıp göbek atma isteği uyandırıyor. Başka bir müzisyenin sazından duysak bu kadar cana yakın gelmeyecek olan bu eklektiklik, Oğuz'un enerjisi ile birleşince eşi bulunmaz bir müzik deneyimine dönüşüyor. Oğuz Büyükberber yaşadığı topraklardaki müzikal kaynaklardan sonuna kadar beslenen ve bu etkilenimleri müziğinde ustalıkla sergileyen ve jazz altyapısı ile bunu yetkin biçimde destekleyen bir müzisyen. "Ara" albümü ise elektroakustik kompozisyon ve solo basklarneti bu denli eklektik bir çerçevede harmanlaması ile bir nevi türünün tek örneği...

* Tek ses üretmek üzere tasarlanmış bir enstrümandan, farklı çalım teknikleri ile aynı anda birden fazla ses üretmek.

Feridun Ertaşkan
cazkolik@cazkolik.com

YAZ ve JAZZ

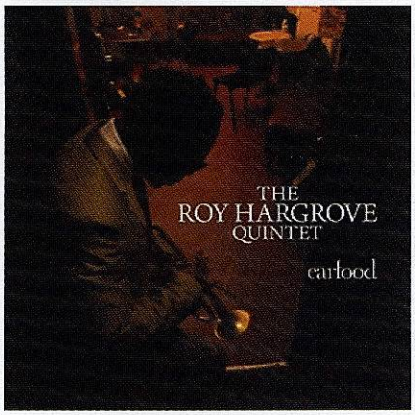

Bundan beş sene kadar önceydi. Bodrum, Torba'nın o ince sahil-cadde karışımında yürürken deniz kenarında, şezlongunda güneşlenen biri dikkatimi çekti. Kendini çok güzel konumlamıştı doğrusu ki açık güneşte kalmayı sevmeyen biri olarak bunu iyi yapanları hemen gözlemleyebilirim. Eski tip hasır şemsiyesi, altında beyaz plastik şezlong, havlusu filan tastamam ama hem denizi, hem çevreyi çok iyi hesaplayan bir köşe üstelik püfür püfür bir gölge, yanında yine beyaz plastikten mini bir sehpa, sırtı caddeye dönük, haliyle yüzü denize...

Buraya kadar her şey olması gerektiği gibi, benim dikkatimi çeken şey ise (ki bu şahıs orta yaşlarında bir erkekti) yanındaki mini sehpada yarattığı ve beni kıskandıran bir çeşit natürmorttu. Telefonu, sigarası, bir kitap, güneş gözlüğü ve çok sevimli 2 mini kolonu da olan mini bir müzik cihazı! Tüm bunların yanında cihazdan çevreye yayılan kısık ama çok tatlı bir müzik... JAZZ!

Ne çaldığını bilmiyorum! Niyeyse hafızamda hep Bill Charlap ile örtüşür o sahne! Kıskançlığım ise bende niye öyle bir cihazın olmadığıydı. Artık müzik iyiden iyiye tek başına dinlenilen bir şeye dönüştü. Yolda bakın, herkesin kulağında kulaklığı, çoğunluk başlar önde, müzikle ortak bir ritm halinde yürüyen, büyük çoğunluğu genç insanlar. Sözünü ettiğim bu fotoğraf, müzik dinliyor olmak açısından belki bir yerde iyi ama bizler müziği gruplar halinde bir aradayken dinleyerek büyümedik mi? Peki yaz geldi, ya sahiller? Yine aynı, işte o adamın dinleme şekli hiç değilse müziği paylaşan ve çoğaltan bir şeydi benim için. Yanındaki de dinliyordu, beş şezlong ötedeki de... O mini cihaz, sahile yazın güzelliğini ve duygusunu mutlu kılan müziği kısık kısık da olsa yayıyordu, o müzik birimizin kulağından girip ötekine ulaşıyor, çoğalıyor ve açık havaya yayılarak müziği ve anı güneş ve denizle buluşturuyordu.

FESTİVAL, ALBÜMLER, YAZ VE JAZZ..

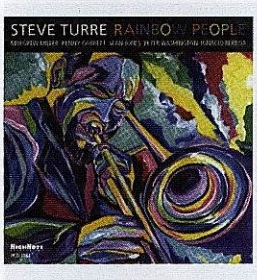

. Herhalde bugünlerde festival başlamış olacak, aklımda Brad Mehldau dışında Nardis'te yapılacak konserlerden başka pek bir şey yok! Bir de George Benson sahnede nasıldır hep merak etmişimdir. Bunların yanında son aylarda ciddi sayıda yeni albüm dinlediğimi söyleyebilirim, içlerinde gerçekten çok güzel olanları var, çok yeni olmasa da halen dinlediğim Roy Hargrove'un "Earfood"unu ayrı olarak anayım, yine çok yeni olmayan (çok yeni olmayan derken en fazla 2008 sonlarını kastediyorum) yine böyle bir albüm de benim için Steve Turre'nin ödüllü albümü "Rainbow People"ı oldu dönüp dönüp dinlediğim. Arturo O'Farrill'in "Song For Chico"suna bayılmıştım nitekim ödüller alıp duruyor, hakkı var... Carla Bley'in son JJA Awards (Amerikan Birleşik Jazz Gazetecileri)'nin 16 Haziranda açıklanan ödüllerinde yılın en iyi albümünü alıp götüren Carla Bley Big Band'i "Appearing Nightly"sini de katıyorum, açılış parçası "Greasy Gravy"nin seksiliğini farkettiniz mi? Carla Bley'in cazibesi var albümde, belki de Paris'te kaydedilmiş olmasındandır, kimbilir! Peki ya ikinci parça, "Awful Coffee", son sıralarda bu kadar etkileyici bir Big Band parçası dinleyen varsa hatırlatsın lütfen... Geçenlerde sevgili Aycan Teztel'le yeni ve iyi bir Big Band müziğini artık pek duyamadığımızla ilgili konuştuğumuzu hatırlıyorum, bu yazıdan sonra kendisini arayıp soracağım, bu albümü dinlemiştir mutlaka! Bir de Bobby Broom albümü var, "The Way I Play" onu da atlamıyayım, yeni mi doğrusu çok bilmiyorum, üstelik kaydı da epey kötü, yani şöyle, albüm hakkında konuşurken Bobby Broom'da buna değinmiş, 'biliyorum kayıt kötü' diyerek, zira bu planladıkları bir kayıt değilmiş, çaldıkları kulübe dinleyici olarak gelen birinin yaptığı profesyonel olmayan bir kayıt ama niyeyse bir çekiciliği var albümün, anlaşılan Bobby Broom'un hissettiğini dinleyenler de hissediyor ki albümün bir yanı çekici geliyor. O dış sesler, çatal bıçak sesleri, araya giren gürültüler, kahkahalar, çalınan parçaya ilişkin çıkan beğeni sesleri derken kendiliğinden sanki farklı bir şey olmuş, dinleyen kendi karar versin! Bunlara bir de bizden 2 albüm ekleyeyim, yeni olanlar anlamında söylüyorum tabii, yanlış anlaşılmasın, ilki Amerika'da yaşayan, yazları buralara gelen İlkin Deniz'in dostlar arasında kaydedilmiş albümü, "Jazz Standarts" basta İlkin Deniz, gitarda Akın Eldes ve davulda Turgut Alp Bekoğlu farklı bir "Take Five" kaydetmişler, bir de Akın Eldes'in son al-

bümü "Ara Taksim" de olan "Sen Ben"... Önümüzdeki sezon İş Sanat'a Hank Jones'un geleceğini öğrendim, 92 yaşındaki jazz'ın bu her manada büyük insanının yukarda bahsettiğim yılın ödüllerinde yılın piyanisti olduğunu da ekleyeyim, 2 kere taçlandırılmış oldu Jones, hem piyanist olarak hem de fotoğrafçı Enid Farber'ın çektiği ve içinde kendisinin yer aldığı fotoğrafın yılın jazz fotoğrafı olmasıyla! O fotoğrafı gördünüz mü? Yüzü nasıl da mutlu, yoksa 92 yaşındaki biri niye hala piyanosunun başından kalkmasın ki! 'Yaz ve Jazz' deyince Cole Porter'dan sözetmek kaçınılmaz; Porter'ın şarkıları F. Scott Fitzgerald romanlarını anımsatıyor mu size de? Anımsatır elbette, aynı dünya çünkü! 'Night and Day'i bir de Fred Astaire'den dinlemenizi öneririm, "The Astaire Story" albümünde ve üstelik arkasında çalan grubu bilseniz, piyanoda Oscar Peterson, gitarda Barney Kessel, saksofonda Flip Phillips, trompette Charlie Shavers, basta Ray Brown ve davulda Alvin Stoller varken... Bu konuyu fazla uzatmamak lazım ama Ella Fizgerald'dan bahsetmeden geçmeyeceğim, "Sings The Cole Porter Song Book" albümünü bulun, alın ve "Let's Do It (Let's Fall in Again)"i on kez arka arkaya dinleyin, yaz geceleri albümün tamanını defalarca dinleyin. Bu konuda son bir notum daha var, bu yaz festivalde dinleyeceğimiz Brad Mehldau'nun Cole Porter'a olan sevgisini biliyoruz, 2004 tarihli albümü "Anything Goes"u da ekleyelim listeye.

YAZ GECELERİ VE JAZZ

Aklım ne yalan bu yaz 2-4 Temmuz arasında Madeira şaraplarıyla ünlü Portekiz adası Madeira'da düzenlenecek olan (ki dergi yayınlandığında muhtemelen yapılmış olur) Funchal Jazz Festivali'nde sahne alacak Cedar Walton-Benny Golson konserinde kaldı! Gidemesek de yazın böylesi tadlar ve hisler veriyor olması ne kadar güzel değil mi? Benny Golson deyince, i-pod'nuzda yer varsa (ki benim böyle bir cihazım yok!) ya da nasıl dinliyorsanız Golson'ın 1957 tarihli ilk albümü "Benny Golson's New York Scene"i içine mutlaka atın, yanına Cedar Walton'dan nisbeten yeni bir albüm "One Flihgt Down"ı da eklerseniz Madeira adası konserini bir anlamda yanınıza getirmiş olursunuz, eğer tatil yerinde ve gece deniz kenarında iseniz bunu mutlaka yapın ama yalnızca kendiniz dinlemeyin, bu minik cihazların sesi dışarı veren aparatları var, biliyorum, koyun masanıza, herkes dinlesin, yaz ve jazzın keyfi böyle çıkar...

müzikatlas

MÜZİĞİ DİNLEMEK
ve
OKUMAK İÇİN
www.muzikatlas.com

www.muzikatlas.com

Gazihan Çağlar
gazihan@yahoo.com

ŞARKILARIN KIZI SİBEL KÖSE

Jazz şarkıcılığı çoğunlukla kadınların var olduğu, erkek egemen kültürün elinin pek değmediği, dolayısıyla yatay insani ilişkilerin ve iletişimin doğallıkla sürdürülebildiği bir alan. Ve bu naif resmin tam ortasında, bir kadın tarafından yaratılmış sahici, doğrudan insan yüreğine seslenen bir adacık var. Kendini var etmek için yalnızca insani ve estetik olanı merkeze alan bir hayattan ve onun dünyasından söz etmek isterim.

Fotoğraflar: Burçin Ankara

Ankara ODTÜ'de öğrenciyken jazz müziğine meraklandığı yazıyor Sibel Köse'nin yaşam öyküsünde. O günden bu yana neredeyse yoktan var ettiği, zorluğa, yokluğa, bilinmezliğe, bazen ince alaylara rağmen ısrarla hiç durmadan önce kendine ardından çok sayıda insana açıp kolayladığı bu müzikal serüven şu ana kadar kesintisiz süregeldi. Miles Davis'in "jazz'ın yalnızca ilk yirmi yılı zordur" diye vurguladığı süreyi tamamlayalı epey oluyor. Doğallıkla bu mutluluk tünelinin ucundaki ışığı ilk o gördü; tırnaklarıyla kazıyarak genişletti. Şimdi çok sayıda jazz vokalisti Sibel'in elleriyle renklenen o gökkuşağının altından daha bir kendinden emin, daha bir güvenle şarkılarını söyleyerek geçiyor.

Aslında yaşadığımız ülkenin gerçeklerine çokça aykırı duran bu resmin öyküsü Sibel açısından pek de kolay yazılmadı. Günümüzün bulabildiği her şeyi bir tüketim ve pazarlama unsuru haline getiren, artık çığırından çıkmış " seyretmeye" dayalı ortalama kültürün içinde bizim "duyma" süreci ile doğrudan ilişki kurmamızı sağlıyor, neredeyse hiçbir şey seyretmiyor, buna karşı da mesafeli duruşunu koruyor.

Jazz geçtiğimiz yüzyıl başlarında ABD'nin güneyinde Afrika kökenli siyahların ve Avrupalı beyazların halk şarkılarının zengin hazinesinden, farklı kültürlerin bir araya gelip karışmasından yani vokal müziğin içinden doğdu. Jazz şarkıcılığı sesin bir çalgı olarak kullanıldığı ölçüde ciddi ve hoş bir etki uyandırabiliyor. Tam da bu nedenle jazz'ın özgün sound'larına ilişkin pek çok şeyi nefesli çalgıların insan sesinin tınısını taklit etmeleriyle açıklamak mümkün gibi görünüyor. Bu açıdan bakınca kadın sesinin erkeğe oranla daha farklı bir potansiyel barındırdığını söylemek mümkün. Bir çok erkek şarkıcı ise anlatım derinliğini ancak seslerindeki doğal deformasyon sayesinde görünür kılabilmiş ve varolabilmişlerdir.

Sibel'in jazz yolculuğunu nasıl anlamlandırılmak gerekir bu yüzyıllık serüvende peki? Swing'e olan hakimiyeti, olgunlaştırdığı ballad yorumu, anlatımındaki netlik ve kuvveti, söylediği farklı stillere olan yatkınlığı, çarpıcı doğaçlama yeteneği, eşsiz ruhsal yaratı ve anlatım gücü, tekniği ve esnekliği nereye koymak gerek. Ya da tutkuyu, hüznü, coşkuyu betimlemesindeki ustalığı? Bunların hepsi ayrı ayrı düşünülmeyi hak ediyor sanırım.

Onu dinlerken söylediği şarkıyı her an yeniden yarattığını hissedersiniz öncelikle. Bildiğinizi düşündüğünüz bir şarkının size nasıl yakınlaştığını, belki de ilk defa dinliyormuşçasına yepyeni farkındalıklara doğru yolculuğa çıktığınızı gözlersiniz. Sıradanlığa, monotonluğa asla izin vermediği gibi doygun sesinin sınırlarında gezinmekten de alıkoymaz kendini. Onun dudaklarından dökülen şarkının özgürleştiğini, başkalaşım geçirdiğini hayretle izlersiniz. Bedeninden bir parça haline getirdiği mikrofonundan uçuşan sözcüklerin yalnızca sizin kulaklarınıza değil rüzgarla kanatlanıp uzaklara, şarkıların gerçek sahiplerine kadar ulaştığını keşfedersiniz. Yalnızca şarkı söylemek değildir onunki. Sesi artık ışıltılı bir enstrümandır. Şarkı ile yaşayan ve kendini bulan, kısacık dakikalara, geçmiş tüm deneyimlerini, müzikal birikimini, jazz'ın güzelliğini ve esnekliğini yansıtan bir enstrüman.

Şarkılar onun sesiyle salınıp başka coğrafyalara doğru süzülür, tempo çeşitlenir, atmosfer buğulanır, melodinin beklenmedik dönüşlerine hazırlar sizi. Duvarlardaki puslu ışıklardan inen parıltılar salondakilerin yüzlerine, ruhlarına doğru inmeye başlar. Hayranlıkla karışan hafif bir şaşkınlık ve tebessüm, dikkatle izleyen, dinleyen gözlere siner. Artık yörüngedesinizdir. O birkaç saat boyunca Sibel'in etrafındaki halede, boşluktaki ayaklarınızla döner durursunuz. Onu dinleyenler en küçük bir anı kaçırmamak için Sibel ile birlikte nefes alıp vermeye başladıklarını ürpererek fark ederler.

Adeta kutsal bir ayin havasına dönüşen konserlerinde birlikte çaldığı müzisyenlerde uyandırdığı hayranlık ve müzikal mutluluk hissi inanılmazdır. Sahnede onun performansından nasıl haz aldıklarını ve onunlayken nasıl başka türlü çaldıklarını hiç zorlanmadan gözlersiniz. Onu dinlemek hüzünlü bir geceden masmavi bir sabaha avuçlarınızda yıldızlarla uyanmak gibidir, hissedersiniz.

"Throw it away"i onun sesinden dinlerken Abbey Lincoln'ın hüznünü, acısını, boğuk ve derinden gelen sesini duyumsarsınız. Ama aynı zamanda Sibel ile birlikte o sizin de şarkınız olmuş, yepyeni bir kimliğe bürünmüştür. Bunu da bilirsiniz.

Doğaçlamalarındaki çarpıcılık ise ayrıca anılmayı hak eder şüphesiz. O an tamamen kendisi olur, sözlerin melodi ile nerede iç içe girip ritmik değişim geçirdiğini anlamaya çalışırsınız ama teslim olup tadına varmaya çalışmak en doğrusudur. Artık onun çekim gücünün, neredeyse ilahi bir tılsımla yarattığı "an"ın içindesinizdir. Sizi kendinizle baş başa bırakır bir süre. Artık gelincik tarlasından çalınmış aşklarınız ve hayallerimizle, örselenmiş hayatlarınızla, çocuk zamanlarınızın gölgesinde salınan kirpiklerinizle ya da bir yaz dönümü sevdiğinizin tenindeki şarap kokusuyla yalnızsınızdır. Oradan sizi yine onun sesi çekip alacaktır. Bu kutsal ayin duygusunu onu dinlerken izleyicilerin gözlerinden ve beden dillerinden algılarsınız.

Sevecen ve kucaklayan sesinin eşlik ettiği vakur bir eda ve yüzünden eksik olmayan tebessüm sahneden yayılarak içinize işler. Eğer oradaysanız ondan asla kaçamazsınız. Sizi avuçlarına alarak ruhunuzu karmaşık dünyanızın girdaplarından, kırılan dallarınızdan, yitik umutlarınızdan, buruşmuş öfkelerinizden, dağılmış planlarınızdan arındırır. Sıradan bir konser değil sürprizlere açık bir törendir söz konusu olan.

Betty Carter 70'li yıllarda artık jazz şarkıcısı olmanın olanaksızlığından, her şarkının ticarileşip jazz olmaktan çıktığından şikayet ederken "sanırım son mohikan benim" deyip bu duruma isyan etmişti. Fakat daha sonraları dünyadaki dönüşüme baktığımızda o kadar karamsar değilizdir diye düşünmek gerek. Belki ilk Mohikanımız Sibel'dir bizim. Çünkü çok farkında ki jazz insani olanı tinselleştirmektir ve de geleneğe yapabileceğin en önemli katkı kendi özgün müziğin olan yeni müzik yaratmaktır.

O jazz şarkıcılığının "bilge" sidir artık. Şarkıları yeniden yaratmaktaki o sırra yaklaşabilmek için Sibel Köse'nin yaşam tarzını, hayat karşısındaki o mütevazi duruşunu iyi anlamak gerekir. Atölyesinde kurduğu o şenlikli ciddiyet tüm öğrencilerine ve dostlarına jazz müziği sevgisiyle dolu bir yaşamın kapılarını ardına kadar aralar. Ondan her an bir şeyler öğrenmemek neredeyse olanak dışıdır. Onunla ilgili çok sayıda övgü duysak ta asıl olan her jazz severin kendi gözlemi ve duyumsamasıdır bence. Zamanla en yakın dostları olan öğrencileri ve müzisyenlerle yarattığı iklim sımsıcak bir aşk gibidir. O müzikal dünyadan ayrılmak istemezsiniz, o aura peşinizi, ruhunuzu bırakmaz.

Onu jazz'ın köklerindeki siyahi duyuşa, kölelerin uzak geçmişlerinden süregelen ayrımcılıkla vardıkları o ortak hissedişe ulaştıran, yalnız ve güzel ülkesinin özlem ve hüzünle örülü romantik mirasıdır sanki. Yaşamın gerçek zamanlarından süzülen anıların tınılara dönüşmesidir. Kendi yaşadıklarının izleridir bunlar. Cümlelerinde, vurgularında bu sokakların iniş ve çıkışlarını, yaşamın engebelerini, şehrin kasvetini, çekingen aşkların yalnızlığını, düşsüz kalkmış çocukların hırpalanmışlığını, sevginin mutluluk saçan notalarını ve yalnızlığa tutunan bir kadının gücünü bulursunuz. Yüzyıllardır ayrımcılığa, dışlanmaya, şiddete, ev içlerine mahkum kadınların derinlerden gelen isyanının boğuk sesidir bu. Ancak böyle bir haykırışın kendisine özgürlük alanlarını açacağının farkında gibidir. "Sesi çıkmayan kadının adı yok"tur çünkü. O nedenle şarkı söyleyişinde tereddüt duyamazsınız.

O buralarda, yaşadığımız topraklarda duyulmayan, hissedilmeyen müziği uzaklardan yanı başımıza kadar getiren en önemli insanlardan biri. New York kulüplerinden, Missisipi nehrinin kıvrımlarından, New Orleans sokaklarından doğan jazz ve blues tınıları onun sesinde hayat bularak İstanbul'da yaşamaya devam ediyor. Çünkü o jazz tarihinin akıcılığının bilincinde. O ırmak buralarda da süzülüyor uzun süredir.

2008 Temmuz'unda Sepetçiler Kasrında binlerce kişiyle beraber onunla başbaşayım. Sarayın burnu Marmara'ya akarken, akşam rüzgarı boğazın serin sularından sahneye süzülüyor. Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Roul Midon ve Sibel Köse usulca adımlarla geliyorlar karşımıza. Nina Simone'un şarkıları yayılıyor boğazın sakinliğine. Sibel, uzun saçlarının perdesinden dökülen notaları, gül kurusu mavilikleri serpiyor üstümüze.

Yakamozların ışıl ışıl yandığını görüyorum.

Yaşamın kıyısından denizlerin ötesine yol oluyor şarkıları, anlıyorum.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Heryerde Festival sezonu başlıyor...

Haziran ve Temmuz ayları ile dünyanın dört bir köşesinde jazz festivalleri başlıyor. Kimi büyük kimi küçük festivaller jazz severler için unutulmaz anlar oluşturuyor. Ben 1995 yılından bu yana her yıl birkaç festival izlemeye çalışırım. Bunların başında tabiî ki bizim festivalimiz gelir. Ardından bir tek Nardis'i açtığımız yıl gidemediğim 2003 Pori Jazz Festivali'ni hemen her yıl izledim. Programlarını her zaman takip ettiğim pek çok Avrupa ve Amerika'daki festivaller ne yazıkki hep aynı tarihlerde olur. Özellikle Avrupa Jazz Festivalleri Organizasyonu birbirine çok yakın tarihlerdir ve genelde benzer sanatçılara yer verirler.

Ben bu yazımda sizlere birkaç festivalden haberler vermek istedim. Bunlardan biri Copenhag Jazz Festivali. 3-12 Temmuz tarihler arasındaki festivalde Chick Corea, Yusef Lateef, Dee Dee Bridgewater, Aaron Parks, Enrico Pieranunzi sahne alacak önemli isimler arasında. Bu yıl 31. kez düzenlenen festival 900'den fazla sanatçının katılımı ile 100'den fazla sahnede, yaklaşık 200,000 kişinin izlediği bir festival. Klasik jazz olduğu gibi jazz'a paralel pek çok türe yer vermesi ile tanınır. Her yıl bir poster başlığı seçiyor Copenhagen festivali. Bu yılki başlık "Jazz has not been born yet", yani jazz henüz doğmadı... Posteri yapan İsrail doğumlu Danimarkalı bir ressam Tal R. Bu çalışmayı çeşitli ürünlerde kullanıp (tişörtler, çantalar, şapkalar, anahtarlıklar) festivale önemli gelir sağlanıyor.

Festivalde çeşitli konseptler var. Giant Jazz, Jazz for Kids, Jazz by the Sea, Future Sounds of Jazz / Something Else gibi.

Belçika Gent Jazz Festival

Avrupa'da bir başka festival Belçika'da 8-19 Temmuz tarihleri arasında yer alan Gent festivali. Sanatçıların jam-session yapma imkanı bulabildikleri ender festivallerden. Jos James Jef Neve ile jam yapacak (bunlar önceden ilan ediliyor). 10 Temmuz Cuma saksofoncu Gary Bartz McCoy Tyner ve Bill Frisell'i takıma katılacak mesela, eminim çok keyifli olacaktır. Diğer sanatçılara baktım, kimler katılacak acaba diye... BB King, Jamie Cullum, George Benson, Jamie Lidell, Marianne Faithfull, Brad Mehldau Trio, Randy Weston, Melody Gardot ve Joe Jackson. George Benson konusunda şanslıyız; Joe Jackson ve Melody Gardot bizde de sahne alacak. Ne varki sahneler de çok önemli. İstanbul'un kesinlikle sahneye ihtiyacı var.

Festival kendi bünyesinde bir de yarışma içeriyor. Bunlardan birisi 9 Temmuzda yapılacak oaln Laureates Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest. Bu yıl 5.si yapılacak yarışmada büyük orkestra besteleri yarışıyor. Katılacak bestecilerin 40 yaşın altında olmaları gerekiyor. Uluslararası bir jüri birinciye karar veriyor. Bu yılki jüride Masuda Sakiko (Japonya), Jan Torkewitz (Almanya), Veli-Matti Halkosalmin (Finlandiya)

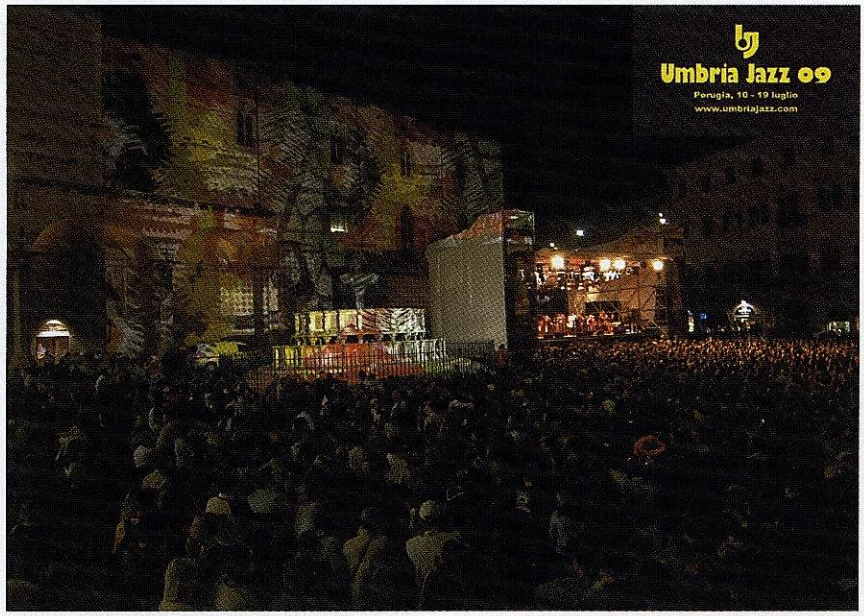

ve Nicolas Schriefer (Almanya) var. İlgilenenler için web sayfası da verelim; tickets: www.gentjazz.com.

Biletler 27.- Euro'dan başlıyor, eğer tek tek konser seçerek giderseniz, (BB King de dahil olursa 37.- oluyor). 3 günlük bilet alırsanız 68.- Euro.

Festivalde kimler var derseniz liste şöyle; George Benson, Kartasan, Marianne Faithfull, Lambchop, Brad Mehldau Trio, McCoy Tyner Trio feat. Bill Frisell & Gary Bartz, Free Desmyter Quartet, Yaron Herman Trio, Lady Linn & Her Magnificent Seven, HoGent Jazz Orchestra, Christian Scott, China Moses & Raphaël Lemonnier, Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest, Nina Simone Tribute feat. Dianne Reeves, Lizz Wright, Angelique Kidjo, Simone, BB King, Rodrigo y Gabriela, Fred Hersch Trio + 2, Melody Gardot, Jamie Lidell, Leela James, Aka Moon, Bender Banjax, Nathalie Loriers Trio & Bert Joris with Strings, Joe Jackson, Jamie Cullum, Briskey, Randy Weston African Rhythms José James feat. Jef Neve, Richard Galliano All Star Quartet with Rubalcaba, Bona, Penn.

İtalya'daki Umbria Jazz Festivali 10-19 Temmuz tarihler arasında.

37 yıllık bir festival Umbria. Santa Giuliana Arena adında bizim açıkhavaya benzer bir büyük sahnesi var. Bu büyük alan çevresinde de 9 değişik büyüklükte kulüp vesaire şeklinde restoranları da içine alan sahneler var. Daha da önemlisi pek çoğu bedava olan 220 konser, 500 katılımcı müzisyen ki bunların 66'sı Grammy ödüllü (Arena'da sahne alıyorlar) ve bir de Avrupa'daki en fazla dinleyiciye sahip festivallerden birisi. Bölgenin Perugia olduğunu düşünürseniz tadına doyum olmaz şaraplarıyla günlerin ve gecelerin nasıl geçebileceğini tahmin etmek hiç de zor olmaz.

Festivalde kimler var dersek; Liste çok uzun: En ünlü şarkı sözü yazarları Paolo Conte, Burt Bacharach ve James Taylor, avant-garde jazz'ın temsilcileri Cecil Taylor ve George Lewis (iki sene önce bizdeki AACM projesi ile), rafine pop kabul edilen Steely Dan, Simply Red ve Ortodoks jazz diyorlar McCoy Tyner with Bill Frisell, the Roy Haynes Trio, Ahmad Jamal; hiç ölmeyen standarlar (tribute to Nat King Cole: George Benson büyük orkestrası ile, Allan Harris, ve kardeş büyük ses Freddy Cole) ve Siyah Müzk (BB King, Solomon Burke, Maceo Parker, ve John Scofield'in New Orleans projesi). Çok özel projeler de var ki İtalyan Amerikan düoları (biz bunların daha ufak benzerlerini Nardis Jazz Club'da iki yıldır yapmaya çalışıyoruz) Wynton Marsalis - Francesco Cafiso ve piyano duo Chick Corea - Stefano Bollani, ve Charles Mingus'un müziğini seslendirecek olan Mingus Dynasty ve Quintorigo. Festivalde sahne alacak dünyaca tanınmış İtalyan-

TELARC®

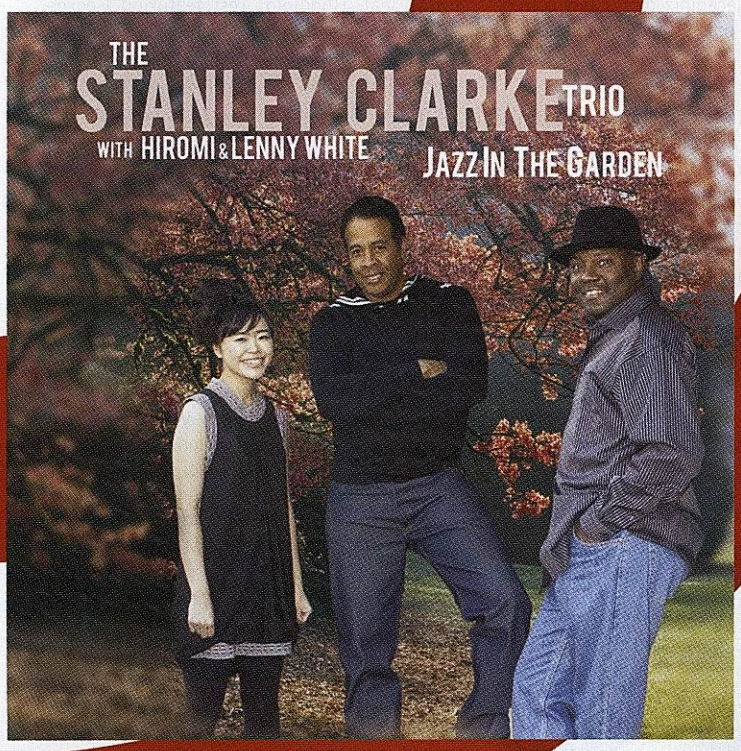

STANLEY CLARKE TRIO WITH HIROMI & LENNY WHITE / JAZZ IN THE GARDEN HUCD3155

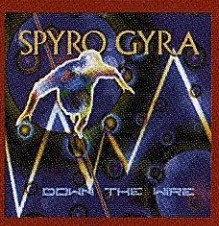

Spyro Gyra / Down the Wire HUCD3154

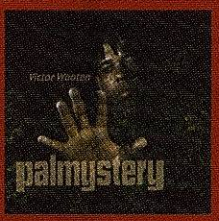

Victor Wooten / Palystery HUCD3135

Michel Camilo / Spirit of the Moment CD 83653

Equinox Music & Entertainment
Ortabahce Caddesi
Şair Leyla Sok. Mizan Apt. 18/1
Beşiktaş 34353
Istanbul TURKEY
T.+90 212 327 24 45 / 46
F.+90 212 227 48 98
www.equinox-music.com
www.telarc.com

EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

lar ise Enrico Rava, Paolo Fresu, Gianluca Petrella, Enrico Pieranunzi, Renato Sellani, Danilo Rea, Roberto Gatto ve Gabriele Mirabassi, Gino Paoli.

Umbria gerçekten çok ilginç, sadece dinleyiciler için değil jazz'ı öğrenmek isteyenlere de çok önemli seçenekler var. Berkle Summer School civar ülkelerin gençlerine yaz okulu imkanları sunuyor. Bizden yıllar önce gitarist Murat Arkan gitmişti ve uzun uzun yer vermiştik bu konuya. Bu yıl ise 14, 15 ve 16 Temmuzda bütün dünyadan 250den fazla öğrencinin katılacağı kurslar olacak. Perküsyon hocası bu yıl bir ara bizde de workshop yapan Giovanni Hidalgo and Horacio "El Negro" Hernandez. Gençler sonra Oratory of Santa Cecilia'da dinleyiclere bedava bir konser verecek.

Umbria Jazz Festivali Amref Italia Dulcimer Vakfı Kenya, Nairobi Kawanguare gecekondu bölgesinden 20 çocuğun yer aldığı "pour la Musique, part of the AMREF "Children in need" Project" çocukların müzik ile topluma kazandırılması çalışmalarına öncülük ediliyor.

44. Pori Jazz Festivali

44. yıldır düzenlenen Pori Jazz Festivali'nin ben 14 tanesini izleyebildim. Bu yıl 11-19 Temmuz tarihleri arasında yapılacak olan festival pek çok konser mekanından oluşuyor. Pori'nin en büyük mekanı Arena denilen Kirjurinluto adında bir ada. 60, 70 bin kişi alıyor. Geçen yıl bu alanda Santana konserini izlemiştim. Santana da her ne kadar jazz kategorisine girer mi diyeceksiniz ama tüm orkestra jazz müzisyenlerinden oluşuyordu. Sololar uzun tutuldu yani hiç bir şey rahatsız etmedi. Bu yıl ise bir rocker olan Brian Setzer Orkesra ve onu biraz telafi edebilecek bir isim Roy Hargrove Big Band var. Brian Setzer Tom Jones konserinin son anda iptali nedeniyle bu yılki büyük isim oldu. LP44, Otava Factory, Pori Tiyatrosu, Ultra Müzik geceleri, Klubi, Klubi Garden, Cafe Jazz, mBar Stage, Mekani (evet dillerimiz gerçekten çok benziyor) ve pek çok açık hava alanları festival için oluşturulmuş farklı büyüklüklerdeki sahneler. Tüm festival zamanı yeme içme alanları, piknik alanları her zaman dolu oluyor. Konserler saat 12:00 gibi başlıyor sabah 06:00'ya kadar devam ediyor.

Bu yıl da festivalde Önder Focan sahne alacak. Artist in residance olan Önder Focan'dan başka geçen yıl gitarist Cem Tuncer'in davet aldığı festivale bu yıl vokalist İpek Dinç katılacak.

Richard Galliano, George Garanian Big Band, Duffy, Booker T. Jones, Erykah Badu, Stanley Clarke, Marcus Miller ve Victor Wooten da orada. Nicola Conte Jazz Combo, Spanish Harlem Orchestra, Ronnie Cuber (konserleri ardı ardına muhtemelen Önder Focan ile jam olacaktır), saksofoncu Tineke Postma Quartet (Nardis'te Cenk Erdoğan ile çalacaklar), piyanist Eldar Djangirov, Marilyn Crispell, Benny Goodman 100. yıl konseri (Finlandiya'nın en önemli saksofoncularından Anti Sarpila'nında yer alacağı), ardından Ken Peplowski'nin Benny Goodman projesi var (bence çok heyecanlı), Grace Kelly adını çok duyuyordum, onu da izleme fırsatım olacak. Leonid Ptaska çok iyi bir piyanist ona da gideceğim. Ted Curson da artist in residance, onu da pek çok grupla dinlemek mümkün olacak. Ve tabiî ki pek çok lokal müzisyen de sahne alacak.

Biletler 10.- Euro'dan başlıyor, yerien göre de değişiklik gösteriyor. Kombine biletler de mevcut, 68.- Euro'ya kadar gidiyor. İçkinizle, yiyeceğinizle festival alanına girebiliyorsunuz. Hatta köpeğinizle de gidebiliyorsunuz ama şemsiye almıyorlar. Çok eğlenceli ve keyifli, bizim vazgeçemediğimiz bir festival.

52. Monterey Jazz Festivali

Bu yazımda bir de Amerika'dan bir festivale yer vermek istedim. 18-20 Eylül tarihlerinde yapılacak olan festival California Monterey Fairgrounds'da yapılıyor. 1958 yılından bu yana yapılan festival, 3 gece iki gün süren konserler ile bu yıl 9 sahnede 500 sanatçının katılımıyla hayat buluyor. Ben festivalin danışma web sayfasının da vermek istiyorum, olur ya yolunuz düşerse diye; jazzinfo@montereyjazzfestival.org

Bir hafta sonu festivali olarak adlandırılabilecek festival için üç günlük kombine biletler (225.-USD) alabileceğiniz gibi 2 büyük 2 de genci içeren aile paket, denilen biletleri de var.

Bu arada ufak bir haber olarak dikkatinize sunmak isterim, Nardis'te 26 haziranda sahne alacak olan Japon gitarist Hironobu Saito İstanbul'dan sonra dörtlüsü ile Monterey Festivalinde sahne alacak.

Arena diye adlandırdıkları büyük sahnede Cuma akşamı Conrad Herwig's Latin Side

All-Star Band with Special Guests Randy Brecker and Joe Lovano.

Kind of Blue ve Giant Steps'in 50. yılı kutlaması çerçevesinde Miles Davis ve John Coltrane müziklerinin çalınacağı Monterey Jazz Festival All-Stars featuring Kenny Barron, Regina Carter, Kurt Elling ve Russell Malone Esperanza Spalding. Cumartesi öğleden sonra Susan Tedeschi, Pete Seeger, John Scofield and the Piety Street Band. Cumartesi gecesi Jazz at Lincoln Center Orchestra with Wynton Marsalis (artists in residence –yani tüm festival boyunca oralarda), Dee Dee Bridgewater, Hank Jones & Joe Lovano Quartet with John Patitucci ve Brian Blade sahne alacak.

Pazar akşamı George Duke, Next Generation Jazz Orchestra with Special Guest Wynton Marsalis, Top High School Big Band from the Next Generation Festivali sahne alacak.

Pazar gecesi 3 nesil piyanist gecesi; Corea, Clarke & White, Dave Brubeck Quartet

ve Jason Moran & The Bandwagon sahne alacak.

Exclusive Arena Konserleri,

Esperanza Spalding, Lizz Wright, Global Noize with DJ Logic ve Jason Miles Vinnie Esparza / DJ John Patitucci Trio with Joe Lovano and Brian Blade, Jonathan Batiste, Scott Amendola Trio, Forro in the Dark, Roger Eddy Group, Berklee-Monterey Quintet 2009, Monterey Jazz Festival All-Stars featuring Kenny Barron, Regina Carter, Kurt Elling, ve Russell Malone, Conrad Herwig's Latin Side All-Star Band Wayne Shorter ve Herbie Hancock'un müziğini çalacaklar. Dee Dee Bridgewater, Soulive with Special Guest John Scofield, Peter Erskine & Alan Pasqua Trio, Ambrose Akinmusire Quintet, Rodriguez Brothers, Raul Midón, Ruthie Foster, Wayne Wallace and Rhythm & Rhyme, Vinnie Esparza / DJ, New Orleans All-Stars with Henry Butler ve Cyril Neville, Martin Headman Band / Tribute to Charles Brown, Weber Iago Trio / The Dhanyavad Project, Monterey Bay Jazz Orchestra, Hironobu Saito Quartet, Berklee-Monterey Quintet 2009 Annual DownBeat "Blindfold" Test featuring George Duke Conversation with Blue Note's Bruce Lundvall ve Michael Cuscuna

Jazz Film: Ralph Gleason Presents The Anatomy of Vince Guaraldi Jazz at Lincoln Center Orchestra yöneten Wynton Marsalis Jason Moran & The Bandwagon Joe Lovano's Us 5 with Esperanza Spalding, James Weidman, Francisco Mela, ve Otis Brown Jr. Toshiko Akiyoshi-Lew Tabackin Quartet, Vijay Iyer Trio, Scotty Barnhart, Terrence Brewer Trio, Dominick Farinacci, Buffalo Collision, Alfredo Rodriguez Trio

NEW GROOVES

Esperanza Spalding, Lizz Wright, Global Noize with DJ Logic ve Jason Miles, Vinnie Esparza / DJ, John Patitucci Trio with Joe Lovano and Brian Blade, Jonathan Batiste, Scott Amendola Trio, Forro in the Dark, Roger Eddy Group, Berklee-Monterey Quintet 2009.

The Shotgun Wedding Quintet, DJ Logic, The Country's Best High School and College Bands, Conversation with Toshiko Akiyoshi Panel ve Tarışma: Jazz Journalists Association Presents Jazz . . . and the DJs Who Played the Records.

Jazz Film: Music is My Life, Politics My Mistress bir Donnie L. Betts filmi.

Erdem Korkmaz
erdem@genczazcilar.org

Guildhall Music of School and Drama

Dergimizin bu sayfasında şimdiye kadar ağırlıklı olarak ABD'de jazz eğitimi veren kurumlar incelenmişti. İlerleyen sayılarda yine daha çok ABD'deki jazz kurumlarına yer ayrılacak ancak bu sayıda eski kıtaya bir dönüş yapmak iyi olacak gibi görünüyor. Bunun nedeni, özellikle genç arkadaşlardan Avrupa'daki okullar ile ilgili olarak gelen sorular. Bu sayıda inceleyeceğimiz okul Londra'da bulunan Guildhall School of Music and Drama. 1880 yılında kurulan okulun halen 40'tan fazla ülkeden eğitim almak amacıyla gelen 800'ün üzerinde tam zamanlı öğrencisi bulunmakta. Okulda, adından da anlaşılacağı üzere müzik ve sahne sanatları eğitimi veriliyor. Okuldaki öğrencilerin büyük bir bölümü müzik eğitimi alıyor.

Okulun 4 yıl süreli eğitim veren müzik bölümünde halen 375 öğrenci ve 250 personel bulunuyor. 2010 yılında okulda eğitim almak için başvurular 1 Ekim 2009 tarihine kadar yapılabilir. Müzik bölümü kapsamında jazz dışında violin, çello, kontrbas, obua, klarinet, alto saksofon, perküsyon, gitar, piyano, kompozisyon, elektronik müzik ve şan gibi alanlarda eğitim almak mümkün. Okulda verilen jazz eğitimini ise lisans ve lisansüstü olmak üzere iki düzeyde. Lisans düzeyinde olan jazz eğitimi 4 yıl süreli ve saksofon, trompet, trombon, tuba, piyano, gitar, bas gitar/kontrbas, davul ve vokal programları mevcut. Her yıl öğrencilerin alması gereken kredinin en az 2/3'ü temel müzik bilgisini içeriyor ve otuz adet birebir ders işleniyor. Ayrıca, her bölümün enstrümana özgü dersleri oluyor. Bölüme özgü dersler; emprovizasyon, birebir jazz eğitimi, küçük gruplarla çalışma, repertuar sınıfı, dinleme, big band, jazz şarkıcıları, genel klavye teknikleri, parça düzenleme, jazz tarihi, ritm, klasik jazz, modern jazz ve konuk müzisyenlerle yapılan jazz masterclass gibi derslerden oluşuyor. Okula masterclass için ziyaretçi olarak gelen müzisyenler arasında; Django Bates, Billy Cobham, Peter Erskine, David Friesen, Branford Marsalis, John Patitucci ve Rufus Reid gibi isimler var. Zaten kalburüstü müzisyenlerin çok sayıda eğitim kurumunda bu tarz çalışmalara katıldığını biliyoruz.

Lisansüstü düzeyde jazz eğitimi de verilen bölümde müzisyenleri profesyonel müzik hayatına biraz daha pratik yaparak hazırlıyor. Buradakiler; dört albüm kaydetmiş olan ve düzenli turne yapan Guildhall Jazz Band, vokalistler için Guildhall Jazz Singers, bölümdeki eğitmenler ve misafir sanatçılar tarafından yönlendirilen küçük gruplar, emprovizasyon dersleri, armoni, kompozisyon, jazz tarihi, ritm dersleri, stüdyo ve kayıt dersleri gibi kapsamlı bir içeriğe sahip. Elbette lisansüstü jazz programında da aynen lisans düzeyinde olduğu gibi konuk müzisyenlerle eğitimler, atölye çalışmaları ve sahne deneyimi imkanı var.

Guildhall'da sadece müzik bölümünde her yıl 600'den fazla etkinlik düzenleniyor. 4 yıllık eğitim süresince öğrencilerin okul dışında performans gerçekleştirmeleri zorunlu tutuluyor. Ayrıca, öğrenciler kendi çabalarıyla da okul dışında sahne bulma fırsatı bulabiliyorlar. Okul bünyesinde çeşitli küçük ve orta büyüklükteki jazz gruplarının konser vermesine olanak sağlayan konser salonları ve prova/kayıt stüdyosu bulunuyor.

Yurtdışından İngiltere'ye okumak için gelen öğrencilere yönelik bir uluslararası ilişkileri ofisi bulunuyor. Bu ofiste öğrencilere ülkedeki yaşam, konaklama, kültürel adaptasyon gibi konularda yardım ediliyor. Ayrıca, çeşitli kültürel aktiviteler ve Londra'yı tanıtıcı geziler gibi etkinlikler yapılıyor.

Birçok okulda olduğu gibi, Guildhall'da da yaz okulu imkanları var. Farklı içeriğe ve süreye sahip olan programların fiyatları 80-440 pound arasında değişiyor ve dileyen herkes herhangi bir elemeden geçmeksizin katılabiliyor.

Guildhall'da lisans veya lisansüstü programlara katılmak isteyen adaylar 2009-2010 güz dönemi için Haziran ayından itibaren online olarak ön başvuru yapabilirler. Ayrıca, Şubat 2010'dan itibaren bir elemenin de New York'ta yapılacağını bildiriyor okul yöneticileri. Dolayısıyla, ABD'de yaşayan ya da eğitim gören kişiler de önümüzdeki günlerde Londra'ya gitmeye gerek kalmadan başvuru yapıp elemelere katılabilecekler. Öte yandan, başvuru tarihini kaçırma durumunda olan adaylar bu durumu ilgili bölüme bildirerek başvurularını bir süre geciktirebiliyorlar (elbette seçmelerin tarihini geçmemesi itibariyle). Okulun "evden ayrılmadan yapmanız gerekenler elkitabı" adını taşıyan yararlı bir dokümanı var. İlgilenenler e-posta aracılığıyla bize ulaşabilirse bu dokümanı kendilerine gönderebiliriz.

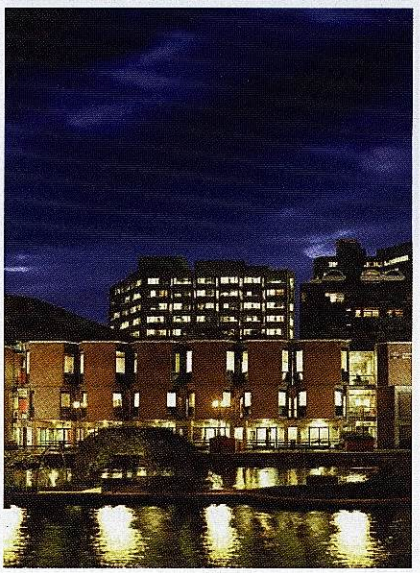

Başvuruların değerlendirilmesi ve seçmelerin yapılmasında tüm bölümlerin ve enstrümanların lisans ve lisansüstü programlar için kendine özgü bazı şartları bulunmakta. Okul tercihlerinde önemli olan bir konu da eğitim karşılığında ödenecek ücret. Guildhall'ın jazz bölümündeki tüm programların AB üyesi olmayan öğrenciler için 2009-2010 yılı için eğitim-öğretim ücreti yıllık £15.200. Tam zamanlı eğitim için hem lisans hem de lisansüstü için ücret ne yazık ki bu. Ne yazık ki dememin nedeni AB üyesi ülkelerden gelen öğrencilerin ödediğinin neredeyse 3 katını istiyor okul. Arada çok ciddi bir fark var. Ancak, bu haliyle bile olsa ABD'deki okulların yıllık ücretleriyle kıyaslandığında iki seçeneğin de birbirine yakın olduğu görülüyor. Yine de, unutulmaması gerekir ki, Londra ucuz bir şehir değil. Dolayısıyla, kendi kaynaklarıyla bu eğitimi karşılayamayacak olanlar mutlaka burs vb. seçenekleri değerlendirmeli. Yarı zamanlı eğitim isteyen öğrenciler için de ücret yıllık £8.000.

Guildhall köklü bir kurum ve öğrencilere oldukça güzel imkanlar sağlıyor. Londra'da jazz eğitimi almak da mutlaka öğrencilere çok şey katacaktır. Ancak, gidilecek okul tercihi kadar önemli olan diğer bir kriter de orada birebir eğitim alacağınız eğitmenler olduğu için Guildhall'la ilgilenen adayların mutlaka kendi alanlarında orada kimlerin ders verdiğini, ders içeriklerini ve diğer imkanları göz önünde bulundurmasında yarar var. İletişim kurduğumuz okul yöneticileri bizimle profesyonel bir şekilde ilgilendiler. Guildhall ile ilgili tüm sorularınız ve aklınıza takılanlar için caz@genccazcilar.org adresinden bize ulaşabilirsiniz.

Saygın Mehmet Çağlar
mehmet@genccazcilar.org

Yenilikçi Plak Şirketleri

Son dönemde ağırlıklı olarak Avrupa jazz sahnesinde beni çok etkileyen birkaç isim var. Saksofoncu Viola Falb önderliğinde kurulan Falb Fiction adlı grupta hiç şüphesiz bunlardan biri. Bu grubu ilk dinlediğimde, aslında keşfedilecek ne kadar çok önemli ismin var olduğunu bilmek hem beni heyecanlandırdı hemde bugüne kadar keşfedemediğim için hayıflandırdı. Bu grupların hepsini oturupta sıralamaya ne sayfalar izin verir, ne de zaman yeter onların haklarını yemeden onları adilce anlatmaya. Onun yerine ben bugün sizlere içlerinde sevdiğim grupları da barındıran, birkaç plak firmasını tanıtmaya çalışacağım. Zaten bu şirketlerin internet sitelerinin bazılarında sanatçıların şarkılarını da dinleyebiliyorsunuz, trytone gibi bazılarının sitelerindeyse bünyelerindeki tüm sanatçıların albümlerine hafiften bir göz atabiliyorsunuz hatta. Araya önemli gördüğüm grupların bazılarının isimlerini zaten sıkıştırmaya çalışacağım. Avrupalının kafası kimileri için maalesef Amerikalı'nınkinden farklı çalışıyor, Amerika eksenli bir dinleyicisiyeniz eğer ya da klasik ağırlıklı bir jazz dinleyicisiyseniz birazdan bahsedeceğim, firmalar ve isimler size biraz yabancı gelecektir. Buna hazırlıklı olun derim. Bense iyi ki bu adamların kafası farklı çalışıyor diyenlerdenim. Çok sevdiğim bir söz vardır; "Bir ortamda herkes aynı şeyi düşünüyorsa, kimse yeni birşey düşünmüyor demektir". Aynen o hesap, müzik için de geçerli aynı durum. Eğer ki sizde benim gibi yeni şeyleri keşfetmeye açık, yenilikleri seven biriyseniz, bu yazı size faydalı olacaktır düşüncesindeyim. Hollanda, özellikle de Amsterdam şehri, Avusturya ve Norveç gibi ülkeler bu yeni akımların öncülerini barındıran ülkeler. Sizlere bahsedeceğim 3 firmada zaten bu üç ülkeden.

JAZZWERKSTATT RECORDS

Sloganlarındaki gibi JazzWerkstatt'ın (Jazz Workshop Records) temelleri yenilikçi seslere önem veren "girişimci" bir firma olarak 2004 yılında Viyana'da, Daniel Riegler, Peter Rom, Bernd Satzinger, Clemens Wenger, Wolfgang Schiftner ve Clemens Salesny tarafından atılmış. Yeni seslere ve akımlara destek veren bu firma kağıt üzerinde şirketin kurulmasıyla beraber, 2005 yılında aktif olarak çalışmaya ve albümler yayınlamaya başlamış. Jazz müziğini ve emprovize müzikleri ele almayı seven ve saflıktan çok yenilikçiliğe önem veren firma, bu yöndeki sanatçıların albümlerine ağırlık vermekte. Kendilerine göre modası geçmiş ve zamanın içinde hapsolmuş, kategorize edilmiş ve sınıflara ayrılmış tarzlardan çok, müziğin kategorize edilmemesine önem veren firma, "zamanın nabzını tutan" ve ağırlıklı olarak Avusturya kökenli yeni jenerasyon sanatçıların albümlerini basmakta. Falb Fiction bu şirketin bence eiyi gruplarından biri. Grubun "Waiting For" ve "Lost Control" adlı iki albümü bulunmakta. Gerisini ise keşfetmek size düşmüş.

TRYTONE

Trytone' da aynen, JazzWerkStatt gibi, jazz ve türevlerini icra eden genç ve yenilikçi müzisyenleri çatısı altında toplamaya önem veren, Amsterdamlı bir firma. Sitelerinde de bu çatı ibaresini "kollektif" kelimesiyle anlatmaya çalışmışlar. Zira bir albümde dinlediğiniz birini, aynı firmanın başka bir albümünde dinlemeniz çok büyük bir olasılık. Firma aynı zamanda sanatçılarına konserlerde düzenleyen bir nevi organizasyon firması niteliğinde. İnternet sitesinde özellikle şu ibare dikkatimi çekti, "Trytone jazz'ın yeni yollarını keşfetmeye çalışan genç müzisyenleri bir araya getirerek, alışılmadık, yenilikçi ve çapraz stilleri harmanlayan sanatçılara destek vermektedir. Trytone her zaman müzikal ruha sahip ulusal ve uluslararası değişimlere açık olacaktır".

Firma aynı zamanda Trytone Avrupa Jazz Festivali adında bir festivale de sahip. Her ayın ilk ve üçüncü çarşambasında düzenlenen bu festivalde, hem kendi sanatçılarını hem de değişik sanatçıları aynı sahnede buluşturuyorlar. Bunu yapmalarının sebebini, bugün yaşayan müziği anlamak, sanatçıların çaldıkları çeşitli konseptler arasında deneyler yapmalarını sağlamak ve ilk elden olayı canlı dinleyerek yeni projelerin sahne üzerinde üretilmesini, sanatçılarının da bunu araştırmasını desteklemek olduğunu söylüyorlar. Firmadan öne çıkan bazı sanatçılardan bahsetmek gerekirse; Man Bites Dog, Full Fathom Five bunlardan sadece bazıları. Hatta Full Fathom Five adlı grubun sadece yazar Boris Vian'ın romanlarındaki sözlerden esinlenerek bestelerini şekillendirdiklerini ve şarkıların bazılarında, kimi zamanlar romanlardan pasajlar bile okuduklarını da ek bilgi olarak verebiliriz.

Ayrıca ülkemiz sanatçılarından Oğuz Büyükberber de (bclt, as) bu firmanın etkinliklerinde dönem, dönem performanslar sergilemekte. Hatta bazı albümlerde çalmış bile olabilir, onu keşfetmekse size kalmış. En son 2009 Mayıs ayında, 2005'ten beri beraber çalıştığı, 2008'de düzenlenen Akbank Jazz Festivali'nde de beraber performans sergiledikleri, saksofon ve klarnet sanatçısı ve aynı zamanda Trytone'un kurucularından Tobias Klein'la elektro – akustik duo performanslarını, bir başka seferde Amsterdam'da yinelemişlerdir.

JAZZLAND RECORDINGS

Geldik aralarında en bilenenine ve en ağır olan abiye. As solistlerin en son çıkması gibi onu en sona bıraktım. Zira çatısı altında barındırdığı isimlerin birçoğu benim için çok önemli isimler. Kuzeylilerin bende yalan yok ki ayrı bir yeri vardır. İkliminden midir, havasından mı, suyundan mı bilinmez, her halükarda yenilikçi ve lirik birçok ismi çıkaran bir yerdir Norveç. Bunlardan Jazzland Recordings ise Avrupa sahnesinde jazz müziğini apayrı bir yere taşıyan en öncü firmadır diyebiliriz. 1997'de asıl adı Jens Christian Bugge Wesseltoft olan Norveçli piyanist kompozitör ve prodüktör Bugge Wesseltoft tarafından kurulan, Jazz – Nu Jazz –Experimental gibi çeşitli öğeleri içinde barındıran bu firma rüştünü ispatlayalı çok olmuşsa da, sadece EMI, SONY vb. gibi firmaları takip eden birçok jazz insanın halen gözden kaçırdığı önemli bir firmadır. Oslo'da kurulan firmanın ilk dönem kayıtları, Bugge Wesseltoft'un evindeki ufacık bir kayıt stüdyosunda gerçekleşmiştir. Firmanın ilk kaydı Bugge'nin de ilk albümü olan "New Concepitions Of Jazz" adlı albümdür. Firmanın kurulmasına Bugge'nin 1996'da Prodüktörlüğünü yaptığı, Unni Wilhelmsen'in debut albümü "To Whom It May Concern"ün Norveç'in Grammy Ödüllerinde yılın albümü seçilmesi hız kazandırmış olabilir mi bilmiyorum. Kim bilir? Ama o albümünde çok başarılı olduğunu söyleyebilirim, ilgilenenler mutlaka bir yerlerden edinsin. Bilenlereyse söyleyeyim, o albümde aynı bodrum katında kayıt edilmiş, hatta Unni Wilhelmsen'in bir repörtajda söylediğine göre stüdyo o kadar küçükmüş ki, kayıt odasına davul kurulunca başka kimse giremiyormuş. Kuruluşunun ardındaki asıl gerçek nedir bilinmez ama gerçekten bildiğimiz birşey varsa o da her ne olursa olsun Bugge'nin bu taşın altına iyiki elini soktuğu. Firmanın bugünlere gelişinin en büyük destekçilerinden biride hiç şüphesiz ki firmanın belki de en rağbet gören ismi olan Beady Belle'in varlığıdır. Her ne kadar firma artık Universal Music Group'a bağlı bir şirket olsada, halen Bağımsız Marka özelliğini korumakta, kararlarını kendi vermekte ve sanatçılarını da halen kendi seçmektedir. Bir dönem Jan Garbarek ile de çalışan Bugge, Norveç jazz'ını gelenekselden, geleceğe taşımış ve ECM (Edition of Contemporary Music) tarafından geleceğin jazz'ını yahut Nu-Jazz'ın evrimini örneklendiren adam olarak nitelendirilmiştir. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'yi de ziyaret eden ve İstanbul'da yerli müzisyenlerimizden Alp Ersönmez, Bora Uzer gibi isimlerle Hayal Kahvesi Bistro'da spontane bir live performansta sergileyen Bugge hiç şüphesiz ki ileri görüşlü bir jazz müzisyeni ve prodüktör olarak adını bence jazz tarihine çoktan yazdırmış isimlerden biridir. Firmadan çıkan albüm sahibi isimlerden bazılarını saymamız gerekirse; Eivind Aarset, Sidsel Endresen, Beady Belle, Dhafer Youssef bunlardan sadece birkaçıdır. Kesinlikle önereceğim albümlerse Beady Belle' in Home albümü, Bugge Wesseltoft ve Sidsel Endresen'ın ortak çalışması olan Duplex Ride albümü, Dhafer Youssef' in Electric Sufi'si ve ve son olarak da Eivind Aarset' in Connected albümleridir.

Yaz boyunca
yazlıkçıların tüm kargolarını

%25

indirimle
adresine taşıyoruz.

ARAS HOLDİNG 30 YAŞINDA

444 25 52
www.arascargo.com
ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

EFQM Committed to excellence

Ulusal Kalite Hareketi

aras cargo
önem taşır...

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org - karacaz.com

Jazz insanları

Evde Söyleyemedikleri, Dergide Anlatamadıklarıyla

Tunçel Gülsoy:

İtiraf ediyorum, "Jazz İnsanları" yazı dizisi Tunçel Gülsoy'dan ilham aldı. Doğrusu, yazılarını okurken "Herkese bu kadar güzel soru soran biri merak edilmez mi, gün gelir ona soru soracak biri de bulunmaz mı?" serzenişi üzerine başladı bu dizi.

Devrim Dikkaya, Tunçel Gürsoy

Dergi için, kaleme aldığı ilk yazıların ardından Zuhal Focan'ın "sağ kolum" dediği bir öneme erişen, yerli-yabancı, söyleşi yaptığı tüm müzisyenlerin, jazz'ın onlara doğal olarak sunduğu aura'nın gerisindeki, gerçek karakterini tanımamızı sağlayan bir sohbet ustası...

Her hafta NTV Radyo'daki tatlı sesini duymayı beklediğimiz, "içindeki çocuğun" onu pek de terk etmek istemediği bir İstanbul aydını... işte (Kamil) Tunçel Gülsoy,

"Kâmil" Doğdum, Erdem'li Yaşıyorum"

Özgeçmişimi kısaca anlatamam çünkü yaklaşık 58 yıldan beri sürüyor, daha ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama gönlümde yatan 92 yaşından önce içinde başrol oyuncusu olduğum filmin bitmemesi ve sürmesi, mutlu son olması, jazz dinlerken eşim, kızım, damadım, torunlarım ve kedilerimle birlikte yavaşça uykuya dalmak ve arkamda çok güzel şeyler bırakmış olarak, kendi değerlerime göre yaşamış ve durmuş bir insan olarak son sahneyi bitirmek.

İstanbul'da "Zeynep Kamil" hastanesinde bir 12 Ekim günü doğdum, bu yüzden göbek adım Kamil oldu, yaşamım boyunca da kâmil ve erdemli bir insan olmaya özendim, çalıştım.

İlkokula Melahat öğretmenimin öğrencisi olarak Laleli'deki Koca Ragıp Paşa ilkokulunda başladım ama Nişancadaki Tevfik Kut ilkokulunda bitirdim. Hocam oraya tayin edildiği için okul değiştirdim ama ancak bir yıl daha onunla birlikte olabildim. O zamanlar Laleli henüz tekstil mafyasının yurdu olmamıştı, nezih ailelerin yaşadığı eski bir semtti. Önce üzüldüm ama Nişanca beni çok geliştirdi, mahallenin çok dinli kozmopolit kültüründen çok etkilendim, Rum, Ermeni, Süryani, Yahudi gibi kelimeler benim için hep sınıf arkadaşlarımın ait olduğu değişik ilginç gelenekleri ifade etti, küçük yaşta farklı insanlar ile birlikte proje yürütmeyi doğal olarak öğrendim. Etnik ayrımcılık gibi şeyleri çok sonra fark ettim ve çok şaşırdım. Bu arkadaşlarım yüzünden ön yargılardan uzak olarak insanları algılamayı öğrendim ve bu yaşamım boyunca kesintisiz sürdü.

Kadıköy Maarif Kolejinde ortaokulu bitirdim, burası katı ve baskıcı bir okuldu, ancak manzara harikulade idi, okulun bittiği yerde Moda koyu başlar Kalamış üzerinden Fenerbahçe'ye uzanır oradan da Adalara varırdı. Belki de bu yüzden koyu bir Galatasaraylı olmamama rağmen her zaman Fenerbahçe'ye çok sempatim oldu, hiçbir zaman Fenerbahçeli arkadaşlarımı birer rakip veya düşman olarak algılamadım. Okulumuzun müzik hocası Hikmet Hanım bize klasik müziği tanıttı ve sevdirdi, ona müteşekkirim. Kadıköy Maarif'in adı bugün ne yazık ki Kadıköy Anadolu Lisesi oldu, böylece okulumuz ile aramıza kara bir kedi de girdi. Ancak burada çok güçlü arkadaşlıklarım oldu ve bir kısmı halen sürüyor. Okulun baskısından bıktım, sevgili arkadaşım Aysan Çorluhan'ın rahmetli anneciği ve beni çok seven Cihan teyzemin manevi desteği ile ortaokulu bitirdikten sonra lisede Robert Academy'e girdim. Burada ortaokulumun aksine kötü bir öğrenci idim ama rahmetli hocam ve sevgili ağabeyim Özer Kabaş sayesinde yaratıcı bir ruh haline geldim.

Daha sonra Boğaziçi Üniversitesinde Makine mühendisi oldum, aynı okulda MBA yaptım,

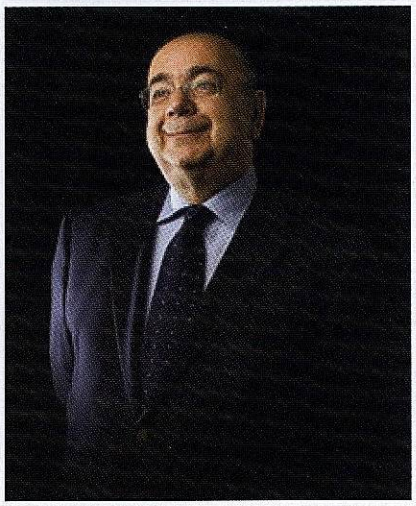

31 yıl değişik şirketlerde dış ticaret, iş geliştirme, pazar araştırması ve satış konularında çalıştım. Sayısız defalar yurt dışında bulundum, özellikle Türkiye Rusya iş ilişkilerinin ilk oluşma devrelerinde önemli bir holdingin dış ticaret şirketinde önemli işler yaptım, çorbada sadece tuzum değil biberim ve kekiğim de oldu. Başka şirketlerde de bu işleri sürdürdüm. Bazen başarılı bazen başarısız oldum, kendime göre iyi bir hayatım oldu, severek evlendim, güzel bir ailem var. Ancak henüz istediğim otomobil olan Mazda MX5 Miata'yı alamadım. Son dönemlerde bir Türk şirketi ile Belçikalı bir şirket arasında ortak bir sanayi şirketi kurulması projesini yönettim. Şimdi de reklâm kampanyası, pazar araştırması, web sayfası yönetimi, halkla ilişkiler, basın ilişkileri gibi işlerin yürütüldüğü bir bölümün müdürüyüm, her gün yeni şeyler öğrenmeye devam ediyorum.

Radyo programcılığının yanı sıra okulumun mezunlar derneği dergisinde, 12 yıldan beri Jazz Dergisi'nde yazılar yazıyorum. Yıllar içerisinde Türk jazz müzisyenleri üzerine yoğunlaştım. Aynı zamanda İstanbul Hi-Fi Kulübüne üyeyim, orada bir dönem genel sekreterlik bir dönemde başkanlık yaptım.

İki yıl önce "koçluk" eğitimi aldım, akreditasyon programına devam ettim ve şimdi uluslararası sertifikalı bir koçum. Normal iş saatlerimin dışında koçluk yapıyorum, bu güne kadar 63 farklı insana toplam 360 saat koçluk yaptım.

Tüm bu işler beni ayrı yönlerden besledi, zenginleştirdi, artık daha farklı işler için hazır olduğumu hissediyorum. Örneğin eğitim konusu beni çok cezp ediyor, üst düzey ve uluslararası iddiası olan bir üniversitenin kuruluşunda yer almak daha sonra da oranın profesyonel yöneticilerinden birisi olmak istiyorum.

"Jazz Müzisyenlerine Koçluk Yapmak İstiyorum"

Aslında siz meslekleri seçmezsiniz, onlar sizi seçer. Ben yapı itibarı ile her zaman insanların gelip dertlerini paylaştığı bir kişi oldum. Bu tip şeyler her zaman ilgimi çekti. İlkokulda bile bu böyleydi, yıllar sonra eski iş arkadaşım Demet Uyar ile Boğaziçi Dergisi yazı kurulunda tanıştım ve onun koç olduğunu öğrendim. Onun anlattıkları çok ilgimi çekti ve kendi kültürel ve insani birikimime çok uygun olacağını hissettim. Eğitimleri bitirdim ve her gün daha keyifle ve tutkuyla koçluk yapıyorum.

Koçluk mentorluk veya danışmanlık değildir, bunu özellikle vurguluyorum, biz koçlar insanların kendi hayallerine ulaşmaları için onlara destek oluruz, kendi öz değerlerini keşfederek onlara göre yaşamalarına yardımcı oluruz ama asla onlar yol gösterip herhangi bir tavsiyede bulunmayız.

Şimdi en büyük arzum yıllardan beri iç içe olduğum jazz müzisyenleri arkadaşlarıma koçluk yapabilmek, başka insanlarla çok başarılı çalışmalarım oldu ama ne yazık ki jazz müzisyenleri kendilerini geliştirme veya yaşamlarını daha güzel ve iyiye doğru geliştirme konusunda çok tutucular. Yaratıcılığın bu kadar önemli olduğu bir meslek grubu için çok tuhaf bir durum. Ama bu konudaki arzum henüz devam ediyor, arzu eden her müzik insanına koçluğumla hizmet etmek ve onlara destek olmaya hazırım.

"Jazz Sevgisine Okulda Tutuldum"

Kadıköy Maarif Kolejinde öğle teneffüsünde dinlediğim aksak ritimli müziğin Dave Brubeck'in ünlü Timeout albümü olduğunu ve jazz tarihindeki yerini bilmiyordum ama o müziklere tutkundum. Bir yandan da Animals grubunun o zamanlar Türkiye'de yayınlanan bir albümünü yüzlerce defa dinleyerek pop müziğe giriş yapmıştım. Beatles albümlerini Bee Gees ve Tom Jones takip etti. Jazz ile ciddi olarak Robert College'de ilgilenmeye başladım, önce okulun audio visual odasını keşfettim, kısa sürede oradaki long playler ile arkadaş oldum. Burada Modern Jazz Quartet, Swingle Singers ve Duke Ellington hayranı oldum, jazz eski birikimimle birleşerek kanıma girdi ve bir daha da çıkmadı.

"Jazz Benim İçin Yaşam Biçimi, Hakkını Vermeye Çalışıyorum"

Jazz benim için çok önemli bir şey, sadece bir eğlence değil bir yaşam biçimi, bu yüzden de ben kendi tabirimle jazzca yaşıyorum, hoş görülü ve farklılıklara saygılı olmaya çalışıyorum.

Her yıl en az 20 konsere gidiyorum ve tam sayısını bilemiyorum ama en az 100 yeni albüm alıyorum. Belki de bunun iki mislidir ama bilemiyorum

"Dergide Yer Almaktan Gurur Duyuyorum"

JAZZ dergisi benim için çok önemli bir şey, dile kolay tam 54 sayıdır bu dergide yazıyorum, sanırım en uzun süredir ve sürekli yazı yazan kişi benim. Bazı insanlar iş yaşamında geldikleri mevkilerle gurur duyarlar, ben ise dergide geldiğim yerden ve yapabilmiş olduğum katkılardan dolayı gurur duyuyorum.

"Radyo Programımı İnternete Taşımayı Düşünüyorum"

Radyoda bir programım olsun hep istiyordum çünkü her insan gibi ben de içimde biriktirdiğim kültürü daha sonra işleyerek farklı bir boyutta dışarı geri vermek ve insanlarla paylaşmak istiyordum. Önce sevgili arkadaşım Adnan Arduman'ın Açık Radyo'daki bir programına konuk oldum, daha sonra şimdi Amerika'da yaşayan Yasemin Esen hanım ile tanıştım, onun BRT'de yaptığı "Mikrofonun Büyüsü" programına 6 defa konuk oldum. Daha sonra da bir dizi tesadüf sonucu bir başka değerli arkadaşım Yosi Falay'ın takdimi ile tanışarak Açık Radyo'da "Cazname" adlı bir program yapmaya başladım, 152, programdan sonra oradan terhis oldum. Benim programımı neden istemediklerini ancak 6 yıl sonra dolaylı olarak öğrenebildim.

NTV Radyo'da rahmetli arkadaşım Kenan Onuk'un delaleti ile başlattığım "Evde Çalamadıklarım" programı izledi. Kenan kardeşim Açık Radyo'da bana telefon etti ve konuk olmak istediğini söyledi, başımın üstünde yerin var dedim ve sonra çok yakın dost olduk. Bu program da ne yazık ki önümüzdeki Temmuz ayının sonunda 367. program ile sona erecek. NTV Radyo böyle olmasını istiyor. Aradan geçen süre içerisinde birçok değerli insan bu programlara konuk oldu, her hafta yeni bir beyaz sayfa açarak yaklaşık 350 konuk ile 2400 değişik parça çaldık.

Şimdi başka bir radyoda yeni bir program yapmak istiyorum, günlük önemsiz gibi görünen gazete haberlerini ele alarak onlar üzerinde ilginç ve derin düşünceler üretmek ve insanların çevrelerine daha duyarlı bakmalarını sağlamak istiyorum. Tabi bu düşünceleri de en güzel jazz parçaları ile birlikte insanlarla paylaşacağım.

Bu programın adı da "önemsiz haberlerin önemli öyküleri" gibi bir ad olacak ama henüz karar vermedim. Belki de artık sadece internet üzerinden dinlenen bir radyoda program yapmaya başlayabilirim. Bu bana çok daha çekici geliyor çünkü ticari radyoların ticari kaygıları günümüzde çok ağırlaştı.

"Jazz Adına Yapacaklarım Sürecek"

Üniversiteler üzerine çalışmak istediğimi söylemiştim. Türkiye'de Berklee gibi önemli bir müzik okulunun şubesini açabilmek, yüzlerce genç çocuğu jazz ile buluşturabilmek ve onlara koçluk yaparak kendi yaşamlarını dümenini kendi ellerine almalarını sağlamak isterdim. İşte o zaman 92 yaşına kadar beklememe gerek kalmazdı. Şimdilik hayal ama bu dünyada bir şey size kısmet edilmişse, onu gerçekten derin bir tutkuyla istiyorsanız o iş gelir sizi bulur. Ben bu projenin çok yakında önüme çıkacağına inanıyorum.

"Jazz Severlerle Farklı Medyalarda Buluşmaya Devam Edeceğim"

Bizim dinleyici ve okuyucularımız tepki konusunda pek tutucu ama arada sırada aldığım olumlu tepkiler beni motive etmeye yetiyor. Şimdi internette Cazkolik'te yazmaya başladım, bu web sitesi için çok güzel planlarım var, beni izlemeye devam edin, daha çok güzel şeyler olacak.

Henüz Tunçel Bey'in sofrasına oturmasak da ehlikeyif bir sohbet insan olduğunu haleti-ruhiyesinden anlamaktayız. Bir nevi jazz dünyasının "Aydın Boysan"ı. Son söz altkitap.com'da yer alan "Cazname 1" adını verdiği kitabında (Bu söyleşi kitabını her jazz okurunun indirmesini öneririz) kendisi için yazdığı satırlardan:

"Kamil Bir insandı, yazdı, okundu, anlaşıldı ve sevildi,

Arkası yarın sevgili dostlar, bir varmış bir yokmuş..!"

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2009@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"It is becoming increasingly difficult to decide where Jazz starts or where it stops...
Jazz'in nerede başlayıp nerede bittiğine karar vermek gün geçtikçe zorlaşıyor..." —**Duke Ellington**

Genç Koleksiyoncu: ERROLL GARNER

(15 Haziran 1921 – 2 Ocak 1977)

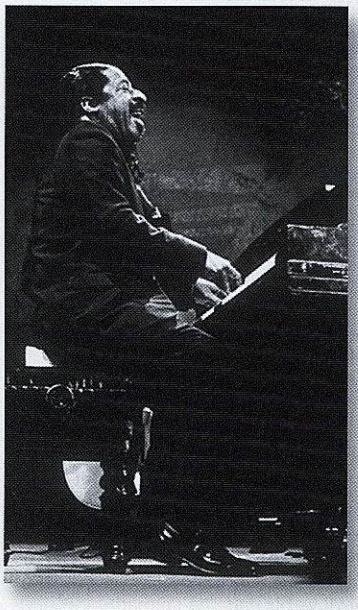

(Earl "Fatha" Hines (1905), Mary Lou Williams (1910), Dodo Marmarosa (1925), Ahmad Jamal (1930), Horace Parlan (1930) ve Sonny Clark (1931) gibi bazı diğer ünlü Jazz piyanistlerinin de beşiği olan) Pennsylvania eyaletinin Pittsburgh kentinde doğan Erroll Louis Garner, daha üç yaşındayken kendi kendine piyano çalmaya başlamıştı. Babası, ağabeyi ve ablası da piyano çalan çocuğun müthiş bir kulağa ve müzik belleğine sahip, dahi bir müzisyen olduğu kısa sürede ortaya çıkacaktı. Yaşamı boyunca hiç piyano dersi almayan ve nota okumayı öğrenmeyen Erroll Garner, 10 yaşındayken Kan-D-Kids adlı çocuk orkestrasıyla radyo programlarına çıkıyordu. Yeniyetme çağlarında Earl "Fatha" Hines ve Teddy Wilson'ın etkisi altında kalan Garner, yöresel kulüplerde solo piyanist olarak ya da gruplarla sahne aldıktan sonra, 1938-41 yılları arasında saksofoncu Leroy Brown'ın orkestrasında çaldı. 1944 yılında Pittsburgh'dan ayrılıp New York'a taşınan Erroll Garner, kısa sürede 52. Cadde'de çalışan Jazz müzisyenlerinin dikkatini çekmeye başladı. O yıl, bir süre için usta piyanist Art Tatum'un sahne aldığı Onyx kulüpte, ona "küçük oğlum" diye hitap eden Tatum'un setleri arasında piyano çalan 23 yaşındaki Garner, daha sonra Slam Stewart'ın üçlüsüne katıldı ve ünlü Three Deuces kulübünde sahneye çıktı. Ertesi yıl kendi üçlüsünü kuran Garner yine o yıl gerçekleştirdiği kendi adına ilk plak kayıtlarından "Laura" ile büyük sükse yaptı. Gerek solo piyano, gerekse kontrbasçı Red Callender ile davulcu Lou Singer'dan oluşan üçlüsünün çalışmalarıyla kısa sürede büyük ilgi toplayan Garner, Esquire dergisinin anketinde 1946 yılının Yeni Yıldız Müzisyeni seçildi. Kendine has tarzıyla, Swing dönemi ile Bebop'ın getirdiği yenilikler arasında bir tür köprü kurmayı başaran Erroll Garner'ın meslek yaşamındaki önemli anlardan biri de, 1947'nin Şubat ayında, Bebop'ın babalarından ünlü alto saksofoncu Charlie Parker'ın Dial plak şirketi için yaptığı bazı kayıtlara piyanist olarak katılması oldu. Nota okumayı bilmemesi, piyanistin ilerki yıllarda Jazz standartları arasına girecek bazı bestelere imza atmasını engellememiştir. Parker'ın Dial kayıtlarında "Cool Blues" adlı bestesi yer alırken, 1947 yılında piyasaya sürülen bir 78'lik için kaydettiği "Erroll's Bounce", müzisyenin ilk ünlü bestesi olarak klasik repertuara girmiştir. 1948'de Paris Uluslararası Jazz Festivali'ne katılarak ününü ilk kez ABD dışına da taşıyan Erroll Garner, 1950'li yılların başında ünlü emprezaryo ve plak prodüktörü Norman Granz'ın kanatları altına girmiş ve bu sayede popülaritesi hızla artmıştır. Piyano taburesinin üzerine gayet kalın Manhattan telefon rehberini koyup üstüne oturarak çalmasını gerektiren (bkz. yukarıdaki foto) 1.55'lik boyuna karşın çok büyük ellere sahip olan Garner, iki elini de bağımsız ritmik ve melodik hatlara yer vererek verimli bir biçimde kullandığı farklı çalış tarzıyla dinleyenleri şaşırtırdı. Piyanoyu bir orkestra gibi kullanmayı hedefleyen müzisyen, çoğu kez ritm duygusu veren, tam tempoda çaldığı sol el akorlarına karşın, sağ eliyle melodik hattı biraz daha farklı bir tempoda seslendirmesinin sonucunda, hiç alışılmamış, son derece sofistike ama aynı zamanda da keyif veren bir stil yaratmıştı. Özellikle parçaların giriş bölümlerinde kullandığı özgün ve şaşırtıcı cümleler kendi başlarına birer başyapıt sayılabilirdi. Erroll Garner'a asıl popülaritesini sağlayan parça, bir gün San Francisco'dan Denver'a giderken uçağın buğulu penceresinden gördüğü gökkuşağının sağladığı esinle kaleme aldığı "Misty" olmuştur. Piyanistin ilk kez 27 Temmuz 1954 günkü kayıtlarda yorumladığı bu bestesi, Johnny Burke'ün yazdığı sözlerle 1959 yılında Johnny Mathis tarafından seslendirilince, unutulmaz melodiler arasına girmiştir. Yorumladığı tüm parçalarda romantik bir melodi anlayışına sadık kalarak, poliritmik bir swing duygusu uyandıran yaratıcı bir doğaçlama sergileyen Erroll Garner, gerek konserlerine, gerekse plak kayıtlarına önceden hazırlanmadan gelir ve o anda içinden ne geliyorsa onu çalardı. Tıpkı meslektaşı Dave Brubeck gibi, sadece Jazzseverlerin değil, çok daha geniş bir müziksever kitlesinin beğenisini kazanan Garner, Detroit Music Hall'da sahne aldığı 1950 yılının Mart ayından itibaren, kulüpler yerine konser salonlarında hayranlarının karşısına çıkmaya başlamıştı. Zaten piyanistin en ünlü albümü de, 19 Eylül 1955 günü, California'nın ünlü sahil kasabası Carmel'deki bir askeri üste verdiği konserin kayıtlarını içeren "Concert by the Sea" albümüdür. 15 yıl öncesine kadar, dünyada en fazla satan Jazz plağı ünvanını taşıyan bu albüm, 1958 yılında Billboard pop listelerinde 12 numaraya kadar yükselmiş ve Garner'a bir de Altın Plak kazandırmıştı. Meslek yaşamına atıldığında, nota okumayı bilmediği için Garner'ın katılışmasına izin vermeyen Pittsburgh Müzisyenler Sendikası, 1956 yılında onu "Fahri Üye" yaptı. Tam 25 yıl boyunca menajerliğini üstlenen Martha Glaser sayesinde, 1950'li ve 1960'lı yıllarda sık sık televizyon programlarına katılan, 1957 yılından itibaren ABD dışında turnelere çıkan ve o yıl Paris'te "Cool Blues" için Büyük Plak Ödülü'nü alan Erroll Garner, yine 1957'de Down Beat dergisince Yılın Jazz Müzisyeni seçildi. Müzik dünyasında gördüğü büyük ilgi üzerine, 1958 yılından itibaren konserleri, ünlü klasik müzik emprezaryosu Sol Hurok tarafından düzenlenip pazarlanan tek Jazz müzisyeni olan ve 1960 yılında Hollywood'taki "Walk of Fame" kaldırımına adını taşıyan bir yıldız konulan piyanist, 60'lı yıllarda da turnelere çıkıp albümler doldurmayı sürdürdü. 1963 yılında, "A New Kind of Love" adlı filmin müziklerini de yazan Garner, yıllar boyunca stilini, repertuarını ve tekniğini değiştirmeksizin müzikseverlerin ilgisini korumayı bildi. Jazz dünyasındaki genel duraklamaya karşın, 1960'lı yılların ikinci yarısında da hızını kesmeyen ünlü piyanist, büyük senfoni orkestralarının önünde solist olarak sahneye çıktı ve kendi kurduğu Octave plak şirketi için kayıtlar yapmayı sürdürdü. Özellikle Keith Jarrett'te gözlemlenen, piyano çalarken mırıldanmanın ötesinde çeşitli keyif sesleri çıkarma alışkanlığının öncüsü de Erroll Garner'dır. 1971'de, Clint Eastwood'un yönetip başrolünü de üstlendiği "Play Misty For Me" adlı gerilim filmi için, ünlü bestesi "Misty"yi bir kez daha yorumlayan piyanist, 1974-75 sezonunda Washington DC'de Eyalet Senfoni Orkestrası eşliğinde verdiği konserlerle kariyerinin doruk noktasına ulaştı. Ama ne yazık ki, 1975'in Şubat ayında geçirdiği ağır bir zatürreenin ardından akciğer kanserine yakalandı ve California'da tedavi görmeye başladı. 20 yıl boyunca doldurduğu yüzlerce plak ve verdiği sayısız konserle, dünya çapında geniş bir dinleyici kitlesine ulaşmayı bilen, ama belki de sırf bu popülerliği yüzünden bazı Jazz eleştirmenleri tarafından hiç tutulmayan Erroll Garner, iki yıl mücadele ettiği akciğer kanserinden kaynaklanan komplikasyonların sonucunda, 1977 yılının hemen başında, henüz 55 yaşındayken, Los Angeles'ta yaşama veda etti... Ne kendinden evvel gelen Jazz piyanistlerine benzeyen, ne de ondan sonra kimsenin taklit edemediği bu "Küçük Adam"ın 200'ü aşkın albümü arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Play Piano, Play (1944-47) GIANTS OF JAZZ 53311
➲ The Complete Savoy Master Takes (1945-49) SAVOY JAZZ 17025 (2 CD)
➲ The Complete Savoy & Dial Master Takes (1945-49) DEFINITIVE 11154
* Penthouse Serenade (1945-49) SAVOY JAZZ 17548
➲ Misty (1945-55) LIVING ERA 2006 (2 CD)
➲ Jazz 'Round Midnight (1945-55) VERVE 846191 ☪
➲ Erroll Garner's Finest Hour (1945-55) VERVE 589775 ☪
➲ Pastel (1945-56) GIANTS OF JAZZ 53103
* The Greatest Garner (1949-50) ATLANTIC / RHINO 73713
* Trio: Play Piano, Play (1950-53) GIANTS OF JAZZ 53221 ☪
* This Is Jazz Vol. 13 (1950-56) COLUMBIA-SONY 64968 ☪
➲ The Essence of Erroll Garner (1950-57) COLUMBIA-SONY 57155 ☪
* Verve Jazz Masters 7 (1954-55) VERVE 518197 ☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲ Long Ago and Far Away (1950-51) COLUMBIA JAZZ MASTERPIECES 40863
➲ Body & Soul (1951-52) COLUMBIA JAZZ MASTERPIECES 47035 ☪
* Erroll Garner + Soliloquy (1953, 1957) COLUMBIA-SONY 477629
➲ The Original Misty (1954) EMARCY 834910 ☪
* Mambo Moves Garner (1954) MERCURY 834909
* The Erroll Garner Collection, Vol.3-4: Solo Time (1954) EMARCY 511821 (2 CD) ☪
* Solitaire (1955) MERCURY 518279 ☪
➲ Concert by the Sea (1955) COLUMBIA-SONY 451042 ☪
* Paris Impressions (1958) COLUMBIA-SONY 475624 (2 CD)
* Dreamstreet + One World Concert (1959, 1962) TELARC 83350 ☪
* The Erroll Garner Collection, Vol.1: Easy to Love (1961-1965) EMARCY 832994 ☪
➲ The Erroll Garner Collection, Vol.2: Dancing on the Ceiling (1961-1965) EMARCY 834935 ☪
➲ Close-Up in Swing + A New Kind of Love (1961,1963) TELARC 83383 ☪
* Now Playing: A Night at the Movies + Up in Erroll's Room (1964,1968) TELARC 83378 ☪
* Campus Concert + Feeling Is Believing (1964, 1970) TELARC 83390 ☪
➲ Magician + Gershwin and Kern (1964, 1973) TELARC 83337 ☪
* That's My Kick + Gemini (1966, 1971) TELARC 83332 ☪

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

LET'S CALL THE WHOLE THING OFF

Söz: Ira Gershwin
Müzik: George Gershwin

You say "either" and I say "either"
You say "neither" I say "neither"
"Either" "either", "neither" "neither"
Let's call the whole thing off
You say "potato," I say "patattah"
You say "tomato", I say "creole tomata"
Oh, let's call the whole thing off
Oh, if we call the whole thing off
Then we must part and oh
If we ever part, that would break my heart
So, I say "ursta" you say "oyster"
I'm not gonna stop eatin' urstas
just cause you say oyster,
Oh, let's call the whole thing off
Oh, I say "pajamas", you say "pajamas"
Sugar, what's the problem?
Oh, for we know we need each other so
We'd better call the calling off off
So let's call it off, oh let's call it off
Oh, let's call it off, baby let's call it off
Sugar why don't we call it off,
I'm talking baby why call it off
Call it off
Let's call the whole thing off

I DIDN'T KNOW WHAT TIME IT WAS

Söz: Lorenz Hart
Müzik: Richard Rodgers

Once I was young
Yesterday, perhaps
Danced with Jim and Paul
And kissed some other chaps.
Once I was young,
But never was naive.
I thought I had a trick or two
Up my imaginary sleeve.
And now I know I was naive.
I didn't know what time it was
Then I met you.
Oh, what a lovely time it was,
How sublime it was too!
I didn't know what day it was
You held my hand.
Warm like the month of May it was,
And I'll say it was grand.
Grand to be alive, to be young,
To be mad, to be yours alone!
Grand to see your face, feel your touch,
Hear your voice say I'm all your own.
I didn't know what year it was
Life was no prize.
I wanted love and here it was
shining out of your eyes.
I'm wise, and I know what time it is now.

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00 - 24:00 arasında, TRT Radyo 3'te.

Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Anita O'Day'in özgün albümleriyle sürüyor.

3 Temmuz	Swings Cole Porter - 2 (1959)
	+ Swings Rodgers and Hart (1960)
10 Temmuz	Incomparable! (1960)
17 Temmuz	All the Sad Young Men (1961)
	+ Time for Two - 1 (1962)
24 Temmuz	Time for Two - 2 (1962)
	+ Live In Tokyo (1963)
31 Temmuz	Once Upon a Summertime - 1 (1963)
	+ Basin Street West (1964)
7 Ağustos	I Get a Kick Out of You (1975)
	+ Once Upon A Summertime - 2 (1976)
14 Ağustos	Anita O'Day Live (1976)
21 Ağustos	Mello' Day (1978)
28 Ağustos	Anita O'Day Live at the City (1979)
5 Eylül	In a Mellow Tone (1989)
12 Eylül	At Vine St. Live (1991)
19 Eylül	Rules of the Road - 1 (1993)
26 Eylül	Rules of the Road - 2 (1993)
	+ Indestructible (2004-05)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

JAZZ COVERS

Editör: Julius Wiedemann
Söyleşiler: Joaquim Paulo Fernadez
TASCHEN (Almanya), 2008
ISBN: 9783822823668
496 sayfa
Karton Kapaklı
39.99 $ / 29.90 €

LP yıllarında yetişmiş bir müziksever olarak hâlâ en fazla keyif aldığım meşgalelerden biri, ne yazık ki artık sadece Paris, Londra, New York gibi büyük kentlerde kalan, eski plak satan dükkânlara girip, tozlu raflarda sergilenen çoğu 40-50 yıllık albümleri incelemektir. Zaman içinde bu merakımı gidermek güçleştikçe, çözümü evimde plak kapaklarını tanıtan kitapların sayfalarını karıştırmakta bulduğumu itiraf etmeliyim! Bu köşenin müdavimleri, Graham Nash'in farklı plak şirketlerine göre derlediği Jazz albümleri kapaklarını, gerçek boyutlarında sergileyen kitaplarından birkaçını, geçmiş yıllarda tanıtıp meraklılarına hararetle tavsiye ettiğimi hatırlayacaklardır. Bu kez elimde, tüm bu kitapların pabucunu dama atacak cinsten bir çalışma var. Görselliği ağır basan sanat kitaplarının üreticisi Taschen yayınevi, bu kez 1940'lardan 1990'lı yılların başına kadar uzanan 50 yıllık zaman diliminden (Juan Miro, Andy Warhol, David Stone Martin, William Claxton, Saul Bass, vb imzalı) 650 civarında Jazz albümü kapağını, kapsamlı bilgiler eşliğinde sunan, 24x24 sm boyutlarında, yaklaşık 3 kiloluk (tam iki tuğla ebadında!) bir eseri piyasaya sürmüş. Her sayfasında bir, iki veya üç albümün kapak fotoğrafıyla tanıtıldığı (albüm adı; sanatçı; kayıt yılı; plak şirketi; kapak tasarımcısı; fotoğrafçı, ressam veya ilüstratör isimleri + albüm ve kapak hakkında kısa ve özlü bilgiler + bazı LP'ler için müzisyenin yorumları) kitabın giriş bölümünde, ses mühendisi Rudy Van Gelder, plak prodüktörleri Creed Taylor (CTI) ve Michael Cuscuna (Blue Note) gibi Jazz dünyasının efsanevi isimlerinin yanısıra; CTI'in ünlü kapaklarının tasarımcısı Bob Ciano, "A Love Suppreme" ve "Kind of Blue" albümleri hakkında birer kitap yazmış olan Ashley Kahn ve New York'taki Jazz Record Center'ın sahibi Fred Cohen'le yapılmış ikişer sayfalık söyleşilerle, kitap içeriğinin bağlamı hakkında bir ön fikir oluşturulmuş. Fransız "Académie de Jazz" tarafından 2008 Yılının Kitabı seçilen bu eserin son bölümünde ise, aralarında Gilles Peterson, King Britt, Michael Reinboth, Michael McFadden, Andre Torres ve Gerald Short'un da bulunduğu 12 ünlü Jazz DJ'inin, en beğendikleri 10 Jazz LP kapağı listeleri yer alıyor. Meraklısının hiç vakit geçirmeden satın alacağını inandığım bu muhteşem "Jazz Sergisi"nde tek eleştirilebilecek nokta, plakların (grafik tasarım "sanatı"nın bu seçkin örneklerinin zaman içindeki evrimini takip etmeyi sağlayacak) kronolojik bir sıralamayla değil de, (aradığınız bir albümü kolayca bulmanızı sağlayacak biçimde) müzisyen isimlerine göre alfabetik dizilmiş olması.

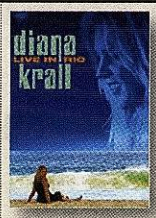

DIANA KRALL
Live in Rio

Eagle Rock Entertainment
ABD, 2009 (2008)
135' + 25' (Ekstralar)
Renkli; 1.78:1
DD 5.1 Surround
DVD Region 0 / NTSC
14.98 $

Son yıllarda Jazz dünyasının taçsız kraliçesi hiç şüphesiz, 44 yaşındaki Kanadalı piyanist şarkıcı Diana Krall. 10 küsur yıl kadar önce, ilk kez katıldığı İstanbul Jazz Festivali'nde, 750 kişilik Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nu dolduramamış olan sanatçı, son ziyaretinde ise, vasat bir konserde, Harbiye Açıkhava Tiyatrosu'nda 4.000 kişiye seslenmişti. Başlangıçta Jazz dünyasında epeyce ümit vaat eden Krall, zaman içinde daha popüler bir orta yolu seçti ve pazarlama taktiklerini iyi bilen plak şirketinin de gayretiyle Jazz'dan çok fazla anlamayan müziksеverlerin en sevdiği sanatçı olmayı başardı. Tabii bu arada, 8 kere aday olduğu Grammy ödülünü iki kez kazandığını da belirtip hakkını teslim edelim! Mayıs ayında piyasaya sürülen bu DVD, Krall'un sizlere tanıttığım ikinci konser kaydı. 2001'de Olympia'da kaydedilen "Live in Paris" konserinde çok başarılı, dinamik bir performans sergileyen piyanist-şarkıcı, bu kez 2008'in Kasım ayında, Rio de Janeiro'da, Vivo Rio'da verdiği konserle karşımızda. 2009'un Bossa Nova'nın 50. yılı olması münasebetiyle piyasaya sürüldüğü hiç kuşku götürmeyen yeni Verve albümü "Quiet Nights"a eşlik etmek üzere hazırlanmış bu DVD (ve konser), Diana Krall'un hedef kitlesini fazlasıyla memnun edecek bir repertuar içeriyor. Uzun zamandır birlikte çalıştığı kontrbaşçı John Clayton, gitarist Anthony Wilson ve davulcu Jeff Hamilton'dan oluşan dörtlüsüne, Brezilyalı perküsyonist Paulinho DaCosta'yı ekleyen ve bazı şarkılarda Ruria Duprat'nın yönettiği Rio de Janeiro Orkestrası'nın önünde sahne alan piyanist-şarkıcı, düzenlemeleri efsanevi aranjör ve orkestra şefi Claus Ogerman tarafından yapılmış, çoğu yeni albümünde yer alan şu parçaları seslendiriyor: I Love Being Here with You; Let's Fall in Love; Where or When; Too Marvelous for Words; I've Grown Accustomed to Your Face; Walk on By; Frim Fram Sauce; Cheek to Cheek; You're My Thrill; Let's Face the Music and Dance; Every Time We Say Goodbye; So Nice; Quiet Nights; Este Seu Olhar; The Boy from Ipanema; I Don't Know Enough About You; S'Wonderful; Exactly Like You. Rio'dan görüntülerle zenginleştirilmiş 2,5 saatlik konser kaydı dışında, DVD'de ekstra olarak, Diana Krall ve müzisyenleriyle yapılmış 20 dakikalık bir söyleşi (Quiet Conversations) ve 5 dakikalık "The Boy From Ipanema" videosu yer alıyor. Ilık yaz gecelerinde, sevilen Bossa Nova parçalarını ve standartları, iddialı olmayan bir performansta, bir kadeh şarap eşliğinde, Rio'yu hayal ederek izleyip dinlemek isteyenler için ideal bir DVD.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

VILLAGE GATE

158 Bleecker Street, Greenwich Village, New York, NY

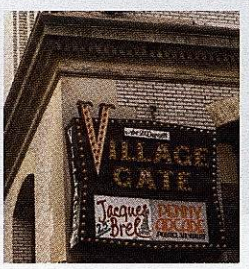

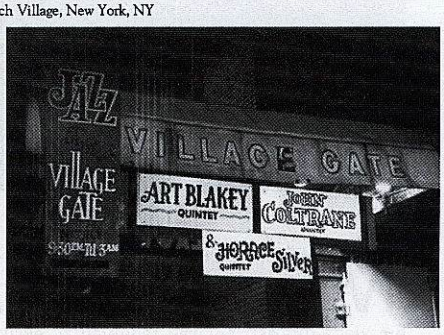

Tam 35 yıl boyunca, başta Jazz olmak üzere, Soul, Blues, Rock, Latin ve Folk müziğin kesişme noktası olarak tarihe geçen Village Gate, 1958 yılında, Art D'Lugoff tarafından, Beatnik'lerin merkezi olan Greenwich Village'ta, Thompson ve Bleecker Sokak'larının birleştiği köşede, "Mills House" diye bilinen binanın giriş ve bodrum katlarında açılmıştı. 1993 yılında kapanıncaya kadar, bu efsanevi mekândan geçen müzisyenlerin listesini dökmeye sayfalar yetmeyeceği için sadece farklı türlerden şu isimleri saymakla yetinelim: Earl "Fatha" Hines (ilk gece sahne almıştı), Miles Davis, John Coltrane, Billie Holiday, Duke Ellington, Bill Evans, Stan Getz, Herbie Mann, John Cage, Aretha Franklin (ilk New York konserini burada vermişti), Jimi Hendrix, Allen Ginsberg, Jim Morrison, Bob Dylan ("A Hard Rain's A-Gonna Fall" adlı ünlü bestesini, 1962 yılında, kulübün bodrum katında yazmıştı), Jacques Brel ("Jacques Brel is Alive and Well and Living in Paris" adlı şov, 1968 yılında, New York'ta ilk kez burada sahnelenmişti). Hatta bu mekânda bazı gecelerde Dizzy Gillespie ve Miles Davis gibi iki ünlü ismi arka arkaya izleme olanağını bile bulabilirdiniz. Woody Allen, Bill Cosby, John Belushi, Chevy Chase gibi komedyenlerin de sahne aldığı kulüpte, 1970'lerde "Salsa Meets Jazz" adlı konser serilerinde, Sonny Stitt ile Eddie Palmieri, Dexter Gordon ile Machito, Dizzy Gillespie ile Tito Puente birlikte konsere çıkmış; James Moody, Wynton Marsalis, Bobby Hutcherson, David "Fathead" Newman, Pharaoh Sanders gibi ünlü Jazz müzisyenleri dönemin ünlü Salsa gruplarıyla "jam session"lara katılmıştı. Mekânda canlı olarak kaydedilmiş onlarca ünlü albüm arasında, Horace Silver'ın "Doin' the Thing at the Village Gate" (1961), Nina Simone'un "At the Village Gate" (1961), Coleman Hawkins'in "Alive! at the Village Gate" (1962), Thelonious Monk, Milt Jackson, Chris Connor ve Jimmy Smith'in hepsi de 1963'te kaydedilmiş, "Live at the Village Gate" adını taşıyan albümleri sayılabilir. Burada yapılan son canlı kayıt ise Tito Puente'ye aittir (1992). Geçen yıl aynı binada, tıpkı Village Gate günlerinde olduğu gibi farklı müzik türlerine yer veren, hatta D'Lugoff'un "Salsa Meets Jazz" serisini de sürdüreceği (Le) Poisson Rouge adlı 800 kişilik bir mekân açılmıştır.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Marc Sinan,
Doğaçlamaya Yeni Bir Vücut Kazandırmak

16. İstanbul Jazz Festivali kapsamında 15 Temmuz'da Nardis Jazz Club'ta

Marc Sinan, 2009 yılında, müzik dünyasının adından sıkça söz ettiren gitaristlerinden biri. Onu, tek başına bir "jazz gitaristi" olarak tanımlamak eksik olur. Birikimi klasik müzik geleneğine yaslansa da, kendisi klasikten avangard'a kadar uzanan geniş bir müzikal açılımı temsil ediyor. Müzik vizyonu ve kompozisyonlarında kültürlerarası olduğu kadar, kültürler ötesi bir yolculuğun da izlerine rastlanıyor. Bu özelliğin en önemli nedenlerinden biri, Türkiye Ermeni'si bir anne ile Alman bir babanın çocuğu olması. Ancak, onu bir sentez müzisyeni olarak tanımlamak zor. Kendi kişisel duyguları, sezgileri ve müzik birikimi, ortaya pek de kategorize edilemeyen bir müzik tavrını çıkarmış. Bu yılın ilk ayında yayımladığı "Fasıl" adlı ECM albümünde, değindiğimiz bireyselliğini; doğaçlama tavrı ve Türk müziği algısıyla buluşturup, ortaya çok farklı bir jazz çıkarmış. Ancak, bu bilinen bir kaynaşım jazz'ı değil. Tutku yüklü, apayrı konsepti olan enteresan bir çalışma bu. İlginç müzisyeni, 16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali bünyesinde, 15 Temmuz günü, Nardis Jazz Club'ta canlı olarak izleme olanağı buluyoruz. İstanbul'la geçmiş yıllarda da bağı olan Sinan'ın TRT'de yaptığı bir kaydı da var. Yine, geçmiş yıllarda İstanbul'da başlayan bir uluslararası turnesi de olmuş.

Sinan, bugün yaşı otuzüç olsa da, onbeş yılı aşkın bir süredir, dünyanın dört bir yanında konserler veren, turneler yapan bir gitarist. Oylumlu eğitimini Salzburg Mozarteum ve Boston'daki New England Konservatuarı'nda aldı. Bu süreçte, çalışmalarını Eliot Fisk ve Joaquin Clerch ile sürdürdü. Augsburg Müzik Okulu'nda Franz Halanz'ın asistanı olarak çalıştı. Avrupa'nın bu önemli kurumunda hocalık da yapmış.

Ama, anlaşıldığı kadarıyla, Sinan aslında hayatını bir performans müzisyeni olarak sürdürmekte. Solo konserleri ve oda müziği projelerinin yanında Eliot Fisk, Jörg Widmann, Burhan Öçal ve Rodin Dörtlüsü'yle çalmış.

Bunların dışında, Sinan, Royal Filarmoni Orkestrası, Ermenistan Oda Orkestrası gibi çok sayıda projede solist kimliğiyle varolmuş. Müzisyen; Almanya, Avusturya, İsveç, Fransa, İspanya ve Türkiye'de konserler vermiş. Kuzey ve Güney Amerika'da performans turneleri yapmış. Türkiye dışında, çeşitli ülkelerin radyo ve televizyon kayıtlarında konuk müzisyen olan Sinan, birçok da CD yayımlamış. 1994'te çıkan "A Royal Christmas-Marc Sinan And The Royal Philarmonic Orchestra" gitaristin önemli çalışmalarından biri. Marc Sinan'ın bu ve benzeri birçok kaydı var. Gitarist, modern müziğin değişik kulvarlarında, altyapısı klasiğe yaslanan, ama bu altyapıdan hareketle ilginç deneylerin içinde de bıkmadan dolaşan bir müzisyen izlenimi veriyor. Müzisyen, kökeni akustik olsa da, çağdaş elektronik müziğin farklı kulvarlarından esin alan, bunu gitar stiliyle buluşturan; baştan beri jazz ve doğaçlamayı müzik vizyonunun kopmaz parçası kılabilmiş bir sanatçı.

Sinan'ın bizi etkileyen bir başka önemli özelliği, bir aktivist- hümanist olması. Anne kaynaklı bir Türkiyeli duyarlılığının da etkisiyle, müzisyen, 1999 Ağustos'undaki Gölcük depreminin hemen ardından, 2000 Ocağında bir yardım turnesi düzenliyor. Almanya'nın onbeş şehrini dolaşıyor. Gölcük'teki 70 öksüz ve yetim için, 2007'ye kadar müzik dersleri finanse ediyor. Hiçbir sanatçının kolay üstlenemeyeceği, uzun soluklu saygın bir çaba bu.

Sinan, 2002 yılında, Burhan Öçal'la "From İstanbul To Buanes Aires" adlı bir turne yapıyor. Yanlarında, çok farklı müzikal janrları simgeleyen müzisyenler de var. Piyanist ve aranjör Marc Schmolling ile oluşturduğu "Livin' Swing" adlı projede bir big- band'in soloisti olarak da yer alıyor. Müzisyen, görüldüğü gibi, modern müziğin apayrı kulvarlarında gezinen; yaratıcı ve müzik vizyonu oldukça dünyevi bir sanatçı özelliğinde. Sinan'ın küçük bir portresini çizmeye çalıştığımız müzikal açılımının sanırız en çarpıcı duraklarından biri olarak, son albümü "Fasıl"ın biraz daha ayrıntılı üstünde durmak gerekiyor. "Fasıl", benzerine az rastlanan bir çalışma. Albümü, yazar Marc Schiffer ile ortak tasarlamış. Doğu ile Batı'nın kültür ve müzikleri arasında ilginç köprüler kurulan bir albüm bu. Ama, bu albümü, yaygın modelleri gibi, bir fusion çalışması olarak tanımlamak çok zor. İki kültürden de, yani Ortadoğu ve Batı kültürlerinden özenli esinlere rastlansa da, ortaya çıkan sound'un kültürler ötesi bir yolculuk olduğunu söylemek daha doğru olur. Sinan, kendi klasik ve modern müzik birikimiyle Ortadoğu makam müziğini birbirine dokunduruyor. Bunun ardından, ortaya benzersiz bir doğaçlama tavrı çıkıyor. Ama, daha önemlisi, müzisyen tüm bunları yaparken, kendi bireysel müzik tavrını, tüm çokanlamlılığıyla kompozisyonlarına yediriyor. Aslında, bir tür konsept albüm bu. Ortadoğu, ama daha çok da İslam müziğini önemli bir kaynak olarak alıyor. Bu albümdeki konseptin kahramanı, Hz. Muhammed'in son eşi, Hz. Ebu Bekir'in kızı Hz. Ayşe'nin bir tür yaşam öyküsü, inancı, felsefesi ve mücadeleci kimliği. Sinan ve librettoyu yazan Marc Schiffer'in uğraşlarında Kuran Hadisler ve eski İran şiirlerine yaslanarak kurgulanıp yazılıyor yapıt. Hz. Ayşe'nin siyasal liderliği, askeri liderliği, inanç gücü ve tabii ki güzelliği tüm gizemciliğiyle librettodaki metinleri kuşatıyor. Kuran ve hadisler de bu noktada metni besliyor, zenginleştiriyor. Albümü, klasik anlamda bir, Müslümanlığın da kutsanışı olarak görmek çok saçma. Belki İslam ve Hıristiyan kültürleri arasında sanat yoluyla barışa özlemin imlendiği, söylenebilir. Aşk, mücadele ve giz libret-

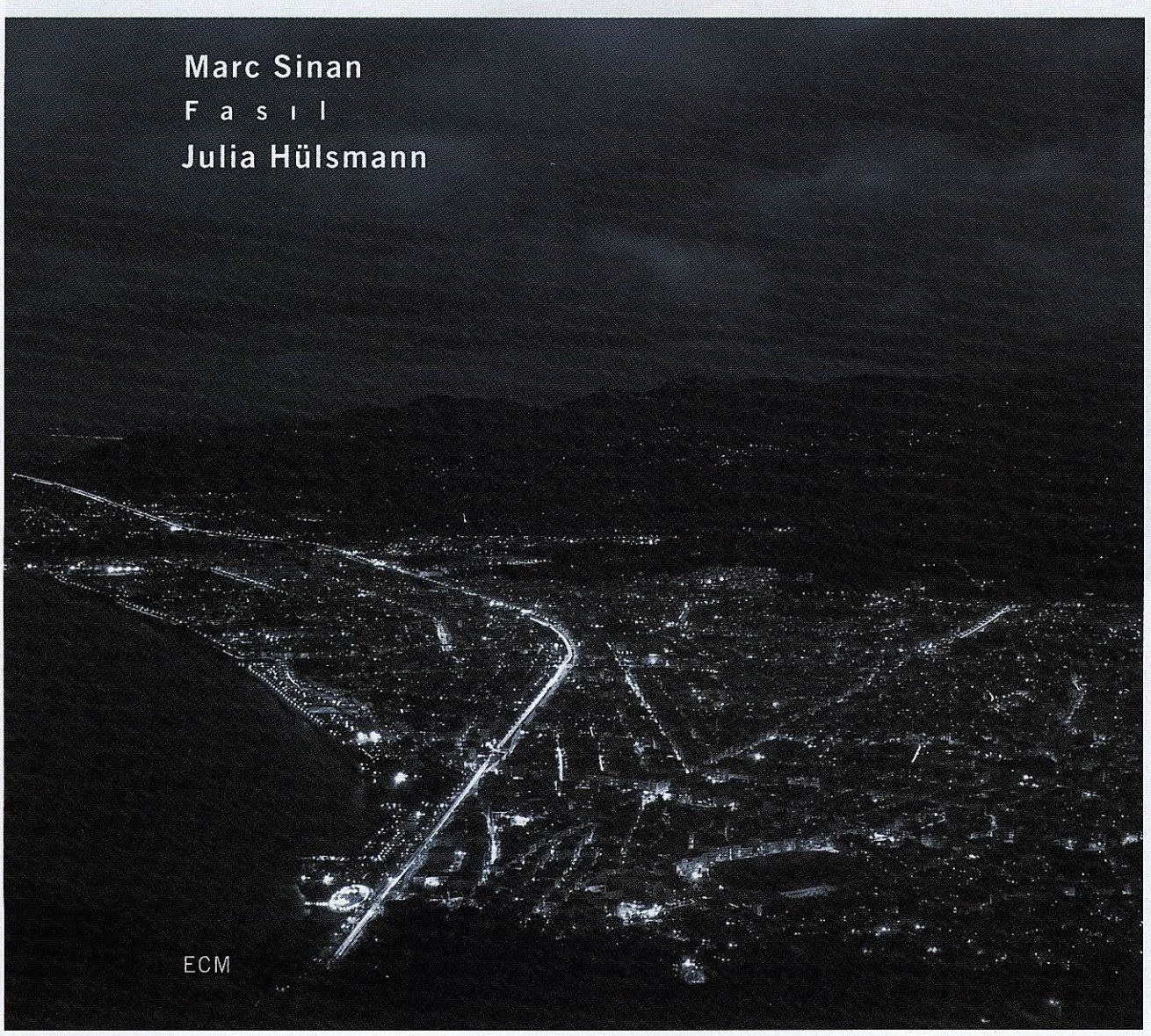

toda sarmallanmış. Sinan'ın yarattığı müzikal açılıma gelince; Sinan, bu çalışmanın müzikal altyapısı ve dini müzik referansları için Kadir Hoca adlı bir imamla da çalışmış. Hicaz doğaçlamaları ve bunların transkripsiyonu için özel uğraşlar vermiş. Kuranın surelerine yaslanarak kurduğu, bestelediği "Sure 6/ 51" ve "Sure 81 Taksimi" albümdeki en enterasan çalışmalar arasında.

Müziğin yepyeni bir açılıma dönüşmesinde, Sinan'a son derece önemli sanatçılar eşlik ediyor. En ilginçlerinden biri, librettoları okuyan Sırplı şarkıcı Yelena Kuljic'in büyülü vokali. Albümdeki gizemci yanın işaretlenmesinde en önemli rolü Hz. Ayşe kimliğiyle bu şarkıcı ve vokali üstleniyor. Hz. Ayşe'nin inancı, mücadeleciliği ve sevgiyi kavrayışı metinler kadar bu şarkıcının yorumuyla da biçimlenmiş. Avrupa çapında tanınan Alman piyanist Jülia Hülsmann, albümün diğer önemli müzisyeni. ACT firmasından çıkan ilginç albümleriyle de tanıdığımız Hülsmann, uzun yıllardır birlikte çalıştığı triosuyla Marc Sinan'ın "Fasıl"ına ciddi katkıda bulunuyor. Bu üçlünün "The End Of A Summer" adıyla ECM'den çıkan bir albümü de var. Hülsmann, bestelere, piyanosu ve triosuyla apayrı duygu durumları katıyor. Metinlerle kurduğu bağ çarpıcı güzellikte. Hülsmann, bu albümde de çalan basçısı Marc Muellbaur ile 1996'dan, davulcu ve davulcusu Heinrich Köbberling ile 2001'den bu yana çalışıyor. Bu üçlünün kendine has jazz vizyonu ve doğaçlama tavrı, Sinan'ın kompozisyonlarına ilginç bir yorum ufku kazandırıyor. Bu albüm de, bir de Lena Thies adlı bir viyola sanatçısı var. Albümün, yer yer lirikleşen, yer yer de doğaçlamaya kaçan kesitlerinde, viyola önemli bir rol üstleniyor. Thies'in teknik mükemmeliyeti kadar, doğaçlamacı tavra olan duygu yakınlığı, çaldığı parçalarda fazlasıyla hissediliyor.

"Fasıl" son cümlede, günümüz jazz tavrının oldukça dışında duran, Sinan'ın müzikte/ jazz'da modernizmi algılayışının bir özeti. Albümde 14 parça/ bölüm var. Manfred Eicher'in düzenleme tavrı ve ECM sound'u da az miktarda da olsa albüme sinmiş. Sinan, doğaçlamada bile bir zarafeti imliyor albümde. Hülsmann'ın jazz algısının derin izlerini birtakım parça veya kesitlerde yakalamak mümkün. Albüm, ilginç, doğaçlama yüklü bir "peşrev"le başlıyor. "This Bloody Day" parçasında, ballad'vari bir hava dikkat çekiyor. Marc Sinan'ın gitar stilindeki billurluk ve teknik yetisi "The Necklace" parçasından sonra daha çok ön plana çıkıyor. Bu yetiye, "Taking Leave" parçasında vokalist Yelena Kuljic'in libretto katkıları da belirginleşiyor. Metnin orijinalliği, Hz. Ayşe'ye dair değindiğimiz tavır ve felsefe bu parçada ön plana çıkıyor. "Sure 6/ 51" de Sinan'ın gitar stilindeki lirizm çok etkili. Ortadoğu'yla kurulan albümdeki en önemli köprülerden biri bu parça. Aynı durum "Sure 81 Taksimi" için de geçerli. Sinan'ın doğaçlama tavrındaki duygu incelikleri ise "İlk Taksim"de belirginleşmiş durumda. Ritim seksiyonunun bu parçada yarattığı egzotik hava etkileyici. "The Last Nihgt"da ise vokalistin yanında viyolacı Lena Thies'in incelikli yorumu belirgin. Aynı durum "The Dream" için de geçerli.

Hz. Ayşe'nin hayatı, tavrı, sevgisini müzikler eşliğinde çok iyi işaretliyor metinler. İlginç bir lirizmle mistisizm sanki sözlerde iç içe girmiş.

Albümün en uzun iki parçası "The Struggle Is Over" ve "You Open My Eyes"ı da anımsatmamak mümkün değil. İlkinde, Sinan ve yanındaki müzisyenlerin her birinin müzik tavrı ve çalış stilleri, Sinan'ın düzenleme ve performans tavrıyla apayrı bir müzikal çeşitliliğe bürünmüş. Grubun ve albümün ortak kimliği, aynı zamanda Hz. Ayşe'nin kutsal yanına, inanca doğru fazlasıyla yol alışını yansıtıyor. Benzeri özellikleri "You Open My Eyes"de de bulmak mümkün.

Ortadoğu makam müziği, orijinalitesi zedelenmeden, yeni ve farklı bir vizyonla "Fasıl" albümüne yedirilmiş. Sinan, müzik ve soundda müzikal zarafete, inceliklere özen göstermiş. Makam müziğine, jazz ve doğaçlamalar yoluyla ayrı bir vücut kazandırmış. Taksim'in de aslında has bir doğaçlama olduğunun özenle altı çiziliyor. Sözlerdeki şiirsellik, bestelerin de kopmaz parçası. Hz. Ayşe'de simgelenen mücadeleci kimliğin yanında sevgi ve duygu yoğun tavrı da anlatının bir parçası. Evet, Sinan, Ortadoğu ile Batı müziği arasında köprüler kuruyor. Ama, bu köprü oluşurken, sanatçının baskın bireyselliği, birikimi ve müzikal zenginliği de ön plana çıkıyor. Sinan, sofistike müziğin bir takipçisi. O oranda da entelektüel bir uğraş peşinde. "Fasıl"la birlikte yepyeni bir müzikal harita oluşturmuş. Dünyevi olmaya özen göstermiş. Ama kültürlerarası değil, kültür ötesi bir müzik tavrını ön plana çıkarıyor. "Fasıl" özgün, orijinal bir çalışma. Ardından gelen albümleri daha da merak edeceğiz. 15 Temmuz'daki İstanbul performansı da bu albümü dinledikten sonra, daha bir merak konumuz oldu.

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Anne Czichowsky, parlak vokalist...

Anne'yle 2008 yazında Finlandiya'daki Lady Summertime jazz vokal yarışmasında tanıştık. Birkaç gün içinde içtenliğiyle ve espirileriyle herkesin sempatisini kazanmıştı. Kajaani'de temellerini attığımız arkadaşlığımız yıl boyunca devam etti ve bileğinin hakkıyla yarışmayı kazanan Anne, Nardis'te muhteşem iki konser verdi. Tabi ki gelir gelmez hemen buluştuk ve burada olduğu sürece görüştük, gezdik, yemekler yedik, sohbetler ettik. Bu sohbetlerin sonucunda da bu röportaj doğdu, işte size Avrupa jazz'ında geleceğin en parlak vokalistlerinden ve dünyanın en tatlı insanlarından biri, Anne:

1. Biyografi:

1981 İsviçre doğumluyum, güney Almanya'nın İsviçre sınırında, babam sağolsun, müzikle iç içe büyüdüm. Müziğe 8 yaşında, klasik gitar dersleri alarak başladım. 14 yaşında bir Rythm&Blues grubunda gitar çalıyordum, bazı şarkıları da söylüyordum. 15 yaşında ilk defa kendime ait bir grubum oldu, hem gitar çalıp hem şarkı söylediğim bu grubun, o zamanki kahramanlarım olan Janis Joplin, the Doors, Jimi Hendrix, Cream, Ray Charles, Led Zeppelin, Aretha Franklin, Stevie Wonder ve tabi ki the Beatles şarkılarından oluşan bir repertuarı vardı.

17 yaşındaydım, jazz müziğine ilgim, babamın plak koleksiyonundaki Ella Fitzgerald plaklarını dinleyerek başladı. O zamanlar jazz gitaristi olmayı istiyordu. Okulun jazz bigbandine kaydoldum. Müzik öğretmenim, beni bu bigband'de şarkı söylemeye zorladı, hem de arkasına saklandığım gitarım olmadan. Ellerimi nereye koyacaktım?

Ve sonunda olan oldu. Jazz virüsü bana da bulaştı. Stuttgart şehrindeki müzik okulunda Anika Köse'nin sınıfına kabul edildim. Daha sonra "Youth Jazz Orchestra of Baden Württemberg" orkestrasına başvurdum ve bu orkestra sayesinde Kültür Bakanlığı desteğiyle birçok tura ve workshop'a katıldım. Randy Brecker, Buster Cooper, Benny Golson, Buster Williams ile çalışma fırsatı buldum ve 2002'de Güneydoğu Asya turuna çıktık, ne turdu ama!

2006'da öğrenci değişim programıyla Graz'a gittim ve orada da New York Voices, Bob Stoloff, Jay Clayton ile çalışma fırsatı buldum. Darmon Meader ile yaptığım emprovizasyon derslerinin özellikle faydasını gördüm. Darmon'un o derslerde verdiği materyalleri hala çalışıyorum, o benim scat ikonum.

2007'de mezun oldum ve şimdi sadece jazz müziği yapma ayrıcalığına sahibim. Geçmiş yıllarda para kazanmak için birçok türde müzik yapmak zorunda kaldım, çünkü ailem finansal olarak beni destekleyebilecek güçte değildi ve okul paramı kazanmam gerekiyordu. Ben bütün bunlara kazanılmış deneyimler gözüyle bakıyorum ve hepsine değdi, zaten hayat dediğin de seçimlerden oluşmaz mı?

2. İlham kaynaklarım:

En çok etkilendiğim vokalistler, tabi ki Ella, Sarah Vaughan, Carmen McRae, Mel Tormé. Frank Sinatra'yı, swingi ve espiri yeteneğiyle ayrıca severim. Roberta Gambarini, Dianne Reeves, Joni Mitchell'i sesleri, Annie Ross, Jon Hendricks'i şarkı sözleri ve vokalizleri, Lambert, Hendricks & Ross, Darmon Meader, Chet Baker, George Benson'u scatleri, ve Kurt Elling'i herşeyiyle seviyorum, harika sesi, muhteşem scatleri, akıllıcı şarkı sözleri, lezzetli repertuar seçimi, müzisyenliği ve muhteşem grubuyla, müziğe doğru bir tavırla yaklaştığını düşünüyorum, ona bayılıyorum.

Belirtmeliyim ki, yalnızca vokalistlerden değil, enstrümantalistlerden de oldukça etkilendim.

Duke&Basie bigbandleri, tabi ki Charlie Parker, Chet Baker, Oliver Nelson, Freddie Hubbard, Miles Davis, George Benson, bence en

dinamik gitarist ve Pat Martino ve tabi ki Joe Pass! Sonra muhteşem piyanist ve besteci Chick Corea, Pat Metheny, Michel Camilo, Bill Evans, en sevdiğim şarkıcı-şarkı yazarı, beni aynı anda hem ağlatan hem de güldüren James Taylor...bu liste aslında bitmiyor.

3. Projeler ve ortaklar:

Bahsetmek istediğim ilk ve en önemli kişi, piyanistim ve suç ortağım, Peter Gromer. 2001 senesinde okulda tanıştık. Benim sadece jazz vokal bitirdiğim sürede o jazz piyano, teori, film müziği ve bestecilik bölümlerinin hepsinden mezun oldu. O en iyi arkadaşım ve müzikal kocam, birlikte yaptığımız işler "Jazzpartout" projemizin ve 2009 Şubat ayında yayınlanan ilk albümümüz olan "Rise" in temelini oluşturur. Jazzpartout ile, vokal jazz'ı ve enstrümantal jazz arasında bir köprü kurmaya çalıştık. Vokali grubun önündeki şarkıcı değil, bir enstrüman olarak ele aldık ve grup ruhunu oluşturduk. Bu projedeki herkes benim aynı zamanda da eski arkadaşlarım, davulda Jan-Philipp ve saksofonda Stefan gençlik orkestrasından, basta Markus ev arkadaşım. Bu proje müzikal ve kişisel olarak birlikte büyümenin altını çiziyor.

Peter'ı diğer projem olan "Anne Czichowsky´s Playground"a da dahil ettim. Bu projede sadece Hammond çalıyor. Quintet, daha basit bir repertuara sahip, oysa ki Jazzpartout daha çok aranje edilmiş müzik içeriyor, yani playground, benim standartlarla oyun alanım. Repertuarı George Benson besteleri ve bebop parçalardan oluşuyor. Bu proje gitarist Lorenzo Petrocca'yı tanımam ile doğdu. Lorenzo, Avrupa'da çok ünlü bir gitaristtir, kendisiyle duo konserlerimiz de oluyor.

4. Öğretmenlik:

Daha once de söylediğim gibi, kendime sadece jazz müziği çalma ayrıcalığı tanıdım, ama buzdolabını doldurmak, kedileri beslemek ve ayakkabılar için paraya ihtiyacım var. Bu sebeple özel bir vokal akademisinde haftada iki gün ve Cole Porter müzikalleri yapan bir tiyatroda haftada bir gün ders veriyorum. Ayrıca özel dersler de veriyorum. Öğretmek benim için bir ayna gibi, öğrencilerimden çok şey öğreniyorum. İyi bir sanatçı her zaman iyi bir öğretmen olmayabilir. Ben şanslıydım ki Anika'da ikisi de mevcuttu. Bence iyi bir öğretmen, seni doğru yola zorlamadan yöneltirken, sana kendini geliştirmen için alan bırakmalı ve ihtiyacın olduğunda elini uzatmalı. Bir vokal öğretmeni, aynı zamanda öğrencisinin vokal sağlığı ve duygusal dengesi ile ilgili büyük sorumluluk taşır.

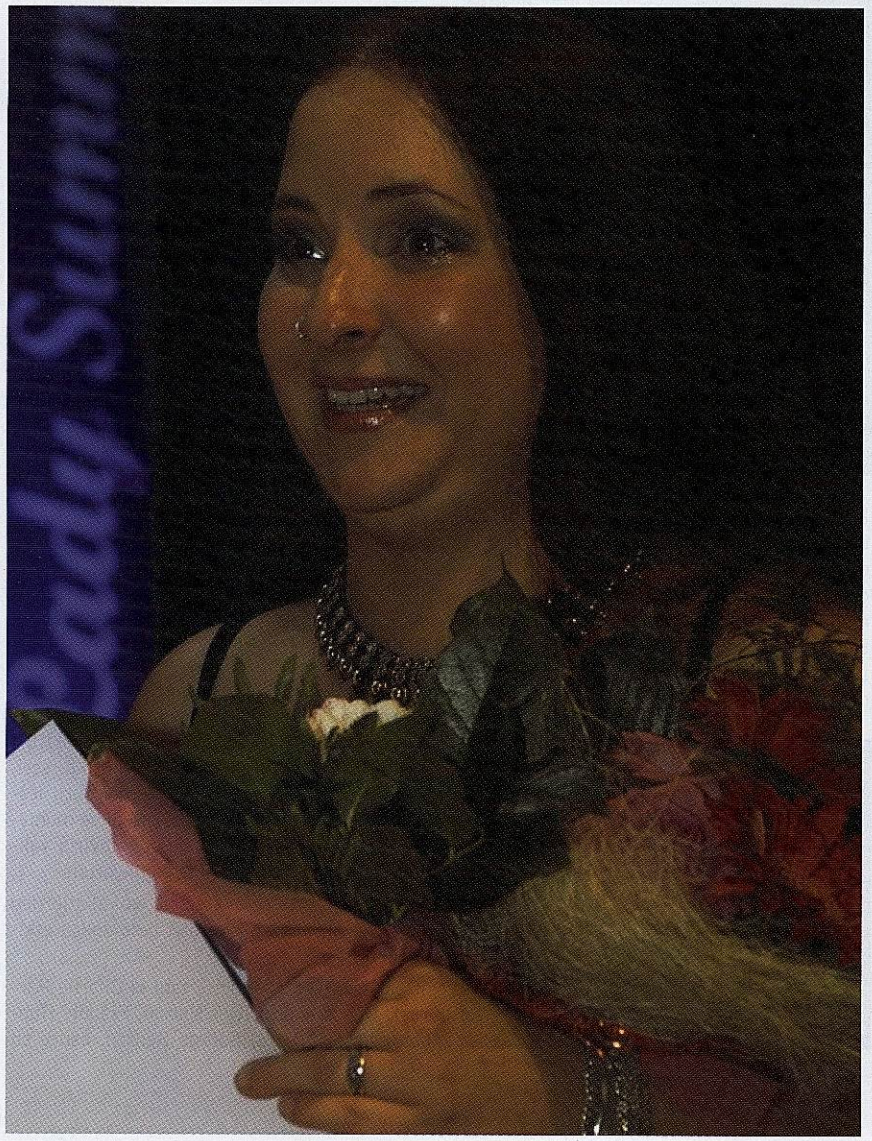

5. Yarışma:

Bükreş Uluslararası Jazz Yarışması'nı ve Finlandiya'daki Lady Summertime yarışmasını kazandım. Finlandiya bir bakıma beni iyileştirdi. Neden mi?

Şarkı söylemeye olan yaklaşımım her zaman enstrümantal bir yaklaşımdı. Çok fazla transkripsiyon yaptım, bunlar arasında Lambert, Hendricks & Ross'un yaklaşık 20 aranjmanı, 50'den fazla scat solosu var. Müziği her zaman müzisyenler kadar bilmeyi hedefledim ama bir şarkıcını özel rolünün de farkındayım. Dinleyiciyle iletişim içinde olan kişi vokalisttir. Sahnedeki herkesin bir sesi vardır ama kelimelere vokalist anlam verir ki bu müzikal duygudan farklıdır, büyük bir iştir, büyük bir sorumluluktur ve de büyük bir risktir.

Finlandiya'ya gelmeden önce moralim oldukça bozuktu. İnsanlar bana bütün o scat sololarını duymak istemediklerini, eğlenmek istediklerini ve yaklaşık 15 kilo vermem gerektiğini söyleyip duruyorlardı, bütün bunların kariyerim için daha iyi olacağını idda ediyorlardı. Yaptığımı alayacak müzikal bilgiye sahip olmayan insanlar tarafından böyle yüzeysel bir biçimde yargılanıyordum. Tek istediğim iyi müzik yapmaktı, söylediğim her söze ve heceye bütün kalbimi ve ruhumu koymaktı.

Finlandiya'ya geldiğimde, bir sürü harika şarkıcıyla ve açık bir seyirciyle karşılaştım. Bu atmosfer, elimden gelen en iyi performansı sergilememi sağladı. Aslında izleyici ödülünü almak, yarışmayı kazanmaktan çok daha anlamlı oldu. Finlandiya beni iyileştirdi.

Bir taraftan da yarışmalar, müzisyenliği nitelendiremez. Bir yarışmayı kazanabilir, başka bir yarışmaya davet bile edilemeyebilirsin. Herkes için doğrusunu yapamazsın. Bence en önemlisi özgünlük, gerçekten kim olduğunu göstermek. Tabi ki bir yarışmayı kazanınca karşınıza harika fırsatlar çıkıyor. Finlandiya'ya gitmeseydim, Stepas Januska'yla tanışamayacak, Litvanya'daki Jazz Voices yarışmasına gidemeyecektim, Önder Focan'la tanışamayacak, Nardis Jazz Club'a davet edilmeyecektim.

6. Gelecekle ilgili hayallerim:

Öncelikle, quintetim Jazzpartout'la devam etmeyi diliyorum. Umarım bu projeye zaman ve öncelik tanıyabiliriz, ki bu her zaman çok kolay olmayabiliyor.

Umarım müzik yolculuğum hep devam eder, geçen yıl boyunca bir çok müzisyenle, şarkıcıyla ve harika insanlarla tanışma fırsatı buldum ve bunun benim için anlamı çok büyük.

Umarım hep öğrenmeye devam ederim ve daha iyi olmak için çabalarım, tembel olmayı asla istemem. Umarım iyi müzik yapma ayrıcalığım hep olur, her zaman iyi müzik ve iyi insanlarla çevrili olurum, çünkü benim için bu herşey demek.

Ve son olarak, umarım her zaman kendim kalabilmeyi başarırım.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Cansu Aslan ile
Güzel Duygular Üzerine

Özellikle dış ülkelerden gelen dostlarım soruyorlar, Türkiye'de bir jazz okulu var mı?

Bilgi Üniversitesi kapandıktan sonra bu sorunun cevabını vermek zorlaştı, evet bir takım jazz öğretilen yerler var ama henüz Türkiye'mizde Berklee gibi bir okul yok. Ama başka bir açıdan bakarsanız Türkiye'de resmen olmasa da jazz müziğinin gerçek ruhuna uygun bir okul var, adı da Nardis. Çoğu kişi bunun Miles Davis'in çok sevdiği menajeri Sidran'ın adının tersten okunmuş hali olduğunu bilmez ama böyle bir parçanın varlığından haberdardırlar. Nardis bana göre İstanbul'un en güzel jazz mekânlarından birinin de adıdır, çoğu kişi orada güzel konserler izlemiştir ama pek az kişi onun aslında bir okul olduğunu bilir. Resmi bir öğretim programı yoktur ama program orada yaşanılan şeylerden öğrenilir, mezuniyet ise "Genç Caz Vokal Yarışması"nda alınır.

Bugün sizinle okulun en yeni mezunlarından birisi olan gencecik ve duygu yüklü bir insanın Cansu Aslan'ın güzel dünyasını paylaşacağım.

İnternetteki araştırmamda Cansu'nun 1981 İstanbul doğumlu olduğunu öğrendim. Marmara Üniversitesi Müzik Öğretmenliği Bölümü ve İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı Yarı Zamanlı Şan-Opera (koro şarkıcılığı) bölümünden mezun olmuş. Konservatuarda Şebnem Ünal ile şan-ses eğitimi, Çiçek Kurra Kanter ile koro eğitimi almış. Marmara Müzik Eğitimi Bölümünde ise Tülin Malkoç ile şan eğitimi, Dilek Yonat Batıbay ile piyano, Yücel Elmas ile koro, Özcan Özbek-Ebru Bulur ile solfej-armoni eğitimi almış. Ayrıca Sena Gürşen Otacıoğlu ile korrepetisyon çalışmış. Gene okuduklarıma göre öğrendim ki bu tatlı kız müziğin sınırları olmadığına ve insanın her daim öğrenci olunduğuna inanıyormuş.

Jazz müziğinin derinliğini ve sihrini keşfedip kalbine dokununca, bu müzik üzerine yoğunlaşmış. Cansu Aslan bu sene beşincisi gerçekleşen uluslararası Nardis Jazz Club Genç Jazz Vokal Yarışması"nda derece alarak, 9–11 Temmuz 2009'da bu yıl 14.sü yapılacak olan "Lady Summertime'a ülkemizi temsilen katılmaya hak kazandı.

Onunla Cihangir'in hoş mekânlarından birisi olan Komşu Fırın'da buluştuk ve Finlandiya öncesi neler düşündüğünü hissettiğini sorarak sohbete koyulduk:

Eğitimci bir ailenin çocuğuyum, annem ve babam öğretmendirler. Ailemde müziğe karşı genel olarak bir yakınlık var, hem annem hem de ablam müzikle ilgileniyorlar. Çocukluğumdan beri şarkı söylemek benim için kendimi iyi ifade ettiğim bir biçim oldu. Şarkı söylerken çok huzur duyuyorum ve mutlu oluyorum. Ortaokul ve lise yıllarımda hayatıma girmiş olan iki öğretmenim sayesinde müzik ile daha yakından ve bilinçli olarak ilgilenmeye başladım. Liseden sonra konservatuara devam ettim. Klasik müzik eğitimi almış olmama rağmen zaman içerisinde jazz müziğine olan ilgim arttı. Kendimi ifade etmenin yeni yollarını aradıkça jazz'daki derinliği keşfettim. Ablam çok iyi bir jazz dinleyicisidir. Bu yüzden benim de jazz'a kulak aşinalığım vardı. Ama bu işe daha bilinçli olarak girmem Fatih Erkoç sayesinde oldu. Jazz benim için sadece 2 yıldan

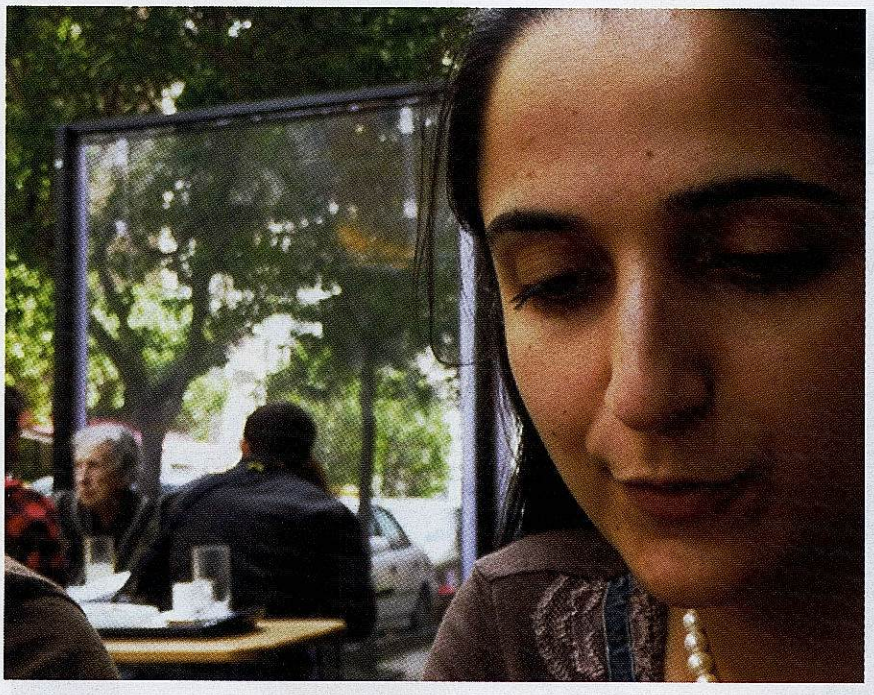

beri var olan yeni bir süreç. Hayatımın en değerli buluşması Nükhet Ruacan ile oldu. Çok kısa bir müddet beraber olabildik ama bana çok değerli şeyler kattı. 2007 yılında onunla vokal ve ağabeyi Neşet Ruacan ile de jazz armonisi çalıştım. Böylece müziğimi de çok daha farklı bir boyuta taşımış oldum. Daha sonra Sibel Köse ile jazz vokal, Baki Duyarlar ile eşlik çalışmalarına devam ettim, Sibel Köse ile olan çalışmalarımız halen sürüyor. Hepsi kişilikleriyle, duruşlarıyla, derinlikleri ve müzisyenlikleriyle çok özel nefes olan çok değerli öğretmenler.

Cansu'ya çıktığı bu yolculukta jazz için neler yapmak istiyorsun diye sorarak sohbetimizi devam ettirdim:

Ben henüz jazz için çok yeniyim, öğrenme sürecindeyim. Jazz'ın derinliği ve ifade zenginliği beni çok etkiliyor. Öğrenmek, gelişmek ve daha çok şarkı söylemek istiyorum. Jazz ile birlikte kişisel bestelerim de derinleşmeye başladı. Jazz'a başladığım nokta ile bugün arasında çok değiştim daha derin ve ileri bir noktaya geldim.

Müzik çok evrensel bir kavram, çok farklı bir boyutu var, onu jazz veya klasik diye sınırlandırmayı da doğru bulmuyorum. Bence müzik elimizdeki en etkin iletişim aracı, bu yüzden de ben kalitesine inandığım ve kalbimi titreten her türlü müziği seslendirmekten hoşlanıyorum.

Jazz'da huzur ve derinlikten öte bir de onu icra edenler arasında bir saygı var, bu da beni çok olumlu olarak etkiliyor. Jazz benim için muazzam büyük bir okyanus veya sürekli akan bir nehir, onların karşısında neler duyuluyorsa ben de aynı şeyleri duyuyorum. Onun bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum.

Bu mutluluğun onu nereye taşıdığını merak ettim:

Bilmiyorum, şimdilik sadece öğreniyorum ve bu öğrenme isteğim beni sürekli olarak farklı

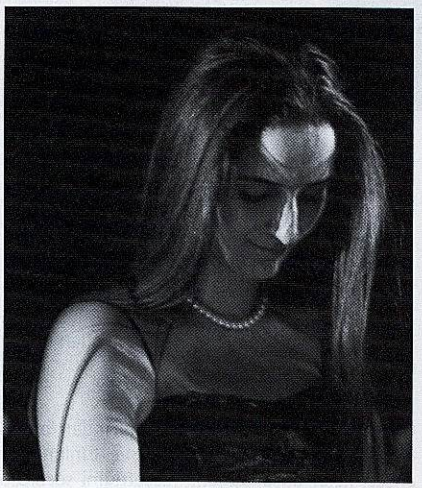

sanatçılara götürüyor. Onların her birisi de bana farklı kapılar açıyorlar. Mesela Finlandiya'ya gitmek benim için sadece bir festivale katılmak değil, birçok farklı ülkeden ve kültürden gelen insanla tanışmak için bir fırsat. Orada yeni şeylerden besleneceğimi ve müzik olarak büyüyeceğimi hissediyorum. Nardis'teki yarışmaya girerken de aynı şeyleri hissetmiştim. Benim için oradaki diğer müzisyenlerle ortamı ve duyguları paylaşmak yarışmanın kendisinden daha önemli idi.

Her insanın bizim çoğu zaman göremediğimiz ve bilemediğimiz bir özel yaşamı vardır. Cansu bir parça onu da bizimle paylaştı:

Evliyim, eşim Serdar Harman da benim gibi bir müzisyen, bağlama eğitmeni, çok zengin düşünen bir insan, ayrıca enstrüman da yapıyor. Benim çalışmalarımı her zaman destekliyor. Son 6 yıldan beri okullarda 8–12 yaş arası çocuklar için çok sesli korolar kuruyor ve yönetiyorum. Onlara müziği en iyi şekilde öğretmeye çalışıyorum. Şu sırada Doğuş Okullarında çalışıyorum.

Ben her şeyden önce çocuklara müziğin özünü vermeye çalışıyorum. Müziğin özünde dinlemek var, insanların birbirine saygısı var, çok sesliliğin içerisinde tek yürek olabilmek, birey olabilmek var. Dinleyebilmek çok önemli, dünyadaki karmaşanın en önemli sebebi insanların birbirini duymuyor ve görmüyor olması.

Yaşamın derinliklerine varabilmek için sanat çok önemli bir araç. Ama günümüz çocukları SBS, OKS ve OSS sınavları gibi bir dizi sınavın içerisinde kendilerini keşfedemiyorlar. Hayatı birçok seçmeli sistem olarak görüyor ve yaşıyorlar. Hâlbuki çocuklar sanatla uğraşabilseler, duyabilmeyi görebilmeyi öğrenebilseler gerçek yaşamı daha iyi anlayacaklar, sorgulayan araştıran insanlar haline gelecekler. Ben bunun gerçek olabilmesi için elimden geleni yapıyorum. Bakın bu çocukların yarın kim olacaklarını bilmiyoruz, belki de bugün konuştuğunuz küçük insan yarının bir müzisyeni veya devlet adamı olabilir. Çocukları ne kadar besleyebilirsem ve sanatla yoğurabilirsem o kadar iyi insanlar olabilirler, ben bunun için çalışıyorum.

Bu sohbeti sürdürdüğümüz sırada onun sesindeki tüm coşkuya ve iyimserliğe rağmen gözlerinin derinliklerinde bir hüzün yansıması hissettim, içgüdüm bana onun yaşadığımız ortamdan tam da mutlu olmadığını söyledi, sordum ve sezgimin doğruyu yansıttığını hissettim.

Türkiye'deki müzik ortamının daha iyi olmasını dilerdim, karanlık bir dönemden geçiyoruz ve bu her sektör için geçerli, müzik de bundan nasibini alıyor. Jazz'ın gelişmesi insanların kültüre verdiği önem ile orantılı bir şey ve bana göre günümüz Türkiye'sinde bu yetersiz. Ben gelecekte yolculuğumu sürdürmüş ve müzik ile yürüyerek bir yerlere gelmek istiyorum. Öğrenme hırsı ile doluyum, kendi içimde bir şeyleri arıyorum. Gelecekte benim dileklerimle hayatın getirecekleri arasında çok bağlantı olur mu bilemiyorum. Ben şarkı söylemeyi seven, insanların her zaman iyi olmasını isteyen ve onları ve doğayı seven bir yolcuyum. Bir yerlere doğru gidiyorum. Öğretmenlerimden, güzel ruhlarından eğitimlerinden, yaşamımdaki dostlarım, güzel kalpli insanlardan, eğitimim yanında hayatın getirdiği güzel-kötü her şeyin bana kattığı bilgi, birikim ile öğrenmeye ve sevgiyle bildiklerim aktarmaya devam ediyorum. Bana göre müzik iç yaşantımız ile bedenimizin kapladığı alanın birbiri ile kaynaşmasıdır. Sözcüklere sığmaz, anlatılmaz ama hissedilir. Ben insanların birbirine zarar vermediği müziğin saygınlığının yitirilmediği huzurlu bir ortam istiyorum.

Tıpkı benim kendi hocalarımı andığım gibi ileride öğrencilerimin de beni güzel şekilde anmasını istiyorum.

Sohbet burada bitti ama hissettim ki aslında her şey daha yeni başlıyordu, ona gideceği yeni dünyalarda iyilikler ve güzellikler temenni ettim. Şimdi ise Finlandiya'dan gelecek güzel haberleri bekliyorum.

Bu röportaj işte o zaman devam edecek, güzel bir insan ruhunun bana yansıttığı iç güzelliğini sizlere aktarmaya devam edeceğim. Şimdilik arkası yarın, iyi şanslar tatlı arkadaşım.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ercüment Orkut ile

Daha Önce Yaratılmamış Müzikler Üzerine

Eskiden çocuktan al haberi derlerdi, sonra iş gazetelere düştü, gerçi onlar hala yerinde ama şimdi haberlerin kaynağı internet oldu. Bu sefer beni keyiflendiren güzel haber Estonya'nın başkenti Talinn'den geliyordu:

Genç jazz'cılar Ercüment Orkut ve İpek Dinç, Estonya'nın başkenti Tallin'de düzenlenen uluslararası yarışmada ikincilik ve üçüncülük elde etti. Nömme Jazz Festivali kapsamında düzenlenen Uluslararası Genç Jazz Vokalistleri ve Enstrümantalistleri Yarışması'nda (Jazz Artist 2009) jazz gitaristi ve "Nardis Jazz Club" yöneticisi Önder Focan da jüri üyeliği yaptı. Türkiye'yi jazz vokalisti İpek Dinç ve jazz piyanisti Ercüment Orkut'un temsil ettiği yarışmaya, Türkiye'nin yanı sıra Estonya, Finlandiya, Litvanya, Letonya, Norveç ve Romanya'dan genç jazz sanatçıları katıldı.

Ercüment'i Nardis dünyasında uzaktan tanıyordum ama artık sıra onu daha yakından tanımaya geldiği için kendisini buldum, Cansu Aslan ile yapmış olduğumuz sohbetin devamını onunla sürdürdük, önce Talinn'i sonra kendisini anlatarak söze başladı:

Estonya'daki yarışmada 2005 yılına kadar sadece bir kategori varmış, o yıl enstrüman kategorisini de eklemişler, önce Meriç Demirkol gitmiş ve ikinci olmuş, sonra Cem Tuncer gitmiş o da ikinci olmuş. Şimdi de ben ikinci oldum, galiba Türkleri hep ikinci yapıyorlar. Ben ayrıca "audience favorite" ödülünü de aldım.

Önder ağabey beni göndermişti.

On yaşındayken Mimar Sinan Üniversitesi piyano bölümüne girdim, liseye kadar o bölümde okudum, daha sonra lisede kompozisyon bölümüne devam ettim ve lisansımın ikinci yılına kadar her ikisini de sürdürdüm. Daha sonra kompozisyon bölümünden mezun oldum. Şimdi de master çalışmalarımı kompozisyon bölümünde sürdürüyorum, yakında bitecek.

Lise yıllarımın başında jazz'a bulaştım, önce klasik müziğin disiplininden kaçtığım için buna yöneldiğimi düşündüm, sonra arkadaş çevremin de derin etkisiyle kendimi jazz'a kaptırdım. Sonra Nardis açıldı, oradaki performanslar falan derken iyice jazz yapmaya karar verdim ve klasik piyanoyu bıraktım. Bir ara Aydın Esen ağabeyin workshoplarına katıldım, Beni jazz'a bulaştıran arkadaşlarımdan Tolga Bedir sık sık Nardis'te çalardı, ben de onunla çalmaya başladım ama baktım ki bu da beni tatmin etmiyor başka şeyler aramaya başladım. Aydın Esen ağabey bana yurt dışına git dedi, ben de 4 aylığına çalışmak üzere 2007 yazında San Fransisko'ya gittim. Peter Horwarth ve Dan Zemmelman ile solo piyano ve jazz piyano üstüne çalıştım, jam sessionlara katıldım. Tam anlamı ile jazz ile ilgilenme fırsatım oldu. Türkiye'ye döndüğümden beri Yahya Dai Quartet ile çalışıyorum. Bu grupta Edis Hafızoğlu davul çalıyor, Kağan Yıldız ve Eylem Pelit aralarında değişerek bas çalıyorlar. Ayrıca Sarp Maden ile de tanıştım, birkaç sefer de onun grubu Quartet Muartet'de Genco'nun yerine çaldım. Ayrıca Sarp ile de bir başka grup kurduk, orada da İlker Özalp bas ve Tolga Bedir davul çalıyor. Önümüzdeki kış mevsiminde her iki grupla da albüm yapma projemiz var. İşte hayat böyle devam ediyor.

Ercüment biraz da neler yapmak istediğinden ve jazz'ın kendisine ne ifade ettiğinden bahsetti:

Şimdi 25 yaşındayım, piyanistim ama onun kadar benim için önemli olan şey besteci yönüm. Seslendirilen oda müziklerim var, bir ara film müzikleri konusunda eğitim görmek üzere gidebileceğim yurt dışındaki okullara baktım, okul bedelleri yılda 35,000 dolardan başlıyor, bana çok fazla geldi vazgeçtim. Benim için beste yapmak çok önemli bir şey, yaptığım 3 besteden 2 sini çöpe atıyorum, sadece bir tanesi içime siniyor. Hayalim arkamda iyi şeyler bırakmak, keyifli müzikler yapmak. Sadece kendim için değil, istiyorum ki insanlar yaptığım şeylerden keyif alsınlar, albümlerimi zevkle dinlesinler. Bundan daha fazla bir hayalim de yok.

Jazz benim için özgürlüğün ta kendisi, biz Avrupa tipi bir konservatuar sisteminden çıktık. Günde 8 saat klasik müzik çalıyorduk, katı bir disiplin içinde idik. Jazz bu katılıktan sonra bana özgürlüğü sundu. Çalarken beş nota sonra ne çalacağını bilmemenin heyecanı insanın adrenalini arttırıyor. Bir yaratış süreci içerisinde çalmak insanı çok motive ediyor.

Benim için ne şöhretin ne de paranın bir önemi var, ben insanlara bir şey hissettirebilen ve bundan keyif alan bir performans müzisyeni ve besteci olarak kariyerimi sürdürmek istiyorum. Varmak istediğim nokta güzel albümlerimin olması ve insanların bunları keyifle dinlemesi, o kadar.

Ercüment'e de klasik sorum olan Türkiye'deki ortamı nasıl bulduğunu sormak istedim. Onun cevabı diğer arkadaşlarınınkinden daha olumlu idi:

Daha önceleri çok karamsardım ama bana göre şimdi işler daha iyiye gidiyor. Türkiye'deki müzik ortamı genel olarak pop müzik etrafında şekilleniyor. İnsana "jazz yapma arkadaş" diyebiliyorlar. Bizim ülkede işinizi sorduklarında ve siz "ben bir müzisyenim" deyince insanlar size saygı duymuyorlar. Hatta kız bile vermiyorlar. Dedem Tiyatrocu Kenan Büke anneannemi alıncaya kadar çok sıkıntı çekmiş, artist diye vermek istememişler. Babam Gündağ Orkut bir asker çocuğu, onun babası yani benim büyükbabam Atatürk'ün telsizcisi imiş ve sesi de güzeldir. Şevket Uğurluel ile sahneye çıkarmış. Babamın içinde kaldığı için bizi müzisyen yapmak istemiş. Türkiye'de müzisyenlik eskiden boş gezenin boş kalfası gibi insanların yaptığı bir iş olarak algılanıyordu, şimdi bu anlayış biraz değişiyor. Ama hala mesleğim sorulup da "ben konservatuarı bitirdim" deyince insana asıl mesleğin ne diye soruyorlar. Piyano çalıyorum deyince peki şarkı türkü yok mu diye soruyorlar. Eskiden böyle şeylere çok kızardım şimdi gülüp geçiyorum. İnsan nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşamalı.

Amerika'da jazz fakirlerin müziği olarak ortaya çıkmış, halen birçok salaş kulüpte jazz çalınıyor ve onlar da dolup taşıyorlar. Tabi orada da sosyetik kulüpler var ama bizde işin sosyetik yönü daha ağır basıyor. Gerçekte jazz varoşların müziğidir, bir anlamda bizim türkülerimiz gibi sıradan insanların duygularını yansıtır. İsterdim ki bizde de jazz halka insin, ama dinlenmesi zor bir müzik olduğu için jazz bizde kolay kolay kabul edilmiyor.

Ben bir besteciyim, daha önce yaratılmamış ve müzik tarihinde yeni olan ezgiler armoniler yazacağım. İstiyorum ki bundan elli altmış sene sonra bile insanlar benim eserlerimi zevkle dinlemeye devam etsinler.

Ercüment'in hayatına önemli etki yapmış insan Aydın Esen olmuş. Bunun nasıl olduğunu ve kendisine ilham veren diğer jazz müzisyenlerini şöyle sıraladı:

Benim hayatımda çığır açan insan Aydın Esen'dir, onunla iki defa çalışma fırsatı buldum. O gerçekten dünya çapında bir insan.

Allan Holsworth de benim hayatıma girmiş muhteşem bir insan, onu da San Francisco'da olduğum dönemde tanıdım. O benim kompozisyon anlayışımı çok geliştirdi.Piyanistlerden Keith Jarrett ve Brad Mehldau' yu çok beğeniyorum. İkisinin de tuşelerini çok lirik buluyorum. Stravinsky, Ravel, Debussy gibi Fransız ekolü bestecileri beğeniyorum, daha yenilerden ise Lutokowski ilgimi çekiyor. Ayrıca grup olarak Yellow Jackets ilgimi çekiyor.

Biz koçlar çoğu zaman insanları gelecekte kendileri için hayal ettikleri şeylerle karşılaştıran sorular sorarız, bunun amacı kişinin kendisine ileride olmayı hayal ettiği yerin perspektifinden bakmasını sağlamaktır.

20 yıl sonra nerede olacağımı bilemiyorum, bir süre yurt dışında yaşamayı düşündüm ama insan kendi memleketindeki muhabbeti oralarda bulamıyor. Burada kalırsam çok maddi sıkıntı çekmeden istediğim müziği yapabileyim istiyorum. Doğru çevrede doğru insanlarla yaptığım müzik beni mutlu etsin istiyorum. Yurt dışında olsam ya Hollanda ya da Amerika'da yaşamak isterdim.

Çok param olsa idi büyük müstakil bir evim, birden fazla piyanom olsun isterdim, ayrıca içinde bir de komple bir kayıt stüdyosu olsun isterdim. Keşke bu ülkede jazz müzisyenleri bu kadar sıkıntılı yaşamasalardı isterdim, ama kim bilir belki öyle günler de olur.

Ben Ercüment'in hayallerinin çok da uzak şeyler olmadığını hissediyorum, bence ev de olacak, stüdyo da olacak. Çünkü her şey hayal etmekle başlar.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Jazz'ın Kimyasını Çözmeye Çalışan Kız

İlham Gencer'in "Bir başarının çınarı" adlı albümünü dinledim. Üstad ilk dört parçada kendi çalıp kendi söylerken beşinci parçada güzel bir kadın sesi içimi ısıttı. Solemante una Vez adlı parçada acaba kiminle duet yapıyor, yok acaba bir "overdubbing" mi söz konusu diye düşünürken birden albüm kitapçığı dikkatimi çekti, orada şöyle yazıyordu:

"Bir yaşayan Çınar ve bir Genç Yetenek, İpek."

İpek'i tanıdığımı sesini duyunca değil resmini görünce hatırladım. Albümde bir de "Cheek to Cheek" dueti vardı ki tadından yenmiyordu. Şimdi "şu İpek'i nasıl bulsam da konuşsam" diye konuşurken birden telefon çaldı. Herhalde 10 yıldan beri birlikte çalıştığımız için artık aynı frekansta düşündüğümüz, hepimizin sevgili jazz polisi tatlı Zuhal ablamız Zuzu telefonda idi. Ve Zuzu konuştu; koş, çabuk İpek buluna ve konuşula, dedi. Ben ona "emriniz olur ecem" acaba İlham ağabeyin albümünden midir diye sordum. Beni şaşırtan cevabı verdi, hayır İpek Estonya'ya gitti, oradaki uluslararası jazz festivalinde vokal dalında 3. oldu.

Hemen internete indim ve İpekciği 'google'ladım ve karşıma şu mesaj çıktı:

" Bravo İpek!

Genç jazz şarkıcımız İpek Dinç Estonya'da yapılan uluslararası jazz festivali vokal dalında üçüncü oldu. İlk gece yarı finali birinci bitirip finale kalan İpek, pek çok ülkeden teklif aldı. Aynı yarışmada, piyano dalında da Ercüment Orkut ikinci olmayı başardı. Böyle şeyler bizim gazetelerde haber bile olmaz, onun için özellikle yazdım ki, haberiniz olsun.

Ercüment'i dinlemedim, ama İlham Gencer'in keşfi İpek'i üç yıldır büyük bir keyifle izliyorum. Hele önceki yıl Sortie'de akşamüzeri, güneş tam boğaz'ın karşısında batarkenki resitalleri, dünyada benzeri olmayacak türdendi. Ama ne Sortieciler bildi bu güzelliğin kıymetini, ne de İstanbullular. Bizdeki güzelliklerin farkına varmak için Estonya'lı mı olmak lazım acaba?"

Yazı Hıncal Uluç tarafından yazılmış ve Sabah gazetesindeki köşesinde çıkmıştı ve o da kızımız için şu ifadeleri kullanıyordu:

Ürkek, çekingen, saygılı ve cesur... İpek Dinç jazz dünyasının belki de en gençlerinden. Henüz öğrenci, İstanbul Üniversitesi Kimya Mühendisliği son sınıfında demir atmış. Bana söz verdi, bu yıl okulu bitirecek, ama pek öyle gözükmüyor, alttan kalan biraz dersi var. Ve şimdilik kendini jazz müziğine kaptırmış gidiyor. İpek için şarkı söylemek bir tutku. Şarkıcılık denemelerine daha ortaokul sıralarında başlamış. "Annem ve babam jazz dinler. Ben de dinlerken, şarkıları öğrendim ve söylemeye başladım," diyerek jazz şarkıcılığı serüvenine nasıl çıktığını çekingen ancak ``Benim müzik eğitimim yok," diyecek kadar da cesur ve içtenlikle anlatıyor:

Kendisi İpek'i son derece sıcak bir şekilde anlatmış. Kendisi ile yaptığı röportajda İpek ona bir çok ilginç bilgiler vermiş:

2005 yazında kulüpte cuma akşamları şarkı söylüyordum. Çok amatörceydi bu yaptığım. Tesadüfen İlham Gencer ile tanışmamla başladı jazz şarkıcılığı serüvenim. Bir anda birlikte çalışmaya başladık. Ertesi yıl Nardis`in jazz vokal yarışmasına ve İstanbul Jazz Festivalinin genç jazz yarışmasına katıldım. İkisinde de finale kaldım. Şimdilerde ayrıca Selçuk Sun ile çalışıyorum. İlham Bey bana çok müdahale etmiyor, genelde benim yaptığımı seviyor. O da bu konuda eğitim almamış, bu nedenle beni kendisine çok yakın buluyor. Kendini ve beni doğuştan yetenekli olarak kabul ediyor. Selçuk Sun daha eleştirel, bana daha çok yol gösteriyor. Selçuk Sun ile çalışmaya başladıktan sonra sesimi kullanmam, parçalara yaklaşımım değişti."

Yarışmadan sonra Ercüment Orkut, Önder Focan ve İpek Dinç

Peki, şimdi de sıra benim onunla konuştuklarıma geldi, siz benim onunla konuştuğum merak ediyorsanız bunları da sizinle paylaşayım. Bakın İpek bana neler söyledi:

Estonya'nın en güzel tarafı şu; jüri üyelerinin hepsi kendi ülkelerindeki festivallerin başkanları, sizi kendi ülkelerindeki festivallere çağırıyorlar. Dört festivale davet edildim, Temmuz başında Riga'ya, Ağustos sonunda Oslo'ya, gelecek Mart ayında Litvanya ve Nisan ayında da Finlandiya'ya gideceğim. Bu festival benim önümde birçok yeni kapı açtı.

İnternette müzik eğitimim hakkında okuduklarınız doğru idi ama şimdi durum biraz değişti. Bir ay kendileri ile birlikte çalıştığım İstanbul Gelişim Orkestrası beni bir müzik öğreten kuruma yönlendirdi. İnanılmaz bir şans olarak karşıma Randy Esen çıktı. Madem böyle bir fırsat çıktı değerlendireyim dedim, son dört aydan beri Randy'den ders alıyorum.

Ancak şimdilik Türkiye'de müziği bir geçim kaynağı olarak göremiyorum, onu profesyonel bir hobi olarak yapmak istiyorum. Ama müziği asla bırakmak istemiyorum, kim bilir belki ileride her şey iyi gider ve ben de sadece müzikle hayatımı kazanabilirim. Kimya mühendisliğini bitirebilmek için yalnız dört dersim kaldı, bu yaz sonunda onları da vereceğim. Ayrıca İngilizce öğretmenliği sertifika programına devam etmeyi düşünüyorum. Bunu çok istiyorum.

Ailem İstanbullu, müzik bizim ailede her zaman dinlenirdi, gerçi dinlenenler tek başına jazz sayılmazdı, pop jazz'a daha yakındı. Annem babamla dinlemeye başladığım şeyler bir müddet sonra bana yetmemeye başladı. Daha zengin bir içerik aramaya başladım, işte o noktada jazz devreye girdi. Önce araştırmaya başladım, yeni şeyler buldum, kendim zaten kendimi bildim bileli bir şeyler söylüyordum. Yeşilyurt Spor Kulübünde söyleyerek şarkıcılığa başladım ama daha önce de okul korosunda solist olarak söylüyordum. İlham Gencer'le tanıştıktan sonra o beni birçok inanılmaz diyebileceğim insanla tanıştırdı. Bunlar arasında Kerem Görsev ve Önder Focan gibi günümüz Türk jazz müzisyenlerinin en önemli isimleri de var. İlham Gencer'den insanlarla iletişim kurmayı ve sahnede rahat olmayı öğrendim. Ayrıca o bana birlikte müzik yaptığım insanlarla uyumlu olabilmeyi, yapılan hataları karşılıklı olarak düzeltebilmeyi öğretti.

Ben genç müzisyenlerin aslında nereye gittiklerini ve gelecekte ne olmak istediklerini merak ederim. İpeğe de doğal olarak aynı soruyu sordum:

Hiç bilmiyorum, ailem de bana bu soruyu soruyor ama bir cevabım yok. Dünya çapında bir jazz vokalisiti olmak isterim, gerçi bu biraz zor gözüküyor, gene de gelecekte ne olacağını kimseler bilemez. Bir işim olsun, sürekli ve güvenli bir gelirim olsun, o yol bana daha güvenli geliyor. Aslında her ikisini de aynı anda yapmak istiyorum. Şimdilik evli değilim ama aynı akıl frekansını, aynı çevreyi ve kültürü paylaşabileceğim bir insan ile evlenip çocuk sahibi de olmak istiyorum.

Bu konuda okuduğunuz röportajın kızın kısmetini açmasını umuyorum ancak bu soruların cevabı kısmen de onun beğendiği meslektaşlarında gizli. Bakalım sizin yorumunuz ne olacak:

En beğendiğim jazz müzisyeni Cleo Laine'dir, kendisinin inanılmaz bir ses aralığı var, tabi ki Ella Fitzgerald ve Carmen Mc Rae'ye de bayılıyorum ve kendimi onlara yakın hissediyorum. Ama bir de beni çok etkileyen erkek müzisyen var. Ben bir Frank Sinatra hayranıyım, hatta jazz dinlemeye onunla başladım bile diyebilirim. Bizim jazz müzisyenlerinden Kerem Görsev'e hayranım, onun tüm albümleri bende var, Türkiye'de jazz konusunda onun başarabildiklerini başarabilmek gerçekten zor. Son olarak da Jammie Cullum'u çok beğendiğimi ilave etmek isterim. Hem çok başarılı hem de çok sempatik bir müzisyen.

İpek leyleği havada görmüş gibi, akşam bu yazıyı yazarken İlham ağabeyin albümünü dinlemeye devam ettim, albümdeki son parçayı da birlikte söylüyorlar ve aralarındaki büyük yaş farkına, notalarla barışık olmamalarına rağmen insanları gerçekten derinlemesine etkilemeyi başarıyorlar.

Jazz'ın kimyasına gelince, İpek bu kargaşada hakikaten dört dersi verirse helal olsun, vermezse kimyayı aramaya devam edecek gibi gözüküyor. Dört festival ve dört ders, dört dörtlük jazz dolu bir yaşam için gerçekten ilginç bir durum.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Siz de Cazkolikleştiremediklerimizdensiniz?

Cazkolik açıldı, www.cazkolik.com adresine giriyorsunuz dünyanız değişiyor. Bu satırları okuduğunuz sırada hemen durun ve önce siteye bir bakın, eğer bakmak istemiyorsanız, merak etmiyorsunuz lütfen dergiyi de terk edebilirisiniz çünkü yanlış adrestesiniz.

Ben haberi duyunca merak ettim ve siteye girdim, önce şaşırdım, sonra içeriğinin zenginliğine şaştım kaldım ve bu seferde işin ardında kim var diye merak ettim. Hani meşhur bir laf vardır, jazz müziğinde bir milyon dolar kazanmak için işe iki milyon dolar ile başlayın derler, sonra ilk milyon dolarınızı kaybedersiniz ve o noktada işten çıkıp kalan yaşamınızda bir milyon dolarınızla geçinirsiniz.

Ama o eskidendi çünkü dolar çok değer kaybetti, sözde finans işinden anlayan dingiller dünya finans piyasasını Harvard Business School diplomalı hıyarlarla bitirdiler. Bitirdiler ama jazz meraklılarını çok şükür bitiremediler. Şimdi işe 6 milyon dolarla başlayıp ilk üç milyonu yeyip bitirince çıkış vizesini almak gerekiyor. Ah! nerede o eski dolarlar.

Merakım uzun sürmedi Cazkolik'in babası ile kısa bir süre sonra tanıştım, hiç de öyle birkaç milyon dolarlık bir adama benzemiyordu. Doğrusu bu içimdeki benim milyon dolar kazanma rüyalarımın üstüne de tuz biber ekti. Adamın adı Feridun Ertaşkan'dı, saçları arkaya bağlı bir insandı, karşımda otururak bana dünyasını açtı:

Ben reklâm tasarımcısıyım, 46 yaşımdayım, ama aynı zamanda çok meraklı bir jazz dinleyicisiyim. Kendi şirketimin ve işimin sahibi olmam da bana epey esneklik getirdi, bu işlere de zaman ayırabiliyorum.

1970li yılların sonlarından beri konserlere giderim ve müzik dinlerim. O zamanlar iki temel şikayetim vardı, bunlardan ilki müziklerini dinlediğimiz müzisyenler ve albümleri hakkında bilgi bulmak çok zordu. Zordu çünkü yayınlar azdı, o az olan şeyler Türkiye'ye gelmezdi. Tabi bugünkü gibi internet falan da yoktu. Gençliğim kulaktan dolma bilgilerle geçti. Olan bilgiler de hem azdı hem de Türkçe değildi. Bu boşluğu doldurmak istedim. İkinci sebep de şu, yıllar boyunca yaşadığım müzik merakı bende bir birikim sağladı, Açık Radyo'da program yapmaya başladım. Bu programın bir internet uzantısı olsun istedim. Araştırdım dünyada birçok bu anlayışla kurulmuş jazz sitesi vardı ama hiçbir Türkçe jazz sitesine rastlamadım. Jazz'la ilgili faaliyetleri olan İKSV, Akbanksanat ve İşsanat'ın siteleri kendi müzik faaliyetlerine ayrılmıştı. Başka bir sitenin gerektiğini düşündüm.

Jazz Dergisi ise üç ayda bir çıktığından güncel haberleri yakalayamıyordu. Ayrıca haberlerin sürekli değiştiği bir ortamda onları sürekli takip eden, değişik görüşlerin ifade edildiği bir site gerektiğini düşündüm ve siteyi geçtiğimiz Ocak ayında devreye soktum. Amacım bir paylaşım portalı meydana getirmekti, işler çok çabuk gelişti.

Benim tahminim Türkiye'de dünyadaki jazz gelişmelerini de takip eden yaklaşık bir kırk elli bin jazz meraklısı var. Bu insanlara ulaşacak bir haber trafiği yaratmak istedim.

Ayrıca yeni bir albüm çıkınca onun da yayınlayacağı fazla bir yer yok, şimdi böyle bir imkan sunan bir site oldu. İnternetin çok güçlü bir iletişim aracı olduğunu biliyoruz, onun imkanlarını kullanarak insanları bir paylaşım ortamında buluşturuyoruz.

Site Türkçe olmasına rağmen baktım 47 değişik ülkeden girmişler, bu da ilginç, bunlar oralarda yaşayan Türkler olabilir ama Google'ın bir tercüme servisi var, o da iş görüyor. Şu anda günde 750-1000 tık alıyoruz. Reklam koymuyorum, zaten koyacak yerim de yok ama gelirse alabilirim, yeter ki gelsin.

Bu işe girerken ne bu kadar keyif alacağımı ne de bu kadar müşkülat çıkacağını düşünebilirdim.

Ben yaptığım iş icabı sürekli bilgisayar başındayım ve müzik dinliyorum. Şimdilik siteyi benim kişisel merakım besliyor. Ben Türkiye'deki klasik jazz çevrelerinden bir insan değilim, bu çevreleri kısmen tanıyordum, şimdi bu ilişkilerim de gelişiyor. Site bence bir ihtiyaca cevap veriyor ve jazz meraklıları arasında bir sinerji yaratıyor.

Zaman zaman siteden albüm de dağıtıyorum, müzikler dinletiyorum ve haberler veriyorum. İleride bir üyelik sistemi geliştireceğim, bazı konserlere bu üyelik ile daha uygun fiyatla bilet almak mümkün olacak. Ayrıca yakında bir de elektronik dergi de yayınlayacağız. Bazı güzel albümler var ama satış kanallarına ulaşmakta zorluk çekiyorlar, onlara alternatif satış kanalı oluşturacağım.

Jazz Dergisi'ni ilk çıktığı zamandan beri sürekli olarak ve çok büyük bir keyifle okuyorum. Ancak benim yaptığım şey farklı, ben daha çok anlık haberlere ulaşmak için bir kanal yaratmak istiyorum. Jazz Dergisi okuyucularını da bu portala bekliyorum, bu portal onlara da ait, gelsinler bizi desteklesinler. Birlikte daha geniş bir jazz dünyası yaratabiliriz.

Karşımdaki adama baktım ve sordum, hocam sende 6 milyon dolar var mı?

Yokmuş, eh bende de yok, iki çıplak bir jazz portalına yakışır dedim ve özgeçmişi sundum. Okumadan beni işe aldı bile.

Peki, sonra ne mi oldu, ben cazkolik sitesi için ilk 2 yazımı ve radyo programımın duyurusunu gönderdim bile. Merak ediyorsanız lütfen siteye girin, hem belki sizin de söyleyecek ve paylaşacak şeyiniz vardır, fırsat işte bu fırsat.

Yoksa siz de hala cazkolikleştiremedirikleri-mizdenmisiniz?

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Erdem Helvacıoğlu'ndan yeni albüm, Wounded Breath...

Yeni albümün Wounded Breath geçtiğimiz aylarda Aucourant Records etiketi ile yayınlandı ve albüm festivallerde yer almış olan elektroakustik parçalarından oluşuyor. Biraz bahsedebilir misin bu albümden...

Albüm beş uzun eserden oluşuyor, esasında eserlerin bestelenme aşaması 2002 senesine, benim İTÜ Miam'da master yaptığım döneme kadar gidiyor. Bu eserlerin hepsi John Appleton ya da Fennezs gibi bestecilerin de katıldığı çok önemli festivallerde çalındı zaten.

Bir elektronik müzik albümü olarak bence özelliği bir zoru başarmış olması, yani çağdaş elektroakustik müzik ile ambient müziği birarada harmanlaması. Zorluğu nerede denirse, normalde elektroakustik müzik ve çağdaş klasik müzikte belli çıkmazlar vardır; mesela hep aynı tonların tasarlanması ve hep yapı bozum üzerine ilerlemesi; o nedenle normalde sofistike ses tasarım teknikleri, yani çağdaş elektroakustik müzik ile ambient müzik çok zor birleşir. Ama ben bunu denemek ve farklı bir şey yapmak istedim ve sanırım oldu da. Albümünde şimdiye kadar gördüğüm özellikle beğenilen yanlarından birisi o. Çünkü elektroakustik müzikte, özellikle de bu müziğe aşina olmayan dinleyicilerden "bu müzik ne kadar soğuk, hiç bilmediğimiz sesler, ne garip tınılar" gibi yorumlar gelir; burda ise bu yok. Bu müziğe aşina olmayan insanlar da o duygusal içeriği çok iyi anladılar diye düşünüyorum, bu da açıkça yapılması çok zor bir şey. O yüzden de çok başarılı bir albüm olduğunu düşünüyorum.

Albümde dikkatimi çeken bir başka şey ise parçaların açıklayıcı metinlerinin görsellik odaklı olması...

Bu tip albümlerin açmazlarından biri de bazen gereğinden fazla açıklayıcı olmasıdır. Genelde bakın, bir klasik müzik konserinde çalınan eseri herkesin eline tutuşturulan program notlarından takip ederek dinlemek gerekir gibi bir durum yaratılmıştır. Bense bu durumu ya da ne bileyim eser sahibinin biyografisini okumayı fazla sevmiyorum; ayrıca bence dikkati de dağıtan bir durum. Bu çok Batı Sanat Müziğine has bir bakış açısı ve alışılan bir şeyin tekrarı gibi. Zamanı 17. yüzyıla çevirdiğimiz zaman çok doğru, ama zaman 21. yüzyıl olunca; hele elektronik müzikte çok fazla bir anlamı kalmıyor. Çünkü elimdeki program notu okuyabilmem için, en basitinden ışıkların biraz açık olması lazım. Oysa ki elektornik müzik konserlerinde de özel ışık ambiyansları olmalı kimi zaman tek renk ki aman loş kimi zaman tamamen karanlık; ışık, mekan bütün ambiyansı değişiyor. O yüzden yapılması gereken ve jazz'ın da yapması gereken, dinleyicileri belli bir moda sokmak. O gerçekleştiği an zaten müzikle dinleyiciyi bir şekilde motive etmiş oluyorsun, birşey okuması gerekmiyor. Benim eserlerin açıklamalarında yapmak istediğim de buydu işte, çok fazla detay vermeden tamamen insanların kafasınla belli imgeleri çağrıştırmak. Genelde Türkiye'de bu tip müzikler bilinmiyor, anlaşılmıyor gibi bir yargı var; ama bu bence doğru şekilde sunulduğu zaman her türlü müzik mutlaka seyirci ile buluşuyor; ha, anlaşılır ya da anlaşılmaz, beğenilir ya da beğenilmez, orası ayrı. Ama o etki geldiği zaman merak uyandırıyor ve merak uyandığı zaman ikinci defa dinlemek istiyor. İnsanları araştırmaya teşfik ediyor bir nevi.

Bu sesleri toplarken başına ilginç olaylar geliyor mu?

"A Walk Through the Bazaar" albümünde vardı mesela, çarşı kaydı odaklı bir iş olduğu için. Çünkü malum milletimiz kayıt ortamlarına çok ilgili, hayli de meraklı; hele bir de büyük bir mikrofon ve kayıt aleti ile siz aralarına girecek olursanız... Benim kayıtlar sırasında da bu aynen oldu, herkes bir şey kaydedildiğinin farkında idi ve ilk gelen soru da "hangi televizyon" olduydu! "Benimle de röportaj yapın, sesim iyidir ben de bir şarkı söyleyeyim" gibi şeyler söyleyenler mi istersiniz, hatta sormadan direkt şarkı söylemeye başlayanlar mı... Yani bir yandan çok hoş bir şey tabi, ama öte yandan da müdahale olduğundan ordaki ortamın sesinde değişiklikler yaratılmış olduydu, ancak elden de bir şey gelmez durumlardı. Bu albümde 2. Parça olan "Dance of Fire"ın kaydındaki ateşin sesinin kaydedilmesi çok zordu; çünkü kayıt bir ateş dansçısının canlı dans performansı sırasında

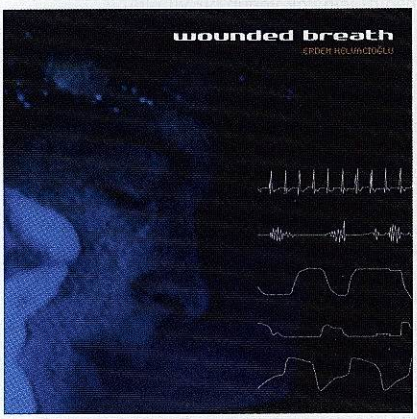

yapıldı. Haliyle dansçı hareket halinde, elindeki ateş toplarını sağa sola savururken benim de olabildiğince ona yakın olmam gerekiyordu; kendisi canlı şekilde dönerken, 15 cm uzağından kaydedildi, çünkü o gerçekliğin içine iyice dalmak istiyordum. Bir kaza tehlikesi de vardı ama o kadar yaklaşılmadığı sürece de o kayıt öyle çıkmazdı ve eser de öyle olmazdı. Kayıt işleri aslında her yerde her koşulda aynı. Yani çok iyi bir gitar albüm kaydı için nasıl ki çok özel mikrafonlarla ve çok özel gitar amfileri ile kayıda girilmeli ya da prodüksiyonda dikkat edilmesi gereken hususlara dikkat edilmeli, burada da başka bir anlamda prodüksiyon tekniği var ben de buna dikkat etmeliydim. Yine aynı şekilde jazz'da olan emprovizasyon öğeleri nasılsa, enstrümanla yapılan bir emprovizasyon olmasa da, ses tasarımı yapılırken de bir emprovizasyon durumu var. Klasik çağdaş elektro akustik müziğin esasında çağdaş jazz'da da konsept olarak bazı benzerlikleri var.

Peki, elektroakustik müziğin Türkiye'de tanınması açısından kendini elçi gibi hissettiğin oluyor mu?

Farklı insanlara ulaşıyorsa bu çok hoş bir şey tabi... Özellikle müzisyenler için farklı bir pespektif verebildiğimi düşünüyorum, illa Türkiye'deki ticari müzik kıstaslarına bağlı kalmadan farklı insanlarla bambaşka projeler yapılabileceği, yurtdışında çok önemli insanlarla çalışılabileceği, yurtdışında albümler yayınlanabileceği umudunu verdiğimi düşünüyorum. Çünkü Türkiye'de çok önemli müzisyenler var, bir kısmı ticari kaygılarla hayallerini terketmek durumunda kalıyorlar. O koşullara girmeden hedeflerini doğru koyarak başka yerlerde bambaşka şeyler olunabileceğini düşünmek de lazım. Belki de bu yola girmek çok daha önemli, çünkü o hayallerin peşinden gitmek çok daha heyecan verici. Çünkü o hayalin peşinde koşarken hayatı bambaşka algılıyorsun, her gün yeni bir deneyime dönüşüyor. Her bir adımda yeni bir şey öğrenmekteyim, yeni bir insanla tanışmaktayım, ufkumun sınırları genişlemekte; bütün bunlar de beni bir sanatçı olarak yaratım sürecinde beni özgür kılmakta.

Kapak tasarımında her parça için farklı bir grafik kullanılmış ve her parçanın dinamikleri ile alakadar ipuçları verir gibi...

Onu yapan Tim Schwartz adında Amerikalı bir web tasarımcısı. Albümde 5 eserle ilgili grafik tasarımı yaptı ama dalga grafiği çizmek çok klasik bir şey olacaktı. O da içinden çıkarak "Wounded Breath" yani nefes, nefesle alakalı ritmik şeyleri kendi eliyle çizdi, böylece de, evet, farklı bir tasarım oldu. Yani o tasarımlar albümün ismi ile alakalı.

Bir dönem punk grubu Rashit'in prodüktörlüğünü yapmıştın, yine var mı prodüktörlük tasarıları?

Daha elektronika ve world music arasında çizgilerde olacak, üzerinde konuşulan projelendirilmiş ve başlamaya hazır birkaç proje var. Onun dışında hem prodüktörlük hem de beste aşamasında katkıyı içeren projeler var. Bu senenin sonunda olacak Cardigans'ın solisti Nina Persson ile bir proje var. Bir de Brian Eno'nun gitaristi Leo Abrahams ile bir albüm projesi var. 2009 içinde yavaş yavaş başlayacak projeler bunlar. Ama bunlardan önce ekim 2009'da Tayvan'da yeni bir albümüm yayımlanacak. Tayvan'li pipa sanatçısı Luo Chao-yun ile kaydettiğimiz bir çalışma bu. Ayrıca kasımda ABD'de Robert Scott Thompson ile kaydettiğimiz yeni duo albümümüz yayımlanacak. Aralık'ta da Berklee'de aynı zamanda hoca olan saksafoncu Neil Leonard ile yaptığımız albüm yayımlanacak ABD'de. Yani bu sene sonuna kadar yurtdışında 3 albümüm çıkacak.

Bu albüm tamamen elektroakustik kompozisyon odaklı, "Altered Realities" gibi elektonikler ve gitara odaklı bir albüm tasarısı var mı?

Yazın kaydedeceğim bir albüm var, hatta bu albümde yer alacak parçalardan ikisi bitti gibi. Elektrik gitar ve elektronikler için olacak bir albüm var, o da Alman plak şirketi Waterscape'in benle bağlantıya geçip sipariş ettiği bir albüm. O beni çok heyecanlandıran bir proje, çünkü felsefik olarak da üzerinde çok düşündüğüm "geleceğin dünyasının müziği" üzerine gideceğim; çünkü dünya her açıdan yeniden yapılanmanın eşiğinde; ekonomik olarak, sosyolojik olarak; ya da iklimsel ve çevresel açıdan. Bu yapılanmada akla gelenler "ekonomik, kültürel tanımlamalar ne olacak?", "mimari tanımlar ne olacak?", "başka hangi tanımlar değişecek?", "müzik de bunlarla beraber değişecek mi?". Mutlaka herşeyle beraber sanat ve müzik de değişecektir. İşte ben bütün bu tanımların içinde gelecek dünya tasarımı ve bu tasarımla beraber giden bir albüm yaratmayı düşünüyorum. Yani tipik bir elektrik gitar albümü değil de felsefik alt anlatımları da olan bir albüm olacak.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Amerika'da Jazz ve Biz...

Blue Note Publicity Director; Cem Kurosman

Amerika'da jazz müziğine yönelik çalışmalar yapan Türkleri tanıttığımız yazı dizimizin bu sayı konuğu bu yıl 70. kuruluş yıldönümünü kutlayan dünyaca ünlü plak şirketi Blue Note'un Tanıtım Direktörü Cem Kurosman.

Cem, Wynton Marsalis ile

Babası Türk, Annesi Amerikalı olan New York doğumlu Kurosman bize Blue Note'daki jazz dünyasını ve içindeki yerini anlattı.

Bu yıl Blue Note için çok özel bir yıl, bize Blue Note / EMI Records'u ve buna yönelik neler yaptığınızı anlatır mısınız?

Bu yıl Blue Note için gerçekten çok özel, iki yıldönümünü birarada kutluyoruz. Blue Note'un kuruluşundan bu yana iki önemli dönüm noktasından biri Alfred Lion'ın 70 sene önce Blue Note'u kurması, diğeri ise 1984 yılında Bruce Lundvall başkanlığında meydana gelen yeni yapılanmanın 25. yılı olması. Benim görevim basınla ilişkiler ve tanıtım direktörlüğü olduğu için bu yıl özellikle gazete, mağazinler ve internette şirketin tarihini anlatan yayınlarla meşguldüm. Bunun yanısıra etkinliklerin koordinasyonuyla ilgilendim. Ocak ayında Dizzy's Club Coca-Cola'da Blue Note efsanelerinden Lou Donaldson ve Dr. Lonnie Smith'in konseri ile başarılı bir basın partisi düzenledik. Müzisyenlerimizden Norah Jones ve Joe Lovano katılımı ile gerçekten çok renkli kutlamalardı.

Bu özel etkinliklerlerde Bill Charlap yönetimde Ravi Coltrane, Steve Wilson, Nicholas Payton, Peter Bernstein, Peter Washington ve Lewis Nash'den oluşan The Blue Note 7 adını verdiğimiz all-star tribute band Amerika'da 50 ayrı şehirde konserler verdi. Ayrıca "Mosaic: A Celebration of Blue Note Records" adlı albüm çıkardık. Bu yıl Montreal, Monterey, North Sea, Berlin, Barcelona gibi bazı büyük festivaller Blue Note onuruna gerçekleştiriliyor. Ben bütün bu etkinliklerin tanıtım ve koordinasyonu ile sorumlu olduğum için 2009 benim için çok yoğun bir yıl oldu.

Blue Note'da çalışmaya nasıl ve ne zaman başladınız?

Aslında Blue Note'un 70 ve 25inci yıldönümlerinin yanı sıra bu yıl benim de burada 10. yılım. Benim için de özel bir yıldönümü. Blue Note'da çalışmaya üniversitedeyken yaz stajında başladım. Blue Note'un benim için en uygun yer olduğunu her zaman biliyordum, çalışmaya başlamadan önce de halihazırda büyük bir jazz hayranıydım. Blue Note'a Cannonball Adderley, Wayne Shorter, Herbie Hancock, Lee Morgan, Grant Green, Horace Silver, Hank Mobley ve daha birçok müsizyenin 50'li ve 60'lı yıllarda kaydettiği hard bop klasikleriyle aşık oldum. Bunun yanısıra Blue Note'un hala inanılmaz güncel bir kataloğu olması ve günümüzün Jason Moran, Greg Osby and Joe Lovano gibi ilerici sanatçıları kataloğunda barındırması beni etkiledi.

Blue Note'de tipik bir gününüz nasıl geçiyor?

Blue Note'de hergünüm kendine özgü olmasının yanı sıra sürekli müzik yazarları, magazin editörlari, TV program koordinatörleri ile konuşuyorum. Bazen müzisyenlerden biri hakkında yazılanlara müdahale ediyorum, bazen sanatçılarımızdan birinin TV show'unu organize ediyorum. Başka bir gün sanatçıların fotoğraf çekimlerine gidiyorum, basında çıkacak fotoğraflarını belirliyorum, basın bildirileri yazıyorum ya da basın toplantıları aranje ediyorum.

Bize eğitim ve müzik geçmişinizden bahseder misiniz?

Harika bir okul olan Syracuse Üniversitesi'nde Müzik Endüstrisi ve saksofon eğitimi aldım. Müzik ve endüstri eğitimini birarada almak bu alanda güçlü yanlarımdan birini oluşturdu. Kalbimde bir müzisyenim ve müziği içinden dışına biliyorum, aynı zamanda müzik ticaretinde başarılı olmak için gereken bilgilere de sahibim. Geçmişim sayesinde müzik her zaman benim için ilk sırada yer alıyor, patronumuz Bruce Lundvall de buna inanıyor ve bu Blue Note'da müzik ve müzisyenlerin dostu olan bir atmosfer yaratıyor. Bruce bu camiada gerçek bir efsane, iste tonu dürüstlük ve sağlamlık olarak baştan aşağı belirliyor.

Bize Blue Note'da kimlerle tanışma fırsatı buldunuz, böylesine efsanevi bir müzik firmasında çalışmak nasıl bir duygu?

Çalışmak için gerçekten harika bir ortam, jazz tarihi içindeki en önemli sesleri barındırıyoruz. Blue Note'da çalıştığım 10 yılı aşkın süre içerisinde Herbie Hancock, Wayne Shorter, Andrew Hill ve Ron Carter gibi efsanevi isimlerle çalışma şansına sahip oldum. Bu müzisyenler idealize ettiğim ve jazz'la tanış-

Blue Note Partisi

mama ve aşık olmama neden olan isimler. Onlarla zaman geçirmek, kariyerleri ile ilgilenmek ve çalışmak benim için bir rüyanın gerçekleşmesi.

Blue Note ile Grammy ve benzeri ödül törenlerine katılma şansınız oldu mu? Bununla ilgili özel anılarınız var mı?

Grammy Ödül törenine Joe Lovano, Terence Blanchard ve Anoushka Shankar da dahil birkaç kez katıldım, bunlar içinde unutamadığım ve olağanüstü olan, Norah Jones'un debut albümü "Come Away With Me" ile yılın albümü ve plağı dahil toplam 8 ödül aldığı 2003 Grammy töreniydi. Bu ilk albümden beklenmeyecek inanılmaz bir başarının doruk noktasıydı ve gerçekten unutulmaz bir geceydi.

Şu anda güncel olan ve gelecekteki projeleriniz neler?

Blue Note şaşırtıcı ve farklı bir müzisyen listesine sahip. Güncel müzisyenlerimiz arasında Joe Lovano, Terence Blanchard, Cassandra Wilson, Dianne Reeves, Jason Moran, Bill Charlap, Robert Glasper, Lionel Loueke ve Aaron Parks gibi büyük jazz isimlerinin yanı sıra Norah Jones, Amos Lee, the bird and the bee, Priscilla Ahn, ve efsanevi Willie Nelson, Al Green gibi pop isimleri de mevcut. Önümüzdeki yıl Lovano'nun yeni gurubu Us Five ile kaydettiği albümünü, Willie Nelson'dan standartlar ve Robert Glasper'den jazz ve hip hop arasında köprü kuran bir albüm yayınlayacağız.

Bize Blue Note'un tarihi ve öneminden söz edermisiniz?

Blue Note 1939 yılında jazz tutkunu ve bu tutkusunu devam ettirmek isteyen Alman bir göçmen olan Alfred Lionel tarafından kuruldu. Lionel sevdiği müzisyenleri Jazz, hot jazz ve swing, bebop, hard bop, soul jazz ve avant garde dahil her alandan müziği kaydetti. Thelonious Monk, Horace Silver, Herbie Hancock, Jimmy Smith ve Andrew Hill gibi sayısız efsanevi müzisyenin albümlerine imza attı. Fakat Blue Note'u müziğin ötesinde özel yapan şeyler de var. Bu efsanevi kayıtlarda çok güçlü bir görsellik ve kendini hissettiren bir duygu var. Rudy Van Gelder'in inanılmaz mühendisliği, Lion'un partneri ve çocukluk arkadaşı Francis Wolff'un muhteşem siyah&beyaz fotoğrafları ve Reid Miles'in göz alıcı kapak dizaynları. Blue Note'u bütün bunların biraraya gelmesi efsaneleştirdi.

Günümüzün dinamikleri hızla değişen dünyasında müzik endüstrisi de bundan etkileniyor. Kişisel prodüksiyonlar ve internetin olanak ve tanıtım araçlarınının kullanımı plak şirketlerini ve özellikle Blue Note'u nasıl etkiliyor?

Kayıt endüstrisi için gerçekten zor zamanlar bunlar. İnsanların müziği keşfetme, dinleme ve tüketme yöntemleri sürekli değişiyor ve dürüst olmak gerekirse plak şirketleri buna cevap verme konusunda yeterince ileride değiller. Dijital müzik satışları hızla yükseliyor ve toplam satışların %50'sine ulaştılar. CD artık gittikçe azalan bir format ama bu jazz için uzun vadede olumlu olacaktır. Jazz daha

Cem, Jason Moran ile

çok yetişkinler için olan bir müzik türü, bu yüzden özellikle pop müzik endüstrisini etkisi altına alan müzik korsanlığından daha az zarar gördük. Fiziksel olarak satış yapan yerlerin sayısının azalmasına rağmen internette Amazon, iTunes ve emusic üzerinden hemen hemen her albüme ulaşmak mümkün.

Biz Blue Note olarak sanatçı ve müziğine öncelik veriyoruz. Ancak müziğin kendisi sağlıklı ve canlı oldukça bizi böyle bir zamandan çıkarabilir. Şu an çok yaratıcı ve inanılmaz kalitede müzikler yapılıyor. Sanatçılarımız çok büyük satış rakamlarına ulaşmasalar da, onların çalışmalarının uzun vadede satmaya devam edeceğini biliyoruz. Bizim işimiz onların müziğini mümkün olduğu kadar çok insana ulaştırmak, bunu çok ciddiye alıyoruz ve en önemlisi sanatçılarımıza vizyonlarını takip etme şansı veriyoruz

Blue Note'un sanatçı seçiminde kriterleri neler ve yeni gelen yetenekli müzisyenlere Blue Note tarafından keşfedilmeleri konusunda neler önerirsiniz?

Sanatçıların seçimi A&R bölümümüze ait. Yeni gelen müzisyenlerin öncelikle ve en önemlisi kendi seslerini bulmaları gerek. Biz enstrümanlarında orijinal ve kendine özgü söylemi olan artistlerle ilgileniyoruz. Ayrıca mümkün olduğu kadar farklı müzikal ortamlarda bulunmalılar. Çoğunlukla yeni artistleri tanıdığımız müzisyenlerden buluyoruz. Jason Moran'ı Greg Osby'nin grubunda, Lionel Loueke ve Aaron Parks'i ilk kez Terence Blanchard'in grubunda dinledik ve keşfettik. Müzisyenleri ortamdaki diğer müzisyenlerden ayırmakta yetenek ve kendine özgünlük önemli bir ayraç.

Bize son olarak Türk geçmişiniz ve Türkiye ile olan bağlarınızdan bahseder misiniz?

Ben Türk ve Amerikalıyım, babam Türk fakat annem ABD doğumlu. Babam İstanbul doğumlu, ABD'ye yüksek lisans için gelmiş, ben New York'da doğdum. Turkiye'de amcalarım, halalarım ve kuzenlerim var, fırsat buldukça onları ziyarete gidiyorum, Türkiye çok derin bağlarım olan harika bir ülke.

Cem, Cassandra Wilson ile

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

16. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

2 - 15 TEMMUZ

İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından bu yıl 12. kez Garanti Bankası sponsorluğunda düzenlenen 16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 2 – 15 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşecek.

16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 30'un üzerinde konserle yine İstanbul'u bir jazz kentine dönüştürmeye hazırlanıyor. Şehrin çeşitli mekânlarına yayılacak İstanbul Jazz Festivali konserlerine bu yıl, **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nin yanı sıra **The Marmara Esma Sultan, Aya İrini Müzesi, Cemal Reşit Rey Konser Salonu, İstanbul Modern, Nardis Jazz Club** ve **İstinye-Park** ev sahipliği yapacak.

Festival'in gelenekselleşen etkinliği **Jazz Vapuru**'na bu yıl bir de Balkan müzikleriyle renklenecek olan **Balkan Vapuru** eklendi. **5** ve **12 Temmuz Pazar** günleri müzikli Boğaz turlarıyla sürerken, **"Sokak Konserleri"** jazz coşkusunu İstanbul sokaklarına taşımaya devam edecek.

Sponsorluğunu 12. kez Garanti Bankası'nın üstlendiği **16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali**'nin programı **The Marmara Esma Sultan**'da yapılan bir basın davetiyle tanıtıldı. Basın Partisi'nde konuşan **Garanti Bankası Genel Müdür Yardımcısı Nafiz Karadere: *"Garanti ile jazz'ın birbirine çok yakıştığını düşünüyor, ana sponsor olarak 12 yıldır büyük keyifle Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ni destekliyoruz. Eminim Temmuz ayı boyunca, İstanbul yine bir 'jazz kentine' dönüşecek"*** dedi.

İstanbul Jazz Festivali basın davetinde daha sonra, 2008 yılının "Genç Jazz" gruplarından **Serkan Çakıt Band** konuklara küçük bir konser verdi.

16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali **2 Temmuz Perşembe** akşamı **The Marmara Esma Sultan**'da gerçekleşecek Açılış Töreni'yle başlıyacak.

İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ GÖSTERİ SPONSORLARI

16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali **Festival Sponsoru Garanti Bankası**'nın yanı sıra **Gösteri Sponsorları DHL, Emirates, İstinye-Park, Matraş** ve **Türk Pirelli**'nin destekleriyle gerçekleşiyor.

Festival kapsamında gerçekleşen **European Jazz Club konserleri, Fransız Kültür Merkezi, Goethe-Institut Istanbul, Hollanda Kraliyeti İstanbul Başkonsolosluğu, İtalyan Kültür Merkezi** ve **Norveç Kraliyet Büyükelçiliği işbirliği** ile gerçekleşiyor.

16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali; TC. Kültür ve Turizm Bakanlığı ve **İstanbul Büyükşehir Belediyesi** tarafından da destekleniyor. Ayrıca, **İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı**, İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın 2009 ve 2010 yıllarında gerçekleştireceği tüm İstanbul Festivalleri'ne destek veriyor.

İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın resmi sponsorları ise: **Öncü Sponsor Eczacıbaşı, Resmi İletişim Sponsoru Turkcell, Resmi Taşıyıcı DHL, Resmi Konaklama The Marmara.**

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin bu yılki **tanıtım kampanyası Alametifarika** tarafından hazırlandı.

FESTİVALİN DANIŞMA KURULU'NDA YENİ İSİMLER

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin **Ali Sönmez, Cem Sorguç, Derya Bengi, Faruk Eczacıbaşı, Hakan Atala, Hülya Tunçağ** ve **Yavuz Baydar**'ın yer aldığı **Danışma Kurulu**'na bu yıl iki yeni isim daha eklendi. Festival sponsoru **Garanti Bankası** adına **Elif Güvenen** ve fotoğraf sanatçısı **Ali Arif Ersen** de bu yıldan itibaren Uluslararası İstanbul Jazz Festivali Danışma Kurulu'nda yer alacak.

FESTİVALİN YAŞAMBOYU BAŞARI ÖDÜLÜ İLHAN MİMAROĞLU'NA

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin **Yaşamboyu Başarı Ödülü** bu yıl çağdaş müzik ve özellikle elektronik müzik alanına yaptığı ça-

lışmalarıyla tanınan besteci, eleştirmen, yazar **İlhan Mimaroğlu**'na veriliyor.

1926 yılında İstanbul'da doğan **Mimaroğlu**, 1940'ların ortalarından başlayarak müzik eleştirmenliği ve radyo programcılığı alanlarında değişik çalışmalar yaptı. Daha sonra Rockefeller Vakfı'nın davetlisi olarak New York Columbia Üniversitesi'nde müzikoloji ve bestecilik alanlarında çalıştı. Özellikle jazz müziği alanındaki nesnel ve teknik eleştirileri ile tanınan **İlhan Mimaroğlu**, 1958 yılında 'Jazz Sanatı' isimli kitabını yayınladı. Takip eden yıllarda New York'a yerleşen ve elektronik müzik alanında önemli çalışmalara imza atan sanatçı 1971 yılında Amerika'nın prestijli ödüllerinden Guggenheim Fellowship ödülüne layık görüldü. Aynı zamanda önemli bir teorisyen ve yazar olan **İlhan Mimaroğlu**'nun geleneksel çalgılar için olan yapıtlarının yanı sıra yayınlanmış çok sayıda elektronik müzik yapıtı da bulunuyor.

AÇIKHAVA SAHNESİ'NDE EFSANE İSİMLER

BAS GİTARIN ÜÇ DEV İSMİ:

"SMV": MARCUS MILLER, STANLEY CLARKE VE VICTOR WOOTEN AYNI SAHNEDE BULUŞUYOR!

İstanbul Jazz Festivali, jazz dünyasının en ünlü bas gitaristleri **Stanley Clarke**, **Marcus Miller** ve **Victor Wooten**'ı, kısaca başharfleri ile **SMV**'yi ağırlıyor. Bas gitarın bu üç maestrosundan oluşan **SMV**, **8 Temmuz Çarşamba** akşamı **saat 21.00**'de **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde sahne alarak yazın en dikkat çekecek konserlerinden birine imza atacak.

Temelleri 2007 yılında atılan **SMV**, geçtiğimiz yıl yayınlanan *Thunder* albümü ile bütün dünyada büyük ses getirdi. Jazz dünyasında olduğu kadar pop ve rock dünyasını da etkileyen bu üç ustanın buluşması kuşkusuz kaçırılmayacak bir konser olacak.

Bas gitarın yaşayan efsanelerinden biri sayılan **Stanley Clarke**, jazzda bas gitarın kullanımında açtığı yeni yöntemler ile tanınıyor. Yıllardır yayınladığı başarılı albümleri, etkileyici tekniği ve Miles Davis ile çalışmalarıyla ünlenen **Marcus Miller**, aynı zamanda Türk seyircisinin de gözdelerinden. **Marcus Miller**, geçtiğimiz yıl, festival kapsamında sahne alarak unutulmaz bir konser vermişti. Bela Fleck ile kurduğu ünlü Fleckstones ile tanınan ve Mike Stern, Chick Corea gibi isimlerin bir numaralı basçısı olan **Victor Wooten** ise bas gitara 3 yaşında başlayan bir efsane.

JAZZIN EFSANE İSMİ GEORGE BENSON'UN SESİNDEN NAT "KING" COLE!

Festivalin bu yıl en önemli konuklarından biri, jazz müziğinin en başarılı gitarist ve vokal sanatçılarından **George Benson** olacak. **George Benson, 28 kişilik orkestrası** ve **5 kişilik vokal grubuyla** birlikte, **27 Temmuz Pazartesi** akşamı **saat 21.00**'de **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde vereceği **"An Unforgettable Tribute to Nat 'King' Cole"** başlıklı konserinde Nat King Cole'un şarkıları yeniden hayat verecek.

George Benson'ın iki yıl önce verdiği özel bir konser sonrası oluşan **"An Unforgettable Tribute to Nat 'King' Cole"** projesi, bütün zamanların en önemli jazz ikonlarından biri olan Nat 'King' Cole'e adandı. Nat King Cole'un unutulmaz parçalarının seslendirileceği konserde gitar ve vokaldeki **Benson**'a sahnede **28 kişilik bir orkestra ve 5 kişilik vokal grubu** eşlik edecek. **George Benson**'ın bu konserde seslendireceği eserler arasında *When I Fall In Love, Unforgettable, Nature Boy* ve *Route 66* gibi klasiklerin yanı sıra kendisinin en sevilen şarkılarından bazıları da yer alacak.

50 yılı aşkın bir süredir jazz, R&B ve soul gibi tarzlarda müzik kariyerine devam eden **George Benson**, jazz gitarındaki başarıları yanında etkileyici vokal tekniğiyle de tanınıyor. Bugüne kadar **10 Grammy** de dahil çok sayıda ödül kazanan ve önemli liste başarılarına imza atan **Benson**'un 60'ın üzerinde yayınlanmış albümü bulunuyor. **George Benson**, en son 2007 yılında Al Jarreau ile birlikte kaydettikleri *Givin' It Up* ile iki Grammy ödülüne layık görüldü.

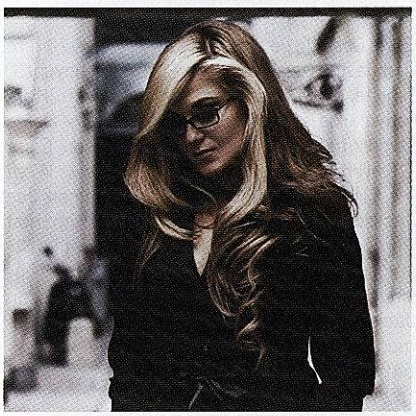

YILDIZLAR ALTINDA HAREKETLİ GECELER

ZARAFETİN USTALIKLA BULUŞTUĞU EŞSİZ SES: MELODY GARDOT

Müzisyen ve besteci **Melody Gardot**, blues'dan jazza, akustik folktan Latin tınılarına zarafetle ustalığı buluşturan yorumuyla **7 Temmuz Salı** gecesi **saat 22.00**'de **Esma Sultan Yalısı**'nda sahne alacak. Bestelerinde ve yorumlarında Brezilyalı efsanelerden esinlenen **Gardot** vokal performansının yanı sıra güzelliğiyle de büyük bir hayran kitlesi edinmiş durumda.

1985 yılında Amerika'da doğan genç sanatçı **Melody Gardot**, doğal bir müzikaliteye ve çok yönlü bir sese sahip. Latin ritmlerini blues tınıları, yürek yakan baladlarla bir araya getiren son albümü *My One And Only Thrill*, eleştirmenlerden tam not aldı. **Melody Gardot** müzisyenliği, besteciliği, sıcak ve yalın yorumuyla BBC'ye ve The New York Times'a göre daha şimdiden "keşfedilmesi gereken bir mücevher"

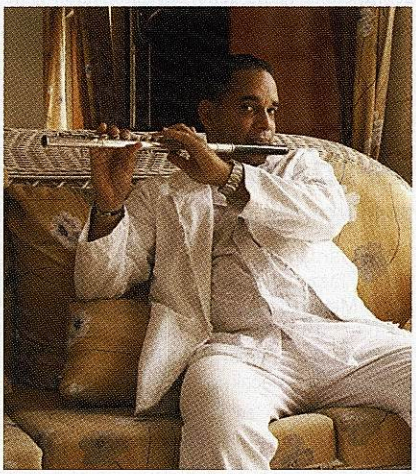

FESTİVALDE DANS GECESİ: MARACA'S OTRA VISION

Latin müziğinin en yetkin topluluklarından **Maraca's Otra Vision**, **14 Temmuz Salı** gecesi **saat 22.00**'de **Esma Sultan Yalısı**'nda sahne alacak. Timbadan salsaya, rumbadan Küba jazzına müzikleriyle **Maraca's Otra Vision** konseri Festivalin en hareketli gecelerinden biri olacak.

Lakabını Latin müziğinin temel ritim enstrümanlarından "maracas"tan alan **Orlando "Maraca" Vale**'nin grubu **Maraca's Otra Vision**, enerji dolu son albümleri *Lo que quiero es fiesta* ile sokağın bitmek tükenmek bilmeyen canlılığını jazz ve diğer uluslararası tarzlarla bir araya getirdi. "Küba'nın kavalcı prensi" olarak da adlandırılan **Orlando "Maraca" Vale** ise "flütte eşsiz bir doğaçlama ustası ve kusursuz bir besteci ve aranjör" diye övülüyor.

SADECE İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ'NE ÖZEL:

ÜÇ USTA AYNI SAHNEDE:

ERKAN OĞUR, ALİM QASIMOV VE DERYA TÜRKAN

Son üç yıldır birbirinden önemli isimleri İstanbul Jazz Festivali'ne özel projelerle bir araya getiren **"Ustalarla Buluşmalar"** serisi bu yıl da Türkiye'den ve yurtdışından önemli üç sanatçıyı bir araya getiriyor: Azerbaycan'ın dünyaca ünlü sesi **Alim Qasimov**, Türkiye'nin en değerli bestecilerinden, perdesiz gitar virtüözü **Erkan Oğur** ve kemençe üstadı **Derya Türkan**, **10 Temmuz Pazartesi** gecesi **saat 21.00**'de **Aya İrini Müzesi**'nin etkileyici atmosferinde aynı sahnede buluşacaklar.

Hem virtüözlüğü, hem besteleriyle Türkiye'nin gelmiş geçmiş en başarılı müzisyenlerinden biri olan **Erkan Oğur**, kendi deyişiyle "sınırlı alanda sınırsız ses üreten", dünya çapında bir sanatçı. Dünya çapında tanınan bir başka isim **Alim Qasimov**, 1999 yılında Dmitri Shostakovich, Leonard Bernstein ve Ravi Shankar gibi isimlere verilen prestijli **UNESCO Müzik Ödülü**'ne layık görüldü. Azerbaycan'ın "Mungam" vokal stilinin yaşayan en büyük ustalarından **Qasimov** Nusret Fateh Ali Khan ile karşılaştırılıyor. Tanburi Cemil Bey'den sonra, elinde kemençenin devleştiği nadir genç sanatçılardan **Derya Türkan**, Kudsi Ergüner ve İhsan Özgen ile birlikte çeşitli projelerde çalıştı.

FESTİVALDE YARATICI VE YETENEKLİ GENÇ JAZZ PİYANİSTLER

BRAD MEHLDAU TRIO

"1960'lardan bu yana, gelmiş geçmiş en yaratıcı jazz piyanisti" olarak tanımlanan **Brad Mehldau** grubu **Brad Mehldau Trio** ile birlikte **13 Temmuz Pazartesi** akşamı, **saat 19.00**'da **Cemal Reşit Rey Konser Salonu**'nda sahne alacak.

Son zamanların en yaratıcı piyanisti olarak adlandırılan **Brad Mehldau**'ya **Larry Grenadier** *(bas)* ve **Jeff Ballard** *(davul)* eşlik edecek. **Brad Mehldau Trio**, Mehldau'nun kendi deyişiyle, dinleyenleri "küçük bir serüvene çıkaracak ve onların hayatlarını değiştirmek için çalacak".

İlk albümünü 1995 yılında çıkaran **Brad Mehldau**, piyano çalmaya klasik müzik ile başladı. Ancak zaman içinde jazz müziğine yöneldi ve kendi tarzını geliştirip Lee Konitz, Joshua Redman, Charles Lloyd gibi birçok ünlü jazz sanatçısı ile ortak çalışmalar yaptı. Günümüzde, özellikle beş albümlük *The Art of the Trio* serisi ve solo çalışmaları ile uluslararası çapta üne kavuşan **Mehldau**, Radiohead'in parçalarına getirdiği eşsiz yorumlar ile jazz dinleyicisinin dışında bir kitlenin de dikkatini çekti. Son olarak 2003 yılında 10. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında izleyiciyle buluşan **Brad Mehldau Trio**, İstanbullu jazz severlere bir kez daha unutulmaz bir akşam yaşatacak.

PETER CINCOTTI İLE İSTİNYE PARK'TA BİR GECE !

Geçtiğimiz yıl ilk defa Festival'de yer alan ve büyük ilgi gören **İstinyePark** bu yıl da Festival mekânları arasında. Hayran kitlesi gün geçtikçe artan pop-jazz vokalisti, piyanist ve şarkı yazarı **Peter Cincotti**, **14 Temmuz Salı** akşamı **saat 21.00**'de **İstinyePark**'ta olacak.

Peter Cincotti'nin 1990 yılında Harry Connick Jr.'ın dikkati çekmesi ile başlayan kariyeri 2000 yılında Montreux Jazz Festivali'nde kazandığı birincilik ödülü ile devam etti. Genç yetenek, çıkış yaptığı ilk albümü *On The Moon* ile Billboard'un geleneksel jazz kategorisinde ikinci sıraya kadar tırmandı. **Cincotti**, prodüktörlüğünü ünlü David Foster'ın üstlendiği üçüncü albümü *East of Angel Town* ile eleştirmenlerden ve dinleyicilerden tam not aldı.

26 yaşındaki Amerikalı müzisyen, farklı bir tona sahip olan sesinin yanı sıra görünümü ve etkileyici sahne performansı ile de büyük dikkat çekiyor. Bir dönem modellik de yapan **Peter Cincotti**, Sinatra döneminin ışıltılı jazz şarkıcısı ekolünü modern zamanlara taşıyor.

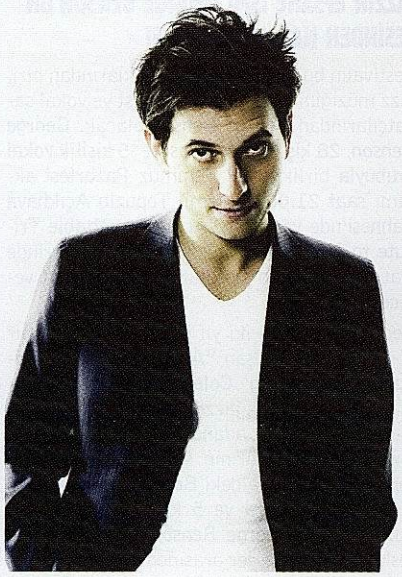

İSTANBUL MODERN'DE FARKLI KUŞAKLARIN OZANLARI

AMERİKA'YI İNGİLİZ PUNK'IYLA TANIŞTIRAN İSİM:

OZAN-ŞARKICI JOE JACKSON İLK KEZ İSTANBUL'DA !

1970'lerde Amerika'yı İngiliz punk'ıyla tanıştıran üç büyük isimden biri, new wave, pop-jazzın usta yorumcusu, ozan-şarkıcı **Joe Jackson**, **4 Temmuz Cumartesi** akşamı **saat 21.00**'de, **İstanbul Modern**'de ilk kez İstanbullu hayranlarıyla buluşuyor!

Elvis Costello ve Graham Parker ile 1970'lere damgasını vuran **Jackson**, 1980'ler boyunca, reggae, blues ve Latin ritmleriyle tanıştı. Hala radyolarda sık sık çalan *Is She Really Going Out With Him?*, *Steppin' Out* ve *You Can't Get What You Want (Till You Know What You Want)* gibi hit parçalarıyla tanınan **Joe Jackson** 2000 yılında, "En İyi Enstrümantal Pop Kaydı" dalında Grammy kazandı. Bir stilden, bir diğerine geçişler yaparak ve hepsinde de başarılı olarak hayranlarını şaşırtan **Jackson** için, eleştirmenler, sıklıkla "bukalemun" tabirini kullanırken o, kendini "eklektik" olarak tanımlamayı tercih ediyor.

"GENÇ OZANLAR": İZLANDALI EMILIANA TORRINI ILE ISTANBUL MODERN'DE MÜZİKAL SERİNLİK

Akustik-folk akımının en önemli temsilcilerinden, ozan-şarkıcı **Emiliana Torrini**, festivalde geçtiğimiz yıllarda Rufus Wainwright, Antony and the Johnsons, Blonde Redhead, Cocorosie ve Kings Of Convenience gibi isimleri ağırlayan **"Yeni Ozanlar"** serisinin bu seneki konuğu. **Emiliana Torrini**, dinleyenlerin içine işleyen sesi ve yorumuyla, **15 Temmuz Çarşamba** akşamı **saat 21.00**'de **İstanbul Modern**'e, ülkesi İzlanda'dan hoş bir esinti getirecek.

Büyük başarı toplayan ilk albümü *Love in the Time of Science*'ın ardından **Emiliana Torrini**, Yüzüklerin Efendisi: İki Kule filminin bitiş jeneriği sırasında çalan *Gollum's Song* ile dünya çapında ün yaptı. **Torrini**'nin ismini daha geniş kitlelere duyuran bir diğer çalışma ise 2005 yılındaki *Fisherman's Woman* albümü oldu. Sanatçı, geçen yıl yayınladığı *Me and Armini* albümü ile de büyük başarı kazandı ve albüm eleştirmenler tarafından 2008'in en başarılı çalışmaları arasında gösterildi. Bugüne kadar Gus Gus ve Thievery Corporation gibi isimlerle de ortak çalışmalar yapan **Emiliana Torrini** aynı zamanda, Kylie Minogue'u listelerde bir numaraya yükselten **"Slow"** isimli şarkının da sahibi.

EUROPEAN JAZZ CLUB GECELERİ DEVAM EDİYOR

Festivalde Avrupalı solistlerle Türkiye'den virtüözleri özel projelerde buluşturan **European Jazz Club** geceleri devam ediyor. Festival boyunca, İstanbul'un en güzel jazz kulüplerinden **Nardis**'te **saat 22.30**'da başlayacak konserlerde Türkiye'nin jazz ustaları Avrupalı meslektaşlarıyla aynı sahnede buluşacak.

Farklı gitar türlerini çalmadaki ustalığı ile tanınan, genç ve yetenekli müzisyen **Cenk Erdoğan Trio**'suna, Avrupa'nın en başarılı kadın saksofoncularından Hollandalı **Tineke Postma**'nın eşlik edeceği konser **3 Temmuz Cuma** akşamı **saat 22.30**'da başlıyor.

Jazz müziğinin dünyaca ünlü sesi **Yıldız İbrahimova, 6 Temmuz Pazartesi** akşamı, Hollandalı piyanist, besteci ve aranjör **Mike Del Ferro** eşliğinde, eşsiz vokal teknikleri ve müzikal yetkinliğiyle dinleyenleri büyüleyecek.

Türkiye'nin ilk kadın jazz piyanisti **Nilüfer Verdi**, Alman bas ustası **Andreas Buchmann** eşliğinde, vokalli parçalara yer vereceği repertuarıyla **9 Temmuz Perşembe** akşamı **saat 22.30**'da sahne alacak.

Türk Jazz müziğinin usta besteci ve piyanistlerinden Ayşe Tütüncü'nün grubu **Ayşe Tütüncü Üçlüsü**'ne, Norveç'in ünlü elektronik jazz topluluğu Jaga Jazzist'ten tanıdığımız genç ve yetenekli trompetçi **Mathias Eick**

Brad Mehldau Trio

eşlik ediyor. Konser **14 Temmuz Salı** akşamı **saat 22.30**'da başlayacak.

Annesi Türk, babası Alman olan genç gitarist **Marc Sinan**'ın, besteci **Julia Hülsmann** ve yazar **Marc Schiffer** ile yollarının kesişmesi sonucunda ortaya çıkan **"Fasil"** isimli proje, Türkiye'de ilk kez, **15 Temmuz Çarşamba** akşamı dinleyicilerle buluşuyor.

European Jazz Club programına başka konserler de eklenecektir. Detaylı bilgiler daha sonra **www.iksv.org/jazz** adresinden açıklanacaktır.

JAZZ KENTİ İSTANBUL

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, jazzın coşkusunu İstanbul sokaklarından Boğaz'ın sularına ve değişik semtlere taşıyarak İstanbul'u bir **"jazz kenti"**ne dönüştürüyor. Festivalin, jazz müziğini İstanbul'un zengin kültürel dokusuna yayıp en gencinden en yaşlısına her yaştan dinleyici ile buluşturmayı hedeflediği ve *ücretsiz olarak gerçekleşecek* olan **"Genç Jazz"** ve **"Sokak Konserleri"** gibi etkinlikler İstanbullulara benzersiz bir müzik ziyafeti yaşatacak.

NEW WAVE BRASS BAND GRUBU İLE SOKAK KONSERLERİ PROGRAMI

Festivalin bu yıllki Sokak Konserleri programında, New Orleans'ın köklü jazz bandolarından **New Wave Brass Band**, Beyoğlu'ndan, Kadıköy'e, Nişantaşı'ndan Bağdat Caddesi'ne İstanbul'un değişik semtlerinde konserler verecek.

New Wave Brass Band'in konser programı aşağıdaki gibi olacak:

3 Temmuz Cuma,
saat: 18.00 / İstiklal Caddesi
5 Temmuz Pazar,
saat: 18.00 / Ortaköy Meydanı
6 Temmuz Pazartesi, saat: 18.00 /
Kadıköy, Eminönü Vapur İskelesi önü
7 Temmuz Salı, saat: 16.30 / Nişantaşı

"GENÇ JAZZ" KONSERLERİ

Son altı yıldır genç jazz müzisyen ve topluluklarına Uluslararası İstanbul Jazz Festivali programında yer alabilecekleri bir platform oluşturan **"Genç Jazz" Konserler Dizisi**, bu yıl da devam ediyor. **Yedinci kez** düzenlenmekte olan Genç Jazz'a katılma hakkı kazanacak gruplar, festival süresi boyunca, Nardis Jazz Club'da ücretsiz konserler verecekler.

Bu yıl **"Genç Jazz"** konserlerine katılım başvuruları ilk defa **myspace.com** üzerinden yapılıyor. "Genç Jazz" konserlerine katılmak isteyen genç ve amatör müzisyenlerin, myspace.com'da bir müzik profili açması ve şarkılarını bu profile yükledikten sonra **www.myspace.com/gencjazz** adresindeki başvuru formunu doldurmaları yeterli oluyor. Başvurular: **7 Nisan Salı – 11 Mayıs Pazartesi** tarihleri arasında gerçekleşmişti.

"Genç Jazz" Konserler Dizisi'ne katılacak gruplar, **31 Mayıs Pazar** günü **Nardis**'te gerçekleştirilen değerlendirme konseri sonrasında belirlendi. Konserler, İstanbul Jazz Festivali öncesinde **31 Mayıs Pazar** günü **saat 13.00**'de başlayacak ve ücretsiz olarak gerçekleştirildi. Genç Jazz konserlerine katılacak grupları seçen olan kurul, **Kerem Görsev, Önder Focan, Pelin Opcin, Seda Binbaşgil** ve **Sevin Okyay**'ın katılımıyla oluştu.

JAZZ VAPURU VE BALKAN VAPURU

Her yıl, Festival'in vazgeçilmezleri arasında yer alan **Jazz Vapuru**'na, bu yıl bir de **Balkan Vapuru** ekleniyor. Vapurlar halatlarını topluyor, İstanbul Boğazı'nı, Jazz'ın ve Balkan müziklerinin renklerine boyamaya hazırlanıyor!

Jazz Vapuru bu yıl yolculuğuna, **5 Temmuz Pazar** günü, New Orleans menşeli şenlikli bando **New Wave Brass Band** ve repertuarlarında jazz standartlarından ünlü müzikallere çeşitli parçalar bulunan **İstanbul Saxophone Quartet** eşliğinde çıkıyor.

Balkan Vapuru ise **12 Temmuz Pazar** günü, Balkan yörelerinin oynak ritmleri eşliğinde Boğaz'ı turlayacak, bu vapurda yer alacak topluluklar daha sonra açıklanacak. Her iki vapur da, **saat 11.00**'de **Kabataş**'tan yola çıkacak ve **Anadolu Kavağı**'na uzanacak, iki saatlik moladan sonra tekrar Kabataş'a geri dönecek.

FESTİVALİN CD'Sİ BU YIL DA MÜZİK MARKETLERDE YERİNİ ALACAK...

Festivale katılan çeşitli sanatçıların parçalarından oluşan ve festival takipçilerinin koleksiyonlarında önemli bir yer edinen **İstanbul Jazz Festivali CD'si** bu yıl da **EMI Türkiye işbirliğiyle** hazırlanıyor. Festival'in en gözde isimlerinden seçilmiş parçaların yer alacağı bu CD, Haziran ayının ikinci yarısında başlamasından önce müzik marketlerde satılmaya başlandı.

FESTİVAL'DE KONSERLERİ EN UCUZA DİNLEME ŞANSI LALE KART SAHİPLERİNİN

Festival boyunca konserleri en ucuza dinleme şansı yine Lale Kart sahiplerinin olacak. Lale Kart sahipleri biletlerinde **%25'e varan özel indirimlerinden** yararlanabilecekler. **İndirimli ön satış dönemi Siyah ve Beyaz Lale Kart sahipleri için 4-5 Mayıs; Kırmızı ve Sarı Lale Kart sahipleri için 6-7-8 Mayıs.**

"BitamBiöğrenci" İLE ÇOCUKLARI SANATLA BULUŞTURUN!

İKSV'nin **Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği** ile birlikte iki yıl önce hayata geçirdiği **"BitamBiöğrenci"** projesi devam ediyor. Biletlerinizi satın alırken "BitamBiöğrenci" deyip **15 TL ya da 50 TL** bağış yaparak kültür sanat etkinliklerine katılma imkânı bulamayan **3 ya da 10 çocuğun da İstanbul Jazz Festivali'ne katılımını** kolayca sağlayabilirsiniz.

Ayrıntılı bilgi için:
www.bitambiogrenci.org ve **www.biletix.com**
Ayrıntılı bilgi için:
www.iksv.org/jazz

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

19 yıl aradan sonra George Benson...

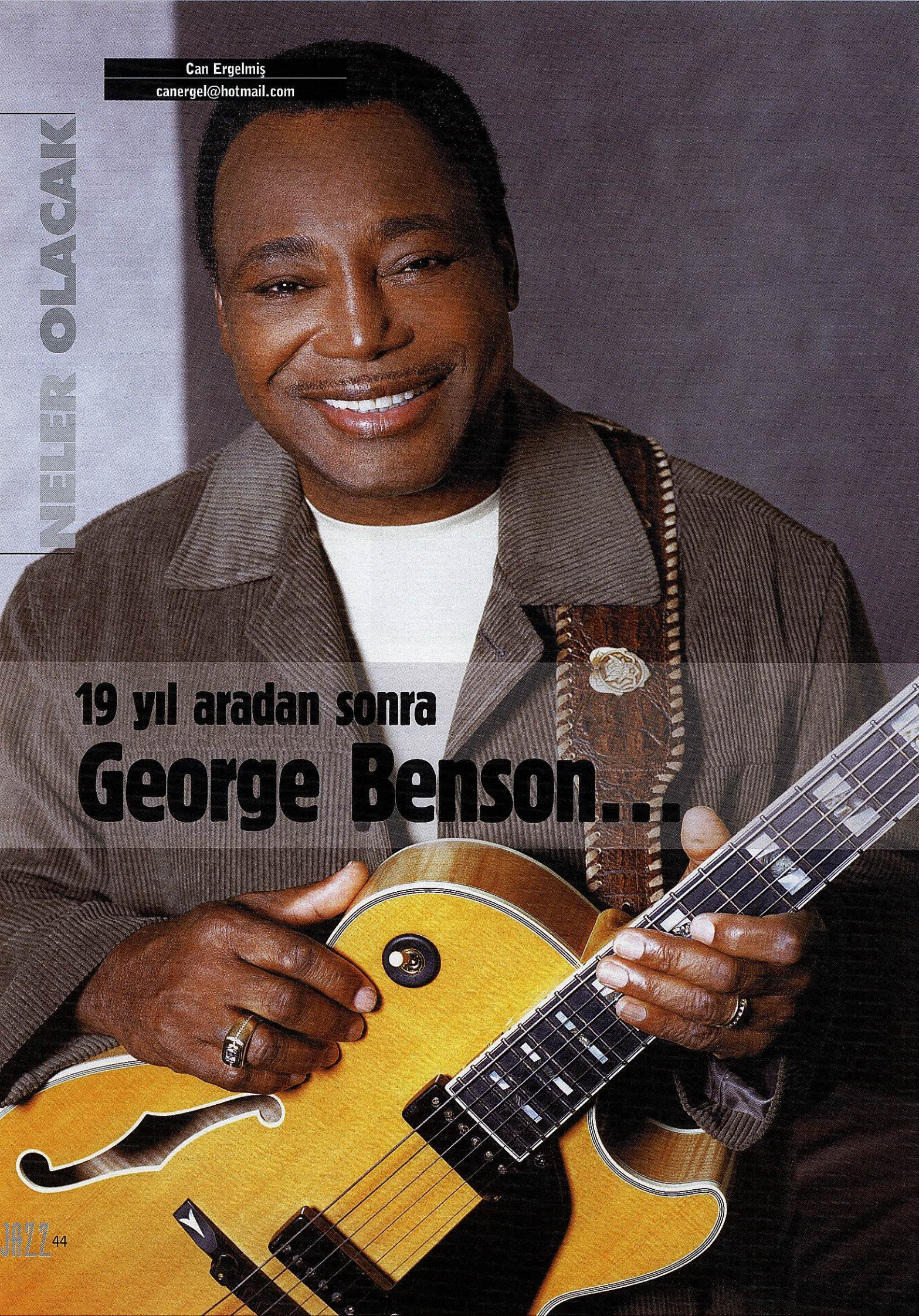

Her yıl Temmuz ayında İstanbul, özellikle jazz dinleyicileri için çok keyifli ve heyecanlı bir koşuşturmaya sahne olur. İstanbul Jazz Festivali vardır çünkü Temmuz'da. Açıkhava Tiyatrosu'nda, Esma Sultan'da, Nardis'te, Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda ve İstanbul'un dört bir yanındaki konser salonlarında, açıkhava mekanlarında, jazz kulüplerinde uluslararası müzisyenleri ağırlarız. Gündüzleri, akşam katılacağımız konserlerin hayalini kurar, akşamları ise konserlere yetişmeye çalışır, birinden çıkıp diğerini dinlemeye koşarız. Müzisyenlerin albümlerini alır, onları tanımaya, anlamaya çalışır, konserlerini coşkuyla dinler, konser dedikodularına kulak kabartırız. Zaman zaman sıcakta bunalır, zaman zaman esen meltemin etkisiyle ürperir, zaman zaman da hiç unutamadığım Charlie Haden konserinde olduğu gibi, yağan yağmurun altında, sırılsıklam bir şekilde, dinlediğimiz müzisyenlerin bize anlattıklarına yüreklerimizi açarız.

Ve işte bu yıl da, özlemle beklediğimiz yaz günleri geldi. 16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 2 – 15 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşecek. Yıllar içinde müziğin dinamikliğine ayak uydurarak, gelişen ve değişen, yaşayan bir festivalimiz var. Zaman zaman konserleri, ya da misafir ettiğimiz müzisyenleri eleştirdik, jazz dışındaki türlere ağırlık verildiği için, festivalin gerçek kimliğini yitirdiğini düşündük.

Ancak, günümüzde baktığımızda, Avrupa'nın önemli jazz festivallerinden biri, her yıl İstanbul'da gerçekleştiriliyor ve hem biz birbirinden önemli müzisyenleri dinleme fırsatını buluyoruz, hem de bu müzisyenler ülkemizin zengin dokusuyla, tarihiyle, kültürüyle ve en önemlisi, dinlediğini anlayan ve takdir eden, bilgili dinleyicileriyle tanışıyorlar. Son yıllarda yaşanan ekonomik durgunlukların, özellikle müzik ve eğlence sektörlerinde ciddi bir daralmaya yol açtığını da göz önünde bulundurursak, İstanbul Jazz Festivali'ni ayakta tutan ve her yıl olduğu gibi, bu yıl da bizim İstanbul akşamlarında jazz dinlememizi sağlayan İKSV ekibine ve festivalin oluşmasında emeği geçen herkese buradan teşekkür etmemiz gerekir.

16. İstanbul Jazz Festivali'nin kuşkusuz en büyük yıldızlarından biri George Benson. O, hem renkli kişiliği, hem keyifli müzikal üslubu ve anlayışı, hem de dinleyicilerini etkileme yeteneğiyle, usta bir müzisyen ve de başarılı bir şovmen. Tüm zamanların en çok satan jazz müzisyeni de olan Benson, kariyeri boyunca unutulmayan performanslara imza atmasının yanı sıra, Give Me the Night, Breezin', On Broadway gibi yine zihinlerde yer eden klasikleri seslendirdi.

Benson, 27 Temmuz'da Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde, "Unforgettable Tribute to Nat 'King' Cole" projesiyle sahne alacak. Benson'a, bu konserde Philarmonia İstanbul Orkestrası da eşlik edecek. Nat 'King' Cole, hem sesiyle, hem de yaptıklarıyla Benson'a önemli bir ilham kaynağı oldu. Yalnızca gitar çalmanın yanı sıra, şarkı söylemeye başlamasında da bir anlamda katkısı olan, Benson için çok mühim bir idol Cole. Bu yüzden, kariyerinde olgunluğa eriştiği bu noktada, Cole şarkıları seslendirecek olması Benson için büyük önem taşıyor.

Müzik yaşamı boyunca, milyonlarca müziksever tarafından beğeni ve hayranlıkla takip edilen George Benson, yıllar içinde hem hayata ve müziğe bakış açısıyla, hem de projeleriyle özgün bir müzikal kimlik oluşturdu. Küçüklüğünden itibaren edindiği alışkanlıklar ve zevkler doğrultusunda, müziği ve özellikle jazz'ı, insanlara keyifli vakitler yaşatmak amacı taşıyan araçlar olarak görüyordu. Bu doğrultuda, yorumculuk ve emprovizasyon konusundaki üstün yeteneğini ve enstrümanı üzerindeki muazzam başarısını abartmadan, benimsediği bu amaç doğrultusunda kariyerini sürdürdü.

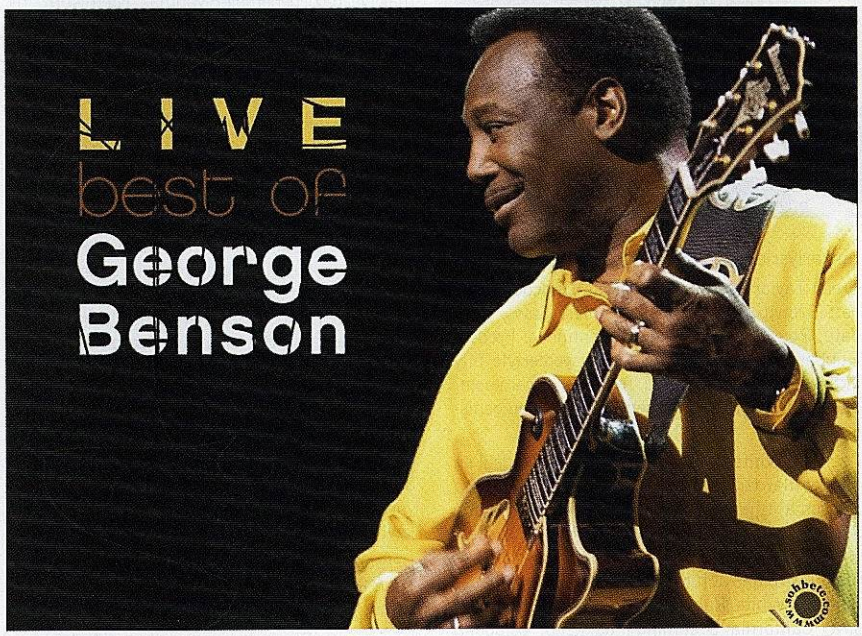

Benson'ın kendine özgü anlayışı, Wes Montgomery'nin yanında yetişerek başladığı jazz kariyerinin kısa bir sürede beklenmedik bir yöne gitmesini sağladı. Gitarının yanı sıra, kadife sesi ve enerjik vokaliyle geniş kitlelere ulaştığı ve rekor albüm satışları gerçekleştirdiği dönemler, aynı zamanda jazz eleştirmenlerinin en acımasız eleştirilerine hedef olduğu dönemlerdi. Ancak Benson, popüler bir isim olmaktan, dönemin popüler müzik arenası içinde bulunmaktan kaçınmadı; aksine bundan keyif aldığını her fırsatta dile getirdi. Bununla birlikte de, zaman zaman onu ilk dönemlerinden itibaren takip ve takdir edenlerin de heyecanını canlandıracak, daha entelektüel projelere de imza attı.

Benson'ın gitardaki stilini, belli sınırlamalar ve müzik janrları içinde değerlendirmek de uygun olmayacaktır. Müzisyen, kolaylıkla her tarza – swing, bop, R&B, pop- kendini adapte edebilmekte, hakimiyetini aynı eser içinde bile farklı üsluplar arasında dolaşarak gösterebilmektedir. Yuvarlak, zengin bir tını, üstün bir tekniğin eseri olan bir hız ve düşünce ürünü sololar, Benson'ı Benson yapan müzikal öğelerdir. Benson'ın başlıca esin kaynakları ve en çok etkilendiği müzisyenler Charlie Christian ve Wes Montgomery'dir. Her iki müzisyenin tarzı da zaman zaman Benzon'da hissedilir, ancak Benson'ın en büyük başarılarından birisi de daha önce de belirttiğimiz üzere, kendi üslubunu, bağımsız bir şekilde oluşturmuş olmasıdır.

1943 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nin Pennsylvania eyaletinin ikinci büyük şehri Pittsburgh'da dünyaya geldi Benson. Küçük yaşta, ailesinin de yönlendirmesiyle, içindeki müzik aşkını keşfetmeye başladı. 17 yaşında, üvey babasının onun için evdeki bir sandıktan yaptığı ve toplam maliyeti sadece 23 Dolar olan gitarı çalıyordu ve lisedeyken kendi rock grubunu kurdu. Kendi kendine yürüttüğü gitar çalışmalarını, sadece birkaç yıl devam ettiği Connelly Lisesi'nden ayrıldıktan sonra artıran sanatçı, ilk ciddi müzikal tecrübesini Brother Jack McDuff'ın topluluğunda edindi. Benson, McDuff'la tanışmasının öncesinde Pittsburgh'un Altairs ve Four Counts gibi küçük barlarında sahne alıyordu ve haklı bir biçimde ünü çok çabuk yayılmıştı.

McDuff'la Benson'ın çok enerjik ve eğlenceli bir stilleri vardı. Bu tecrübe de Benson'a, "jazz dinleyerek dans edilmesinin" mümkün olduğunu göstermişti. Hatta Benson'a göre "eğer jazz dinleyerek dans etmek mümkün olursa, o zaman jazz kraldır. Jazzdaki entelektüellik ise sonradan gelir. Charlie Parker ve arkadaşları daha zihne hitap eden bir sound ve üslup benimsediler. Bu da iyiydi, ancak benim asıl istediğim insanların müziğimi dinlediğinde yerlerinde duramamaları."

Henüz genç bir müzisyenken, dönemin fırtınalar estiren gitaristi Wes Montgomery'le tanıştı Benson ve ondan, hayatı boyunca unutamayacağı bir nasihat aldı. Montgomery, Benson'a kimseye kulak asmadan şimdiye kadarki etkileyici çalışmalarına devam etmesini ve içinden geldiği şekilde müzik yapmasını öğütledi. İşte Benson'ın yaşamındaki unutulmaz kişilerden biri, onun özgür bir şekilde müzik yapmasını destekleyen kişi Montgomery'di. Zaten Montgomery'nin 1969 yılında yaşamını kaybetmesinin ardından, Benson, onun halefi olarak gösterilmeye başlanmıştı.

İlk kez McDuff, New York'a götürdü Benson'ı. Genç George için, biraz baskıcı bir liderlik yapısı olan McDuff'la çalmak kolay değildi. Ancak, yine de kendini geliştirmesi, daha iyi bir noktaya gelebilmesi için teşvik ediyordu gitaristi. Benson için, kendini bulması ve geliştirmesi için çok doğru bir lider olmuştu McDuff.

"Bu benim için harika bir tecrübeydi. Jack zorlu bir grup lideriydi. Her zaman benim başımda durdu, beni bir anlamda baskı altında tutuyordu. Sürekli olarak "Bunu doğru çalmıyorsun. Çalarken daha fazla blues çalman gerekiyor, bluesu hissetmen gerekiyor. Tonun çok zayıf ve ritmin de olması gerektiği kadar iyi değil." derdi. Ancak, New York'a gittiğimizde ve McDuff'ın menajeri bizi duyduğunda, çok ilerlediğimizi söyledi ve hemen bir albüm kaydetmemizi istedi. İşte ilk kaydettiğim albümlerden biri olan Live At the Front Room'u da bu dönemde, 1963 yılında kaydettim."

McDuff'ın topluluğunda birkaç yıl çalan, ekiple birlikte ülke çapında turnelere çıkan müzisyen, henüz 21 yaşındayken de kendi liderliğindeki ilk albümü olan The New Boss Guitar'ı (1964) kaydetti. Benson'ın çok kısa bir sürede bu kadar parlamasının sebeplerinden biri, üstün yeteneğinin yanı sıra McDuff'ın da katkısıydı. Wes Montgomery ile Jimmy Smith'in duo albümleri nasıl ses getirdiyse ve enerjileriyle dinleyenlerin akıllarını başından aldıysa, bu ikilinin açtığı yoldan ilerleyen Benson ve McDuff da aynı şekilde son derece dinamik ve keyifli bir birliktelik oluşturmuştu.

Benson'ın bu albümdeki ve ilk yıllarındaki tonu dolu ve lezzetliydi, çalışının temelinde swing her haliyle hissediliyordu ve çok genç yaşında, hem tekniği hem de emprovizasyon kabiliyetiyle, en iyi olduğunu iddia eden birçok gitaristi cebinden çıkarabilirdi.

Gitar-org uyumundan ve yaratılan sounddan memnun kalan Benson, sonraki iki albümünü ise Dr. Lonnie Smith ve Ronnie Cuber ile kaydetti. It's Uptown with the George Benson Quartet ve The George Benson Cookbook, Benson'ın gençlik çağındaki ilerlemesini açıkça yansıtan kayıtlardı.

Benson'ın kendine özgü tavrı ve enerjisi, ünlü yetenek avcısı John Hammond'ın dikkatini çekti ve Hammond Benson'ı kısa sürede Columbia Records'a kazandırdı. Bu keşif, Benson'a birçok başka fırsat yarattı. 1960'ların sonuna doğru Miles Davis okulundan da geçti Benson. Davis'in Miles in the Sky albümünün kayıtlarına katılan Benson, bu albümdeki Paraphernalia parçasında Davis'e eşlik etti.

1967'de Verve etiketiyle albümler kaydetti, 1968 yılında ise müzik dünyasında trendleri belirleyen isimlerden biri olan Creed Taylor'la önce A&M firmasında, sonra da Taylor'ın kurduğu CTI firmasıyla çalışmaya başladı. Enstrümantal müzik konusunda çok büyük bir isim olan Taylor, Bossa Nova'nın Amerika çapında gündeme gelmesini sağlamış, Wes Montgomery, Jimmy Smith, Stan Getz, Charlie Byrd gibi müzisyenlerin kariyerlerinde parlamalarında rol almıştı.

Creed Taylor'ın sayesinde Herbie Hancock, Garnett Brown, Billy Cobham, Hubert Laws, Deodato, Ron Carter, Stanley Turrentine ve Freddie Hubbard gibi efsanevi jazz müzisyenleriyle birlikte çalma fırsatını buldu, hem müzik camiasındaki saygınlığını artırdı, hem de vizyonunu genişletti.

Özellikle White Rabbit albümü, bu dönemdeki en iyi kayıtlardan biriydi. 1971 yılındaki kayıtta Benson'a eşlik eden birçok müzisyenin arasında Airto Moreira, Herbie Hancock, Phil Kraus, Earl Klugh, Ron Carter ve Billy Cobham da vardı. Jefferson Airplane adlı rock topluluğunun psychedelic eseri White Rabbit'in yorumlanmasının yanı sıra, California Dreaming'i de kendi üslubuna göre yeniden yaratan ekip, bu albümde hem iyi bir sound yakaladı, hem de Benson'ın olduğu kadar, diğer müzisyenlerin de yeteneklerini sergileyebilecekleri bir platform oluşturdu. Latin armonilerinin üzerine jazz melodilerinin bezenmesiyle iyi bir yapıya kavuşmuşlardı.

Benson, en sevdiği topluluklarından biri olan Beatles parçalarını yorumladığı The Other Side of Abbey Road albümünü de 1969 yılında kaydetti. Benson'ın tüm albümleri içinde özel bir yere koyduğu bu çalışma, kesinlikle övgüyü hak ediyor. Hem Beatles'a duyduğu saygı ve sevgiyi dile getiren, hem de kendi müzikal dehasını Beatles parçaları aracılığıyla aktaran müzisyen, bu zor işin üstesinden başarılı bir şekilde geldi. Benson, maceracı yapısını bu albümde ortaya çıkardı; Freddie Hubbard, Herbert Laws, Sonny Fortune, Idris Muhammad gibi jazz dünyasına yakın, rock dünyasına uzak olan müzisyenlerle birlikte Beatles şarkılarını özgün bir şekilde yorumladı. Yıllar sonra dinleyicilerin aşina olacağı sesini de ilk defa bu albümde yaptığı vokallerle duyurdu. Benson'ın sololarındaki phrasing'leri de bu albümde onun ne kadar iyi ve orijinal bir yorumcu ve solist olduğunu da kanıtlar nitelikteydi.

CTI ve Creed Taylor ile çok iyi bir sinerji oluşturmuştu Benson. Hem farklı maceralara atılabiliyor, hem de kendini geliştiriyordu. "Her gittiğimiz yer insanlarla doluydu, ve daha önce böyle bir tecrübe edinmemiştim; bu durum bizi çok daha farklı bir seviyeye taşıdı. Ancak kariyerimde eksik olan şey, gerçek bir hit albümdü. Şimdiye kadar White Rabbit gibi albümler kaydetmiştik, ancak onlar sadece küçük hitler olmuştu. Ve onlar için son yaptığım albümle, CTI ile olan ilişkimi bitirdim. Aslında, en son yaptığım albüm Good King Bad (1975) olmuştu, ancak Warner Bros.'un asıl dikkatini çeken albüm ise 1974 yılındaki Bad Benson'dı."

Columbia, Verve, A&M ve CTI etiketleriyle kaydettiği albümler, müzikal kalite ve yenilikçilik açısından çok iyiydi, jazz eleştirmenlerinden çok olumlu yorumlar alıyordu, ancak bu dönemde ticari başarı Benson'a uzak bir kavramdı. Benson'ın aklında, tamamen farklı fikirler vardı, yaptığı müzik onu tam olarak tanımlamıyordu ve gerçekten tatmin etmiyordu.

"Yıllardır gitarımla bir şeyler yaptım, ancak herkes beni dinlemek istemiyordu. Bir keresinde stüdyoda kendi grubumla rahat bir şekilde çalmak ve bazı denemeler yapmak istemiştim. İlk defa gitar çalarak şarkı söylediğimde ise, stüdyodaki herkes beni eleştirdi. Herkes, bunun işe yaramayacağını söyledi. Ancak, Tommy LiPuma'yla çalışmaya başladığımda her şey değişti. Hemen 'Tabi ki, şarkı söyleyebilirsin, sonra da elimizde ne olduğuna bakarız.' dedi ve sonrasında ne olduğunu siz de biliyorsunuz."

1976 yılında, Warner Bros. ile çalışmaya başladı Benson ve Warner Bros. etiketiyle kaydettiği ve yapımcılığını daha önce Miles Davis, Al Jarreau, Nat King Cole gibi müzisyenlerle çalışmış olan Tommy LiPuma'nın üstlendiği ilk albüm olan Breezin', aylar boyunca Top 10 listelerinin üst sıralarında kaldı. Bu albümde, Benson sadece bir gitarist olarak değil, bir vokalist olarak da performans sergilemişti. Hatta, vokallerini yaptığı The Masquerade parçası, dönemin popüler müzik dinleyicilerini etkilemeyi başardı. Benson, hem elde ettiği ticari başarıdan etkilenmişti, hem de aslında gerçekten yapmak istediği şeyi yapıyordu: Kendisini dinleyenleri eğlendiriyor, onlara keyifli vakitler geçirmeyi başarıyordu.

Benson'ı deyim yerindeyse, bir gecede ünlü yapan Leon Russell'ın The Masquerade şarkısının hikayesini bir de ondan dinleyelim:

"Tommy LiPuma bana o şarkıyı göndermişti. Daha önce hem bestecisinin adını, hem de şarkıyı duymamıştım. Kız kardeşimi aradım ve şarkıyı duyup duymadığını sorduğumda, bana "Daha önce duymadın mı? Çok güzel bir şarkı bu." dedi. Yani Tommy LiPuma, bana o şarkıyı tanıştıran kişidir. Onunla çalışmaya hazırlanıyordum. Warners'taki prodüktörler arasında onunla çalışmayı seçmiştim, çünkü onunla ilk kez tanıştığımda bana hiç unutamayacağım bir şey söylemişti: "Seni beş yıl önce şarkı söylerken duydum ve şimdiye kadar neden senin sesini albümlerinde kimsenin kullanmadığını anlayamadım."

Hemen menajerime söyledim ve LiPuma'yı seçtim. O da bana hemen farklı şarkılar göndermeye başladı. The Masquerade'i de öyle seçtik. Aslında çok dikkat etmedim. İyi bir şarkıydı, ancak dikkatimi çok çekmedi. Daha sonra beni aradı ve şarkıyı sevip sevmediğimi sordu. Ancak şarkıyı kaybetmiştim; bana bir kopya daha gönderdi.

Bu şarkıyı tekrar dinlerken, o zamanlar benimle keyboard çalan Jorge Dalto bir anda evden içeri girdi, onun en sevdiği şarkı olduğunu ve bu şarkıyı çalmamız gerektiğini söyledi. Ve ben de bu şarkıyı öğrendim ama bu sefer de son dakikada Tommy LiPuma enstrümantal şarkıların çok iyi

olduğunu düşündüğünden ötürü albüme bu şarkıyı eklemek konusunda tereddüt etti. Bu albümde vokal kullanmak isteyip istemediğinden emin değildi. Ben de sonunda dayanamadım ve dedim ki: "Benim bu şarkıyı öğrenmemi istedin, hadi bir kez çalalım" Ve çaldık. Bir seferde çaldık."

Breezin', Benson'ın kariyerindeki en iyi, en başarılı albümlerinden biri. Üç farklı Grammy Ödülü alan bu albümde Benson'a, dönemin en iyi jazz müzisyenleri eşlik etmiyordu. Ancak, onu anlayan, onun solistlik yeteneğinin öne çıkmasını sağlayabilecek iyi müzisyenler vardı. Tommy LiPuma tarafından özenle seçilen müzisyenler olan Jorge Dalto (p), Ronnie Foster (p, synth), Phil Upchurch (g), Stanley Banks (b) ve Harvey Mason (d)'ın bulunduğu kayıtlarda çalınan şarkıların aranjmanı da Claus Ogerman'a aitti. Altı şarkıdan oluşan plaktaki The Masquerade dışındaki eserler de, kısa zamanda hit oldu. Ve bu albüm, bir zamanlar Wes Montgomery'nin devamı olarak görülmekte olan George Benson'ı bir pop yıldızına dönüştürdü.

Bu başarının ardından Benson, bu alandaki kariyerini ilerletti. Popüler müziğe yöneldi, pop ve R&B etkileri taşıyan albümler çıkardı. 1978 yılında kaydettiği Weekend in L.A. albümü de, Benson'ın en başarılı albümlerinden biriydi. Ancak, bu eserlerin, dönemin diğer popüler müzik eserlerinden en önemli farkı, aynı zamanda çok ince düşünülmüş melodiler, aranjmanlar ve prodüksiyona sahip olmasıydı. Örneğin yapımcılığı Quincy Jones tarafından üstlenilen Give Me the Night parçası da çok başarılı oldu.

80'lerde ve 90'larda, yapımcı Tonny LiPuma'nın önderliğinde önce Warner Bros. ile, sonra da GRP ile çok başarılı albümler kaydetti. Bu başarı, Benson'ın kökenindeki R&B tutkusunu, gitarıyla birlikte vokalinin de gücünü göstermişti. Geçtiğimiz otuz yıl içinde 10 adet Grammy kazanan müzisyen, bu müzikal başarısını hem istediği kitlelere ulaşarak, hem de hayalindeki ticari başarıyı kazanarak perçinledi.

Benson'ın 1980'lerde yaptığı en ilginç çalışmalardan biri klasik gitarist Earl Klugh'la ortak çıkardığı Collaboration (1987) albümüydü. Çok duygulu bir üslubu olan, aynı amanda kendine özgü bir teknikle gitar çalan, Klugh, henüz çok gençken Benson'la Charlie Byrd aracılığıyla tanışmıştı ve 17 yaşında White Rabbit albümünde çalmıştı. ABD'de bir dönem çok popüler olan Bossa Nova'nın sönmesinin ardından klasik gitar çalan ve bu konuda ısrar eden birkaç müzisyenden biri olan Klugh'la Benson'ın Collaboration albümü de çok özel bir çalışmaydı.

Benson, geçtiğimiz yirmi yıl içinde yirminin üzerinde albüm kaydetti. Bunlardan bir kısmı orijinal projeler, bir kısmı konser kayıtları, bir kısmıysa toplama albümlerdi. Özellikle geçmişte çok popüler hale gelmiş olan şarkılarını yeniden yorumlayan ve birkaç kez "en iyiler" albümü kaydeden Benson, bu albümlerle hem eski dinleyicilere hitap etti, hem de dönemin gençlerine kendi şarkılarıyla yeniden ulaşmayı başardı.

1990 yılında Count Basie Orkestrası'yla kaydettiği Big Boss Band ise, Benson'ın müzikal köklerinden uzaklaşmadığını kanıtlar nitelikteydi.

"Count Basie'yle her zaman birlikte bir şeyler yapmak istediğimizi konuşurduk, o sanki müzik dünyasının büyükbabasıydı. Count Basie'yle konuşurken, gerçekten de müzik dünyasının aristokrasisinden gelen birisiyle konuşursunuz, tıpkı Duke Ellington gibi. Count'un swing ile özel bir ilişkisi vardı ve onunla konuşurken, asil birisiyle nasıl konuşmam gerekirse öyle konuşurdum ve beni her zaman çok severdi. Onun için bir şarkı yazdığım bir dönemde, bana bir albüm yapmamız gerektiğini söyledi. Basie's Bag isimli şarkıyı ona New Jersey'deki bir konser sırasında sahne arkasında çaldığımda, hemen Frank Foster'ı çağırdı ve ondan bu şarkı için aranjman yapmasını istedi. Ancak, maalesef hemen bu konuşmamızın ardından Basie'yi kaybettik. Bir yıl sonra Frank beni aradı ve hala bu albümü kaydedebileceğimizi söyledi. Bunu yapmamamız için de hiçbir sebep yoktu, çünkü hala orkestra bir aradaydı. Böylece bir araya geldik ve bu albümü kaydettik."

Benson'ın 2000'li yıllardaki en çok ses getiren projesi de, 2006 yılında Al Jarreau'yla birlikte kaydettiği Givin' It Up albümüydü. Uzun yıllardır birbirini yakından takip eden, bazı konserlerde yolu kesişen iki müzisyen için en doğru zaman 2006'ydı; Breezin' ve Mornin' gibi son derece popüler iki şarkıyı da içeren başarılı, keyifli bir albüm kaydettiler. Marcus Miller, Stanley Clarke, Pati Austin, Jill Scott, Herbie Hancock, Paul McCartney, Chris Botti gibi birbirinden iyi müzisyenlerin de katıldığı kayıtlar, sanki bir yıldızlar geçidiydi. Hatta 15 yıldır eline akustik bas almayan Stanley Clarke bile bu albüm için akustik bas çaldı. Jarreau ve Benson, bu albüm kapsamında, kapsamlı bir dünya turnesi gerçekleştirdiler.

Benson, özellikle jazz eleştirmenlerinin, müzikte izlediği yol hakkındaki eleştirilerini olgunlukla karşılarken, ancak zaten müziğe bir şarkıcı olarak başladığını hatırlatıyor: "Henüz küçük bir çocukken, gece kulüplerinde ukelele çalardım ve dans ederdim. Kariyerim ilerledikçe, gezegen üzerindeki en iyi jazz müzisyenleriyle çalma fırsatım oldu. Ancak bu benim, insanları eğlendirme isteğimi hiçbir zaman değiştirmedi. Ben gerçekten buyum."

Müzik yaşamı boyunca kendi liderliğindeki başarılı çalışmalarının, onlarca albümün ve ödülün yanı sıra, Jack McDuff, Lou Donaldson, Hank Mobley, Jimmy Smith, Stanley Turrentine, Freddie Hubbard, Lee Morgan, Herbie Hancock gibi müzisyenlerle çaldı, Al Jarreau, Jon Hendricks, Sarah Vaughan ile şarkı söyledi; kendi alanlarında çok başarılı ve prestijli olan müzik firmalarıyla –Prestige, Blue Note, CTI, A&M, Columbia, Warner Bros.-anlaşmalar yaptı ve albümler çıkardı. Kısacası, 50 yıllık müzik kariyerinde hem müzikal olarak, hem de ticari olarak gerçek başarılar elde etti, bu başarılara imza atarken de her zaman için kendisi için müzik yaptı Benson. İnsanları eğlendirmek için çaldı, söyledi; ama bunu yaparken kendi de çok eğlendi.

Günümüzde ise Benson'ı çok farklı işler yaparken görebiliyoruz. Bazen Manhattan'da bir jazz kulübünde genç müzisyenlerle jam session yaparken, bazen de popüler müzisyenlerin albümlerinde onlara eşlik ederken duyabilir, Benson'ın vokalinin yanı sıra, gitarının da ne kadar iyi olduğunu bir kez daha hissedebiliriz. Yetenekli, yenilikler peşinde koşan gençler de Benson'ı heyecanlandırıyor. "Gençler, eski günlerden kalma bazı duyguları tekrar canlandırıyor. Joshua Redman, Roy Hargrove ve Christian McBride gibi müzisyenlerle çalmayı, onları dinlemeyi çok seviyorum." Artık sadece pop ya da jazz değil, Küba ritimlerinden, Karayip ezgilerine, R&B'den hip-hop'a kadar çok geniş bir yelpazede müzik üreten, değişikliklere, yeniliklere kulaklarını hiçbir zaman kapatmayan bir müzisyen haline geldi Benson.

Benson için çok özel olan "Unforgettable Tribute to Nat 'King' Cole" projesini dinlemek, bizler için de heyecan verici bir tecrübe olacak. Kendisine kiminle birlikte kayıt yapmak isterdiniz sorusu sorulduğunda ilk cevabı Nat 'King' Cole olan Benson, jazz dolu bir Temmuz ayının sonunda, bizlere hem kendi şarkılarından, hem de Cole şarkılarından örnekler seslendirecek; eminiz ki bizler için büyülü ve keyifli bir akşam yaratacak.

IC HOTELS

International Comfort Residence

SPECIAL CATEGORY

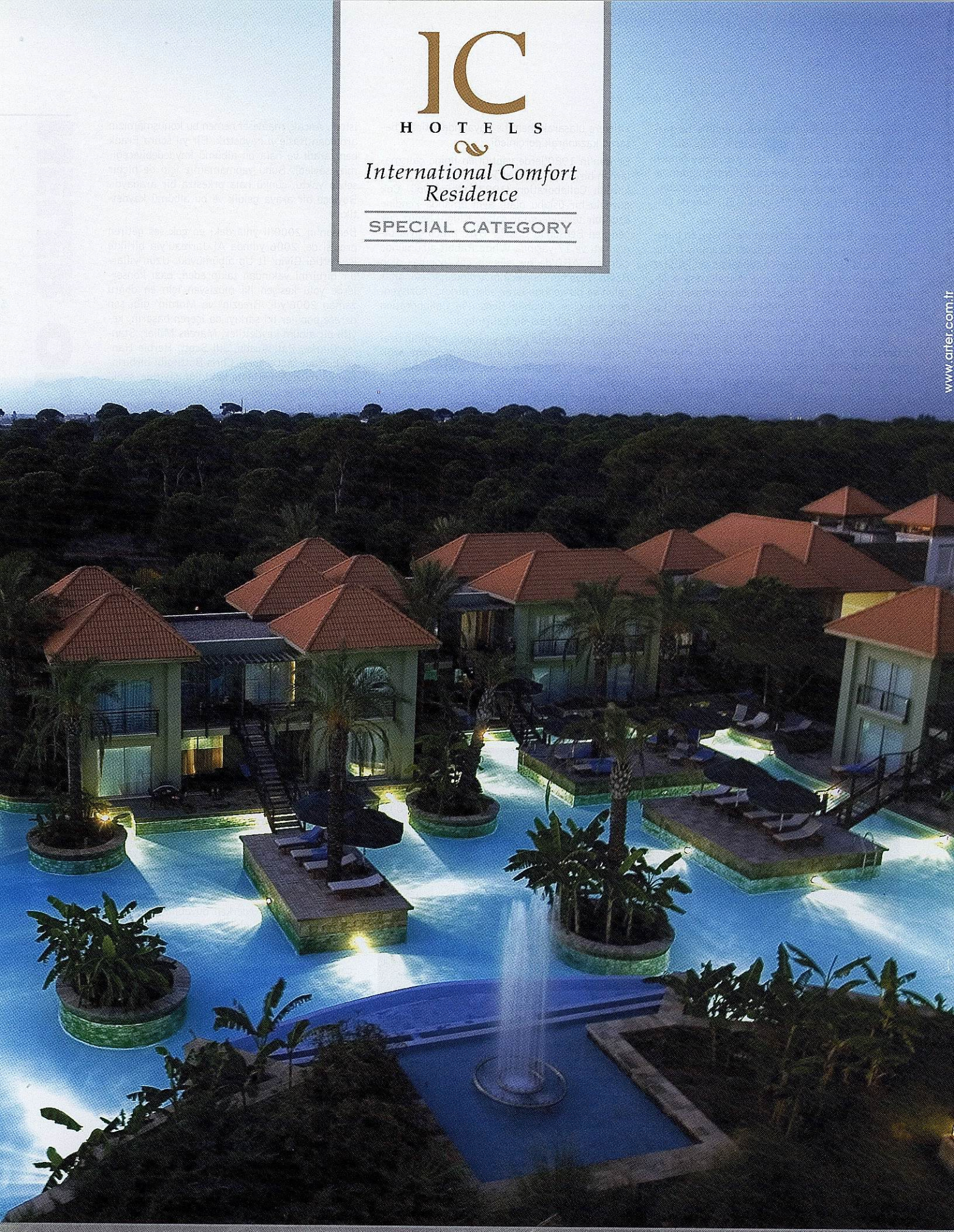

Antalya / TÜRKİYE ~ call center: (0242) 444 75 75 ~ www.ichotels.com.tr

www.arter.com.tr

IC
HOTELS

International Comfort
Green Palace

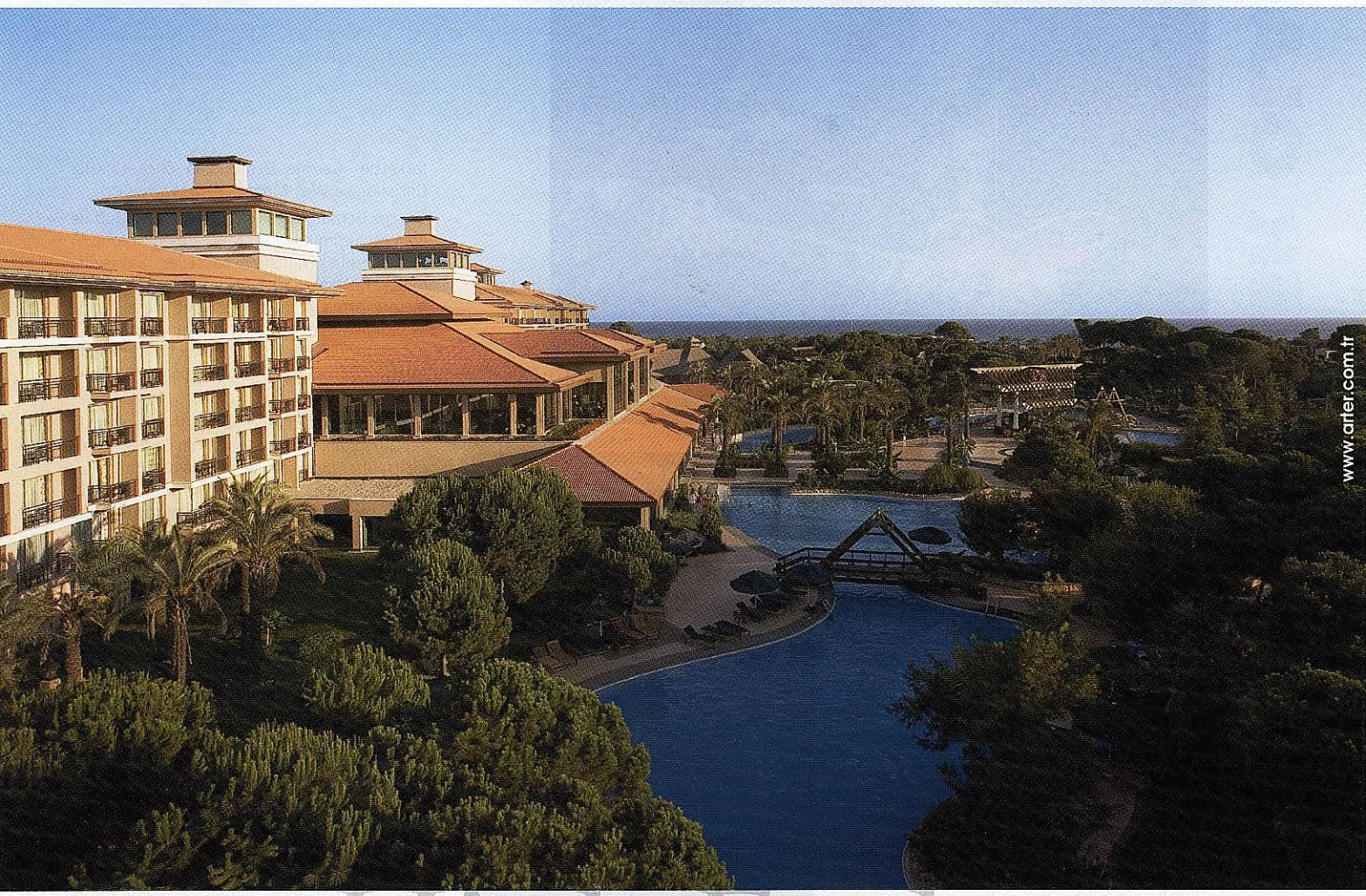

High End
All Inclusive

Antalya / TÜRKİYE

call center: (0242) 444 75 75

www.ichotels.com.tr

M.Cem Tuncer
ct@cemtuncer.com

George Benson

Eğlenceyi müziğinde baştacı yapmış yegane jazz müzisyenlerinin başında hiç şüphesiz George Benson gelir. Jazz'ın ilerleyişi içinde her zaman tartışma konusu olan entellektüel yanı ve ticari tarafı meselesine çok net açıklamalar getirmiş olan efsane isim kendi ağzından şöyle der; "Herşeyden önce eğlendirmeyi ve dans ettirmeyi severim. Çocukluğumda çaldığım kulüplerde ukulele çalıp söyler ve dans ederdim. Bu kariyerimin başlangıcı ve müziğimin içinde her zaman baş köşede olacak olan eğlence ve kıpırtının sebebidir".

Benson, aslında pek duymaya alışkın olmadığımız şekilde samimi ve net. Yani, jazz müzisyeni deyince çoğu insanın ilk aklına gelen şekilde; kendi dünyasında, entellektüel düzeyi yüksek işler yapıp, kendi çalıp kendi dinlemekten bahsetmiyor. Müziğini, insanların bir yerinden yakalayabileceği şekilde çalmaktan ve böyle sunmaktan gayet memnun. Geçmişine baktığımız zaman kendisinin de bahsettiği gibi R&B ve Pop müziğin yanısıra Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Max Roach gibi müzisyenlerinin çaldığı, yani bebopla başlayan serüvene George Benson da balıklama dalmış ve son derece nasibini almış bir müzisyendir. Bu ciddi, akılcı müzik (kendi tabiridir) elbette çok güzeldir, sağlam müzisyenlik gerektirir entellektüellik içerir fakat Benson yine döner dolaşır, orgcu Jack McDuff'la çaldıkları müzikte farkettiği üzere, "ben insanların çığlık çığlığa söyleyip dinleyebilecekleri ve dans edebilecekleri müziği çalmak istiyorum" der ve ekler "ben buyum, insanların istediği de bu, tıpkı jazz'ın ilk zamanlarında olduğu gibi dans ettirdiği için jazz müziği kraldı!".

1964 senesinde en büyük kahramanlarından olan Wes Montgomery'ye ithafen hazırladığı albümü "New Boss Guitar" ile yıldızı parlayan ve tabiri caiz ise yeni Wes'i çalan George Benson, John Hammond'un tavsiyesiyle Columbia Records'la anlaşır (bu arada Wes Montgomery'nin en kıymetli albümlerinden biri olan "Boss Guitar" Benson'un sahip olduğu teknik ve anlayış açısından kendisine model aldığı ve üstüne son derece kişisel funky bir stil ilave ederek George Benson sesini yaratmasına sebep olan mihengitaşı niteliğinde bir albümdür). Söylemeden geçemeyeceğim; benim jazz gitar serüvenime neden olan kişi de George Benson'dur. Tesadüfen bulduğum çok eski bir albümünden dolayı, çocuk yaşta, çalmak istediğim gitar stili ve müziğine karar vermiş bulundum. Fakat kronolojik olarak biraz tersten başlamış olduğumu sonradan farkettim George Benson'dan önce Charlie Christian ve Wes Montgomery varmış☺)

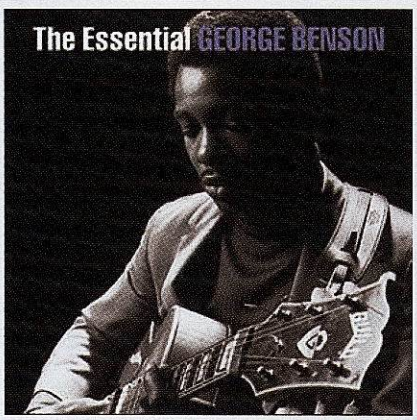

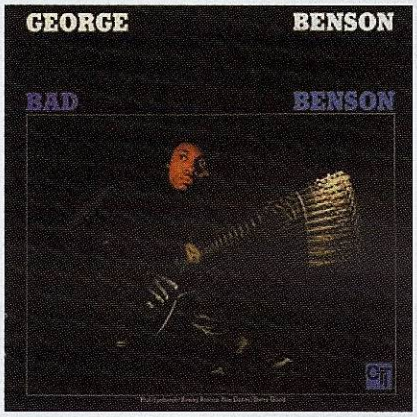

George Benson, Wes ve orgcu Jack McDuff ile olan etkileşiminden sonra ve Freddy Gambrel adlı kör bir piyanistten bahseder. Sayesinde müzikal olarak başka açılardan yaklaşımları, mesela armonik olarak in&out meselelerine uyandığını anlatır. Fakat bir yanı her zaman hot guitar'dan yanadır. Yine idolleri arasında Charlie Christian, Django Reinhardt, Hank Garland vardır.

1960 sonlarında Miles Davis'li sessionlarda yer alır. Stanley Turrentine, Ron Carter, Freddie Hubbard gibi jazz devleriyle çalar ama kafasında Beatles parçalarını yorumlamak gibi başka projeler de vardır. Stüdyo kayıtlarında yeni şeyler denemek, gitarının yanı sıra sesiyle de birşeyler yapmak ister fakat grup arkadaşları bundan pek memnun olmaz. Bunun üzerine Benson, prodüktör Tommy LiPuma ile hayatını değiştirecek olan bazı kayıt denemeleri yapar ve ortaya o tarihe kadar en iyi satış yapan jazz plağı olan Breezin' albümü ortaya çıkar. O albümde söylediği "This Masquerade" yorumu ve gitarıyla beraber yaptığı scat, ve akabinde "On Broadway" ve "Give Me The Night" yorumları George Benson'u bir süperstar yapar.

Eski George Benson fanları bu popüler başarıdan pek memnun olmazlar fakat Benson'a göre 30 yıl aynı şey aynı şekilde yapılmaz, ve yenilik yaratıcılık doğrultusunda her zaman gereklidir. İçinde her zaman var olan R&B ve gitarı sayesinde kendisine bir kapı açıldığını ve o kapıdan içeri girdiğine pişman olmadığına dair açıklamalar yapar. 80'lerde artık 8 Grammy'li bir gitaristtir ve dünya starıdır. 90'lı yılların ortasında prodüktör LiPuma ile birlikte Warner Bros.'dan ayrılıp GRP'ye geçerler. O yıllarda Benson tekrar kulüplerde jam session'larda görülür. Ve Joshua Redman, Roy Hargrove ve Christian McBride gibi genç jazz müzisyenler sayesinde kendisini eskisi gibi bebop çalan, enerjik ve iyi hissettiğinden bahseder. Bu bir eskiye bir dönüş özlemi midir bilinmez ama böyle bir kıpırdanmadan sonra 98 yılında yine R&B, Pop , Retro-Funk karışımı daha stüdyo teknik "Standing Together" albümünü yapar.

Hayatı boyunca 50'nin üzerinde albüm yapmış, bir çok ödül almış, ve pek çok farklı yoruma rağmen kanımca gelmiş geçmiş en iyi jazz gitaristlerinden biri olan George Benson'u bu sene hazırladığı yeni projesi "Unforgettable Tribute To Nat King Cole" ile 27 Temmuz'da Harbiye Açıkhava Tiyatrosunda izleyeceğiz/dinleyeceğiz. Büyük Usta'yı sabırsızlıkla bekliyoruz.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Dört telde üç cambaz oynar mı? - S.M.V.

Geçen yıl bu zamanlar, yine İstanbul Jazz Festivalinde sahne alan süper basçı Marcus Miller, konseri bitirirken çalgıdaşları Victor Wooten ve Stanley Clarke ile ortak bir albüm kaydını tamamladıklarını, bunun birkaç hafta içinde piyasada olacağını söylemişti. Bizler bunu önümüzdeki yıl bu projeyle burada olurlar diye yorumlamıştık, yanılmamışız.

Bu projenin adı S.M.V. Yani Stanley Clarke'ın S'si, Marcus Miller'ın M'si ve Victor Wooten'in V'sinin yan yana gelişinin sonucu.

Biraz tarihine meraklı jazz dinleyicilerinin, sonuçların sevinecekler mi, yoksa hep yanlarından bir soru işareti taşıyacaklar mı; bilemedikleri bir haberdi bu. Üç virtüözün yan yana gelişi, her ne kadar eşine nadir rastlanır bir çalışma olacaktı, ama ya bu üç dünya devi ve tekniğin zirvesinde gezinen adam tekniğe boğularak müzikaliteyi arka plana itiverirlerse ne olacaktı? Büyük buluşmalar çoğunlukla gövde gösterisine dönüşüyor, ağırlıklı olarak standartlardan oluşan ve müzisyenlerin etle kemik gibi iç içe geçemediği ibaret kalıyorlardı. Umarız öyle olmaz diyerek bekledik.

Ardından kısa bir süre sonra proje sahipliğinde ve "Thunder" adıyla 13 parçalık albüm geldi. Geçmişte yan yana gelmiş aynı çalgıyı çalan üç müzisyenin çalışmalarının biraz ötesinde bir işti. Gerçi buradaki ses örgüsü ve funk ile sentezlenmiş yoğun basları (özellikle onların solo albümlerinde) daha önce hepimiz duymuştuk. Ne var ki, üçlünün kaynaşma hikmeti, hem bu çalgıya, hem de aynı çalgıların yan yana geliş kavramına farklı bir boyut veriyordu.

S.M.V., basın yıllarca orkestralarda arkaya atılışının intikamını alırcasına çalıyor, ona adeta modern bir özgüven aşılıyordu. Baslar ritmi yakalıyor, parçayı sürüklüyor, her zaman ön planda yer alıyor ve ses örgüsünün içinde fark edilir olmakla kalmıyor, aynı zamanda hayranlık uyandırıcı bir etki yaratıyordu. Genel olarak "Thunder" mümkün olan en yüksek bas hassasiyetini yansıtıyordu. O yüzden onları bir zamanların moda üçlüsü 3 Tenors'a benzettiler.

Hepsi birer yıldızdan çok, önlerinde çöl olan birer yol savaşçısı gibi mücadele ediyordu. Bunu temsil eden metafor, gladyatörlerin arenaya girişini andıran açılış ve omuzlarında Fender asılı üçlünün fırtınalı, kaotik bir havada gösteren arka kapak resmi olmuştu. Her bir müzisyen kamyon dolusu enerji yüklenmişti.

Renkleri de canlıydı "Thunder"ın. Groove duygusunu tatmak için "Mongoose Walk" ve "Lopsy Lu / Silly Putty", üç bası da aynı oranda duymak için "Lil Victa" adlı muhteşem parçalar vardı. Solo bas gitarın sadece soğuk bir virtüöz enstrümanı olmadığına şahit olmak isterseniz, o zaman da İspanyol ezgileriyle bezenmiş "Milano"ya kulak verebilirdiniz. Birkaç parçada Chick Corea, George Duke, trompetçi Michael "Patches" Stewart'ı duymak büyük zevkti.

Miller'ın diğerlerinden biraz farklı bir konumu vardı bu albümde. O aynı zamanda yapımcılığı üstlenmişti, ki bu pozisyon da Miller'ı kendisi kadar yetenekli iki arkadaşından, egosu ve baskın kişiliğiyle ayırıyor; elektronik davul vuruşları ve abartılı ritim pozisyonları ile, Clarke'ın ünlü pes ton geçişlerini ve dahi Wooten'ın parlak melodilerini merkez dışına iterek albümü yer yer kendi solo albümüne dönüştürüyordu. Üç yeteneğin potansiyelini katlayarak, aritmetik toplamlarının üzerine çıkma ihtimalini ve üç farklı çalma tekniğini bir arada kullanma şansını kısmen zedeliyordu.

Üçlü zaman içinde ve birlikte çalarak acaba bu sorunu giderdi mi? Yoksa bu projeyi birbirleriyle boy ölçüştükleri bir arenaya mı çevirdi? Bunu hep birlikte konserde göreceğiz.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

İnansak mı acaba?

Dünyanın en iyi jazz bas gitaristlerinden üç tanesi Açık Hava sahnesine birlikte çıkacak. 16. İstanbul Uluslararası Jazz Festivali, 8 Temmuz akşamı bize Stanley Clarke, Marcus Miller ve Victor Wooten'ı sunuyor.

8 Temmuz'da Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'nde hazır bulunmayacak, en azından, orada hazır bulunmak istemeyecek bir bas gitarist düşünemiyorum. Hatta bizim gibi bas gitarı seven, onu refakat enstrümanı olmaktan kurtarıp basla solo yapılabileceğini kanıtlayanları da seven kişiler de mutlaka o akşam sahneye çıkacak üçlüyü dinlemek isteyecektir. Bu üçlü, SMV, ya da Stanley Clarke, Marcus Miller ve Victor Wooten'dan oluşuyor.

Clarke'ı, Türkiyeli jazz severler canlı olarak da izlemiştir. Özellikle de 1980 sonrası uzun süre birlikte çalıştığı, çaldığı piyanist George Duke'le Açık Hava'da verdikleri konseri unutmak mümkün değil. Hem ustalığını, hem de halk arasında dolaşarak çalışını. Bunu biraz da, bir-iki kişinin sahneye çıkışının önlenmesine tepki olarak yapmıştı galiba ama gene de hoştu. Daha sonra kendisini İstanbul Jazz Center'a da gelmişti.

Ama, hem akustik hem elektrik bas çalan, hem jazz hem de rock sevenlerin bağrına bastığı Clarke bir yana, biz asıl başka birinin gelişine seviniyoruz. Artık sık sık geliyor olsa da. Marcus Miller'in, o "Efsane" grupla çalışını hiç unutmayacağım. Kendisini Açık Hava sahnesinde ilk kez Legends 97'nin bir üyesi olarak çıktığı konserle hatırlıyorum. Hiç de matah bir konser olmadığı, beklentilerimizi boşa çıkardığı halde. Kadroda Marcus Miller dışında Eric Clapton, David Sanborn, Steve Gadd ve bu yılki Festival'e Randy Crawford ile geleceği ilan edildiği halde hastalanıp gelemeyen Joe Sample vardı. "Ölülerin Dönüşü" ruh halinde çalmış, hatta arada utanmadan saatlerine bile bakmışlardı, vakit hâlâ dolmadı mı gibilerden. O grubun içinde müzik yapmaktan mutluluk duyduğu her halinden belli olan, çaldığı müziği de bize sevdirmeyi başaran, buna aldıran tek kişi Marcus Miller'dı. Konserden sonra da Roxy'ye gitti, en ufak bir yorulma belirtisi göstermeden jam-session'a katıldı, sabaha kadar çaldı. Daha doğrusu, başkaları geldi gitti, o hep sahnede kaldı. Bir seferinde sekiz kişilik grubuyla geldi. Üç tuşlu çalgısı olan bir ekiptiler. Bir başka sefer ise beşlisiyle geldi, gene müthiş bir konser verdi.

Bas gitarın yanısıra, bas klarinet ve saksofon da çalıyor. Müzisyen bir babanın oğlu olarak müziğe erken başladı, genç yaşta büyük isimlerle çaldı. Bunlara, idolü Miles Davis de dahil. Ama ben onu daha çok bir başka yapımcıya, Quincy Jones'a benzetiyorum. Aynı enerjiye sahip, şöhrete, belki de servete sahip ve her yönüyle piyasanın içinde. Ayrıca, dünyanın en temiz slap basan insanı olduğu söyleniyor. Belki öyle, belki de internet'ten gördüğümüz kadarıyla Victor Wooten bu konuda bir adım öndedir. Öte yandan, Clarke da bu alanda adı geçen şahıslardan biri.

Altı yıl önce Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde verdiği konser ise, sadece Festival'in değil son yılların en iyi konserlerinden biriydi. Düzenlemeleri, doğaçlamaları, icrasıyla baştan sona yürek oynatıyordu, seyri de bir o kadar zevkliydi. Dinlediğim en iyi elektro basçılardan biri olan Miller, oyunbaz yavru köpek sevimliliğiyle; yüzde yüz hakim olunan bir bedenin esnek ve kıvrak, Allah vergisi hareketleriyle; teker teker grup üyelerinin yanına gidip onları muzip bir şekilde kendisiyle ya da birbiriyle atışmaya davet edişiyle, yaptıkları kusursuz müziği görsel olarak da destekledi. Bir John Coltrane bestesiyle başlama cesaretini gösterdiği konseri de, aralarına "Tutu"yu dahil ettiği bisleri de unutulacak gibi değildi doğrusu.

Miller yeteneğinin yanısıra fiziksel olarak da formda, mütevazı ve canayakın bir insan, bir müzisyen. En önemli hasletlerinden biri de, benim şimdiye kadar izlediğim her konserinin değişmez ortak paydası olan müzik sevgisi, çalmayı sevişi. 2003 yılındaki konserde bu sevgiyi bütün grubuyla paylaşıyorlardı. Fevkalade eğleniyor izlenimi uyandırıyorlardı ama seyircilerini yabancılaştırmamayı da başardılar. Çünkü nedense, özellikle festivallerin izleyicileri çok iyi anlaşan grupların onları dışladığını sanıyor ve sinirleniyorlar. Örneğin, John McLaughlin bir yıl bunun acısını çekmişti. Buna karşılık bu yıl İş Sanat'a gelen Charles Lloyd, gnubuyla çok anlaştığı gibi, konser izleyicilerinin sempatisini toplamayı da başardı.

Marcus Miller'a gelince, onun yapamadığı bir şey yok. Gelmiş geçmiş en iyi "session" müzisyenlerinden biri. Hepsi bir arada, 500 küsur albümlük bir diskografisi var. Bu arada sinema ve TV için müzik yaptığı gibi, normal bir aile hayatı sürdürmeyi de başarmış. Stüdyolarda birlikte çalıştığı, konserlere çıktığı müzisyenlerin adı bir jazz "Kim Kimdir?"ini doldurur. En İyi Albüm (M2) Grammy'si alan tek solo basçı. Sonra da Luther Vandross ile yaptığı "Power of Love" ile bir Grammy daha aldı. Marcus Miller yalnızca jazzla da kalmadı. Jazz, funk, R&S ve rock unsurlarını birleştirdi, ama hep kendine özgü bir çalış tarzı oldu. Bas gitarın bu virtüozunun kendi adını taşıyan bir de Fender bası var.

8 Temmuz'u merakla bekliyoruz ki, şu "en iyi" meselesini bir karara bağlayalım. Bakalım üç müthiş basçıdan en müthişi hangisi?

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Slap Bas Dersi

Dünyanın belki de en iyi bas gitaristi Victor Wooten, Jazz Festivali nedeniyle ilk kez İstanbul'a geliyor.

Daha önce de onu Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne getirmek istediler ama hep dersleriyle çakıştı. Derslerini gerekçe göstererek, davetleri reddetmek zorunda kaldı. Ama bu yıl S.M.V. turneleri sayesinde, İstanbul'da ilk kez bu bas gitar efsanesini, Victor Wooten'ı nihayet dinleyebileceğiz. Jazz Festivali yönetimine onu getirdikleri için hayır dua ediyorum. Üstelik yalnız da değil, "Thunder" albümünü birlikte yaptığı diğer iki basçıyla, artık buraya sık sık gelen Marcus Miller ve gene, Açıkhava sahnesinde görmeye alışkın olduğumuz Stanley Clarke'le birlikte 8 Temmuz akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'ne çıkacaklar. S.M.V. olarak: Stanley, Marcus, Victor!

Derslere, kamplara gelince, duyduğumuza göre bu yıl Wooten Woods Retreat'teki kampta Türkiye'den de bir basçı ya da basçılar varmış. Wooten, yeni aldıkları araziye, kampçılık tecrübesi olanların desteğiyle kurdukları kampta aldıkları sonuçlardan çok memnun. Eski öğrencilerine de gittikten sonra neler yaptıklarını soruyorlar ki, aradaki bağ kesilmesin. Bir de siteleri var, elbette. 2006 yılında Victor Wooten, Steve Bailey (ikisinin birlikte çaldığı ve dinleyene ne diyeceğini şaşırtan bir kayıt var) ve Elliston danışma ekibi bir araya gelerek webdeki en interaktif ve eğitici müzik sitelerinden biri olan "The Bass Vault"u yarattılar. Wooten burada dersler veriyor, 'live' konserler sunuyor, turnelerin perde arkalarından kayıtlar gösteriyor ve bazen de zamanımızın en etkin bas gitaristlerinden bazılarıyla gene 'live' video sohbetler yapıyor.

Ancak bu sitenin faydası kadar zararı da var. Bir defa, akıl karıştırıyor. Onu ilk kez görüntülü olarak dinleyen müzikseverler, inanmazlıkla boğuşuyor, kendini böyle bir şeyin olamayacağına ikna etmeye çalışıyor, başkaları tarafından ikna ediliyorsa inatla karşı çıkıyor, vs. Sonunda iş gelip, "Allah belanı versin, Victor Wooten"a dayanıyor. Hani, böyle bir şey olamaz gibilerinden. Kendileri bas gitar çalan kişiler ise, inanmazlığı, "Böyle bir şey mümkün olsa ben yapardım"a bağlıyor ama Wooten orada, karşında işte. Yaptığı pek de montaja benzemiyor sanki. Hem zaten 8 Temmuz akşamı onları bizim emektar Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu'nda canlı canlı izleyeceğiz. Bakalım, parmaklar yetiyor muymuş böyle çalmaya, yoksa işin içinde iş mi varmış?

Slap meselesi ise, daha da acıklı. Gerçi özellikle Marcus Miller'ın da bu alanda hakimiyeti olsa da, hemen hemen bütün bas gitaristler Wooten'a slap'te rakipsiz gözüyle bakıyor. Örnekler internet'te duruyor, merak eden konsere gitmeden açar bakar. Sonra da Wooten'ın topluca bedenine, hafif çıkık dişlerine, tombul parmaklarına bahane bulmaya kalkıyorlar ama, fiziki özelliklerin hükmü, kendisi çalmaya başlayana kadar. Zaten müzisyenin fiziği köstekleyici bir husus olsaydı, Wooten'ın kendisi kadar, hatta kimine göre ondan fazla takdire layık üstat Abraham Laboriel'in göbeği, basını engellerdi.

Wooten'ın konser arkadaşlarından Marcus Miller buradaki konserlerinden birinde bas klarinet de çalmıştı. Ayrıca piyano ve saksofon da çalıyor. Ne de olsa, müzisyen bir ailenin oğlu ama Wooten kadar olamaz. Miller'ın babası ile büyükbabası müzisyen. Victor Wooten'ın ise dört erkek kardeşi Regi, Roy, Rudy ve Joseph Wooten'ın hepsi beğenilen müzisyenler. Victor en küçükleri olduğu için, onlara takılıp gitmiş. Ağabeyi Regi ona bas çalmayı öğrettiğinde üç yaşındaymış. Ailenin grubu The Wooten Brothers Band'da bas çalarken, beş yaş civarında çekilmiş bir fotoğrafı olduğu söyleniyor. Normaldir, çünkü küçük Victor beş yaşındayken dört ağabeyi ile birlikte kalabalıkların karşısında çalmaya alışmış bile. O zamanlar James Brown, Sly& the Family Stone, War ve Curtis Mayfield gibi kişiler ve grupların müziğini icra ediyorlarmış. Pek çok turneye çıkıp, müziğini çaldıkları kişilerin konserinde ön grup olarak çaldıktan sonra, 1985'te bir aile albümü yaptılar ama pek satmadı da, beğenilmedi de. Victor 1988'de, yirmi dört gibi olgun bir yaşa geldiğinde ise, Nashville'e gidip bir rock grubuna katıldı. Ertesi yıl, New Grass Revival'ın banjo çalan elemanı Béla Fleck ile tanıştı. Banjoda Fleck, basta Victor, davulda ağabeyi Roy ve klavye ile ağız armonikasında Howard Levy ile Flecktones diye bir grup kurdular. Dört kez Grammy'ye aday oldular, bir albümleri listeye girdi.

Wooten 1990'lı yıllarda solo albümler yapmaya başladı ama Flecktones'u da bırakmadı. "A Show of Hands" (1996) ve "What Did He Say?" (1997) solo albümlerinin yanısıra, David Grier, Paul Brady ve Branford Marsalis gibi arkadaşlarının kayıtlarına da katıldı. 1999'da çıkan üçüncü albümü "Yin-Yang"da Fleck, Bootsy Collins ve Wooten Biraderler de çalıyordu. İki yıl sonraki "Live in America", turnede geçen dört yılı belgeleyen iki disklik bir setti. Wooten'ın "Soul Circus" (2005) ve "Palmystery" (2008) adlı iki albümü daha var. 2008 onun aynı zamanda Marcus Miller ve Stanley Clarke ile ortak albümleri "Thunder"ı da yaptıkları yıl. SMV böylece bir araya geldi, herkese dünyanın en iyi basçılarından üçünü birlikte dinleme fırsatı verdi. Biz de bu sayede, onları "live" olarak izleyebileceğiz.

8 Temmuz'u heyecanla bekliyoruz ama bu vesileyle, en az onlar kadar iyi bir basçının anısına da selam yollamak isterim. Jaco Pastorius, bas hakkında bir şeyler yazıp da senden söz etmemem mümkün değil.

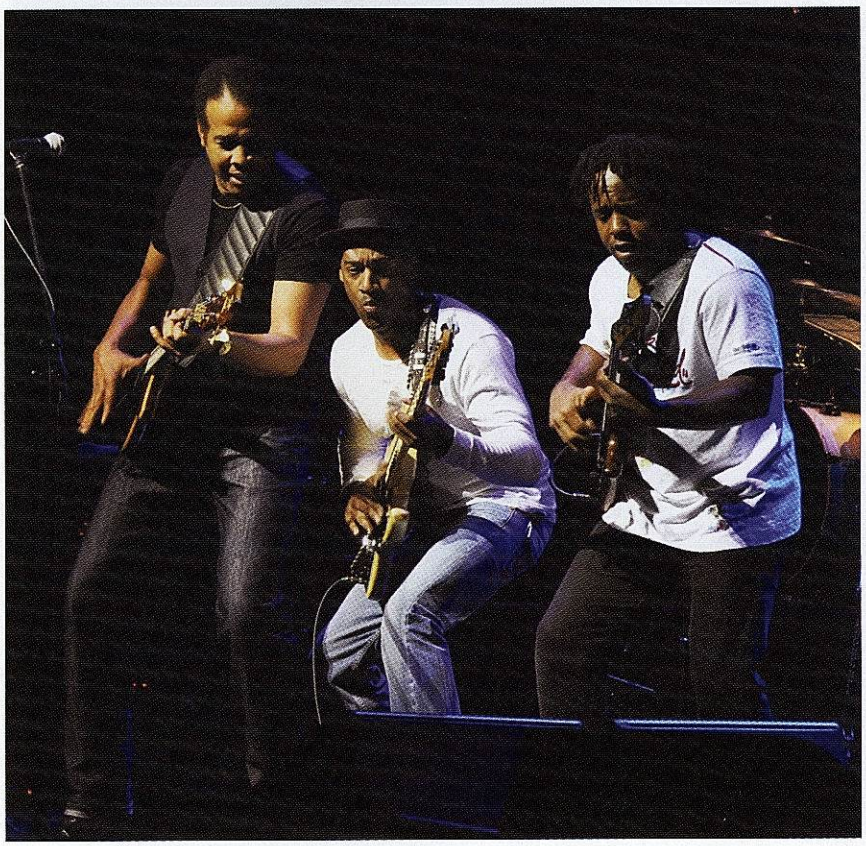

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Müziğin Hacı Abisi ya da stiller arası bir bukalemun;

Joe Jackson

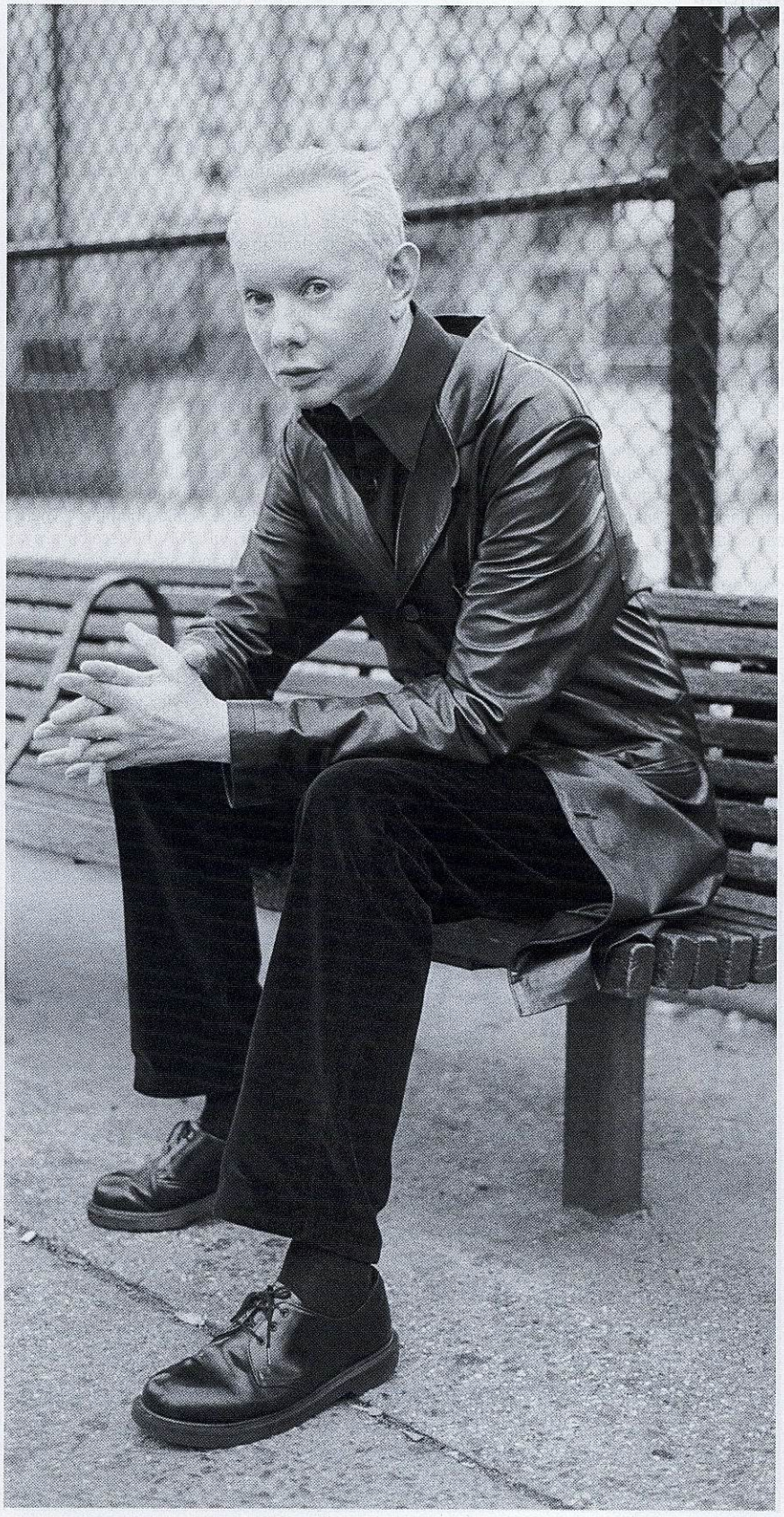

Bu yazının başlığını aslında Joe Jackson, hayranı olduğu George Gershwin için kaleme aldığı bir yazıya uygun görmüştü. Ancak gelin görün ki, kendisinin de bu müzisyenden kalır tarafı yoktu. Belki de bu başlığı Gershwin için kullanırken, belli ölçülerde kendini tarif ediyordu. Yerinde duramayan, kıpır kıpır bir Punk sonrası fırlamalıktan, ağır başlı, ciddi ve entelektüel bir dünya vatandaşlığına geçen, bundan 10 yıl öncesinde de klasikten jazz'a kalem oynatan Jackson, müzikal stiller arasında gezinen bir bukalemundu; tıpkı hayranı olduğu Gershwin gibi eklektik bir müzik hacısıydı.

Önce İngiltere tanıdı bu ufak tefek, cin gibi gözlerle dünyaya tiril tiril bakan adamı; 1979 yılında çıkan "Look Sharp" albümünün hit şarkısı 'Is She Really Going Out With Him' ile.

Jackson'ın pekala çıkık alnının ve dökülen saçlarının altındaki bebeksi özellikleriyle tam bir karikatür karakteri olduğu söylenebilir. Bu kafaya bir de bol cepli rahat giyimli bir vücut ekleyin, işte size ilginç ve sıra dışı bir insan. Jackson'ı asıl sıra dışı ve ilginç kılan şeyin onun fiziksel görünümüyle hiç alakası yok. Sayısız albümde bir diğer adı da pop müzik olan kültürel karmaşaya sıkıştırılmak üzere en düşünceli, zevkli ve melodik teklifleri sundu bizlere. O bir pop yıldızının sahip olması gereken hiçbir özelliğe sahip değil; yine de sunduğu müzikal alternatif ona saygı duyulmasına yetiyor.

Onun gibiler her okulda vardır. Garip, saçları erken dökülmeye başlayan, durmadan geçirdiği astım nöbetleri yüzünden beden eğitimi dersinden muaf tutulan çocuk. Ya da büyük sınıflardan habire dayak yiyen tıfılın ta kendisi. Yediği her fiske, onu müziğe bir adım daha yaklaştırmıştı. 80'lerin başındaki hızlı yükselişi hakkında Melody Maker ile yaptığı söyleşide, okul yıllarında kendisine el kaldıranlardan en büyük intikamı şarkıları ile aldığını söyledi. Şarkılarında kırmızı bir bayrak gibi açtığı iki tema kendine acıma ve kin duygusuydu. Buna bir de hümor ekleniyordu tabi.

Yalnızlık içinde geçen, itilmiş bir çocukluk döneminin ardından onun için sığınacak tek şey müzik oldu. önceleri pek başarılı değildi, çünkü akranları Jimi Hendrix - Jeff Beck tartışmaları yaparken, o enstrümanı keman ve piyano olan, dizlerinin üstündeki Bach notalarını çözmeye çalışan mutsuz ve sivilceli bir çocuktu. Daha sonra bir Charlie Parker plağında keşfettiği Bebop vasıtasıyla jazza yöneldi. Ama bu da arkadaşlarının gözüne girebileceği bir başarı değildi. 1971'de dinlediği bir Steely Dan şarkısından çok etkilendi; kulağa jazz gibi gelen, eski tarz rock müziğinde karar kıldı.

Derken 1977 yılı geldi çattı ve Punk ile birlikte, 'ruhen az gelişmişler', 'sapkınlar', eşcinseller, 'akıl yoksunları' ve bir şekilde halinden memnun olmayanlar için gün doğdu. Outsi-

der'ların resmi geçidi, gerçek ve sahte asilerin acıları 'in' oldu. Birdenbire görüntüsü bu manzaraya çok yakıştı. Hızla grubunu topladı ve kolları sıvadı. A&M şirketiyle sözleşme imzaladılar ve adam başı iyi paralar kazanmaya başladılar.

Şimdi geri dönüp bakıldığında, eleştirmenlerin "Look Sharp" albümünü punk-rock ya da power-pop olarak değerlendirmelerini dar görüşlülük olarak nitelemek mümkün. Joe'nin müzikal paleti o zamanlar epeyce genişti oysa. 60'lı yılların popu, funk, blues, reggae ritimleri hatta klasik dönemi bile dahil edilebilecek bir jazz etkisi vardı müziğinde. Ancak punk yapmak gerçek bir müzisyen hüviyetine sahip olmak mümkün değildi onun için. O dönemdeki her müzisyen gibi o da işçi sınıfının diline ve enerjisine sahip olmak gerektiğini düşünüyordu.

Paradoksal bir biçimde, onu kendi sorunlarından kurtaran New York, tüm metropollerin içinde en çok paranoyaklığa sebebiyet vereniydi. Müzikle dolup taşan bu şehir, yeniliklere açık olarak üretmek için çok zengin bir ortamdı ve o da her albümde çubuğu riskli alanlara doğru büktü ve mainstream'den uzaklaştı.

Kariyerinde sıra dışı dönüşler yapan ve hep beklenmedik olanla bizi tanıştıran Jackson, ikinci albümü "I'm The Man"le ününü artırırken, 1980 yılında "Beat Crazy"le düşüşe geçti. Albüm çıktığında Rolling Stone dergisinin eleştirmenlerinden biri, Joe'nun Gil Scott Heron olarak mı, yoksa Joni Mitchell'in erkek olanı olarak mı görülmesi gerektiğine karar veremediğini yazdı. Bu benzetmeler yeterince denyocaydı, ama kendisine daha önce yapılan 'Elvis Costello taklidi' benzetmelerinden daha iyiydi.

Bundan sonra çıkan albümleri daha çok 1940'lı yılların swing akımı tadında, solo projeden çok bir grup çalışması olarak ön plana çıktı. Özellikle 1981 yılının "Jumpin Jive"ıyla Amerika'daki başarısını artırmıştı. Onun rock ile bağlarını koparan, ticari açıdan da büyük riskler taşıyan albüm, Louis Jordan'dan çalmayı öğrendiği saksofonlara karşın, diskografisindeki en zayıf halkaydı. Jazz dinleyicileri için iyi niyetli bir kitch'den öte bir şey değildi.

Aslında müziğindeki Bop ve Big-Band'lara giden kapıları açan albüm, Joe'ya müziğinin istediği rotaya çevirmesi için verilmiş bir açık çekti.

Müzikal özgürlüğü giderek şarkı sözlerine yansıdı. "Look Sharp", Joe'nun kanayan yaralarından birinin kadınlar olduğunu ortaya koydu. Aynı albümden 'Pretty Girls', geleneksel cinsiyet rollerini ters yüz ediyordu. Bu çizginin ifade ediliş üslupları, bir şair olmayışı nedeniyle, bazen tökezlemesine neden oluyordu, ama bunlar onu rahatsız etmedi. Çünkü her hangi bir kalbi kırık erkekler grubuna oranla daha çok bayan dinleyicileri vardı, çünkü onlar her ne kadara muzdarip de olsalar, bayanlara hakaret etmiyorlardı.

Piyano ağırlıklı 1982 yılının "Night and Day"inle de başarısını pekiştiren Jackson, "Mike's Murder" adlı filmin müziklerine imza attı. "Night and Day" onun en başarılı albümü kuşkusuz. O vakitler özellikle İngiliz klüplerinde Alternatif jazz'ın aniden 'in' olmasına benzer şekilde, son zamanlarda 'in' olan Latin tınıları, bütün olası ekleme ve kısaltmalarla çok çeşitli şekillerde kullanılmıştı burada.

Jackson aynı zamanda eskiden beri süregelen beste stilini de korumuştu, ancak bir farkla: Latin ritimleri eklemek, yer yer yakın, orta ve uzak doğu sesleriyle birleştirmek kaydıyla. Bu noktada, bir taraftan insanın yeni şeyler denemesi, kendini tekrar etmek yerine yaptığı müzik üzerinde ciddi anlamda çalışması hoşa giden bir durum iken, müzikal anlamda bir yenilik getirip getirmediği sorusu ortaya çıkıyordu.

1984 yılının "Body and Soul"un da jazz ve Latin kültürlerini bir araya getirdi ve üç yüzlü bir albüm olan "Big World"ü 1986 yılında yayınladı. Jackson'ın bu albümle beklediği itibarı göremedi. Kendi albüm kapağında karikatüre edilmiş veya resmedilmiş fotoğrafını kullanan bir erkek rock müzisyeninin, bunu yapma amacı nedir ki? Jackson inatla ilginç olma çabası içine girmiş, bununla beraber politikasını da kişiselleştirmede başarılı aynı zamanda halen bizi dans ettirebilecek tatlar kullanmaya çalışmıştı.

Ardından orkestrayla ortak çalıştığı, klasik yaklaşımda enstrümantal bir çalışma olan "Will Power"ı yayınladı. Bu albümde hit parça veya klip çekilecek ticari bir durum yoktu. Hatta endüstriyel mantıkta düşünürsek albüm sessiz ve hüzünlü bir şekilde CD mezarlığına gidecekti ya da plak dükkanlarının en karanlık arka reyonlarından birinde.

Şimdilerde jazz albümleri yapan Jackson, İngiliz eşiyle 50 yıllık kariyerini geçirdiği Manhattan'da yaşıyor ve Iggy Pop'a komşuluk ediyor. Artık penceresinin kenarında sakin sakin oturuyor ve New York sokaklarından geçen sarı taksileri izliyor. Arada bir de İstanbul'da vereceği konseri düşünüyor.

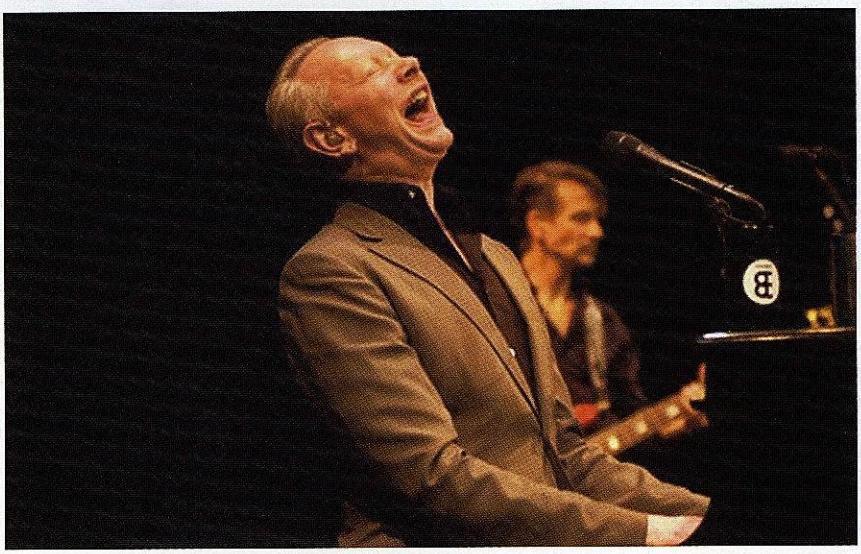

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

Peter Cincotti

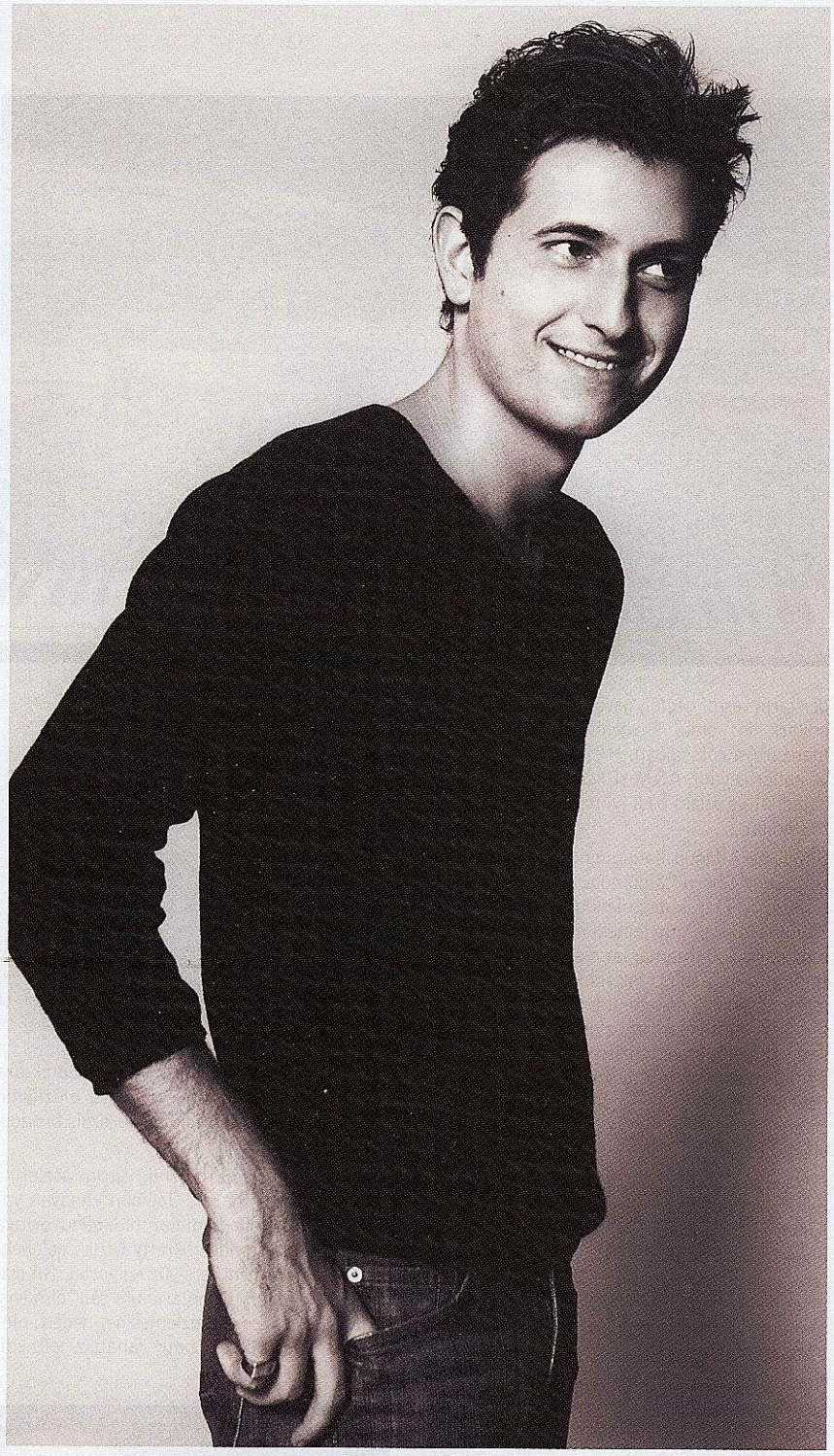

Yazıyı yazmaya girişmeden önce, her zaman olduğu gibi evde ilgili sanatçıdan parçalar dinliyoruz. Eş durumundan jazz dinleyicisi olan eşim "ne dinliyoruz?" diye sorunca "dergi için Peter Cincotti yazacağım, onu dinliyoruz" diye cevap verdim. Bunun üzerine "bu nasıl jazz müziği?" diye biraz canımı sıkan başka bir soru daha geldi. Ben ağzımda bir şeyler gevelemeye çalışırken eşim son darbeyi vurdu: "Bir süre ortadan kaybolduğun için Zuhal sana güzel bir ceza vermiş herhalde"... Bunun üzerine düşündüm, bir kere daha başıma böyle bir şey gelmişti. Yine bir süre ortadan kaybolmak durumunda kaldığım bir dönemin sonunda sevgili editörümüz Zuhal Focan'dan "bir Jamie Cullum yazısı yaz bakalım" diye talimat almış, ne yazacağım diye günlerce kıvrandıktan sonra "Tatlısu Jazzı" başlıklı bir yazıyla intikamımı almıştım (!).

İlk dinlediğim bir kaç parçadan sonra içimden gelen tuhaf bir ses "keşke Billy Joel'i de İstanbul'da dinleyebilsek bir gün" diyordu. Neyseki bu arada okuduğum bir yazıda da tam tercümesiyle "Peter Cincotti, Harry Connick Jr. üzerinden Billy Joel sahasına giriyor" diye bir yorum gördüm de, münasebetsiz düşüncelerim yüzünden kendime kızmama gerek kalmadı.

Haksızlık etmek veya küçümsüyormuş gibi görülmek istemem ancak diğer benzerlerinde de olduğu gibi, Peter Cincotti herşeyden önce bir pazarlama harikası. Websitesi, Twitter, MySpace ve Facebook'daki sayfaları, YouTube'daki videoları vs. iyi düşünülmüş ve işin profesyonelleri tarafından tasarlanmış. Bunda bir yanlışlık yok tabii, sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim diye söylüyorum.

Bununla birlikte, meselenin sadece pazarlama stratejileri olduğunu iddia ediyor değilim. Peter Cincotti'nin özgeçmişine bakınca, örneğin 2000 yılında Montreux Jazz Festivali'nde Night in Tunisia'yı çalarak piyano yarşmasının büyük ödülünü kazandığını görüyoruz. Dolayısıyla, konuyu profesyonel (müzikal) seçimler ile ilişkilendirmek daha doğru olabilir. Sonuç olarak, bir tahminde bulunmak gerekirse sanatçının konserinden jazz fışkırmayacağını ama izleyenlerin iyi vakit geçireceği söylenebilir. Bu tahminimde de yanılırsam da sanırım klasik jazz dinleyicisine güzel bir bonus olur.

Peter Cincotti, varlıklı ailesinin New York Park Avenue'daki evinde 1984'te doğduktan sonra henüz 4 yaşındayken piyano dersleri almaya başlamış (belki de mesele bununla mı ilgili? Bu başlangıcın içinde yeteri kadar "blues" olmamasıyla...). Daha sonra daha henüz 7 yaşındayken Harry Conninck Jr. ile yolları kesişen Cincotti, onlu yaşlarının başlarında onunla birlikte Amerika'nın her yerinde büyük konser organizasyonlarında misafir müzisyen olarak sahneye çıkmış.

Daha sonraları Ellis Marsalis'ten New Orleans'ta özel dersler alan Cincotti, 2001 yılında Manhattan Müzik Okulu'nun klasik piyano bölümünü bitirmiş ve Columbia Üniversitesi'ne girmiş. Tabii okul hayatı devam ederken dünya kadar kulüpte çaldığını ve bu arada bir de Broadway müzikalinde yer aldığını eklemek gerekir.

İlk albümü 2003 yılında Phil Ramone'un prodüktörlüğü ile kendi ismiyle çıkmış. Daha sonra 2004'te çıkan ikinci albümü On the Moon Billboard jazz albümleri listesinde 2. sıraya kadar yükselmiş, Fransa'da altın plak ödülü kazanmış. Bu albümde Cincotti'nin kendi bestelerinin yanı sıra bazı jazz standartlarının da yorumları var. Orijinal besteleri beğenilmekle birlikte, okuduğum bir yazıda entersan bir yorum vardı bu konuyla ilgili: "Cincotti'nin çaldığı standartlar kulağa iyi geliyor ama ta içten gelen bir jazz duygusu olmadığı da açık". Aslında bu albümde Cincotti'nin tam olarak nereye gideceğinin kestirilemediğini görebilirsiniz. Nitekim daha sonra 2007 yılında çıkan Goodbye Philedelphia adlı single, Cincontti'nin pop/rock ağırlıklı bir tercihe yöneldiğinin göztergesi sayılabilir. Son olarak 2009'da çıkan East of Angel Town içinde hala jazz'a göz kırpan öğeler barındırsa da, artık istikametin Billy Joel, Elton John vb. tarzı bir müzik olduğunu tescil ediyor.

Sonuç olarak, ne genç cevherler varmış diye görmek isteyip açık hoşça vakit geçirmek isterseniz 14 Temmuz akşamı Peter Cincotti İstinye Park'da...

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

Kaderde Melody varmış...

Son zamanların yıldızı parlayan isimlerinden Melody Gardot, 7 Temmuz akşamı 16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında Esma Sultan Yalısı'nda bizlerle olacak.

Google'da ismini aratınca birçok web sitesinde onun hakkında "accidental singer" (kazara şarkıcı) gibi şeyler yazdığını görebilirsiniz. Ama bana sorarsanız Melody Gardot'un şarkıcı olması ve bugünlere gelmesi mucize eseri filan değil. Kaderin son derece güzel ve güzel olduğu kadar da akıllıca bir oyununun eseri (zaten ismi bile Melody olan birinin yolunun eninde sonunda müziğe çıkmasına kim şaşırabilir ki?).

Yine de kaderin bu planı uygulamaya koyarken tercih ettiği incelikli yöntem gerçekten de takdire şayan. Melody Gardot, 16 yaşındayken bir araba kazası geçiriyor. Kaza, Melody'nin beyninde ve vücudunda hasarlara neden olmakla kalmayıp konuşma ve hareket etme kabiliyetini de neredeyse yitirmesine neden oluyor. Ardından doktorlar Melody'nin bilişsel tedavisinde aşama kaydetmek için en iyi yolun müzik terapisi olduğunu söylüyorlar. Ve olaylar gelişiyor... Kazanın öncesinde piyano çalan Melody, kazada kalça kemiğinin zarar görmesi üzerinde tedavi sürecinde gitar çalmayı öğreniyor. Kısa süreli hafızasında da problemler yaşadığı için aklına gelen söz ve melodileri hemen kaydetmesi gerekiyor, o da yatağının yanından ayırmadığı ses cihazına hepsini kaydediyor. Derken kendini birden adamakıllı şarkılar bestelerken, şarkı sözleri yazarken ve bunları bir albüm oluşturmak üzere bir araya getirirken buluyor.

Bu sürecin sonunda ortaya çıkan 7 şarkılık mini CD'nin adı, hâliyle, Some Lessons - The Bedroom Sessions (2005) oluyor. Melody'nin müzik terapisiyle geçen günlerinin ilk meyvesi olan bu mini albüm belki fırtınalar koparmıyor ama kendine ufaktan bir hayran kitlesi edinmeyi başarıyor. Asıl gürültü ise bundan tam bir yıl sonra tamamlanan ve geçtiğimiz yıl Verve Records tarafından yeniden basılan Worrisome Heart ile kopuyor. İçinde Some Lessons'tan da bazı parçaların olduğu 11 şarkılık bu albümde Melody'ye ona sahnede de eşlik eden Jef Lee Johnson (gitar), Joel Bryant (klayve) ve Matt Cappy'den (trompet) mürekkep triosu eşlik ediyor.

Son olarak, bir açılan pir açılan Melody Gardot, Grammy ödüllü prodüktör Larry Klein ile tanışınca üçüncü albümü hazırlamaya koyuluyor. Ve My One and Only Thrill 2009'da Universal Records etiketiyle müzik marketlerdeki yerini alıyor.

Kendi sözcükleriyle "eski bir siyah beyaz film gibi" diye özetlediği albüm, jazz esintili ballad'lardan oluşuyor. Albümde bir de "Oz Büyücüsü" müzikalinin vazgeçilmez klasiği Somewhere over the Rainbow'un alışılmışın dışında, yüzünü Latin müziğine dönen bir yorumu da bulunuyor. Albümün en önemli özelliklerinden biri ise Vince Mendoza'nın şarkılar için yaptığı senfonik düzenlemeler.

Vince Mendoza, besteleri Gary Burton, Pat Metheny, Michael Brecker ve Charlie Haden gibi isimler tarafından yorumlanmış bir besteci. Üstelik Joni Mitchell'ın Both Sides Now ve Woodstock şarkıları ile Some Skunk Funk, In a silent way gibi albümler için yaptığı düzenlemelerle 4 kez Grammy'ye lâyık görülmüş bir aranjör.

Robbie Williams'ın Swing when you're winning, Björk'ün Dancer in the dark ve Vespertine albümündeki harika senfonik düzenlemelerde de imzası olan Vince Mendoza'nın My one and only thrill'deki düzenlemeleri, şarkılara gerçekten de insanı alıp götüren bir müzikalite katmış.

Biraz da kronolojiden ve diskografiden bağımsız olarak Melody Gardot hakkında birkaç şey söylemek gerekirse kendisi Philadelphia doğumlu ve 23 yaşında. Ama sesine ve şarkı söylerkenki tavrına sanki daha uzun yıllar yaşamış bir insanın tavrı sinmiş. (Zaten bir röportajında yaşı sorulunca bunun hiç önemli olmadığını, kendisini iki bin yıldır yaşamakta olan bir varlık gibi hissettiğini söyleyerek bu tezimi kendisi de doğruluyor.) Yazdığı şarkı sözleri ortalamanın hem üstünde hem dışında. Sesinde, şarkıcılarda daima kıskandığım kendine has o sisli/puslu ton var. Bir de abartısız, süslemesiz, kendiliğinden şarkı söylüyor. Konuşur gibi, biraz önce yazdığı bir şiiri okur gibi, hikâye anlatır gibi... Çok derin bir müzik bilgisi yok. Kazadan önce okul masraflarını çıkarmak için sağda solda piyano çalmış. Birlikte çalıştığı müzisyenlerle müzikal terimlerden çok sezgisel yollarla anlaşıyor.

Melody Gardot, geçirdiği kazadan önce hiç şarkı sözü yazmamış, hiç beste yapmamış bir insanken şimdi onlarca bestenin, dört albümün ve yüzlerce sahne performansının altında imzası var. Dünyayı turluyor, Avrupa'daki jazz festivallerinin tozunu attırıyor, turnelerden turnelere koşuyor. Bütün bunları düşününce insan "Ben de mi bir kaza geçirsem" diye düşünmeden edemiyor ama tabii, herkesin yaşaması ve içinden geçmesi gereken süreç, bir başka deyişle herkesin kaderi, birbirinden farklı.

Ben Melody Gardot'nun yolu hazır bizimkiyle kesişiyorken 7 Temmuz akşamı Esma Sultan Yalısı'nda olmayı es geçmemekten yanayım. Sıcak bir Temmuz akşamına eşlik edecek, ilginç bir hikayesi ve söyleyecek güzel şarkıları olan, içten bir sese kim hayır der ki?

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul 2010
İKSV CAZ

Nardis Jazz Festivalinden...

TEMMUZ AYI PROGRAMI

Natalia Mann Group - Pasifist
01 Temmuz 2009 Çarşamba
Natalia Mann (Yeni Zellanda) Pasifik köklerini evrensel bir bakış açısıyla harmanlayarak harpta kendi stilini geliştirdi: hiphop, reggae, experiment, world roots ve fusion, klasik batı ve doğu müziği etkileşimli projelerde yer aldı. Bic Runga, Yeni Zellanda Senfoni Orkestrası, David Jones, Nicky Bomba, Sunga, Richard Nunns ve Robert Reagle, Unified Gecko (Avustralya), Göksel Baktağır, İzzet Kızıl, ve İstanbul Sazendeleri ile ortak projeler yaptı. Nardis'te alışagelmediğiniz bir müzik şöleni olacak.
Natalia Mann (arp), Aziz Şahin (b), Sercan Halili (klasik kemençe), İzzet Kızıl (perc).

Sibel Köse Quartet
02 Temmuz 2009 Perşembe
Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Jazz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası jazz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Jazz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Son olarak İstanbul'daki "Nina Simone Tribute" konserinde Dee Dee Bridgewater, Raul Midon ve Stacey Kent ile aynı sahneyi paylaşan Köse, başarılı çalışmalarına devam ediyor. Bu gece grubuyla sizlere jazz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.
Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
Cenk Erdoğan Trio ve Tineke Postma
03 Temmuz 2009 Cuma
Perdeli-perdesiz gitar, e-bow, yaylı tanbur gibi farklı gitarlar performanslarında kullanan Cenk Erdoğan, çalmadaki ustalığını ve besteci kimliğini, Avrupa'nın en başarılı kadın saksofoncularından Hollandalı Tineke Postma'ya eşlik ediyor.
Tineke Postma (s), Cenk Erdoğan (g), Alper Kılıç (b), Arda Baykurt (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
Genco Arı Trio ve Ada Rovatti Brecker
04 Temmuz 2009 C.tesi
Genç müzik dahisi, kompozitör, aranjör ve piyanist Genco Arı'ya, güçlü doğaçlama teknikleri ve besteciliğiyle dikkatleri çeken genç saksofoncu İtalyan Ada Rovatti eşlik ediyor.
Ada Rovatti Brecker (ts), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
Yıldız İbrahimova Trio ve Mike Del Ferro
06 Temmuz 2009 P.tesi
Jazz müziğinin dünyaca ünlü sesi Yıldız İbrahimova, 6 Temmuz Pazartesi akşamı, Hollandalı piyanist, besteci ve aranjör Mike Del Ferro eşliğinde, eşsiz vokal teknikleri ve müzikal yetkinliğiyle dinleyenleri büyüleyecek.
Yıldız İbrahimova (vo), Mike del Ferro (p), line up TBA

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
Kamil Erdem Trio ve Rene Sopa
07 Temmuz 2009 Salı
Geleneksel müziklerden izlenimlerini yansıttığı beste ve yorumlarıyla kendine özgü bir tarz geliştiren basçı Kamil Erdem ve grubuna, Joss Baselli, Gus Viseur ve Art Van Damme gibi akordeon ustalarının yanı sıra jazz devlerinden de ilham alan genç Fransız akordeoncu René Sopa eşlik ediyor.
Rene Sopa (akordeon), Nedim Nalbantoğlu (keman), Kamil Erdem (b), Erhan Seçkin (d).

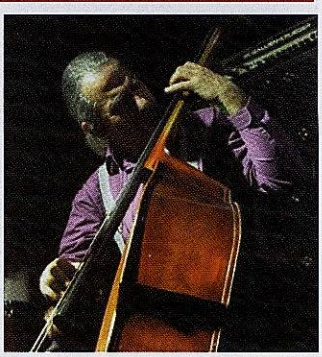

Nezih Yeşilnil Quartet
08 Temmuz 2009 Çarşamba
Nezih Yeşilnil, 6 yaşında mandolin, 13 yaşında gitar çalmaya başladı. 17 yaşında İzmir'de Maça Beşi Topluluğu'nda bas gitar çalmaya başladı. Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi Ekonomi bölümünden mezun olan Yeşilnil, 1974'te Grup Doğuş'un kurulmasına öncülük etti. 1986'dan bu yana pekçok değerli müzisyenle birlikte yurtiçi ve yurtdışında konserler ve festivallerde sahne aldı.
Halen kendi triosunun yanısıra jazz ve etnik müzik yapan çeşitli gruplarla da müzisyenlik hayatını sürdüren Nezih Yeşilnil, Pera Müzik Okulu'nda, Modern Müzik Akademisinde özel olarak bas dersleri veriyor ve müzik stüdyolarında düzenlemeler yapıyor.
Yahya Dai (ts), Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
GENÇ JAZZ (19:30-20:30 - ön grup) SOUNDJUNCTION
Soundjunction, mevcut kadro tarafından 2000'li yılların başında İstanbul'da kurulmuş, grup üyelerinin yaklaşık 20 yıllık birlikteliğine ve müzikal paylaşımına dayalı yapısıyla, kendi eserlerini oluşturmaya gayret göstermiştir. Üyeler mesleklerinin dışında kalan zamanlarını müziğe ayırarak, her hafta düzenli stüdyo çalışmaları yapmakta olup, kendi ekipmanları ile yapılan bu çalışmaları kayıt altına almakta; hoşlarına giden kayıtları tekrar ele alıp kendi eserleri haline getirmektedir.
Özgür Durlanık (g), Barış Durlanık (g), Kıvanç Tanrısevdi (b), Tolga Tulun (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

Nilüfer Verdi Trio ve Andreas Buchmann

09 Temmuz 2009 Perşembe

Türkiye'nin ilk kadın jazz piyanisti Nilüfer Verdi, genç Alman bas ustası Andreas Buchmann eşliğinde, vokalli parçalara da yer vereceği keyifli repertuarıyla, hem icracı, hem de besteci yönünü bir kez daha dinleyicilerle paylaşıyor.

Şeney Lambaoğlu (vo), Nilüfer Verdi (p), Andreas Buchmann (b), Selim Selçuk (d).

Danielle Eva Quartet

10 Temmuz 2009 Cuma

Amerikalı şarkıcı ve sözyazarı Danielle Eva groove, blues, bossa nova ve doğa seslerini harmanlayan bir şarkıcı ve besteci. Danielle dinleyicilerine gerekse jazz standardlarının yorumlarını, gerekse folk ve funk gibi müzik türlerini icra ettiği parçalarıyla çok keyifli performanslar sunuyor. Bu performanslarını da New York, Hong Kong ve Washington gibi şehirlerdeki kulüplerde de sergilemiştir. Ayrıca, Great Women in Jazz ve Mellon Jazz Festivallerinde yer aldı. Bunların dışında, 2008'deki US Jazzmobile Vocal Competition'ı ve de 2006 Billie Holiday Competition'ı kazanırken, bir de Thelonious Monk Institute'a burslu girme hakkı kazandı. Bu ilginç şarkıcı sizlere keyifli bir gece geçirtecek.

Danielle Eva (vo), Bilal Karaman (g), Burak (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

GENÇ JAZZ (19:30-20:30 - ön grup) A.K.A. Trio

2006 yılında İstanbul Quintet ile başladıkları

müzikal birlikteliklerine gerek İKSV organizasyonları gerekse üniversite jazz festivallerinde konserler vererek devam ettiler. 2007 yılında trio olarak çalışmaya karar verdiler ve Aydın Esen ile birlikte ensemble çalışmaları yaptılar. Bu süreçte kendi parçaları üzerine yoğunlaşma fırsatı buldular. Yine aynı yıl Berklee College of Music'in İtalya'da düzenlediği yaz programına katıldılar ve burada Jon Damian, Jim Kelly, Suzanna Sifter, Oscar Stagnaro, Ron Savage, gibi isimlerle çalışma fırsatı buldular, konserler verdiler ve jam sessionlara katıldılar. Halen çalışmalarını sürdürmekteler.

Alper Yakın (g, synth), Alper Sonat (b), Koray Kaplan (d).

Özge Pınar Quartet

11 Temmuz 2009 C.tesi

İstanbul doğumlu Özge Pınar, YTÜ Harita Mühendisliği'nden mezun. Profesyonel müzik çalışmalarına üniversite yıllarında başladı. Nükhet Ruacan, Randy Esen, Donovan Mixon, Sibel Köse ve Ayşe Sezerman gibi usta müzisyenlerle çalıştı. 2004 yılında Polonya'da düzenlenen Pulawy jazz workshop ve seminerlerine katıldı. Burak Bedikyan Trio ile birlikte sahne aldığı 14. Uluslararası İstanbul Jazz Festivalinde büyük beğeni toplayan şarkıcı, 2004 yılından bu yana birçok festival ve konser organizasyonunda Neşet Ruacan, Donovan Mixon, Önder Focan, Şenova Ülker, İmer Demirer gibi birçok usta müzisyenle aynı sahneyi paylaştı. 2007 Uluslarası Nardis Genç Jazz Vokal yarışması'na katıldı ve Türkiye'yi ve Nardis'i Estonya'nın başkenti Talinn'de başarıyla temsil etti. Bu gece jazz standartlarından oluşan repertuarıyla sizlerle olacak.

Özge Pınar (vo), Burak Bedikyan (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

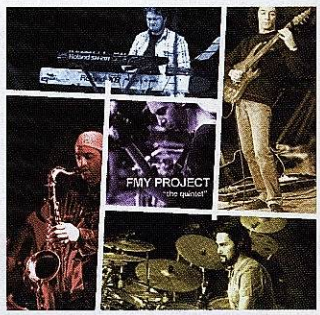

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

GENÇ JAZZ (20:30-21:30 - ön grup) FMY Project The Quintet

FMY Project 'The Quintet' Amsterdam'da jazz eğitimine devam eden Faruk Murat Yatmaz'ın 2006 yılından itibaren beste çalışmalarına ağırlık vermesiyle başladı. 25 Şubat 2009 tarihinde ilk performansını Ankara Gazi Üniversitesinde gerçekleştirdi. Farklı tarzları bünyesinde birleştiren FMY Quintet, latin jazz, fusion, drum'n'bass ve Türk Müziği'ni sentezleyerek kendi sound'unu oluşturma yolunda ilerlemekte. Grup Mayıs 2009'dan itibaren yoluna Kanada'lı genç tenorcu Jared Welsh'in katılımıyla devam etmektedir.

Jared Welsh (ts), Özgür Abbak (g), Muzaffer Nezihi Egelioğlu (keyb), Faruk Murat Yatmaz (b), Taylan Ezer (d).

Cem Tuncer Quartet

13 Temmuz 2009 P.tesi

Akademi İstanbul Jazz Bölümünde; Sarp Maden ve Gökçen Taşkıran'la gitar, Semih Korucu ve Mehmet Nemutlu ile müzik teorisi, Bülent Ortaçgil ve Önder Focan'la ensemble çalıştı. 1998 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümünü burslu olarak okudu. Kendi adına ve çeşitli gruplarla katıldığı festivallerde yer aldı. 1998 yılından itibaren birçok albüm ve projede aranjör, besteci ve gitarist olarak yer aldı. Tuncer, İstanbul Bilgi Üniversitesi Jazz Kompozisyon Bölümünden iyi dereceyle mezun oldu. 1 sene aynı okulda asistan olarak çalıştı. Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Konservatuarı'nda Türk Müziği Yüksek Lisans çalışmalarını sürdürmekte ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde jazz gitar ve ensemble dersleri vermektedir. Mayıs ayında Estonya'daki "Genç Jazz Gitaristi Yarışması"a Nardis'i temsilen katıldı ve 2.lik ödülü ile birlikte prestijli festivallerden davetler aldı.

Cem Tuncer (g), Engin Recepoğulları (ts), Ercüment Orkut (Ham.org), Ediz Hafızoğlu (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ GENÇ JAZZ (19:30-20:30 - ön grup) Başak Yavuz Quartet

Grup üyeleri, 2006'da Sibel Köse'nin ve Randy Esen'in vokal atölyelerinde tanıştılar. 2007 yılından itibaren farklı oluşumlarla kulüplerde çaldılar. Başak Yavuz Quartet, Genç Jazz organizasyonu için standartlardan oluşan bir repertuarla bir araya geldi.

Başak Yavuz (vo), Kürşad Deniz (p), Baran Say (b), Derin Bayhan (d).

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

Ayşe Tütüncü Üçlüsü ve Mathias Eick

14 Temmuz 2009 Salı

Türk Jazz müziğinin usta besteci ve piyanistlerinden Ayşe Tütüncü'nün grubu Ayşe Tütüncü Üçlüsü'ne, Norveç'in ünlü elektronik jazz topluluğu Jaga Jazzist'ten tanıdığımız genç ve yetenekli trompetçi Mathias Eick eşlik ediyor.

Mathias Eick (tp), Yahya Dai (ts), Oğuz Büyükberber (clt, bclt), Ayşe Tütüncü (p).

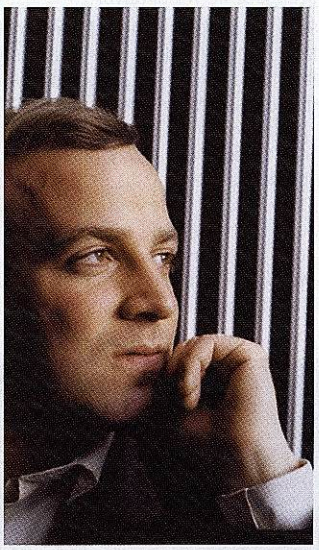

16.ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

Marc Sinan

15 Temmuz 2009 Çarşamba

Annesi Türk, babası Alman olan genç gitarist Marc Sinan'ın, besteci Julia Hülsmann ve yazar Marc Schiffer ile yollarının kesişmesi sonucunda ortaya çıkan "Fasıl" isimli proje, Türkiye'de ilk kez, European Jazz Club kapsamında dinleyicilerle buluşuyor.

Marc Sinan (g), Yelena Kuljic (vo), Julia Hülsmann (p), Lena Thies (viola), Marc Muellbauer (b), Heinrich Köbberling (d, perc).

Hayal Su
hayalsu@pozitif-ist.com

Babylon yazlıkta...

08 Temmuz 2009 Çarşamba / 23:00
26 Ağustos 2009 Çarşamba / 23:00

Kerem Görsev Quartet - Diversion Project

Ülkemizde jazz denince akla gelen ilk isimlerden biri olan Kerem Görsev (p), Ferit Odman (d), Kağan Yıldız (b) ve Engin Recepoğulları (ts) Babylon Alaçatı programında jazz dolu iki özel gece ile yerini alıyor.

90'lı yılların başında beste denemelerine başlayan Görsev, 94 yılında ilk albümünü yayınladı. Eric Revis ile yaptığı çalışmalarla müziğini daha geniş kitlelere ulaştırdı. Allan Harris ile ortak projesi "Laid-Back" ile 50 ve 60'lı yılların Broadway müzikallerine ve jazz standartlarına uzandı. St. Petersburg Philarmony Orchestra ile yaptığı albümü 7. İstanbul Jazz Festivali'ndeki unutulmaz konser izledi. 2000'li yıllara Warm Autumn, Existence, Meeting Point, Orange Juice ve Back Again gibi albümlerle damgasını vurdu.

01 Ağustos 2009 Cumartesi / 23:30

Natacha Atlas

Hayranları ve eleştirmenler tarafından coşkuyla karşılanan yepyeni cover albümü "Ana Hina" için çıktığı dünya turnesi kapsamında albümde de kendisine eşlik eden "The Mazeeka Ensemble" ekibiyle sahne alacak olan Natacha Atlas, Babylon İstanbul'dan sonra bu kez Babylon Alaçatı sahnesinde bir masal atmosferi yaratacak. Natacha, Hem bir Avrupalı hem de bir Arap olmayı başarabilmiş multikültürel altyapısıyla Arap ve Kuzey Afrika ezgilerini elektronik tınılarla buluşturmada yıllardır ustalığını konuşturuyor. WOMAD ve dolayısıyla Peter Gabriel ile olan çalışmaları listelerde fırtına gibi eserken, Natacha bu projesiyle İngiliz Top of the Pops programında Arapça şarkı söyleyen ilk vokalist olmuştu. Solo albümü Diaspora ile ününü tüm dünyaya yayan Natacha'nın doğu ve batı klasiklerini hareketli bir oryantal tarzla yorumlayacağı konserler kaçırılmamalı.

08 Ağustos 2009 Cumartesi / 23:30

Nouvelle Vague

Punk ve New Wave altyapısına sahip şarkıları, tamamen yeni bir forma sokan Nouvelle Vague, Bossa Nova çizgisindeki 80'ler hitlerini tamamen kendilerine özgü bir şekilde yorumlayan, gizemli ve seksi vokalistleriyle birlikte Babylon Alaçatı sahnesini fethetmeye hazırlanıyor. İkilinin Joy Division'dan XTC'ye, Depeche Mode'dan The Cure'a uzanan bir listeden seçtikleri Blue Monday, Don't Go, Fade To Grey ve This Is A Not A Love Song gibi klasikleri daha önce parçaları hiç duymamış olan genç vokalistler seslendiriyor. Babylon İstanbul'u daha önce iki kere fetheden ve unutulmaz sahne performanslarıyla ülkemizde de büyük ilgi gören Nouvelle Vague ile bu kez Babylon Alaçatı'da yıldızlar altında keyifli bir gece geçirmeye hazırlanın!

21 Ağustos Cuma

Imam Baildi

Eski Yunan geleneksel parçalarını yeniden seslendirmek üzere yola çıkan Imam Baildi, ilk albümüyle Yunan müzikseverler tarafından coşkuyla karşılandı.

Ülkede büyük ilgi göre bu projeden sonra aynı yıl içinde 12 parçadan oluşan bir mash-up albümü çıkaran topluluk Japonya, Fransa ve Almanya olmak üzere pek çok ülkede beğeniyle karşılandı. Yunan müziğini Balkan ezgileriyle ustaca harmanlayan Imam Baildi ile Alaçatı'da yerinizde duramayacaksınız!

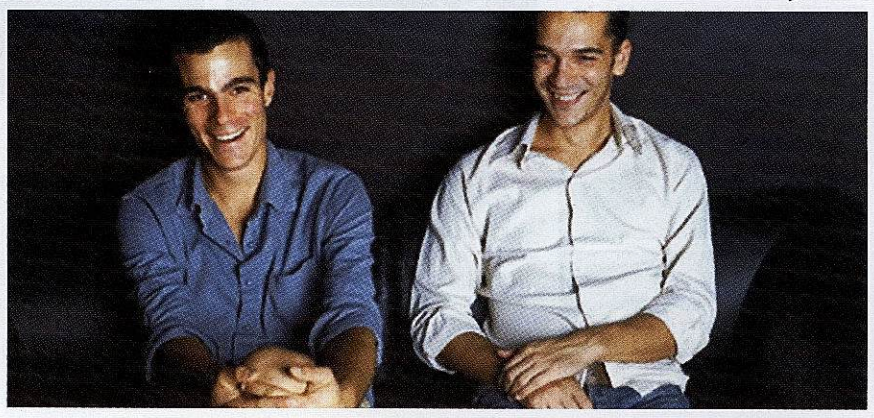

Serdar Tunçer
serdar@umm.com.tr

Portakal kokulu notalar tüm Mersin'i sardı!

Al Di Meola, Europa Galante, Swingle Singers, Fazıl Say ve daha birçok sanatçı, müzikseverlere 12 gün boyunca notalardan oluşan unutulmayacak bir ziyafet sundu!

Farklı kültürleri Mersin'in tarihi mekânlarında ortak dil müzikte buluşturma amacıyla yola çıkan 8. Mersin Uluslararası Müzik Festivali, Tarsus St. Paulus Müzesi'nde Europa Galante'nin kurucusu ve baş keman sanatçısı Fabio Biondi ve 4 arkadaşının verdiği muhteşem konserle sona erdi. Fabio Biondi bu özel konserde Giuseppe Sammartini, Dario Castello, Marco Uccellini ve elbette Antonio Vivaldi'den eserlere hayat verdi. 21 Mayıs- 02 Haziran arasında gerçekleşen festival Mersin'in gözbebeği Kızkalesi'nde başladı ve yine tarihi bir mekânda Tarsus St. Paulus Müzesi'nde Europa Galante konseriyle sona erdi.

Mersin'den efsaneler geçti

Piyano virtüozu ve bestecimiz Fazıl Say, 21 Mayıs'taki açılış konserinde, Kızkalesi'nin duvarlarını sihirli parmaklarıyla çınlatmış; ardından da son 25 yıldır jazz-flamenko tarzıyla müzik dünyasına damgasını vurmuş usta gitarist Al Di Meola, Mersinliler'e müzik ziyafeti sunmuştu. 8. Mersin Uluslararası Müzik Festivali, yalnızca müziğe değil sanatın diğer dallarına da kapılarını açtı. Ankara Devlet Opera ve Balesi'nin dünyaca ünlü Carmina Burana ve 'SYNC' isimli bale performansları Mersinli sanatseverlerle buluştu. Enstrüman olarak yalnızca seslerini kullanan en ünlü akapella topluluğu Swingle Singers, yine bu önemli festivalin konukları arasındaydı. Grup üyeleri Kevin Fox ve Tobias Hug'un küçük dersleriyle bir anda tüm salon akapella korosu haline geldi. 17. ve 18. yüzyıl barok müziğinin en başarılı yorumcu topluluğu olarak kabul edilen Europa Galante ise özel iki konserle festivalin kapanışını gerçekleştirdi.

Festival Yürütme Kurulu Başkanı Faik Burakgazi konser sonrası sorularımızı yanıtladı:

-Uluslararası Mersin Müzik Festivali bugün tarihi bir mekânda sona erdi. Bu festival, Mersinliler'e neler kattı?

"Sanat Mersin'in köklerinde var"

F.B- Tarihi bir mekân olan Kız Kalesi'nde Fazıl Say konseri ile başlayan 8. Mersin Uluslararası Müzik Festivali, bugün tarihi bir mekânda sona erdi. Mersin Müzik Festivali, Kız Kalesi'nde bir konser yapmayı her zaman istiyordu. Ancak ilgili kurumlar ve Bakanlık, Kale'nin konser için hazır olmadığını gerekçe göstererek bu konuda bize izin vermiyorlardı. Ama bu yıl, bu teçhizat yapıldı ve biz de 8. Uluslararası Mersin Müzik Festivali'nin açılışını çok değerli ve önemli bir tarihi bir mekânımızda başlattık. Bu, bizim için bir ilkti. Hatta televizyon kanalları, canlı yayın arabaları ile yayın yaptılar. Belki bu da televizyonculuk tarihi açısından bir ilkti. Fazıl Say gibi geniş bir seyirci kitlesine ulaşan bir konserle başlamış olmak da bizim için çok önemliydi. Bölgenin tarihi ve kültürel mirası oldukça zengin ve biz de bu festival kapsamında bu zenginliği ve çeşitliği, hem ulusal hem de uluslararası alanda tanıtmayı ön gördük. Festival bu açıdan çok iyi geçtiğini izleyicilerimiz bize iletti-ler. Biz de bunun farkındayız ve inanıyoruz ki, bunun Mersin'e önemli bir katkısı olacaktır. Bundan sonraki çalışmalarımız da aynı eksen üzerinde devam edecektir. 2010 yılındaki festival için çalışmalarımıza bugünden başlıyoruz. Bu seneki kaliteyi sürdürmek amacımız, yine Mersin'in tanıtımı belli başlı gündem konumuz olacaktır. Mersin ve bölgede bulunan sanatseverler ve diğer katılımcılara çok sesli klasik müziği dinletebilmek de bir başka amacımız elbette. Bu organizasyon, birçok kent bileşeni tarafından destekleniyor. Hesap verilebilirlik ilkesine dayalı olarak çalışan komitemizin gelecek sene ve bundan sonraki festivallerde de kent bileşenleri tarafından desteklenmesini temenni ediyoruz. Bu festivali arkasında çok büyük bir destek ve emek geçmişi var. Çok fazla kuruluşun temsilcilerinin katıldığı bir kurulumuz var. Tüm bunlar bir araya gelince böyle kalite bir ürün ortaya çıkıyor ve Mersin de bunu hak ediyor. Çünkü Mersin'in tarihsel geçmişinde önemli bir sanatsal ve kültürel birikim var. Zaten bugünkü başarının temelleri de bu damarlardan kaynaklanmaktadır. Bu festival dışında başka etkinlikler de kent bazında yapılmaktadır. Mersin Uluslararası Müzik Festivali, bizim için en saygı değer kurumlardan biridir. Bunun altını çizmek için şunu da söylemem gerekir ki dünyanın önemli festivallerinin üye olduğu (EFA) yani Avrupa Festivaller Birliği'nin de üyesidir. Sonuç olarak, Uluslararası Mersin Müzik Festivali aracılığı ile kentimizi tanıtmaya devam edeceğimizi söyleyebilirim.

-Uluslararası Mersin Müzik Festivali vasıtasıyla buraya çok değerli müzisyenler geldiler ve gelmeye de devam edecekler. Bu festivalin, "Müzik İstanbul'da dinlenir" algısını da değiştirdiğini söyleyebilir miyiz?

"Dokuzuncu festivalin hazırlıkları başladı"

F.B-Klasik müzik konserleri ve büyük konserler, İstanbul'da Lütfi Kırdar Kongre Sarayı'nda ya da büyük kentlerdeki mekânlarda gerçekleştirilir diye düşünülür ya da oraya yakıştırılır. Anadolu'daki konser salonları ile bu durum çok örtüşmez. Oysa bunun tam aksi, Mersin'de en güzel hali ile belgelendi. Mersin; İstanbul'u, Ankara'yı veya İzmir'i aratmayacak organizasyonlar yaptı. Hatta kentin nüfus oranına göre hesaplanırsa Mersin'in az önce sözünü ettiğim kentlerdekinden daha büyük bir katılım gösterdiğini de söyleyebiliriz. Ayrıca, etkinliklerimize katılmak için İstanbul, Ankara ve Adana gibi diğer kentlerden de katılım gerçekleşti. Bu festivalin Mersin sınırlarını aşmış olması ve diğer kentlerdeki müzikseverlerin de bu festivali takip etmiş olmaları mutluluk vericidir.

Bu enerji ve memnuniyetle, dokuzuncu festivale doğru adım atıyoruz.

Festivalin Sanat Danışmanı Remzi Buharalı da 8. Mersin Uluslararası Müzik Festivali'nin kaliteleri onaylanmış birçok sanatçıyı ağırladığını belirterek şunları söyledi:

Sanat danışmanı olarak 8.Uluslararası Mersin Müzik Festivali'ni değerlendirdiğinizde sizce festival amacına ulaştı mı?

"Mersin dünya çapında bir kent olduğunu ispatladı"

R.B- Mersin Uluslararası Müzik Festivali, başladığı günden bugüne kadar program içinde yer verdiği sanatçılar ve gruplarla ön plana çıkan bir festival oldu. Bu festival, sadece Mersin ili ile sınırlı kalmadı. Aynı zamanda yakın çevredeki illerden ve ilçeler tarafından da takip edildi. Sonuçta sanat, sadece bir merkeze ait bir alan değildir. O bölgede yaşayan insanlara aittir. 8. Mersin Uluslararası Müzik Festivali'ne de baktığımız zaman kaliteleri dünya tarafından onaylanmış sanatçıların yer aldığını görüyoruz.

6. Mersin Uluslararası Müzik Festivali'nden itibaren Avrupa Festivaller Birliği üyesi olarak yoluna devam eden festivalimizi bence uluslararası ve ulusal alanlarda gerçekleştirilen festivallerle karşılaştırmak yerine onun, bu alanla bütünleşmesi için yaptıklarına bakılması gerekir diye düşünüyorum. Zaten Mersin halkı da kenti de bunun için gerekli özveriyi göstermektedirler.

Uluslararası ve ulusal çapta gerçekleştirilen diğer festival organizasyonlarında olduğu gibi biz de Mersin'de izleyiciye, müzik ve dans gibi sanat alanları ile ulaşmayı hedefliyoruz.

Mersin zaten gerçekleştirdiği etkinliklerle bir dünya kenti olduğunu ispatlamıştır. Sonuçta olarak diyebilirim ki, Mersinliler ve bölge halkı da böyle uluslararası alanda gerçekleştirilen bir festivali fazlasıyla hak etmektedirler.

Detaylı Bilgi İçin:
Serdar Tunçer
Ulusal Medya Merkezi
Medya İlişkileri Yönetmeni
Tel: 536- 399 57 51

Ali Sönmez
ali.sonmez.2009@gmail.com

Bir ilk; Bigband festivali...

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı kendi bünyesindeki orkestraları ile bir festival düzenledi.

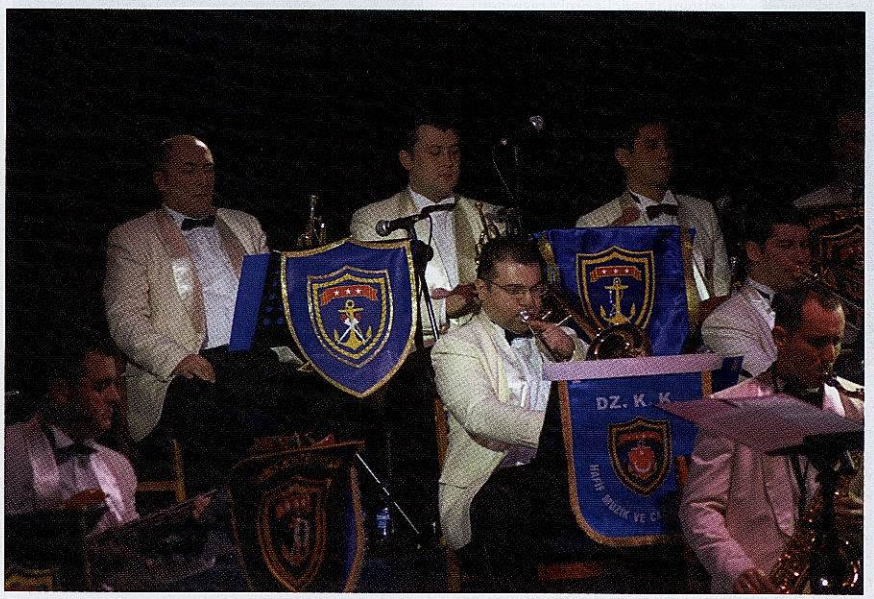

16 Şubat 2009 tarihinde Karamürsel Eğitim Merkezi Komutanlığı'nda Şehit Dz. Kur. Kd. Alb. Turhan Şubaşı Sinema ve Konferans Salonu'nda düzenlenen etkinlikte;

Şef Bnb. Yb. **Ferhat Muratal** yönetiminde Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Hafif Müzik ve Caz Orkestrası

Şef Bnb. Kd. Bnb. **Selahattin Türk** yönetiminde Donanma Komutanlığı Hafif Müzik ve Caz Orkestrtası

Şef Bnb. Kd. Alb. **Sait Aydöner** yönetiminde Güney Deniz Saha Komutanlığı Hafif Müzik ve Caz Orkestrası

Şef Bnb. Bnb. **Şener Gökdemir** yönetiminde Kuzey Deniz Saha Komutanlığı Hafif Müzik ve Caz Orkestrası

Şef. Bnb. Kd. Üstğm. **Mehmet Kılbaş** yönetiminde Deniz Eğitim ve Öğretim Komutanlığı Hafif Müzik ve Caz Orkestrası sahne aldılar.

MÜZİSYENLERİN DEĞERLENDİRMELERİYLE DZ K.K. 1. CAZ FESTİVALİ

"Bravo!... Türkiye jazz'ı adına örnek bir adım... Düşünün, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın bandolarından oluşan beş adet Big Band... Ne var ki bu salt Deniz Kuvvetleri mensupları ve ailelerinin dinleyeceği, izleyeceği bir dinleti olmamalıdır. Çözümü belki zor olabilir, ama bu dışa açılma hedeflendiği takdirde, Türkiye'nin en büyük Jazz adamlarının destekleri alınabilir... Bunu özellikle bizler garanti ederiz. Tekrar Bravo!..."

- Erkut Taçkın

"Karamürsel'deki festival bir orkestralar geçidiydi. Zira ekiplerin başarılı oldukları hususlar çok değişikti. Başarıyı amaçlamış olanları kutluyorum. Eski bir denizci olarak ben çok mutlu oldum ve göğsüm kabardı. Çünkü orkestraların ortalama müzikal performansı, fevkalade yüksek bir çizgiyi gösteriyordu. Çok tabiidir ki bazılarının "swing" anlayışı farklı, bazılarının parça seçimi daha isabetli, bazıları daha latin veya soul eğilimli olacaktı. Bilirsiniz, atışlarda mermileri aynı noktaya isabet ettirmek imkansız olduğundan, isabetlerin ortalaması geçerlidir. Bu nedenle diyorum ki Deniz Kuvvetleri bu atış (!) sınavını da yüksek derecede bir başarıyla sonuçlandırmıştır. İçtenlikle kutluyorum."

- Durul Gence

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı bandolarından yaratılmış olan "big band"lerin hepsi beni çok etkiledi. Böylesine bir şenliğin devamını diliyorum. Bütün müzisyenleri kutlarım. Şeflerin hepsi çok başarılıydılar. Türkiye'deki jazz dünyası bu şekilde çok şeyler kazanacaktır."

- Feyyaz Çakmak

"Orkestralar, icra tekniği açısından yeterli olgunluğa gelmiş kabul edilse de henüz gelişimlerini tamamlamış sayılamazlar. Bazı artikülasyon hatalarını yok sayarsak 'jazz' ruhunu big band olarak yansıtıyorlar. Bu arada en büyük eksikliği solist kadrosunda görüyoruz. Gönül arzu ederdi ki her 'section'da hiç olmazsa bir solist bulunsun... Her şeye rağmen, büyük bir istek ve gayretle böyle bir etkinliğe imza atan bütün Deniz Kuvvetleri personeline ve bu oluşumun mimarı Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Metin Ataç'a, big band kavramının neredeyse tarih olmaya yüz tuttuğu şu günlerde, jazz sevenler adına teşekkür borçlu olduğumuzu hatırlatmadan geçemeyeceğim."

- Aydın Özarı

"Bu festival konusunda olumsuz herhangi bir şey söylemek olanaksız. Her ne kadar adı festival de olsa, tatlı bir rekabet söz konusuydu. Bu da çok iyi bir husus... Kısacası, böyle etkinlikleri sonuna kadar desteklemek gerekli."

- Kamil Özler

Güneş Bayrak / Ankara Jazz Derneği Koordinatörü
gunes@acd.org.tr

Ankara'da Neler Oldu?

14 Mart 2009'da Ulrich Drechsler konserimiz harikaydı. Avusturya Büyükelçiliği'nin katkılarıyla gerçekleş- tirdiğimiz konser Ankaralı jazz severleri biraraya getirdi. Uluslararası Ankara Caz Festivali'nin ardından jazz ateşi bu konserle tekrar alevlendi. Bunun yanı sıra Ankara Caz Derneği'nde Mart ayından bu zamana kadar pek çok isim değişti. Öncelikle Ankara Caz Derneği'ndeki bu yeniliklerden bahsetmek istiyorum.

Yaklaşık olarak 2 yıldır Caz Derneği'ndeyim, ancak İmge'nin Stocholm'e yerleşmesiyle asistanı olarak, dernek koordinatörlüğü görevini devralmış oldum. Ankara Caz Derneği'ndeki yeni isimler benimle sınırlı değil. Yönetim Kurulu Başkanımız Lütfi Varoğlu ve Yönetim Kurulu Üyemiz Cevat Sarı dışında bizlere katılan yeni yönetim kurulu üyelerimiz var. Turizm ile ilgilenen Tuba Korkmaz ,Bilkent Üniversitesi'nde halen öğrenci olan Serkan Ertan ve özel bir şirkette mühendis olarak çalışan Özgür Acır yönetim kurulu üyesi olarak yeni dönemimizde bizlerle beraber olacaklar. Yeni dönem ve yeni fkirlerle sık sık biraraya geldiğimiz yönetim kurulu üyelerimizle Temmuz Ayı başında Jazz'la Yaza Merhaba kokteyli vermek üzere çalışmalarımıza başladık bile. Bu kokteylin bir başlangıç olmasını hedefliyoruz. Bu toplantıların amacı ; Ankaralı jazz severlerle daha sık biraraya gelerek, özellikle Ankara'dan yurtdışına jazz eğitimine giden öğrencilerimize katkı sağlayabilmek ve Ankara Caz Derneği'ni ayakta tutabilmek olacak.

Özellikle Ankara'da önemli bir jazz sever topluluğun olduğunu görerek Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ni 13. Yılına kadar getiren bu derneğin daha çok uzun yıllar varlığını sürdürebilmesi için Ankaralı jazz severlerin etkinliklerimize katılımı önemli bir amaç taşımaktadır.

Ankara'dan haberlere Tuna Ötenel'le devam etmek istiyorum. Evinde kornet –trompet çalışmalarına devam eden Ötenel,ayrıca Emin Fındıkoğlu'nun Hava Kuvvetleri Jazz Orkestrasıyla Tuna Ötenel'in bestelerini seslendireceği projeye yardımcı oluyor. Erdinç Aktuğ Quartet'in yine Tuna Ötenel bestelerini ve jazz standartları projesi ile de ilgileniyor.

Ankara Caz Derneği olarak yaptığımız ve bitmek üzere olan önemli projelerden biri de Türk Jazz Portalı. Yakın zamanda tamamlanacak olan portal sayesinde tüm jazz bilgilerine ulaşılabilinecek. Ankara Caz Derneği'nin sitesi yenilendi, sitemizde duyurulmasını istediğiniz yeni çıkan albümler ve jazz ile ilgili tüm bilgileri bizlere ulaştırdığınızda sitemizde yer vereceğiz. Ayrıca bir mezuniyet haberini sizlerle paylaşmak istiyorum. Burslu öğrencimiz Oğan Şadan Amsterdam'da aldığı 4 yıllık müzik eğitimini tamamlayarak yüksek lisans yapma hakkını elde etmiş. Kendisine buradan Ankara Caz Derneği adına başarılarının devamını diliyorum.

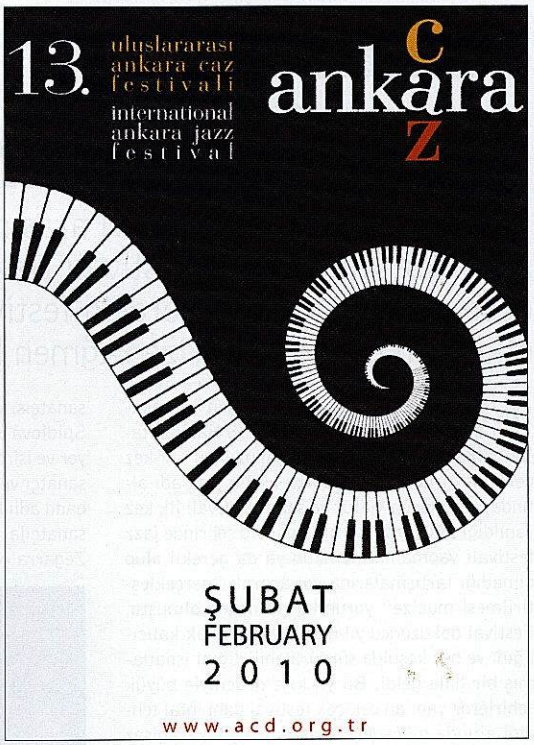

Onur Aymergen / Festival Yardımcı Yönetmeni
onur@acd.org.tr

13. Uluslararası Ankara Jazz Festivali

Her sene yeni temalarla Ankara Caz Derneği ve LEO Organizasyon tarafından hazırlanan Uluslararası Ankara Jazz Festivali, 2009 yılında "Jazz&Piyano" konusuyla Ankaralılara jazz keyfini yaşatacak. Avrupa'daki önemli festivaller listesine girmeyi başarmış olan ve ülkemizdeki en önemli sanat olaylarından biri olan Ankara Jazz Festivali, bu sene yine önemli jazz üstatlarını ağırlayacak. Özellikle Avrupa ve Amerika'dan gelecek olan sanatçılar, Kasım ayında festival sahnesinde performanslarını sergileyecekler.

Festival programı, Ankara Caz Derneği'ne gelen başvurulara göre hazırlanıyor ve etkinliklerin yarısı Türk jazz'cılarına ayrılıyor. Her sene genç jazz gruplarına da sahnesini açan festival, gençlerin jazz müziğine ilgisini arttırmak için atölye çalışmaları düzenlemektedir. Ankara'nın önemli gece kulüplerinden IF Performance Hall ve Sheraton Copper Club'da "Gece Performansları" başlığı altında konserler ve jam session'lar, jazz müziğini kulüp ortamında yaşamak isteyenlere de kapılarını açıyor.

Ana sponsoru bulunmayan festivale ilgi her geçen sene kat kat artıyor. 12.yılında uluslararası kimliğini güçlendirerek sürdüren festival;

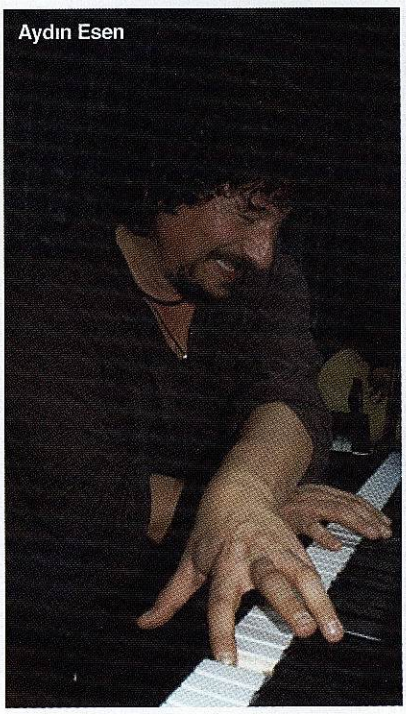
Aydın Esen

İsviçre, Fransa, Letonya, Almanya, Hollanda, Küba, ABD, İspanya ve İtalya Büyükelçilikleri, İtalyan Kültür Merkezi, Fransız Kültür Merkezi'nin desteğini alarak, 9 ülkeden 10 misafir grup olmak üzere toplam 22 grubun katılımıyla gerçekleşmiştir. 24 etkinliğin gerçekleştirildiği festivale katılan müzisyen sayısı 150'yi geçmektedir. Neredeyse her konserin dolu geçtiği jazz günlerini yaklaşık 12 bin jazz sever izlenmiştir. Festivalde yaklaşık 60 kişi görev almıştır.

Uluslararası alanda hem Türkiye hem de Ankara'yı temsil eden festivale sponsor bulmakta güçlük çekilmesi ve 13. yılına giren festivalin ana sponsorunun olmaması da üzücü bir durum.

Bu seneki festival programında Kenny Barron, Kerem Görsev, Hiromi, Michiel Borstlap, Aydın Esen, Aşkın Arsunan ve Ayşe Tütüncü gibi önemli piyanistler sahne alacak. Festivalin resmi internet sitesi olan www.ankarajazzfestivali.org veya www.acd.org.tr adreslerinden etkinlikler ve sanatçılarla ilgili bilgilere ulaşmak mümkün. Festivalin biletlerine MYBILET'in elektronik satış gişelerinden veya www.mybilet.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

9. Afyonkarahisar Jazz Festivali

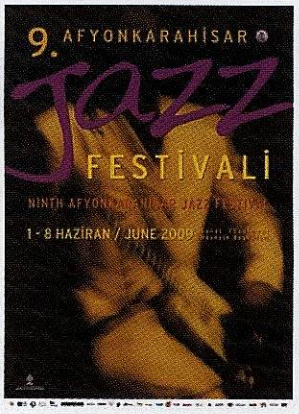

Bu yıl 1-8 Haziran tarihleri arasında yapılan 9. Afyonkarahisar Jazz Festivali Bakanlık – Valilik – Belediye desteğiyle büyük şehirlerdeki festivalleri dahi olumsuz etkileyen ekonomik krize rağmen hız kesmemeyi başardı.

İlk olarak 2001 yılında düzenlenen Afyonkarahisar Jazz Festivali, bu yıl 1-8 Haziran tarihleri arasında dokuzuncu kez gerçekleştirildi. Anadolu'nun bu ilk jazz adı altında düzenlenen kültür ve sanat festivali ilk kez yapıldığı 2001 yılında, bir Anadolu şehrinde jazz festivali yapmanın mümkün ya da gerekli olup olmadığı tartışmalarına yol açarak "gerçekleştirilmesi mucize" yorumlarına neden olmuştu. Festival dokuzuncu yılına girerken, artık kalıcılığını ve her koşulda sürdürülebilirliğini ispatlamış bir hale geldi. Bu yıl kriz nedeniyle büyük şehirlerde yapılan pek çok festival dahi iptal tehdidi altında mücadele verirken, Afyonkarahisar Festivali istenirse küçük desteklerle önemli işler yapılabileceğinin yaşayan bir kanıtı gibi ayakta.

Bu yılki başarıda Kültür ve Turizm Bakanlığı ile, Afyonkarahisar Valiliği ve Afyonkarahisar Belediyesi'nin birbirini tamamlayan maddi ve manevi desteklerinin büyük payı bulunuyor.

Festival 2009'un en anlamlı desteğini Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan aldı. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın inisiyatifiyle gelen bu maddi ve manevi destek, bu zorlu senede Festival için büyük bir moral ve enerji kaynağı oldu.

Festival'e emeği geçenlere yakından bakıldığında, aslında son üç yıldır aynı isim öne çıkıyor. 2007 yılında göreve başlayan Afyonkarahisar Valisi Haluk İmga, göreve geldiği ilk günden beri Festivalin arkasındaki en önemli kale oldu. Valiliğin 2009'da da devam eden maddi desteklerinin yanında, özellikle şehrin önemli yerel kurum ve sivil kuruluşlarını da festival'in etrafında biraraya getirme konusunda Haluk İmga'nın etkin çabaları bulunuyor. Bu çabanın 2009'daki en önemli meyveleri de ilk kez bu yıl festivalin kurumsal sponsorları arasına katılan Afyonkarahisar Ticaret Borsası ve Afyonkarahisar Gazeteciler Cemiyeti'nden gelen anlamlı destekler oldu.

Afyonkarahisar Belediyesi'nden bu yıl gelen maddi ve manevi destek de şehirde festival etrafında oluşan sinerjiye büyük katkı sağladı. Görevine henüz başlayan Afyonkarahisar'ın yeni Belediye Başkanı Burhanettin Çoban Festivaline daha çok sahip çıkan bir Afyon için ilk kıvılcımı yakmış oldu.

Prag-Afyon dostluğunda beşinci yıla doğru: Açılış ve kapanış konserleri Praglı sanatçılarla yapıldı.

2005 yılında Prag Jazz Open'a Türkiye'den sanatçıların katılımıyla tohumları atılan iki şehir arasındaki sanatsal ve müzikal dostluk, kesintisiz olarak devam ediyor. Global ekonomik krize yenik düşmeyen bu sanatsal işbirliği bu yıl daha da perçinlendi.

2009 Afyonkarahisar Jazz Festivali'nin hem açılış hem kapanış konserlerinde Praglı sanatçılar yer aldı.

Açılış konserinde çok yönlü bir sanatçı: Film yıldızı, tiyatro ve müzikal oyuncusu, model ve jazz şarkıcısı Elin Špidlová

Festivalin 1 Haziran'daki açılış konserini Çek ses sanatçısı ve aktris Elin Špidlová gerçekleştirdi. Špidlová ülkesinde iki farklı alanda birden kariyer ve isim yapan ender sanatçılardan. Çok yönlü sanatçı ve şarkıcı Špidlová Festivale Elin & her band adlı kendi grubuyla katıldı. Grupta yer alan sanatçılar Filip Gondolan, Marek Pilo ve Carlo Zegarra Abanto.

Güney Afrika ve Arjantinli sanatçılar Afyon'da

Festival bu yıl ayrıca çok farklı ülkelerden sanatçıları da Afyon'da jazz severlerle buluşturdu. Bunlardan ilki The Jonathan Crossley Electric Band. Grup Festivale Güney Afrika'dan katıldı, Avrupa turnesi dönüşünde festivale katılmak üzere Afyon'a geldi.

Arjantinli ünlü bandoneon ustası Gustavo Battistessa'nın solist olarak yer aldığı bir diğer önemli konserde, kendisine modern Tango'nun Türkiye'deki en önemli temsilcilerinden Piatango orkestrası eşlik etti. Piatango'da yer alan sanatçılar ise, Burcu Bal - keman, Başak Elkutlu - viyola, Şirin Vatan - viyolonsel, Ceyda Pirali - piyano, Saltuk Tukur - bas gitar ve Mine Berkay - perküsyon.

Festivale kardeş şehir Prag'dan katılacak bir diğer grup da Lukas Kytnar Jazz Quartet oldu. Lukas Kytnar Dörtlüsü'nde Ondrej Stveracek, Jonathan Crossley ve Lloyd Martin yer aldı.

Finalde sürpriz: Efsane jazz-rock grubu Impuls'un solistlerinden Martina Fišerová kapanış konserinde çaldılar.

Festival sürpriz bir finalle sona erdi, Türk jazz'ının usta piyanistlerinden Kent Mete ve başarılı Çek kadın vokal Martina Fišerová, Kent Mete & Martina Fišerová Prag-Afyon Ensemble adını verdikleri grupla ilk kez birlikte sahne aldılar. Özel olarak festival için biraraya gelen grupta, genç yaşına büyük bir deneyimi sığdıran ünlü basçı Ozan Musluoğlu ve deneyimli Çek gitarist Ondrej Fiser de yer aldı. Martina Fišerová Çekler'in efsanevi jazz-rock grubu Impuls ile uzun yıllar birlikte çalışmış. Fišerová sesini kullanmaktaki ustalığı ile ülkesinde çok aranılan bir sanatçı.

Yerli sanatçılardan kaçırılmaz konserler

Fetival izleyicileri bu yıl katılan Türk gruplar açısından da şanslı bir yıl geçirdiler. Türkiye'nin en yetenekli genç müzisyenleri ve deneyimli sanatçıları Afyonlular'a unutulmaz konserler verdi.

Saksofonda Korhan Futacı, bas gitarda Selim Saraçoğlu, elektro gitarda Barlas Tan Özemek ve zil ve davullarda Tunç Çakır'dan oluşan İstanbullu doğaçlama müzik dörtlüsü, festivale bu yıl oluşturdukları ve "Doğum" adını verdikleri projeyle katıldılar. Yine hepsi de enstrümanlarının ustası olan sanatçılar Erdinç Şenol (davul), Kaan Koçak (gitar-vokal), Hakan Yelbiz (bas gitar), Yaman Hoadi (perküsyon), Emrah Karaduman (klavye, PC) ve Ceyda Köybaşıoğlu'ndan (vokal) oluşan Selfish Festivalin bir diğer konuğu idi. Türkiye'nin en iddialı "cover" müzik grubu olan Selfish konserine Türk jazz'ının "dahi çocuk"larından piyanist Genco Arı konuk sanatçı olarak katıldılar.

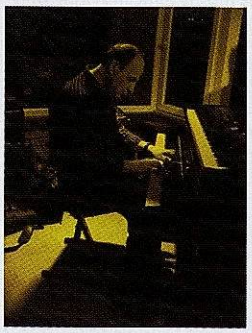

Türk jazz'ının Ankaralı isimlerinden Ahmet Berker grubuyla birlikte sahne aldı.

Türkiye'de jazz'ın sevilmesinde en fazla emeği geçen isimlerden Ahmet Berker grubu The Ultimate Jazzy Quintet ile Festivale Ankara'dan katıldı. Jazz severlerin çok yakından tanıdığı bir isim olan Berker, 1976 yılından bu yana TRT Ankara Radyosu'nda kesintisiz yayınlanan "Jazz Panaroması" programının yapımcısı. Beşlide, Ahmet Berker'in (piyano) yanısıra, Volkan İldinç (alto saksofon), Alpay İşman (kontrabas), İrfan Erentürk (davul) ve Ahmet İşsever (vokal-perküsyon) yer alıyor.

Müzik programı yapımcılığının altın üçlüsü

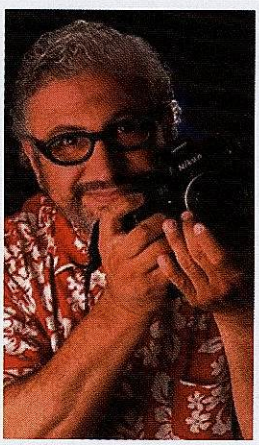

Fazla söze gerek yok: Hülya Tunçağ – jazz ve müzik programcılığı, İzzet Öz – müzik programcılığı ve yapımcılık, Ahmet Berker – jazz ve radyoculuk konularında engin deneyimlerini paylaştılar.

Karikatür Sergisi ünlü sanatçının karikatürlerinin doğuş sürecini gözler önüne seren çok ilginç bir sergi; sergide sanatçının taslakları da yer aldı. Aykut Uslutekin Jazz Fotoğrafları Sergisi ise artık Festival ile özdeşleşti, çünkü ilk yılından beri Festivali destekleyen fotoğraf sanatçısı Uslutekin yaşamındaki en önemli iki unsuru birleştirdiği bu sergileri Festivalin başından beri kesintisiz her yıl gerçekleştiriyor.

Fusun Levet
jazzforever23@gmail.com

Jazz Müzesi

Branly Müzesi Sen nehri kıyısında ilginç bir yapıya sahip. Camlı dış cephesinde, doğal kocaman bir sera görünümünde. Bakımlı parkından geçip görmek istenilen bölümlere giriliyor.

Jazz'ın Yüzyılı sergisi açılacağını duyduğumuz zaman bir hayli sevindik. Belli mi olur belki bugüne kadar görmediğimizi görüp, duymadığımızı duyacaktık. Ben, bu serginin aynı zamanda müzenin bir başka bölümünde ilkel sanatlarla eş zamanlı oluşunu epeyi eğlenceli buldum...

Sergiye gelince; eğer bilinçli bir jazz dinleyicisi iseniz hele hele profesyonel müzisyenseniz hayal kırıklığı yaşayabilirsiniz. İlk bölüm 1917-30 yılları arasında Amerika da jazz bölümünü kapsıyor. O devirdeki müzisyenlerle ilgili basılan afişler, resimler, litografiler var. Diğer bölümler, 17-36 yılları Harlem'de doğuş, 17-30 Avrupa'da çılgın jazz yılları, 30-39 swing zamanı, 39-45 savaş yılları, 45-60 bebop, 80 yıllarından sonra da free olarak bölümlere ayrılmış. Ama her yerde karşımıza çıkan afiş, plak kapakları, bazı ressamların tabloları ve fotoğraflar, desenler ve çizgi romanlar.

Bütün bunların, jazz'la ilgili pek fazla bilgileri olmayanlar için son derece yetersiz olduğunu

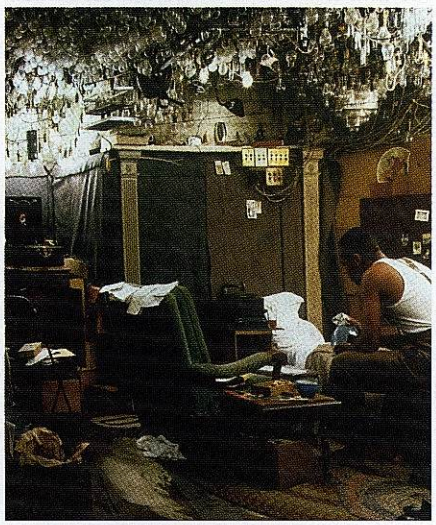

gözledim. Nitekim çevremde konuşulanlardan da bu anlaşılıyordu. Çünkü çok eksiklikler vardı.

Bir koleksiyon izlenimi bırakıyor. Amaç çok farklı. Sergiye, 20.nci yüzyılda jazz'ın diğer sanat kollarına, özellikle sinemaya olan etkisi çerçevesinde bir isim konulabilseydi çok daha yerinde olacaktı.

Ama bütün bunların dışında sinema ile olan yakınlığı, gösterilen belgesel ve filmler açısından beğendim. Hepimizin bildiği bazı filmler dışında (Louis Malle, Clint Eastwood, Bertrand Tavernier filmleri) çok sevdiğim John Cassavates'ten Shadows, Shirley Clarke'tan The Cool World, Robert Altman'dan Kansas City, Andrew Stone'dan Stormy Weather gibi filmleri izlemek mümkündü.

Belgesellere gelince: Gjon Mili'den 1944 yılında çekilmiş, Lester Young, Barney Kessel, Harry Sweet Edison, Illinois Jacquet'in bulunduğu bir jam session kısa filmini çok sevdim. Ocoee'de 4 gün isimli belgeseli hiç duymamıştım. Müzisyenlerden biri İngiliz, beyaz ve piyanist. Diğeri Amerikalı, siyah ve saksofoncu. Stüdyodaki kayıt çalışmalarını kapsıyor. Ben Webster'ın Avrupa turnesi Big Ben belgeseli, jazz'da ve sinemada free'yi sevenler içinse Jerzy Skolimowski'nin Le Départ filmi, bu arada izlediğim Don Cherry ile ilgili belgesel çok kısa ama sempatik geldi bana.

Tablolar arasında, bütün yaşamı süresince jazz müzisyenlerini ve müziği en iyi şekilde resmeden Sacha Chimkevitc'in tablo ve litografilerine rastlayamadım. Böyle iddialı bir sergi için büyük eksiklik olarak görüyorum. Yıllar önce, yaşamı boyunca hep jazz müzisyenlerini konu alan ressamın sergisi New Morning jazz kulübünde gerçekleşmişti. Sanıyorum son sergisiydi.

Ama öyle anlamlı bir fotoğraf-tablo var ki anlatmakta yarar görüyorum. Ralph Ellison önemli bir Amerikalı yazar. Müziğe özellikle jazz'a olan merakı onu müzik eğitimine itiyor. Hatta bir ara trompet çalıyor. Amerika'daki ırkçılık sorunları ve 1943 yılında Harlem'deki ayaklanmada, o siyahlarla birlikte. Invisible Man kitabını yazıyor. Jeff Wall isimli fotoğraf ise ondan esinlenerek The Prologue isimli tablo -fotoğrafı yaratıyor. Ayaklanma sonrası bir mahzende sırtını dönmüş bir adam var. Ampulü kentin elektrik sistemine kaçak olarak bağlamış ve eski bir aletle jazz dinliyor. Kimi derseniz... Louis Armstrong'u. Bu fotoğrafı çok anlamlı buldum ve çok sevdim.

Sergi bitiminde ise birkaç albüm ve müzisyenlerle ilgili kitap, satış için sunulmuştu. Ünlü Fnac mağazasının aynı işlevi gören bölümünün ise mukayese edilemeyecek kadar daha zengin olduğunu söylemeye gerek var mı?

10-25 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen Saint Germain Jazz Festivali 6. yılında.

Yıllar önce müzisyenlerle piyanist Michel Sardaby'nin önderliğinde bir toplantı yapmıştık. Jazz'a Paris'te beşik olan Saint Germain mahallesi festivali nasıl gerçekleşebilirdi? 2001 yılında Chez Papa da birkaç konser oldu. Sponsor bulunamadı. Daha sonraları bir dernek kurup belediyeden yardım alınmaya başlayınca durum birden değişti. Konserler için salonlar bulundu ve hatta St.Germain Kilisesi bile kapılarını açtı. Program zenginleşti. Birçok yönden diğer festivallerden farklılığını yıllardır koruyor. St.Germain'e de bu yakışırdı.

Bu yıl ilk konser Violet trio ile başladı. Erkeksiz (!) ciddi bir trio. Biraz İtalyan, biraz Sicilya ve Fransa karışımı ilginç bir konser oldu.

Laura Littardi beşlisi, jazz değerlerine zarar vermeden soul-pop tarzında bir konser verdi. Laura Littardi şarkıcı ve kompozitör. Aranjmanlarını da kendisi yapıyor.

Son anda konser salonu değiştiği ve maalesef geç haberim olduğundan Jacky Terrasson Trio'nun konserine gidemedim. Üzücü yanı Michel Portal'ın da orada davetli olarak bulunmasıydı.

Bu yılın sürprizi Kyle Eastwood'un programda oluşuydu. Clint'in oğlu bascı ve kompozitör. İlk albümünü 1998 yılında çıkarmış. Daha sonraları 2 albümü daha var. Ama bu konserle, 2006 yılında British Jazz Award ödülünü

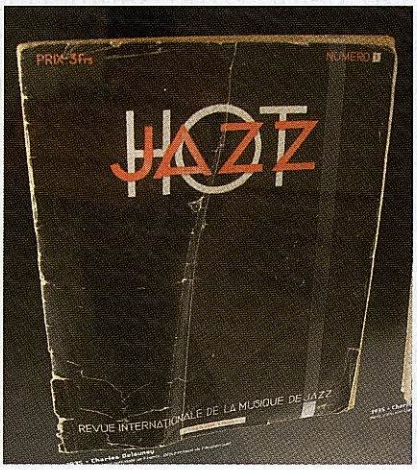

almış piyanist Andrew Mc Cornack ve özel davetli davulcu Manu Katché'nin de bulunduğu grubuyla, Metropolitan isimli albümünün de tanıtımını yaptı. Jazz – funk özelliğini taşıyordu. İnsan "ne aile" demeden edemiyor!..

Festivalin dinleyicilere en büyük armağanı Kenny Barron solo konseriydi. Fakat konserin kilisede olması bana kalırsa bir hataydı. Piyano kubbenin altındaydı dolayısıyla acayip bir eko vardı ve kandimi bir an için hamamda sandım. Ancak yer değiştirerek çok yakından dinlediğimde, Kenny Barron'un ilerleyen yaşına rağmen hala ayrıcalığını koruyan orijinal ve büyük bir piyanist olduğunu bir kez daha gözledim.

Stefan Patry, Fransa'daki Hammond Org derneğinin başkanı ve en iyi orgculardan biridir. Yaşadığı yerin bir bölümünü stüdyo haline getirdi. Daha sonraları da grupları davet ederek çok özel konserler organize etmeye başladı. Genellikle pazar günleri gerçekleşiyor. Haber alır almaz Gobelin mahallesinde şenlik var diyoruz. Bunun sonuncusu piyanist Thierry Elliez'in grubuydu... Elliez, Dee Dee Bridgewater ın Avrupa grubundaki piyanisti.

Paris-Banlieu Festivali kapsamında Duc de Lombards jazz kulübünde, René Urtreger beşlisi Bud Powel l eserlerini yorumladı. René Urtreger Fransa'daki bop piyanistlerinin en romantiği. 1955 yılında yine Bud Powell kompozisyonları üzerine çıkardığı olağanüstü albümü yeniden Universal Jazz'dan çıktı. Beşlideki diğer müzisyenler René'nin neredeyse torunları yaşındaydı. Zevkle dinlenen bir konserdi.

Terence Blanchard beşlisinin New Morning de ki konseri, Katrina kasırgası üzerine yaptığı albümünün sunumuyla da ilgiliydi. Mayıs ayının en güzel konserlerinden biridir diyebilirim.

Alfortville de Jazz for Ville kapsamında zaman zaman konserler oluyor. Sponsor buldukları takdirde daha düzenli konserler olacağını sanıyorum. Ama Dave Holland beşlisiyle iyi bir giriş yaptılar. Chris Potter, Robin Eubanks, Steve Nelson (ilk kez dinlediğim bir vibrafoncu) ve Nath Smith çok özel bir konser verdiler. Ne yazıkki bazı imkânsızlıklardan ve deneyimsizlik nedeniyle umduğum kalabalığı bulamadım.

Yaz boyu jazz büyüsü üstünüzde olsun.

Devrim Dikkaya
devrim@gencjazzcilar.org

Jazz Lodosu

Yaz geldi, İzmir sahillerine yolculuk başladı. Geçen ayların festival ve kulüp ortamlarını arayanlar İstanbul Jazz Festivali için tur programları yapmaya başladı. Müzisyenler Çeşme, Foça, Kuşadası gibi sahil ilçelerine taşınırken sokaklar, masa etrafında buluşan İzmirlilerin müziği bastıran sohbetleri ile dolup taşıyor.

Yıldız İbrahimova, İzmir Sanat

Her zaman olduğu gibi önce geçen üç aydan bahsedelim. Bu yıl nisan yağmurları İzmir'i unutmadı. Atmosferin bu olumlu havası, jazz adına yapılan ilk etkinliğe de yansıdı. İzmir'in parti mekânı Mischka Live, "***David Sanborn'un Halefi***" olarak tanınan Amerikalı saksofoncu ***Dave Koz***'a evsahipliği yaptı. ***(10 Nisan)*** Yıl içinde yapılan jazz konserlerinde hiç rastlaşmadığımız kalabalık bir müziksever topluluğu arasında, rock ve pop temalı etkileyici bir jazz performansı izledik.

Yıl boyu çok sayıda kaliteli jazz konserine ev sahipliği yapan, İzmir Büyükşehir Belediye'sine bağlı ***İzmir Sanat***'da özel bir buluşma gerçekleşti. Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuarı Opera A.S.D. Öğretim üyelerinden soprano ***Zibelhan Dağdelen***, piyanoda ***Zafer Çebi***, kontrbasda ***Kürşat And*** ve davulda ***Ayhan Öztoplu*** ile birlikteydi. (***27 Nisan***)

Henüz lise çağındaki müzisyenlerden kurulu İzmirli jazz topluluğu ***Mozambique Trio*** (***Şafak Şener (p, trp), Alptuğ Canbaz (b), Necmi Taşkıran (d)***), kariyerlerine ciddiyetle devam etmekte. Sardunya Bar'ın yıl boyu desteklediği topluluk, İzmir Atatürk Kültür Merkezi'nde sahne alarak profesyonelleşme yolunda önemli bir deneyim kazandı. ***(4 Mayıs).*** "myspace.com/mozambiquetrio" adresinden amatör kayıtlarını dinleyebileceğiniz Mozambique Trio, gelecek vaat ettiklerini hissettirmekte. 27 Mayıs'da Alsancak Eko Bar'da da sahne alan topluluğu yakından takip edeceğiz.

Programında yer verdiği düzenli hafta içi konserleri nedeniyle, sıkça ziyaret ettiğimiz jazz mekanları arasında yer alan Sake Bar, ***7 Mayıs***'da özel bir buluşmaya tanıklık etti. İzmir'in gizli jazz tarihini sorgularken ismini sıkça duyduğumuz ***davul sanatçısı Ragıp Gezen,*** dostları ile birlikte sahnedeydi. (***Ragıp Gezen (d), Kürşat And (b), Tamer Temel (as), Alpay Çiftçi (g), Mehmet (v)***). Klasik jazzın en güzel eser-

Mozambique Trio

lerinin peşi sıra seslendirildiği gecenin devamını bekliyoruz.

Bu sayfalarda sıkça gördüğünüz ***Smyrna Organizasyon (ismini İzmir'in eski yunanca karşılığından almakta.)*** düzenlediği kaliteli konserlerle geçen aylara damgasını vurdu. Aralarında Swiss Otel Grand Efes'in de olduğu sponsorlarla düzenlenen ilk jazz konserini ***Ayhan Sicimoğlu*** verdi. İzmir'in Akdenizli kimliğini ustalıkla yansıtan değerli sanatçı, farklı ülkelerden sanatçı dostları ile ünlü Kübalı grup ***Buena Vista*** şarkılarını Fuar Açıkhava Tiyatrosu'nda yeniden yorumladı. ***(15 Mayıs, Ayhan Sicimoğlu (perc), Kübalı Amik Abdel Guerra Lig Long (trp), Perulu Cesar Correa (klv), Rodrigo Rodriguez (cuban paila), Lenia Diaz (v))***

Bu yıl sıkça görmeye alıştığımız ***Kerem Görsev***, son albümü "Diversion" kadrosuyla İzmir'deydi. Swiss Otel Grand Efes Palmiyeli Bahçe'de verilen konser, mekanın güzelliği yanında inci gibi duyulan müziğin etkisiyle rüya gibi bir atmosferde gerçekleşti. ***(19 Mayıs, Kerem Görsev (p), Kağan Yıldız (b), Engin Recepoğulları (ts) Ferit Odman (d)).*** İzmirli genç saksofoncu Engin Recepoğulları, jazz kariyerine devam ettiği İstanbul'dan soluk alarak, aile topraklarında çalmaktan oldukça hoşnut gözüküyordu. Grand Efes Halkla İlişkiler müdürü ***Pınar Baykal,*** kurum olarak farklı jazz projelerine de destek vermek istediklerini samimiyetle vurguladı.

Geçen sene ilki yapılan "***Ege Jazz Günleri***", ara verilmeden devam edeceğinin işaretlerini verdi. Ege Üniversitesi tarafından düzenlenen üç günlük organizasyonda ***Ayhan Sicimoğlu, Kerem Görsev Quartet*** ve ***Altuğ Diğmaç*** sahne aldı. ***(18 – 20 Mayıs, Prof. Dr. Yunus Vardar Mötbe Kültür Merkezi)*** İzmirli sanatçı Altuğ Dimaç "***JAZZPOPERA***" adını verdiği projesinde, jazz, pop, napoliten ve müzikal türlerinden seçilmiş şarkıları, opera ve pop şarkı söyleme teknikleri ile birleştirerek seslendirdi. Frank Sinatra, Tonny Bennett, Ray Charles, Tom Jones, Elvis Presley, Timur Selçuk ve Tanju Okan gibi performans sanatçılarının eserleri, keyifli bir karışımla sunuldu.

Bu yıl ***Emin Fındıkoğlu*** gibi çok önemli bir jazz adamını ağırlayan İzmir Sanat, sezona değerli jazz vokalisti ***Yıldız İbrahimova*** ile veda etti. ***(27 Mayıs, Yıldız İbrahimova (v), Jivko Petrov (p), Veselin Veselinov Eko (b), Hristo Yotsov (perc)).*** "Back To My Love" adı verilen konsere balkan kültürüne aşık jazz severler, yoğun bir ilgi gösterdi.

İzmir'in önemli açık hava etkinliklerinden "***Alsancak Şenliği***", Konak Belediyesi tarafından düzenlenmekte. Yeni başkan Hakan Tartan'ın devam ettirdiği şenlik, İzmir'in en güzel semti Alsancak'da yapılmakta. "Genç Jazzcılar" danışmanlığında yapılan jazz konserlerinde bu yıl genç topluluk ***Tune Up*** sahne aldı. ***(28 Mayıs, Oğuz Can Özcanlı (p), Yaman Akdoğan (b), Mehmet Torni (d))*** Şairliği yanında jazz sevgisi ile tanınan ***Konak Belediyesi Kültür Müdürü Halim Yazıcı***, jazz müziğine belediye etkinlikleri içerisinde yer vermekten oldukça keyif aldığını her ortamda belirtmekte ***(Eski Başkan Muzaffer Tunçağ'a jazz'a verdiği önemden dolayı teşekkürlerimizi sunarız).***

İzmir Jazz Derneği emeğe verilen saygının güzel bir örneğini, yıl boyu beraber oldukları ***Hülya Tunçağ***'ı yeni adresi Bodrum'a uğurlarken verdi. Karşıyaka Ege Sanat Merkezi'nde verilen uğurlama partisinde vefalı bir kalabalık vardı. Yaz aylarında jazz'ın peşine düşenlerin ***Çeşme Alaçatı Babylon*** sitesini ziyaret etmelerini öneririz. ***Kerem Görsev Quartet, Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars*** ve **Gypsy Kings Tribute** temmuz, ***İlhan Erşahin "Istanbul Sessions"*** ile ağustos ayında sahil kenarında olacaklar, duyururuz.

Fakat organizatörleri uyarmak istiyoruz! "***İzmir'de hep aynı isimler çalıyor***" damgasını yememek için biraz daha cesaretli olmalarında fayda var. Biz yine "***her konser ayrı bir tattır***" bilinciyle sahne önünde olacağız, o ayrı...

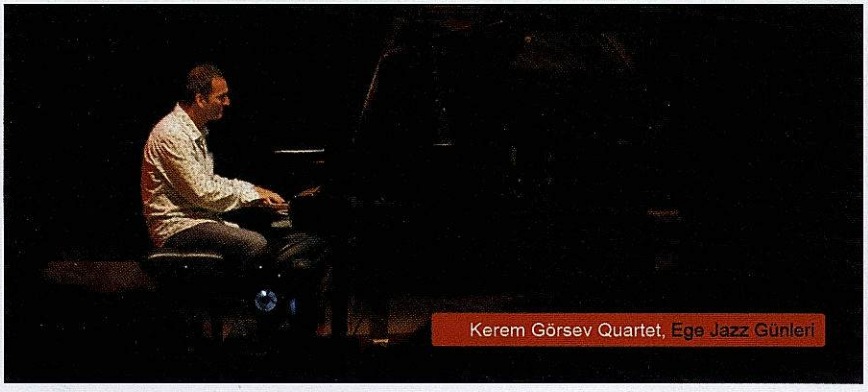
Kerem Görsev Quartet, Ege Jazz Günleri

Alper Alsan
alper.alsan@siemens.com

Yeni ve dinamik bir üçlü ADA

Avrupa Müzik Günü 21 Haziran 2009'da Roma'daydı!

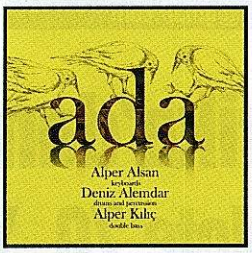

Avrupa Müzik Günü (European Music Day)'nün Roma ayağında Türkiye'yi temsilen yeni bir üçlü sahne alacak. Türkiye'de jazz, rock ve pop alanında Bağdat Avenue'dan Butch Morris Ensemble'a, Playground'dan Yüksek Sadakat'a ve Peri'den Cenk Erdoğan Trio'ya değişik projelerde çalmış olan Alper Alsan (keyb), Deniz Alemdar (d, perc), ve Alper Kılıç (b) Ada ismi altında trio olarak Roma'nın ünlü konser salonu "Casa del Jazz"da 21 Haziran 2009'da ilk performansını gerçekleştirdi.

Soldan sağa: Alper Kılıç (b), Deniz Alemdar (d, perc), Alper Alsan (keyb)

Misyonlarını ruha ve kalbe hitab eden, bağımsız bir müzik yapmak olarak açıklayan üçlü, referans olarak kendilerine Esbjoern Svensson Trio, Medeski,Martin & Wood, Nine Inch Nails, Mogwai, King Crimsom ve David Bowie'yi alıyorlar. Yüksek seviyede "interplay" ve tüm dönem ve kıtalardan ritimler ile insanın doğasını yansıtarak dinleyenleri eğlendirmek ve dinlendirmek amaçları. Doğadan da ilham alan grup, güneşin sıcaklığını, akşam rüzgarını veya kahve kokusunu yaptığı müzik ile hissettirebilmek istiyor.

Grubun ismi olan ADA'yı belirlerken hem grup üyelerinin başharflerinin uyumlu dizilimi hem de Albert Einstein'ın 1914 söylediği şu söz onları çok etkilemiş: "Eğer biryerlerde hikmetli ve iyi niyetli insanların olduğu bir ada olsaydı, ben de o adanın gönülden bir vatanseveri olurdum." ADA'nın vizyonu da mümkün olduğu kadar bu hissiyatı paylaşan insanlar ile biraraya gelebilmek ve müziklerini paylaşabilmek.

ADA'nın kuruluş hikayesi ise Deniz Alemdar'ın Alper Alsan'ın çaldığı Bağdat Avenue'ya katılması ile başlıyor. Peri projesinde devam eden bu birliktelik, bir trio kurma fikri ile yeni bir döneme giriyor. Alper Kılıç'ın katılımı sayesinde bu fikri gerçekleştirme imkanına sahip olan üçlü, Mayıs 2009'dan itibaren yoğun bir çalışma sonucunda tümü kendi besteleri olan bir repertuar ile Haziran 2009'da konser vermeye hazır hale geldiler.

Avrupa Müzik Günü her yılın tek bir gününde tüm Avrupa'daki farklı ülkelerde aynı anda gerçekleşen bir müzik festivali. Bu seneki festivalin Roma ayağında Big Band Musa Jazz, Testaccio Jazz Orkestrası gibi jazz orkestraları dışında Trio Haydn, Convocalis gibi klasik müzik grupları ve Danimarka'dan İspanya'ya değişik Avrupa ülkelerinden müzisyen ve gruplar yer aldı ve Roma'daki birçok noktada konser verdiler.

Konserin verildiği Casa Del Jazz, Roma'da son dönemdeki en önemli jazz mekanlarında biri. 2005 yılında açılan Casa Del Jazz'da kısa sürede Dave Liebman, Larry Coryell, Adam Nussbaum ve Ron Carter gibi birçok ünlü jazz müzisyenini ağırlamış. Casa Del Jazz'daki konserde ADA tamamen kendi bestelerine yer verdiler. Bağdat Avenue döneminden "lunafunk"ın yeni bir yorumu yanısıra ADA, yeni besteleri olan "Ada", "Exogen", "Return", "Morgenstern" ve Roma konseri için özel olarak bestelenen "Destination Rome"u çaldılar.

Casa Del Jazz, Roma

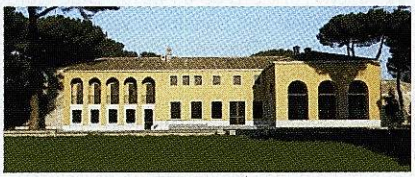

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

BRIAN HORTON QUARTET

3 Haziran Çarşamba günü ANKARA CAZ DERNEĞİ ve AMERİKAN BÜYÜKELÇİLİĞİ katkıları ile IF Performance Hall'da çaldı.

Brian Horton Quartet'in kökleri blues, groove ve jazz müziğin derin geleneklerine dayanıyor. Kuzey Caroline'dan çıkma grup; çok kültürlü bir ritim yapısı, cüretkar doğaçlamalar, jazz standartlarına yepyeni fikirler sunuyor. Grup; Dexter Gordon, Duke Ellington ve Charles Mingus gibi jazz'ın usta isimlerinin yanı sıra, yeni nesil groove üstatlarıyla da çalışmalar yaptı.

Saksofonda, Brian Horton; Kinston North Carolina'dan bir besteci, yapımcı ve aynı zamanda jazz eğitmeni. 1997 baharında, North Carolina Central University jazz performace bölümünden lisans derecesini aldı. 2 yıl sonra da; jazz'ın profesörleri Jimmy Heath ve Sir Roland Hanna'nın şefliğinde, New York'taki ünlü müzik akademisi Aaron Copeland School of Music'den master derecesini aldı. O zamandan beri, Hanna, Winard Harper, Louie Bellson, Clark Terry ve Delfeayo Marsalis gibi jazz müzisyenleriyle beraber, besteci/aranjör, grup lideri ya da üyesi olarak çalışıyor.

Horton özellikle ballad'larındaki melodileri ve ayrıntılara düşkünlüğüyle biliniyor. Bestelerini ve aranjörlüğünü yaptığı müziği, aynı zamanda Columbia ve Stanford Üniversiteleri, ESPN, FootLocker ve yönetmen Spike Lee'nin bağımsız belgesellerinde de karşımıza çıkıyor.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Amerika'dan haberler...

Blue Note 70. Yıl Konserleri

1939 yılında kurulan küçük bir plak şirketinden uluslararası alanda başarılı bir plak şirketine dönüşen Blue Note 70. yılını çeşitli etkinliklerle kutladı.

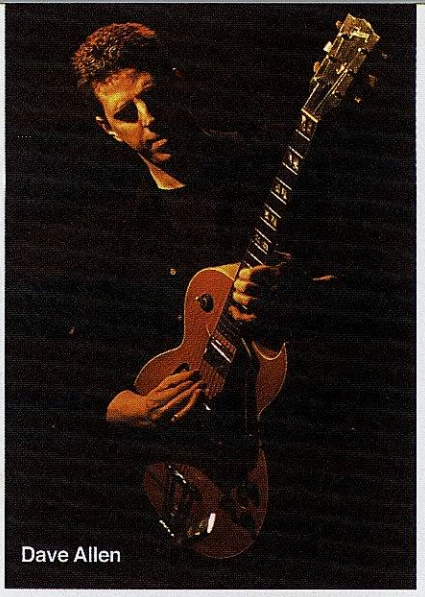
Dave Allen

Chick Corea

Michael Cuscuna, Rudy Van Gelder ve Bruce Lundvall

New York City'de iki büyük Blue Note efsanesi Lou Donaldson ve Dr. Lonnie Smith'le Dizzy'nin Kulübü, Lincoln Jazz Center'da başlayan konserler dizisi Terence Blanchard, Norah Jones, Joe Lovano, Dianne Reeves gibi büyük isimlerle Birdland, Blue Note Jazz Club, Iridium, Village Vanguard gibi ünlü jazz mekanlarinda gerçekleştirildi.

Firma bu yıl Alfred Lion'ın 70 yıl önce Blue Note'u kurmasının yanı sıra 1984 yılında Bruce Lundvall başkanlığında yeniden yapılanmasının 25. yılını da kutladı.

Jazz dünyasında Miles Davis, John Coltrane, Herbie Hancock, Wayne Shorter gibi efsanelerin albümlerine imza atan Blue Note 70. Yıl kutlamaları kapsamında Blue Note müzisyenleri konserleri, yeni albümler, kitaplar, festivaller ve yanı sıra Bill Charlap, Nicholas Payton, Ravi Coltrane, Steve Wilson, Peter Bernstein, Peter Washington ve Lewis Nash'den oluşan "The Blue Note 7" konserleri de yer aldı .

Nisan ayında Amerika'nın 50 değişik şehrinde düzenlenen ve büyük ilgi goren "The Blue Note 7" konserlerinin Avrupa turnesi Ekim ve Kasım aylarında gerçekleştirilecek.

Five Peace Band New York'ta kapalı gişe çaldı!

Chick Corea-John McLaughlin Five Peace Band New York konserleri kapalı gişe gerçekleşti.

Jazz'ın iki efsanevi isminin aynı sahneyi paylaştığı Manhattan Jazz at Lincoln Center'da 23-25 Nisan tarihlerinde gerçekleştirilen New York konseri biletleri kısa sürede tükendi.

Chick Corea ve John McLaughlin'nin öncülüğünde her biri kendi enstrümanında usta müzisyenlerden oluşan, Asya, Avrupa, Amerika ve Avustralya olmak üzere toplam 4 kıtada konserler veren guruba alto saksofonda Kenny Garrett, basta Christian McBride ve davulda 3 kıtada Brian Blade ve Avrupa turnesinde davulcu Vinnie Colaiuta eşlik etti.

Lou Donaldson ve Dr. Lonnie Smith

1969 yılında ilk kez Miles Davis ile birlikte "In A Silent Way"i seslendiren ve 70'lerin başlarında birlikte çalışan Chick Corea ve John McLaughlin uzun yıllar aradan sonra "Five Peace Band" adını verdikleri iki liderli özel bir proje ile yeniden aynı sahneyi paylaştılar.

Jazz at Lincoln Center'da McLaughlin imzasını taşıyan "Raju" ile başlayan konserde beşli, Hint müziği esintilerini yansıtan temposu güçlü ve yoğun olan bu bestenin ardından The Disguise, sonrasında yine McLaughlin'in hızlı gitar sololarıyla yoğun ilgi gören Industrial Zen albümünden New Blues Old Bruise, Señor CS, Chick Corea'ya ait Hymn to Andromeda, ve ardından Dr. Jackle, In a Silent Way/ It's About That Time parçalarını seslendirdi.

Hızlı pena tekniğiyle izleyicileri coşturan McLaughlin'la saksofonuyla ibadet edercesine kendinden geçip seyirciyi hipnotize eden Kenny Garrett arasindaki keyifli ve yoğun atışmalar Chick Corea dahil herkesi müzikal doruklara çıkardı.

Chick Corea'nın akustik ve elektronik piyano çaldığı, McLaughlin'in elektro gitarda Hint felsefeleri etkisiyle etnik yansımalar barındıran konser, yanı sıra rock ve funk esintileri ağırlıktaydı.

Dave Allen, Jeff Ballard ve Mark Turner ile Tea Lounge'daydı

Geçtiğimiz haftalarda New York'ta yükselen modern jazz'ın genç isimlerinden gitarist Dave Allen, Brooklyn Tea Lounge Cafe'de harika bir konser verdi.

2008'de düzenlediği Avrupa turunda İstanbul ve İzmir'de konserler vererek Türkiye'de kendisine hayran kitlesi oluşturan Dave Allen Tea Lounge'da Fly Grubundan tanıdığımız muhteşem saksofoncu Mark Turner, ünlü davulcu Jeff Ballard ve kontrabasta Chris Lightcap ile sahne aldı.

Geçtiğimiz aylarda kazayla parmaklarını yaralayan ünlü saksofoncu Mark Turner'in güçlü sololoları ve jazz'ın eşsiz davulcularından Ballard'ın dokunuşlarıyla bütünleşen Dave Allen'ın özgün sound'unu yansıtan konser müthiş keyif vericiydi.

İki set boyunca full house çalan Dave Allen'in orijinal bestelerini seslendirdikleri konserine ilgi büyüktü.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis Jazz Club
Genç Jazz Vokal Yarışması V. - 2009

Neslihan Akbulut

İstanbul'un en uzun ömürlü jazz kulüplerinden Nardis'te, beşinci kez memleketin bu alandaki en önemli isimlerini bir araya getiren heyecanlı bir gece yaşandı.

Artık gelenekselleşen Nardis Jazz Club Genç Jazz Vokal Yarışması'nın 16 Mart'taki finalinde, bu müziğe gönül vermiş çiçeği burnunda şarkıcı adayları ustalar karşısında sınav verdi. Arkadaşlarını desteklemeye gelmiş gençler, heyecanlı aileler, jazz müzisyenleri ve yazarları, hepsi oradaydı...

11 genç isim yarıştı; Anna Rybeka, Begüm Gencer, Cansu Aslan, Elif Eda Kandemir, Eren Noyan, Fuat Tuaç, İlay Bal, İpek Dinç, Nilay Tezsay, Neslihan Akbulut, Tuğçe Kendigelen.

Jazz müzisyenleri Selçuk Sun, Neşet Ruacan, Sibel Köse, Donovan Mixon, Kamil Erdem, Önder Focan, Feyza Eren, Milliyet Genel Yayın Yönetmeni Sedat Ergin, NTV Radyo Genel Yayın Koordinatörü Ahmet Yeşiltepe, Sabah gazetesinden Bülent Denli, NTV Radyo programcısı Hakan R. Tüfekçi, müzik yazarı Murat Beşer ve Jazz dergisi yazarı Tunçel Gülsoy'dan oluşan seçici kurul 11 adaydan ikişer parça dinledi. Hem de piyanoda Kürşad Deniz, basta Erdal Akyol ve davulda Ediz Hafızoğlu'ndan oluşan muhteşem bir topluluk eşliğinde...

Yaşları 19 ile 29 arasında değişen 11 genç jazz'cı bir bir gelip geçti sahneden. NTV Radyo'dan canlı yayımlanan yarışmada daha önce açıklanmamış bir de sürpriz yaşandı: NTV Ana Haber spikeri Banu Güven, jürinin karar vermesi beklenirken sahneye çıkıp iki şarkı söyledi. Ve sonuçlar belli oldu nihayet... Her zamanki gibi birinci - ikinci sıralamasıyla değil, aldıkları ödüllerle duyuruldu kazananlar. Nardis özel ödüllerine Neslihan Akbulut ve İpek Dinç layık görülmüştü. Bu, bu genç isimleri tekrar Nardis sahnesinde izleyebileceğimiz anlamına geliyordu.

Polonya'daki Pulowy workshop'una katılmaya hak kazanan finalist, aslında veteriner hekim olan, birçok kurs ve workshop'un ardından şu sıralar Meltem Taşkıran'dan ders almaya devam eden Nilay Tezsay'dı.

Nomme'ye önce Rybeka'nın gideceği açıklandı ama Estonya ve Finlandiya'daki organizatörler katılımcının TC pasaportlu olmasını şart koştular. Son anda açıklanan duruma göre Estonya'da Nardis ve NTV Radyo özel ödülü alan İpek Dinç'in gitmesine karar verildi.

Nükhet Ruacan, Neşet Ruacan, Sibel Köse ve Baki Duyarlar gibi önemli isimlerle çalışmış olan genç müzik öğretmeni Cansu Aslan, bu yaz Finlandiya'daki Lady Summertime yarışmasında Türkiye'yi temsil etmeye hak kazandı.

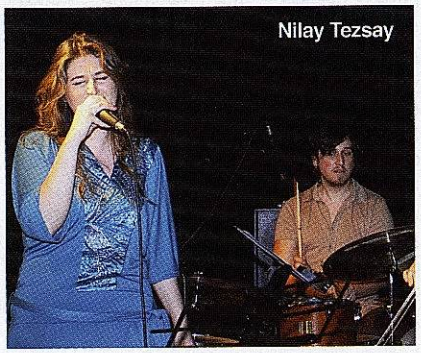
Nilay Tezsay

Banu Güven

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Bir devden swing ve opera güreşi; Barbara Hendricks

21 Nisan Salı – Cemal Reşit Rey

Neresinden bakarsanız bakın Barbara Hendricks, önemli bir kişilik; hiçbir iddiası olmamasına rağmen sadece çok sevdiği halde Billie Holiday şarkıları söylediği zamanlarda bile. Bu değerli insan hakları savunucusu ve aktivistin Magnus Lindgren dörtlüsü ile birlikte çıkardığı son albüm "Barbara Sings The Blues", alanı dışında ve iddiasızlığı nedeniyle pek önemli bir çalışma olmasa da, dünyanın en büyük opera seslerinden biri olan muhterem hanımefendinin Cemal Reşit Rey salonundaki konseri ilgiyi hak ediyordu.

Aşağı yukarı albümdeki sıralamaya benzer bir repertuar ile çıktı karşımıza Hendricks. Enstrümantal açılışın ardında girdiği "Tell Me More And More", bu akşam bize iyi bir ses düzeninde konser izleyeceğimizi müjdeledi.

Albüme göre daha bir jazzcı gibi söyleme gayreti içinde olduğu gözlemleniyor Hendricks'in, özellikle "Trouble in Mind"da bu ortaya çıktı. Operatik vokal biraz geriye itilmiş, swingli yorumlar öne çekilmişti. Ancak yer yer Hendricks'in operacı hüviyetinin swingi ezdiğini de belirtmekte fayda var.

Genel olarak enerjisi düşük seyreden konserin, diri kısımlarından biri yurt dışında yaşayan Türk davulcusu Mehmet Ekiz'in "Don't Explain" parçasından sürpriz konuk olarak sahneye gelerek, bir tef-davul sohbeti gerçekleştirmesi oluyor.

Parçadan parçaya swing ile opera başrole soyunuyor; ama itiraf etmeli ki bu roller bu oyunculardan ilkine ait. Operanın öne çıktığı zamanlarda konser enerji kaybına uğruyor, opera swingi yaralıyor. İkisinin birlikte ve barış içinde yaşadığının söylemek zor.

Cemal Reşit Rey konserlerinin bir klasiği yine arada sahne alıyor, ünlü bir iş adamımız yine en önde uyuyor. O uyurken salonu dolduranlar, parça aralarını alkışlarıyla dolduruyor.

Albüm dışı bir bestede piyanist Mathias Algotsson kendine ait bir besteyi seslendiriyor ve iyi bir besteci olduğu konusunda hatırı sayılır derecede güzel intibalar uyandırıyor.

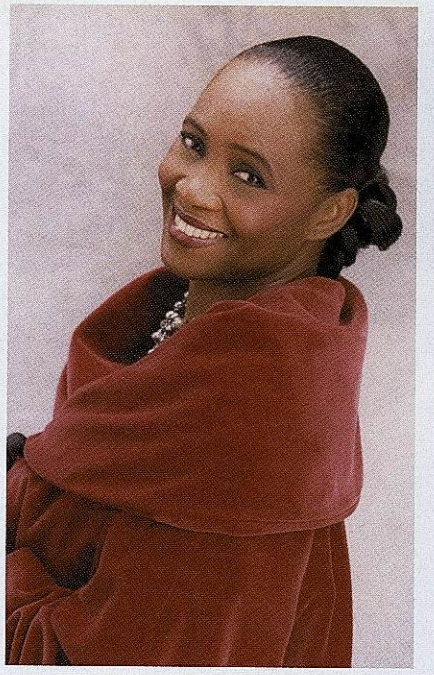

Hendricks'in bu albümde ve bu konserde en iyi yorumladığı şarkı "Strange Fruit". Repertuarda en çok bu parçayı sevdiği ve hissettiği anlaşılıyor; muhtemelen dramatik içeriğinden dolayı.

Konseri kurtaran şeylerden biri de, tem bir solist konseri olmamasıydı. Örneğin biste tüm müzisyenlerin tatminkar sürelerde sololar aldığı "Porgy & Bess" bu konuda iyi bir örnekti. Ayrıca Barbara Henricks gibi bir şahsiyeti birkaç metre uzaklıktan izlemek ve dinlemek de büyük zevk.

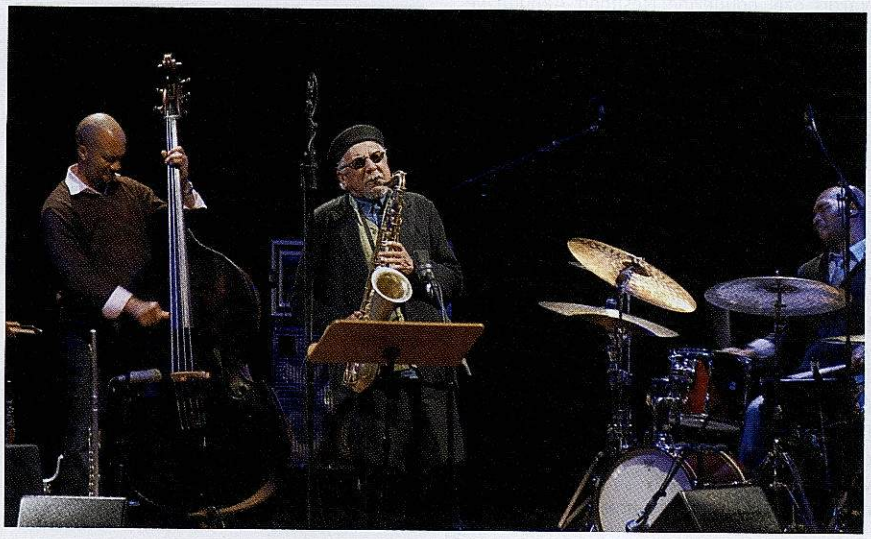

Mutlu azınlıklar için bir konser; Charles Lloyd Konseri

1 Nisan 2009, Çarşamba – İş Sanat

Deli misiniz kardeşim? Bu akşam milli maç televizyonda, hem de şifresiz kanalda, siz gelmiş bu sıkıcı salonda jazz konseri izliyorsunuz? Yoksa bu toplumun zencileri misiniz? Kıyıya itilmiş marjinaller misiniz?

Hepiniz topu topu bir avuç insansınız. Evet, az oluşunuzda bu konserin tarihinin bir gün önceye çekilmiş olmasının da rolü yok değil, ama itiraz etmeyiniz ki, sizler burada azınlıksınız. İtiraf etmeliyim ki, azınlıksınız, ama mutlu bir azınlıksınız.

Sahnedekiler de azınlık olmalı, baksanıza şu Jason Moran denen tuhaf adama. Kuyruklu piyanonun önünde çay bahçesinden ödünç alınmış tahta bir iskemlenin önünde oturuyor, başında da hiç eksik etmediği rolöve şapkası. Ama Allahı var, feci çalıyor. Yaşlı kurt, saksofon piri Charles Lloyd'un yeni kurduğu dörtlüde piyano onun. Dörtlüde en az tanıdığımız herif basçı Reuben Rogers. Davulcuyu ise cümle alem biliyor, Eric Harland olur kendileri.

Önce güzel bir "Fish" çalıyorlar, ardından girdikleri "Monks Danse"de ilk boy gösteren Harland oluyor; davul setindeki bongolara asılarak. Sol eliyle üzerinden gezinerek ritim çeşitliliği ve sound zenginliği yaratıyor, onlar sayesinde. Yanında bir dolu sallamalı, tıngırtılı aksesuar da cabası.

Lloyd, sinematik ve dramatik bir giriş yapıyor flütüyle "Blood Count"a. Atmosferik ve bol efektleri olan parçanın ortasında yapısal değişiklikler meydana geliyor, ritmik dans duygulu bir hale geliyor. "Tarogato"ya geçiyorlar aniden, sert bir bas yürüyüşü eşliğinde. Latin jazz esintili, pozitif ve bol ışıklı bir parça bu.

"Mirror"da Moran'ın sert tuşeli solosuna Lloyd'ın shaker'ları tadından yenmez bir keyif katıyor. Hipnotik etkili "Dream Weaver" yine şahlanıyor ikinci bölümde. Genç müzisyenler bir saniye olsun yerlerinde durmuyor. Hınzır ihtiyar boşu boşuna gençlerden seçmemiş orkestrayı. Arkasındaki enerjik müzisyenler yaşama sevinci veriyor Lloyd'a, o da gençlik günlerindeki kadar taze çalıyor bu projede. Selam olsun, niye mutlu, niye azınlık olduğunu bilenlere dercesine...

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Bud Shank

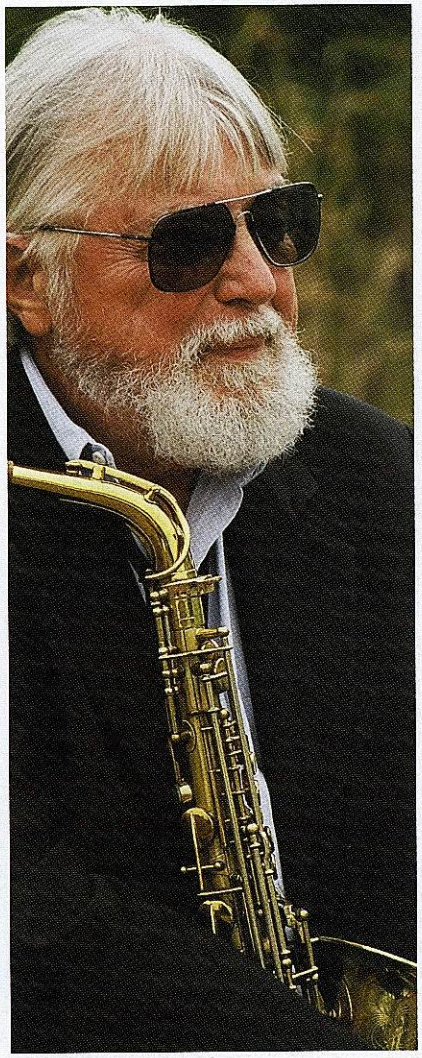

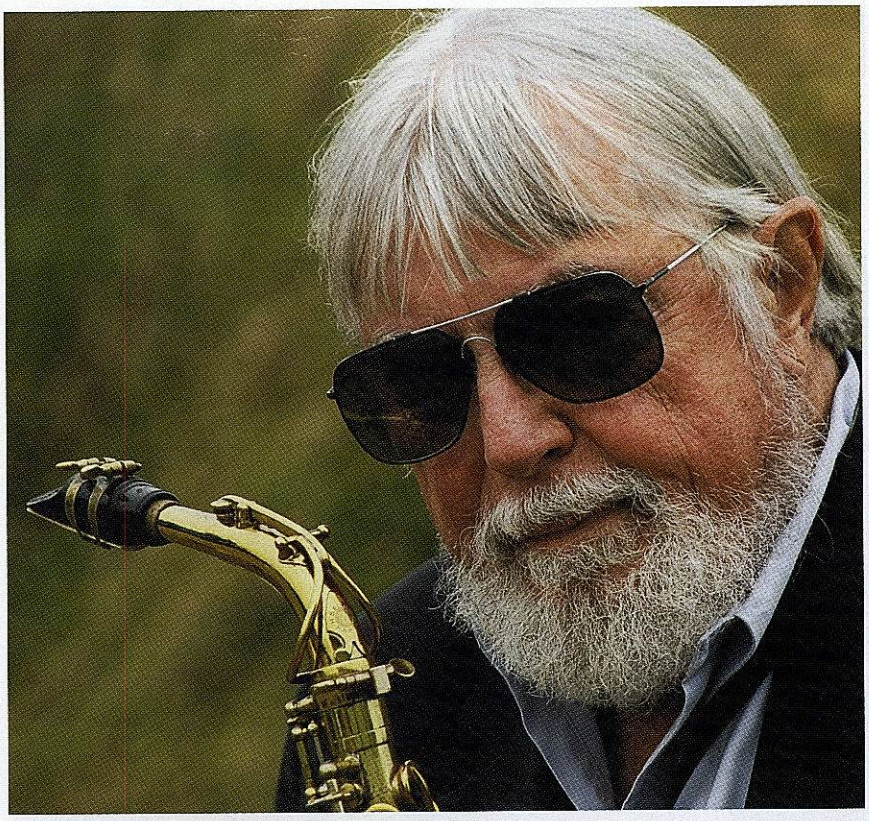

Amerika Birleşik Devletleri'nin "batı kıyılarındaki jazz" anlamında kullanılan "West Coast jazz" tabiri her ne kadar 1950'li yıllarda bu bölgede yaşayan müzisyenlerin yaptığı, ilgi ve zevk alanı sınırlı "cool" jazz ekolünü belirtmek için yaratılmışsa da merkezi Los Angeles olan bu bölge Chet Baker, Dexter Gordon ve Ornette Coleman gibi birbirlerinden tümüyle farklı müzisyenleri de kapsamaktadır. Gene de sakin ve dinlendirici stereotip West Coast tınısı çoğunluğu beyaz olan birçok yetenekli jazz müzisyeni için önemli bir ekmek kapısı olmuştu. Geçtiğimiz Nisan ayında 82 yaşında vefat eden alto saksofonist, flütist ve aranjör Bud Shank, stili ve yeteneği ile bu akımın öne çıkan müzisyenlerinden biriydi. Shank'in kariyeri 1940'ların big band swing'i, Stan Kenton'un orkestral füzyon denemeleri , 60'lı yılların samba jazz furyası, stüdyo müzisyenliği ve jazz eğitmenliği gibi birbirini tamamlayan dönemlerden oluşmuştu. Değişmeyen tek özelliği orijinal doğaçlamaları ve belirgin swing duygusuydu. Son günlerinde, çıkaracağı albümünün rötuşlarını yapmakla uğraşıyordu. Duygularını kamufle eden ve dramadan kaçınan bir cool ekolü müzisyeni olarak ilerki yıllarda hareketli ve ateşli bir stile sahip olması birçok kişiyi şaşırtsa da jazz'daki tüm gelişmelere açık bir sanatçı olarak Shank bu dönüşüme imza atacak kalibredeki birkaç "Batı Kıyılı"dan biriydi. Clifford Everett "Bud" Shank Jr., 2 Mayıs 1926 tarihinde Ohio eyaletinin Dayton şehrinde dünyaya geldi. Klarinet, flüt, alto ve tenor saksofon çalmayı küçük yaşlarda öğrendi. North Carolina Üniversitesinde okuduktan sonra 1947 yılında yeni yeni bebop denemeleri yapmaya başlayan Charlie Barnet'in swing orkestrasına katıldı. Hem lirik hem de çağdaş tarzıyla o dönemde sıradışı çalışmalara imza atmakta olan Stan Kenton'un ilgisini çekti. Shank 1950 yılında California'ya taşındıktan hemen sonra Kenton'un topluluğuna katıldı. Kenton'un topluluklarında dönemin hem hızlı swingcileri hem de bebop'un komplike armonilerini hatmetmiş müzisyenleri biraradaydılar. Başçı Howard Rumsey'in ön ayak olmasıyla aralarında Shank'in de bulunduğu birkaç müzisyen California'nın Hermosa Beach şehrindeki Lighthouse Club'da kimi zaman 12 saat süren jam session'larda birlikte çalmaya başladılar. Kısa sürede müzisyenlerin ünleri Kenton orkestrasındaki kariyerlerini aştı ve kendilerine Lighthouse All Stars adı verildi. Bu yıllarda Shank kendi dörtlülerini de kurdu, ayrıca saksofoncu Bob Cooper , piyanist Hampton Hawes ve Brezilyalı gitarist Laurindo Almeida ile de birlikte çaldı. Almeida ile yaptığı çalışmalar, kısa bir süre sonra Stan Getz ve Charlie Byrd gibi müzisyenlerle büyük bir ticari başarı da elde edecek olan bossa nova tarzının nüvesini oluşturdu. 1960'lı yıllarda Shank kendine has Brezilya jazz tınısını oldukça geliştirdi ve o dönem yıldızı yeni parlamaya başlayan Sergio Mendes gibi bossa nova müzisyenleri ile birlikte çalışmaya başladı. Bir taraftan da stüdyo müzisyenliği yaparak kendini sağlam bir maddi zemine oturtmak istiyordu. (Bu tarzdaki en bilinen çalışması The Mamas and The Papas grubunun "California Dreamin' " parçasındaki flüt solosudur.) 1974 yılında Shank, Latin aromalı cool bop çalan

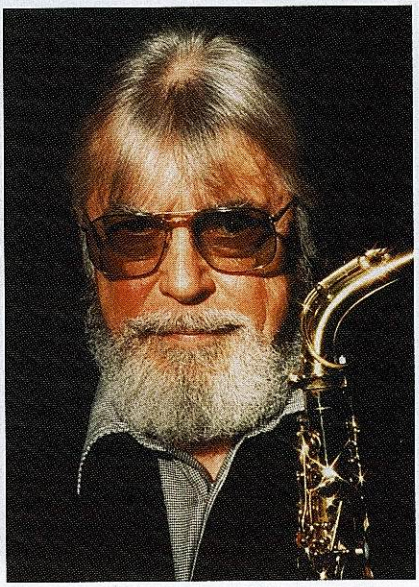

LA Four topluluğu ile jazz'a dönüş yaptı. Bu grupta alto saksofon çalan Shank'in yanı sıra gitarda Almeida, basta efsanevi Ray Brown ve davulda Jeff Hamilton yer almaktaydı. Shank, Manny Albam'ın Alto Saksofon ve Jazz Orkestrası için Konçertosunu 1985 yılında Royal Philharmonic eşliğinde seslendirdi. Ayrıca sitar ustası Ravi Shankar ile birlikte de çaldı. Son 15 yıldır solunum problemleri yaşamış olsa da Bud Shank saksofon çalmaya hiç ara vermedi. Frank Sinatra ve Gerry Mulligan için tribute albümleri yayınladı. 2004 yılında Phil Woods ile bir albüm çıkardı. 2005'te Bud Shank Big Band'i kurdu. Bir yıl sonra piyanist Bill Mays ile duo olarak Beyond the Door albümünü yayınladı. Genç müzisyenlere Bud Shank Jazz Workshop adlı atölye çalışmalarıyla yön gösterdi. Shank, az ile çok şeyler yapabilme sanatının bir ustası olarak jazz dünyasının en yaratıcı müzisyenlerinden biri olarak hatırlanacaktır.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

DAVID "FATHEAD" NEWMAN

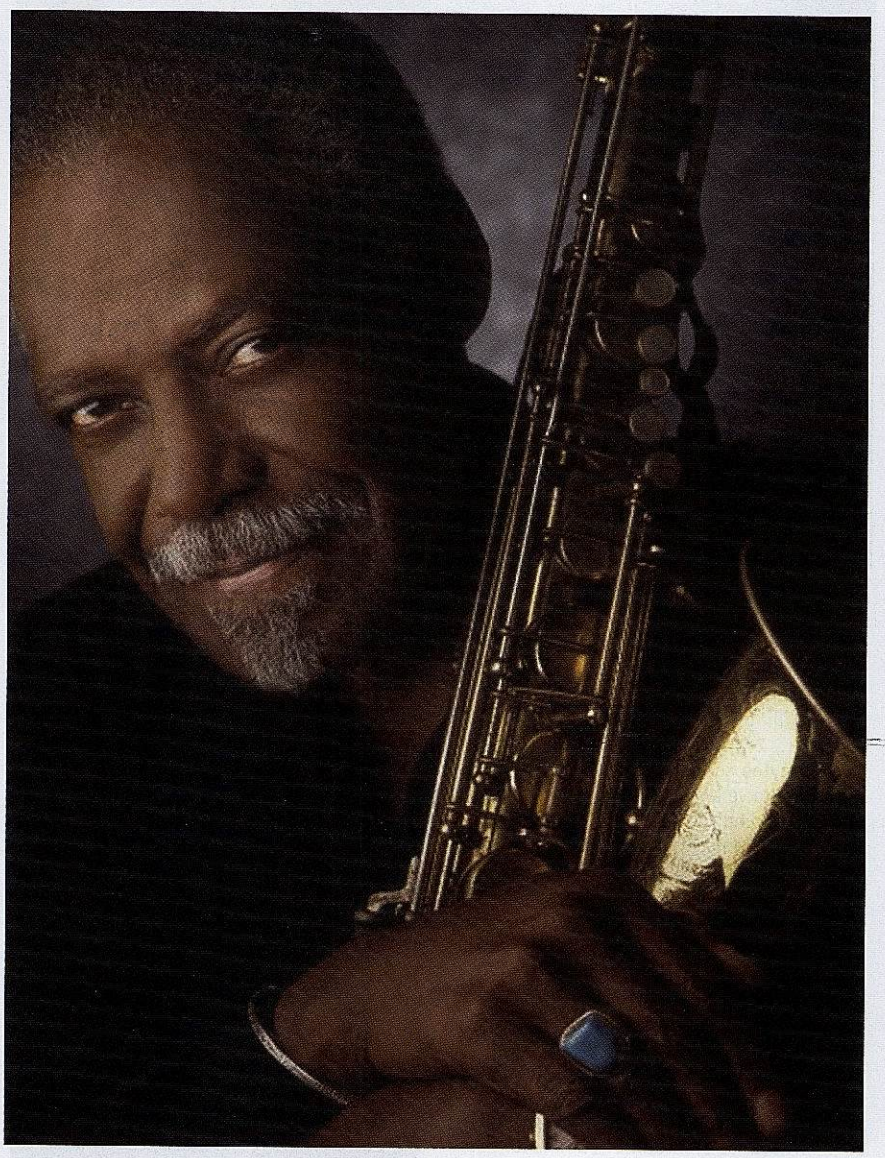

1980'li yıllarda kurdukları toplulukla, saksofoncular David "Fathead" Newman ve Hank Crawford eski patronları Ray Charles'ın çizgisinin enstrümantal olarak da sürdürülebileceğini kanıtlamışlardı. Minyatür bir Ray Charles orkestrasının tınısına biraz soul biraz gospel biraz bebop biraz da funk ekleyerek ulaştıkları noktanın dinleyicileri yalnızca jazzseverlerle sınırlı kalmadı.

20 Ocak 2009 tarihinde 75 yaşında pankreas kanserine yenik düşen Newman'a Fathead (şişman kafa) lakabı ondan pek hazzetmeyen bir lise öğretmeni tarafından takılmıştı. Çok güçlü bir hafızası olan Newman müzikal anlamda hiç bir zaman gösteriş meraklısı olmamış, güçlü tonalitesini insan sesine yakın ve blues dolu bir sound yakalamak için kullanmıştı. Ray Charles orkestrasının Uncle Funky parçasındaki solosu bunun en güzel örneklerinden biridir.

Newman'ın müziği basit ve direkttir, karmaşık cümleler içermez. Onun en önemli özelliği blues'un dolaysızlığını modern jazz'ın girift melodik ve armonik fikirleriyle duygu yoğunluğundan taviz vermeden dengeleyebilmesiydi. Onu 1950'lerin başında keşfeden Charles ona 1954 yılında ilk olarak orkestrasında açık olan bariton saksofon pozisyonunu vermişti. Çalıştığı 12 yıl içinde önce orkestra üyesi ardından parlak bir solist olarak Charles'in sound'unu yalnızca renklendirmekle kalmamış, farklı kulvarlara taşımıştı. Newman'ın, Charles'ın "Night Time Is the Right Time", "Talkin 'Bout You" ve "I Got a Woman" parçalarına yaptığı saksofon introları özellikle hatırlanmaya değerdir. Yanında çalışan bu yetenekli müzisyenin bir solo kariyere ihtiyacı olduğunu düşünen Charles onun ilk albümünü yayınlamasında büyük katkı sağladı; "Fathead: Ray Charles Presents David Newman" iyi bir satış grafiği çizdi. Bunun dışında Newman, Aretha Franklin, BB King, Donny Hathaway ve Dr John gibi sanatçılara albümlerinde eşlik etti. David Newman Jr., 24 Şubat 19933 tarihinde Texas eyaletine bağlı Corsicana şehrinde dünyaya geldi, ailesi bir süre sonra Dallas'a taşındı. Önce piyano çalmayı öğrendi, lisede alto saksofona başladı. Sınıf arkadaşları arasında piyanist Cedar Walton ve saksofoncu James Clay de vardı. Üniversitede teoloji okurken bir taraftan da yerel saksofoncu Red Connors'un topluluğuyla akşamları dans kulüplerinde çaldı. Bu toplulukta ismini yeni yeni duyuran ama çoğu zaman yanlış anlaşılan genç saksofon dahisi Ornette Coleman da yer almaktaydı. Bop cümlelerinden oluşmayan ve armonik olarak uyumsuz sesleri kullanmaya çalışan Coleman için sadece popüler melodilerin geçerli olduğu dans kulüpleri doğru mekanlar değildi. Gene de Coleman'ın da kökeni Newman dahil birçok Texas'lı saksofoncununki gibi blues ve R&B idi.

Newman'ı etkileyen başka bir müzisyen de Charlie Parker'in ilk ilham kaynağı olan ve 1930'ların Kansas City swing ortamının tanınmış saksofoncularından Buster Smith'ti. Newman, 1950 yılında teoloji eğitimini tamamladıktan sonra Smith'in topluluğuna katıldı. David Newman ve Ray Charles 1951 yılında tanıştılar ve kısa zamanda iyi arkadaş oldular. O zamanlar Charles, blues gitarist ve şarkıcısı Lowell Fulson'un topluluğunda piyano çalmaktaydı. Charles 1954 yılında kendi topluluğunu kurunca Newman'ı yanına bariton saksofonist olarak aldı. On yıllık mesainin ardından Newman önce Dallas'ta ardından New York'ta kendi solo kariyerini oturtmaya gayret etti. 1970 yılında tekrar Charles ile çalıştı. Ardından Miles Davis'in ilk dönem piyanistlerinden Red Garland ve flütçü Herbie Mann ile çaldı. Atlantic plak şirketinin bir çok funky jazz-blues kaydında stüdyo müzisyeni olarak yer aldı. 1980'den sonra Muse şirketi için daha mainstream jazz kayıtları yaptı. Bu dönemde eski okul arkadaşı piyanist Cedar Walton ve davulcular Jimmy Cobb ve Louis Hayes ile albümler gerçekleştirdi. 1988 yılında Atlantic'e geri döndü, Hank Crawford ve Stanley Turrentine ile "Fire! Live At the Village Vanguard" albümünü yayınladı. 1994 yılında ise Duke Ellington için bir tribute albümü olan "Mr. Gentle, Mr. Cool"u yayınlayarak dolambaçsız jazz icra edebildiğini de ortaya koydu. Newman, Robert Altman'ın "Kansas City" filminde yer aldı. Ray Charles'in hayatının anlatıldığı "Ray" filminde ise aktör Bokeem Woodbine tarafından canlandırıldı. 2008 yılında Diamondhead albümü yayınlandı. Geçen Aralık ayında kaydı gerçekleştirilen "The Blessing" albümü ise ölümünden kısa bir sonra piyasaya çıktı.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Günümüzde Jazz

Bill Evans

Ajandamı karıştırırken en çok sanatçı ölümlerinin bahar ve yaz aylarına rastladığını gördüm. Tabi saptayabildiğim kadar... 6 Mayıs 2007'de sevgili Nükhet Ruacan (ölümünden bir yıl önce Prag'da onunla geçen iki gün nasıl unutulur), 10 Mayıs 2006'da efendi piyanist John Hicks, 10 Haziran 2004'de Ray Charles, 14 Haziran 2008'de gencecik Esbjörn Svensson, 26 Haziran 2006'da Arif Mardin, 29 Haziran 1964'de Eric Dolphy, 4 Temmuz 1992'de Astor Piazzola, 8 Ağustos 1975'de Cannonball Adderley, 16 Ağustos 2007'de Max Roach, 18 Ağustos 2007'de Jon Lucien... Eylül'e gelince iki büyük piyanisti yitirmişiz: 11'nde Josef Zawinul, 15'inde Bill Evans... Evet Bill Evans... Bu çok özel insan, İstanbul'a gelemedi. Çünkü 1980'de yaşamını yitirdi ki bizler o dönemde Akbank Jazz ve İstanbul Jazz Festivalleriyle henüz şımartılmıyorduk. Kendisine biraz daha dikkat etseydi belki onbeş yıl daha yaşayabilir, bizler de onu mutlaka İstanbul'da bir şekilde dinleyebilirdik. Halen Berlin'de yaşayan piyanist ağabeyimi, 1978 yılında Bill Evans'ı son üçlüsüyle (bascı Marc Johnson ve davulcu Joe LeBarberra ile) Berlin Filarmoni'nin o görkemli altıgen salonunda dinlediği için hala kıskanırım. Daha önce konser veren bir fusion topluluğunu dinlemeyerek salonu terk eden Berlinliler, Bill Evans Trio sahne alınca salonu doldurur. İki saat boyunca nefes almadan huşu içinde bir "Interplay" şölenini dinler ve iki üç kez bis yaparlar.

William John Evans,16 Ağustos 1929'da New Jersey Plainfield'da doğdu. Piyano öğrenmeye altı yaşında başladı. Klasik eğitimini flüt ve kemanla sürdürdü. 1950'de Louisiana Üniversitesinin piyano bölümünden mezun oldu. Ardından New York'da Mannes Müzik Okulu'n kompozisyon çalıştı. Herbie Fields topluluğuyla ilk konser turuna çıktı. Askerliği sırasında Chicago yakınındaki Fifty Army Band'de yer aldı. 1954'de New York'a yerleşerek klarinetçi Tony Scott'ın dörtlüsüne katıldı. Mannes müzik okulunda George Russell'dan öğrendiği modal kuram, ilk bestelerini yaratmasına anahtar olacaktı. 1956'da ilk albümü "New Jazz Conceptions" çıktığında henüz Bud Powell'ın bop tarzının etkisindeydi. Bu albümden gözde olan "Waltz for Debby"yi, ordudayken yazmıştı. 1958'de Miles Davis'in ısrarıyla onun ilk ünlü altılısında sekiz ay çaldı. Bu beraberlik Evans'a grup liderliği konusunda çok yararlı oldu. Ancak hassas yapısı Davis'in enerjisi ve baskısına dayanamadı. Aynı yılın sonbaharında Davis altılısından ayrılıp kendi müziğini yapmak istedi. Ne varki Davis'den kurtulmak kolay değildi. 1959 yılında çıkan "Kind of Blue" albümünün jazz tarihinine geçmesinde yorumu ve müzikal düşünceleriyle büyük rol oynayacaktı. George Russell'dan öğrendiği "modal" beste tekniğini, bir parça dışında tüm albüme yansıttı. Özellikle "Blue in Green"de. 1958'de kendi adına yaptığı "Everybody Digs Bill Evans" albümünün yıldızı olan solo parçası "Peace Piece", Eric Satie'nin "Gymnopedie" başlıklı küçük harikalarını çağrıştırıyordu. Bu albümün ardından ilk efsanevi üçlüsünü bascı Scott LaFaro ve davulcu Paul Motian ile kurdu. Bu üçlüsüyle, rollerin eşit dağıtıldığı "Interplay" tarzını yaratarak büyük bir ün kazandı. Zaten "Kind of Blue"daki katkısıyla jazz alemi çalkanıyordu. Ancak 1961'deki Village Vanguard konserinden on gün sonra bascı LaFaro bir otomobil kazasında yaşamını yitirdi. Bu gencecik dahi bascıyı yitirmek Evans'ı çok sarstı ve bir yıl kadar kendisine gelemedi. Toparlanıp yola bascı Chuck Israels ile devam etmeye karar verdi ama hala LaFaro ile sağladığı uyuma ulaşamıyordu. Gitarcı Jim Hall ile düet albüm "Interplay, ardından Charles Mingus, Art Farmer, Stan Getz, Oliver Nelson Big Band, George Russell, Toots Thielemans, Kai Windings, J.J.Johnson, Hal McKusick, Claus Ogerman, Marylin McPartland, William Fisher gibi modern jazz ustalarının gerek albüm gerek kulüp projelerine, o müthiş piyano dokunuşları ve zengin ruhuyla renk verdi ama kalbindeki baş köşeyi "Trio"ları tutuyordu. 1980 yılında ölümüne kadar değişikliklerle süren bu "trio"larına,yaşamının tüm sevinç ve üzüntülerini, içten içe çektiği acılarını yansıttı. Birey ve müzisyen olarak Bill Evans, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardında utangaç, yumuşak ses tonuyla konuşan ve kırılgan bir yapıya sahipti. Dolayısıyla bu kişilik, çetin ve tutarsız müzik piyasasına ters düşüyordu. İlaçlara sığındı, yetmedi eroin ve kokainle gerçeklerden kaçmayı yeğledi. Genç ve en verimli çağında gelen ölümünü hazırladı adeta. Sevdiği kadınlara yazdığı birbirinden anlamlı parçalarla ancak duygularını dışa vurabildi. Standartların "standart" çizgilerini, Debussy, Ravel, Bach birikimleriyle kaynaştırdığı harika tekniğiyle aştı. Bir "blues" müzisyeni değildi ama ballad'ları "blues" duyarlılığında yorumlardı. Hüznün yanında esprili bir yanı da vardı. Örneğin 1962'de bascı Monty Budwig ve davulcu Shelly Manne ile çıkardığı "Empathy" albümünde seslendirilen "With A Song In My Heart" adlı film teması standart parçanın yapmacık romantizmiyle bir güzel dalga geçiyordu. Budwig ve Manne bu esprili yoruma solo ve yerinde ataklarla ortak oluyordu. Yani "hicivli bir "interplay". Geçen zaman içinde Bill Evans'ın kendisi bir okul oldu. Herbie Hancock'dan Chick Corea, Keith Jarrett, Bobo Stenson ve Brad Mehldau'ya dek modern piyanistler üzerinde iz bıraktı. Ülkemizde ise Nejat Cendeli, Tuna Ötenel ve Kerem Görsev, Bill Evans okulunun en sadık temsilcileri oldular. Ayrıca, Jean-Yves Thibaudet gibi ünlü bir klasik piyanist, Evans'ın soloları üzerine yaptığı transkripsiyonları albüm olarak çıkardı. Aynı piyanist bu tarz çalışmayı klasik besteciler için de yapmıştı. Evans, zaman zaman bazı yenilikler denemişti. İlk kez "Conversations with Myself" albümünde adına uygun olarak üstüste kayıt sistemiyle iki ve üç piyano partisini birden çalmıştı. Akustiğin dışına çıkarak 1970'lerde moda olan Rhodes piyanoya da kendi derinliğini katmıştı. İlk kez "From Left to Right" albümü için Harold Rhodes'un Evans'ın beklentisine uygun yeniden biçimlendirmesine rağmen bu özgün sound'lu elektrik piyanoyu başka kayıtlarda ve konserlerde de çaldı ama bir süre sonra sıkıldı. Jazz dünyasının henüz ellibir yaşındayken yitirdiği bu çok özel kişiliğini, yaşamı boyunca çaldığı bascı ve davulcuları sıralayarak anıyoruz. Bu üçlülerinde daima 1959 yılında kurduğu LaFaro ve Motian'lı ilkini aradı durdu. Özellikle bascılarda LaFaro ile yakaladığı elektriği ve duyguyu. 1978'de bascı Johnson ve davulcu La Barbera ile kurduğu son üçlüsünde aradığı duyguya yaklaşmıştı. Ne varki uzun sürmedi. Aile sorunları yüzünden acı çekiyordu. Bağımlılıklarıyla üstesinden gelmeye çalıştı ama başaramadı. Sağlığı iyi değildi. New York'da Fat Tuesday's'de çalmak üzere anlaşma yaptı. Tüm çabasına rağmen konseri ertelemek zorunda kaldı. 15 Eylül'de Mount Sinai hastahanesine yatırıldı. Mide kanaması, siroz ve bronşit, tümü biraraya gelip Evans'ın yaşamına maloldu. Hastahaneye yatmadan önce eski eşinin ve ağabeyinin ardarda ölümlerini öğrenmişti. Ardında bıraktığı birbirinden değerli kayıtlarını dinleyerek teselli bulabiliyoruz ancak...

Çalıştığı bascılar: Scott LaFaro (1959-1961), Chuck Israels (1962-1965), Monty Budwig (1962), Gary Peacock (1963), Teddy Kotick (1966), Eddie Gomez (1966-1977), Marc Johnson (1978-1980.

Scott LaFaro'ya en yakın bulduğu davulcular: Paul Motian (1959-1962), Larry Bunker (1962-1965), Arnie Wise (1966,1968), Joe Hunt (1967), Philly Joe Jones (1967, 1977-1978), Jack DeJohnette (1968), John Dentz (1968), Marty Morell (1968-1975), Eliot Zigmunds (1975-1977), Shelly Manne (1962, 1966), Joe LaBarbera (1978-1980)...

Uğur Hüküm
ugur.hukum@rfi.fr

NELER OLDU

Paris'ten Mektup

"JAZZ à VIAN ve BORIS VIAN"

"O Jazz'ın bir kara sevdalısıydı, yalnızca jazz için yaşıyordu; yalnızca jazz duyuyor, jazz konuşuyordu." (Boris Vian'ın yakın arkadaşı, bütün zamanların en popüler Fransız şarkıcılarından Henri Salvador – 1917/2008).

Doğumu 10 Mart 1920, ölümü 23 Haziran 1959. Topu topu 39 sene yaşamış Boris Vian. Ama ne yaşam? "Dolu dolu, üretken, isyankâr...!" Kanımızca bu eşsiz adamın, istisnai sanatçının kişiliğini, yaşamını en iyi tasvir eden sıfatlar bunlar, en azından ilk bakışta. 12 yaşında geçirdiği hastalıktan sonra teşhisi konan, onu her an öldürebilecek kalp yetersizliğini neredeyse 30 sene yenmeyi başaran iradenin, enerjinin, yaratıcılığın kaynağında, kendi deyişiyle "Jazz" veya "Jazz ve Müzik" olması, dergimizin sınırlarında bizim de ona küçük bir anma veya saygı yazısı yazmamıza yetti de arttı bile. Üstelik aramızdan ayrılışının 50. yılında adına, anısına iki güncük (13-14 Haziran) de olsa bir Jazz Festivali başlatıldı. Uzun ömürler dilediğimiz "Jazz à Vian / Vian'(d)a Jazz" (www.jazzavian.fr) Vian'ın doğduğu, büyüdüğü Paris'in yakın banliyö kenti Ville d'Avray'de düzenleniyor ve düzenlenmeğe devam edecek.

Büyük burjuva, rantiye, hazırdan yiyen ancak iyi ve güzel yaşamasını bilen ve de birbirini çok seven bireylerin oluşturduğu bir ailede doğar. Tek kelimeyle mutlu, her anlamda zengin bir çocukluk, ilk gençlik geçirir Boris Vian. 5 yaşında okuma yazma öğrenecek, sağlık engellerine rağmen erken lise bitirecek, ülkenin en prestijli Teknik Üniversitesi'nden (Ecole Centrale) kısa sürede mühendis çıkabilecek derecede zeki ve çalışkandır. Kısacık hayatında çok farklı işlere girişecek, fakat her tuttuğu işte, bazıları ölümünden sonra teslim edilse de başarılı olacaktır. Maden mühendisi, müzisyen, besteci, öğretmen, yazar (roman ve tiyatro), şair, eleştirmen, çevirmen, dramaturg, sinema ve tiyatro oyuncusu, yapımcı, radyo programcısı... Ama illaki jazzcı, jazz yazarı, jazz eleştiricisi. "jazz'sız hayat bir hatadır", diyen Vian trompet ve cep trompeti denebilecek "trompinet" (bir cins pistonlu boru veya küçük boraz an) çalardı. Amatör piyanist ve harpçı annesinden temel müzik bilgilerini edindikten sonra 14 yaşında ilk trompetine kavuşur. İki kardeşi, Alain (bateri) ve Lélio (akordeon) ile 17 yaşında kurduğu Trio'suyla konserler vermeğe başlar. Aynı yıl, 1937'de efsanevi jazz yuvası, "Hot Club de France"a da (HCF) katılacak, ilk album kaydına bile girecektir. Müziğin, jazz'ın ilâhı gördüğü Duke Ellington'u 1939'da bir konserde izleyecektir. O andan itibaren hayat çizgisi çizilmiştir. Onun evreni jazz içinde, çevresinde olacaktır. Jazz ritminde yaşayacak, jazz yazacaktır.

Yeryüzündeki ikinci büyük görevi, misyonu ise yazmaktır. Ancak anlaşıl(a)mamak, yadırganmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Sağlığı 50'li yıllarda jazz müzisyenliği, trompet yorumculuğuna set çekerken, çağının önünde, "avantgard" nitelikli romanları, yazıları karşısına ciddi adli ve ahlaki engeller çıkartacaktır. Savaş, kriz, iflaslar malikânelerde yaşayan Boris'i, 30'lu yaşlarında tavan aralarına, hizmetçi odalarına, çeviri paralarıyla kıt kanaat geçinmeye kadar düşürecektir. "Saint-Germain'in Prensi" diye anılan Boris Vian, devrin en popüler sanatçıları, aydınları Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Raymond Queneau, Eugene Ionesco, Pablo Picasso, Jacques Prévert, Juliette Gréco gibi kişiliklerle düşüp kalksa da aldığı aile eğitimi, onur anlayışı onu

bazı erdemleri daima ön planda tutmaya itecektir. Halbuki 1948'de Duke Ellington'u Paris'in Kuzey Garı'nda karşılayan odur. Miles Davis'i Juliette Gréco ile tanıştıran odur. Charlie Parker'ı Saint-Germain jazz-barları, kulüplerine sokan odur. Sürekli gülen yüzü, bitmez tükenmez mizahı, örnek davranışlarıyla gerçek bir asilzadedir. Ama neler yazar, neler yapar?

1951 yılında doktorlar sağlık nedeniyle yasaklayıncaya kadar öncelikle gece kulüplerinde sürekli "jazz" çalar. 1942'de tanıştığı yakın dostu "big band", orkestra şefi Claude Abadie ile ilk önemli kaydını 1946'da yapar. Fakat daha önce, 1944'te klarinetçi Claude Luter ile özel kayıtlarının da olduğu tespit edilmiştir. Gerçek bir Jazz tarihi tanığı, yönlendirici, Jazz ansiklopedisi, hazinesi olan "Jazz Hot" dergisinde 1947 Aralığı'ndan itibaren 1958 Temmuzu'na kadar düzenli Jazz yazı ve eleştirileri yazar. JazzHot'un yanı sıra gündelik "Combat" gazetesinde ve siyasi/felsefi kültür dergisi "Le Temps Modern"de de farklı seviye ve hassasiyetlerde Jazz ve müzik üzerine makaleler yayınlar. 1943'te yazdığı ve yarım kalmış ilk romanı dışında 15 romanı ve hikâye kitabı, 10 tiyatro oyunu, 5 şiir, 2'de deneme kitabı yazmıştır. Bugün tespit edilebilmiş 461 şarkısı mevcuttur. Önemli bir kısmı günümüz geleneksel Fransız Şansonu, şarkı geleneğinin klasikleri sayılan melodilerin sözleri, bazen de besteleri Boris Vian'a aittir. Bazılarını doğrudan kendisi seslendirmiştir. Halen çok satılan ve sık dinlenen bu yorumlar Fransız kültürünün övgü simgelerine dönüşmüştür. Jazz esintili "Le déserteur/Asker Kaçağı", "J'suis snob/Snobum", "Fais-moi mal Johnny/Canımı Acıt Johnny", "Le petit commerce/Küçük Ticaret", "La Java des bombes atomiques/ Atom Bombalarının Javası", "L'Arbre des pendus/Asılanlar –İdamlıklar Ağacı" gibi şarkılar yalnızca müzikleriyle değil, sözleri ve havalarıyla 1968 Mayısı'nı hazırlayan etkenlerden biridir.

Daha sonraları çağdaş Fransız edebiyatının klasikleri arasına giren "Günlerin Köpüğü" (1947) o kadar olmasa da, çoğu eseri "toplum düzen ve töreleri"ni bozmakla suçlanır. Takma bir Amerikalı yazar ismi, Vernon Sullivan imzasıyla 1946'da yazdığı "Mezarlarınıza Tüküreceğim" romanı nedeniyle hakkında takibat açılır. 1950'de ahlak kurallarına aykırılıktan mahkumiyet yer. 4 romanı takma adıyla yayımlanacaktır. Bu romandan esinlenerek çekilmiş filmin galası sırasında geçirdiği kalp krizi sonucu, 23 Haziran 1959'da dünyaya gözlerini yumar. Uzunca ve mutlu bir evlilik yaptığı ilk eşi Michelle'den iki çocuğu vardır. Halen hayatta olan ikinci eşi İsviçreli dansçı Ursula Kübler ile 1954'te evlenir.

1955'te Philips firmasında jazz dizisinin sorumlusu olur. 1957'de aynı firmanın Sanat Müdürü yardımcılığına terfi eder. 1958'de Fontana müzik yapım şirketinin Sanat Müdürü, 1959'da da Barclay'in Sanat Müdürlüğü görevlerini üstlenecektir. En yararlı olacağı, olgunluk eserlerini verebileceği bir konumda çocukluğundan beri yakasını bırakmayan hastalığına yenik düşecektir. Gününden çok önce özlü hdef ve değerlerin farkındaydı: "Peygamberler her zaman haklı oldukları için daima hatalıdırlar... Beni ilgilendiren insanların (toplu) mutluluğu değil, her birinin (tek tek) mutluluğudur."

Aziza Mustafa Zadeh

FESTİVALLERDEN:

Beynelmilel Mugam, Paris Jazz, Saint-Germain, vs, vs...

Bu sene 18-25 Mart tarihleri arasında Bakı'da gerçekleşen "Beynelmilel Mugam Festivali"nde (http://mugam.az) bu sene "Etnik-Jazz" başlığı altında jazz'a özel bir yer ayrılmış. SSCB'nin sonuna kadar resmi biçimde jazz'ın neredeyse tanınmadığı Azerbaycan'dan 90'lı yıllarda herkesin bildiği gibi Aziza Mustafa Zadeh sayesinde dünyada bir yıldız parladı. Türkiye'den bir tane dahi bu çapta küresel jazz sanatçısı çıkamamasına hayıflanmış, "kardeşimiz" güzel Aziza'nın başarısıyla avunmuştuk. Mugam Festivali'nin programına yakından baktığımızda maalesef iki jazz konserine ilişkin genel duyurudan başka bir bilgi bulamadık. Aziza'nın yükselişinde öncelikle bu sanatçının yeteneği, ancak gerisinde sağlam bir müzik eğitimi (opera sanatçısı annesi Eliza ve Azeri jazzı'nın da kurucusu sayılan ünlü piyanist-besteci babası Vakıf Mustafa Zadeh – 1940-79) ve Columbia firmasının ciddi bir yatırımının oluşunu da unutmamak gerekiyor. Son 10 yılda Aziza'nın adı daha az anılırken, Azeri piyanist İsfar Sarabski, tar ve nagara yorumcusu Emil Mammadov ve piyanist-besteci Cemil Amirov'un isimleri geçiyor. Dileriz ki önümüzdeki yıllarda "Mugam Jazz"dan daha fazla söz edilir.

Her yaz Paris Çiçek Parkı'nda (Parc Floral de Paris) düzenlenen "Paris Jazz Festivali" hakkında her seferinde ne kadar konuşsak azdır. Her şeyden önce programların kalitesi. Sonra, yaklaşık 2 ay, her hafta sonu Cumartesi ve Pazar günleri 9.30 ile 18.00 arası sunulan konser ve faaliyetler parka giriş ücreti olan 5 avro dışında bedava. 8 hafta sonu, 16 gün, toplam 40 konser ve 1 yaşından 100 yaşına herkesi ilgilendirebilecek yüzlerce yaratıcı, eğitici, eğlendirici, dinlendirici faaliyet. İnanmayana işte e-adres: (parisjazzfestival2009.net/english-version/) Bu sene her hafta sonuna bir isim, bir tema bulmuşlar. 16. randevunun siftahını 6 Haziran'da Guillaume Orti Solo, Bill Carrothers'lı Robin Verheyen, Maria Schneider'li Brussels Jazz Orchestra ve 7 Haziran'da Diederik Wissels Trio ve Octurn yapıyorlar. Hafta sonunun adı "Trans Belgian Express". Takip eden haftalar "Couleur Noire / Renk Kara", "Ciao Italia", "Vienne-Paris", "Gypsy Land" gibi isimlerle işin rengini biraz belli ediyor. Meraklılar nereye bakacağınızı gayet iyi biliyorsunuz...

Bu Paris mektubumuzda Saint-Germain'den çok söz ettik. Zamanı gelmişken 10 Mayıs'ta başlayıp, 25'inde biten 9. Saint Germain Jazz Festivali'ne de değinelim bari. Açılış günündeki bedava konserlerden sonra bu yıl Kenny Baron, Michel Portal, Erik Truffaz, Kyle Eastwood (babasının oğlu), ONJ ve Daniel Yvinec, Manu Katché, Enrico Rava, Hadouk Trio gibi sanatçılar Seine nehri boyuna, St. Germain Café'lerine, kiliselere, özel küçük salonlar girip konserler verdiler. 40'lar, 50'ler, 60'lar dönmek mümkün olmasa da nostalji/özlem meltemleri azıcık yürekleri oynattı.

20-25 Temmuz'da Paris Arenalarında yine jazz Güreşleri olacak. Arild Andersen, Eric Legnini, Glenn Ferris, Henri Texier, Hervé Sellin ve Mina Agossi adları Ağır Sikletler arasında geçiyor. Fakat Baba Sikletler bu yaz Marciac, Nice ve Vienne'de olacaklar.

MEKANLARDAN:

Cité-Miles, Chatelet, Olympia

4 ay önce Quai Brainly Müzesi'nde açılan "Jazz'ın Yüzyılı" sergisi müzede tarihi bir rekor kırmış. Sergiyi ilk üç ayda toplam 38 bin kişi gezmiş. Bu durum anlaşılan başkalarını da cesaretlendirmiş olacak ki, Cité de la Musique de önümüzdeki Ekim'den itibaren "We Want Miles" başlıklı jazz'ın en büyük devrimcisine hasredilmiş bir sergi hazırlığına girmiş. Daha önceki yıllarda Jimi Hendrix, Pink Floyd ve Serge Gainsbourg'u onurlandıran Paris müzik dünyasının Kabesi nitelenen mekanda ilk kez bir jazz'cı ağırlanacak.

Geçenlerde bir jazz programcısı bayan onun için "büyücü" deyimini kullandı. Radyo programcısı bayan başka bir radyonun özel jazz programına davetliydi. Yaşayan, en sevdiği jazz sanatçılarını sayarken "Büyücü Bobby Mc Ferrin de var", deyiverince anladım ki bu hanım 22, 23, 26 Mayıs akşamları Paris'in en prestijli müzik mekanlarından Chatelet Tiyatrosu'ndaydı. "Don't worry, be happy"nin mucidi "büyücü" üç gece kapalı gişe konser vermişti.

İlk dinlediğimde ne yalan söyleyeyim, haddim olmayarak "Yeni bir Billie Holiday doğdu" demiştim. Sonra kendisi dedi ki, "Beni Billie Holiday'e benzetenler, beni anlamamışlar", dediğinde açıkçası utandım. İlk albümleri "Dreamland" (1996) ve "Careless Love"ı (2004) tekrar tekrar dinledim. Enfes bir genç Billie Holiday lezzeti kaldı kulaklarımda her şeye karşın. 3.sü bir derece, "Half the Perfect World" (2006) fakat sonuncusu, "Bare Bones" (2009) ve de özellikle Olympia konser salonunda 4-5 Mayıs tarihlerinde verdiği konserlerinde Madeleine Peyroux kendini, özgünlüğünü kanıtladı. Amerikalı-Fransız yorumcu, hafiften soul tınılarında, ancak şefkatli, kadife yumuşaklığında sesi ve özellikle kendi bestelerivle bize daha çok mutlu anlar yaşatacağa benziyor. Edith Piaf, Serge Gainsbourg gibi Fransız şarkıcıların eserlerinden bir CD düşünüyormuş. Heyecanla bekliyoruz.

Boris Vian

ÖDÜLLERDEN:

AfroDjango, Boris Vian,

Geçtiğimiz Nisan ayında yapılan bir açıklamayla gelecek seneden itibaren Django Reinhardt adına özel bir dizi "AfroDjango" ödülü verileceğini öğrendik. Burkina Faso'nun başkenti Uagadugu'da 17 yıldır düzenlenen "Jazz à Ouaga" festivali çerçevesinde Afrikalı jazz'cıları teşvik etmek amacıyla başlatılacak bu ödülleri Ouagadougou Fransız Kültür Merkezi organize edecekmiş. Sonuncusu 24 Nisan – 2 Mayıs 2009 tarihlerinde yapılan bu seneki şenliğin teması "Müzik aracılığıyla turizmin geliştirilmesi" olmuş.

Yalnızca amatör jazz'cılara yönelik düzenlenen "Boris Vian Ödülleri" ilk yılının talihlileri 13 Haziran'da belli olmuş. Tek başına veya en fazla 5 kişilik grupla katılınan yarışmada büyük ödül, "Boris Vian Ödülü"nü oybirliğiyle solo piyanist Alexis Pivot kazanmış. FNAC Halk ödülü Agathe Souza de Jesus'a, üçüncülük ödülü de Matt Boeden Üçlüsü'ne gitmiş.

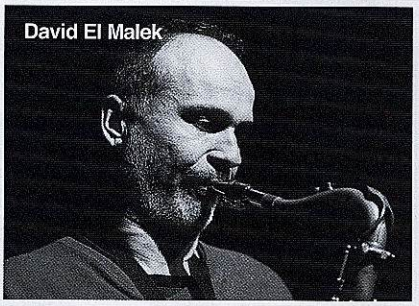
David El Malek

YAYINLARDAN:

Jazzman+Mag, Strange Fruit, Bechet-Davis-Luter

Normal yayınına Kasım 2007'de ara veren Jazzhot'tan sonra basına yansıyan habere göre Jazzman ve Jazz Magazine dergileri yakında birleşecekmiş. Haydi hayırlısı! Bu arada her ikisinin de son üç sayısı bir kez daha epeyce zengin ve keyifli numaralardı.

Jazz Magazine Nisan sayısına Jazz'ın son yıllardaki "Kraliçesi" D. Krall'ı yerleştirmiş. İçsayfalardaki dosyanın başlığı "Jazz Seslerini Dinlerken". Dergi konunun "Jazz'da Vokal" değil "Jazz'da Ses" olduğunu vurgulayarak açmış sayfalarını. Ağırlıklı olarak, genelde Jazz'da 'ses'in biraz üvey evlat muamelesi gördüğü varsayımından hareketle ilginç bir dizi gözlem ve de özellikle "Önemli Sesler"in analizi yapılmış. Günümüzün ticari açıdan en başarılı sesi "Diana Krall" örneğinden çıkan tez, sanatçı için "Aşığız, ama hani yani pek de hoşlanmıyoruz (veya küçümsüyoruz) !" tespitini yapmış. "Satan kadın şarkıcılar" başlığı altında Krall, Patricia Barber ve Stacey Kent örnekleri incelenmiş. Norma Winstone, Sandra Nkaké, Sheila Jordan, Elise Caron, Marjolaine Reymond, Petra Mangoni, Laika Fatien gibi kadın seslerinin yanı sıra Ian Shaw, Mark Murphy, Grzegorz Karnas gibi erkek sesleri de çeşitli açılardan ele alınmış. Çok sayıda uzmanla da yapılmış uzun-kısa söyleşilerle ortaya gerçekten referans bir sayı çıkmış.

Derginin bir sonraki sayısının dosyası da bir o kadar ilginç. Bu kez açı "Tenor Saksofon". "Tenorun Tenorları" başlıklı giriş makalesinde L. Young'dan S. Getz'e, C. Hawkins'den A. Ayler'e, J. Coltrane tenor saksofonun büyüleyici boyutu vurgulanmış. Ondan sonra da Andy Sheppard, Branford Marsalis, Chris Potter, Joshua Redman, Michael Brecker, Nicolas Montier ve Avrupa'dan daha yakın, daha az bilinen örneklerle tenor saksofonun "Dayanılmaz cazibesi" mercek altına yatırılmış.

Jazz Magazine'nin Haziran sayısının dosyası "B.B."ler, "Big Band"ler. Bir ara soyları yokolmaya yüztutan ama şimdilerde ufaktan ufaktan canlanan B.B.'lerin şeflerinden Andy Emler, Django Bates, Laurent Cugny, Laurent Dehors gibi sanatçıların tanıklıkları ve Paris Jazz Big Band veya Duke Ellington gibi örneklerle tam arşivlik bir çalışma yapılmış. Dergilerin her sayısında, kuşkusuz tonlarla yeni CD'nin tanıtımı yer aldığı gibi güncele bağımlı biçimde son derece hoş portre, söyleşiler ve deneme yazıları, Jazz hikâyeleri okumak da olası. Her iki dergi de Haziran sayılarında Fransa başta olmak üzere Avrupa ve dünyanın belli başlı jazz festivallerinin de tanıtımını yapmayı unutmamışlar.

Özellikle Jazzman, jazz severler için hazırladığı ikili bir arama sistemiyle 3 aylık yaz döneminin yüzlerce (evet doğru okudunuz, yüzlerce) festivalini yer, tarih ve programlarıyla ayrı, binlerce sanatçının alfabetik sıralamasıyla endeks şeklinde ayrı aktaran, 32 sayfalık tek kelimeyle "mükemmel" bir rehber sunmuş. Derginin yine Haziran sayısına dünyanın en büyük (kalabalık anlamında) festivali Montréal Festivali'nin (30 Haziran – 12 Temmuz) 30. buluşmasına röportaj destekli bir dosya eklenmiş. Festivalin yalnızca açık mekanlarında 200 bin kişi bekleniyormuş.

Jazzman'in Mayıs sayısında kapaktan da görülebileceği üzere, bugünlerde ölümün 50. yılında anılan Boris Vian'a 10 sayfalık özgün bir dosya hasredilmiş. İkinci albümü "My One and Only Thrill" ile jazz starlığını hiç bir biçimde "Hollywood dilberi" gibi fizik veya dış görünümüne borçlu olmadığını kanıtlayan Melody Gardot derginin onur konuğu. Gardot'ya yakın bir ağırlama da, sessiz sedasız ve de haklı biçimde şöhret basamaklarından tırmanan Güney Koreli kadın vokal Youn Sun Nah'a yapılmış. Fransa'da yaşayan sanatçı 4 yıl aradan sonra başarılı bir 3. CD imzalıyormuş. "New Orleans'ın Papa"sı lakaplı piyanist Allen Toussaint, Branford Marsalis söyleşileriyle yine bu sayıya renk katan sanatçılar olmuşlar.

Derginin Nisan sayısının renginiyse kapaktaki fotoğrafıyla Avishai Cohen vermiş. Hangisi diyeceksiniz? Kontrbasçı olanı. Öteki, yani Üç Cohen'lerin trompetçisi Avishai birader de var bu sayıda. Var... Zira konu patlayan İsrail jazz'ı. Tel Aviv çıkışlı, New York ambalajlı ama inanılır gibi değil. Şayet kontrabasçı Avishai Cohen'i ve de, ismi yetişmezmiş gibi, soyadı da tutan öteki, yani trompetçi Avishai Cohen ve kardeşlerinin (Anat ve Yuval) albümlerini dinleyecek olursanız, biz basit bir ticari çarkın veya Amerikancı Yahudi, siyonist propagandanın tuzağına mı düşüyoruz, yoksa objektif bir dayanağımız var mı kendiniz karar verebilirsiniz. Dergideki makalelerde de belirtildiği gibi bir tek "Cohenspor"la (!) iş bitse belki bir yere kadar o yüzeysel argümanlar tartışılabilir. Ancak bu nasıl bir kümestir ki, yumurtlayan yumurtlayana... Sineması, edebiyatı gibi, İsrail kökenli müzik de, daha da, özelde Jazz'da da bir sürü genç isim hızlı bir biçimde kendilerini toz mavi semalarda kanıtlama yolundalar. Anat Cohen, Assif Tsahar, David Moati, Michael Dorf, Ori Kaplan, Oy Noy, Rafi Malkiel, Yotar Silverstein, ve benzerlerinin listesini uzatmak olası. Kaldı ki Jazz Man'in belirttiği gibi bir tek New York değil, örneğin Paris'e yerleşen piyanist Yaron Herman ve saksofoncu David El Malek veya Amsterdam, Londra ve

Stockholm'daki örneklere ne demek gerek? Dosya soruların önemli bir kısmını cevaplıyor.

Billie Holiday ile Komünist militan-yazar Aber Meeropol'ün karşılaşmalarını anlatan, Amerikalı gazeteci David Margolick'in "Strange Fruit" isimli kitabı Fransa'da 8 yıl aradan sonra yeni baskısını yaptı. 2000'de ABD'de, 2001'de Fransa'da yayınlanan kitap o tarihte yok satmıştı.

Yeni yayınlar arasında bir dolu biyografik çalışma dikkatimizi çekti. Bunlardan cep kitabı biçiminde yeniden basılan Quincy Troupe'un "Miles Davis"i (Castor Music); bir zamanların efsanevi semti Saint-Germain'i, Saint-Germain yapanlardan ünlü Fransız klarinetçi Claude Luter hakkındaki Fabrice Zammarchi'nin "Claude Luter: Saint-Germain Dance"ı (Favre); Christian Béthune'nün en Fransız Amerikalı, New Orleanslı benzersiz klarinetçi "Sidney Bechet" (Parentheses) ustanın biyografisi sayılabilir.

ALBÜMLERDEN:

Vian, Vitous, Slaves, ONJ-Yvinec, Mirabassi

Boris Vian dünyaya gözlerinin yumuşunun 50, yılında içimizdeymiş gibi anılıyor. 39 yaşında ölen sanatçıya saygı, 39 tanınmış Fransız şarkıcı ve grup Vian'ın eserlerinden derlenmiş "On n'est pas là pour se faire engueuler / Azarlanmak İçin Burada Değiliz" (Azuli) isimli bir albüm-kitap çıkarttılar. Son yılların sevilen Fransız jazz topluluğu Le Sacre du Tympan'ın öncülüğünü yaptığı çalışmada başta Juliette Gréco, Jeanne Moreau, Juliette, Arthur H., Jane Birkin, Olivia Ruiz, Jean-Louis Trintignant, Thomas Fersen ve hatta Carla Bruni gibi tanınmış sanatçılar Vian'ın şarkılarını yorumlamışlar.

Çek kontrbasçı Miroslav Vitous'un Weather Report'un kurucularından olduğunu kaç jazz sever hatırlayabilir acaba? Sanatçı grubu ve Fransız usta Michel Portal eşliğinde "Remembering Weather Report" (ECM) başlıklı enfes bir albüm çıkartmış. Tekrar yok. Esintiler ve esinlenmeler ve bellek denen aşınmış makineleri tazelemek için hararetle salık verilir.

Gönüllü esirler, The Volunteered Slaves Fransız tenor ve soprano saksofoncu Olivier Témime'in Beşlisi'nin adı. "Breakfast in Babylon / Babilon'da Kahvaltı" (Plus Loin Music) başlıklı çalışma Güney'in, güneşin izlerini taşıyan 'Jazzfunkımsı' bir lezzette. Kahvaltınıza çeşni katmağa aday.

Ulusal Jazz Orkestrası O.N.J., 1986'da devrin Kültür Bakanı Jack Lang'ın desteğiyle kurulmuş benzersiz bir orkestra, bir okul, bir yaratıcı-dayanışmacı kaynak zinciri. Bugüne kadar, doğası vetanımı icabı sürekli değişen 9 orkestra şefiyle değişik 9 projeye imza atmış bir kurum. Her şef en azından bir CD ile katkıda bulunmuş. Üç yıllığına işbaşına getirilen üretken ve taze kan bas ve kontrbasçı Daniel Yvinec ve ONJ'li arkadaşları ile çok sayıda tasarının dışında bir de çok kayda değer bir "Around Robert Wyatt" (Abeille) kaydetmişler, üretmişler.

Çoğu amatör jazzperver için piyano bir "zaaf"tır. Kolay sevilir, kolay beğenilir. Bizim de şahsen dahil olduğumuz bu "zayıflar kategorisi"ni son 10 yılda dehşetli besleyen bir İtalyan var, Giovanni Mirabassi. Eğer henüz İstanbul'a gelmediyse bir Hayır sahibi davet

Miroslav Vitous

etsin, düş kırıklığı yaşamayacağınızı garanti ederiz. Yorgun ruhların aspirini Mirabassi, sayıyı şaşırmadıysak16. albümü "Out of Track" (Discograph) ile gönlümüzü şad etmeye devam ediyor.

ŞAPKALAR:

Carr, Fohrenbach, Fissette, Sadi, Taylor

1925'te Paris'te doğan Fransız tenor saksofoncu Jean-Claude Fohrenbach, nam diğer "Fofo"yu geçtiğimiz 30 Mart'ta Villiers-le-Duc'te yitirmişiz. 30'lı yıllarda radyo dinleyerek jazz ile tanışan ve öğrenen Fofo 2. Dünya savaşı sırasında gizlice düzenlenen balo ve şenliklerde profesyonel müziğe başlar. 45'ten sonra epeyce birlikte çaldığı Coleman Hawkins'in yanında kısa sürede ünlenir. Boris Vian'ın yakın arkadaşı olarak Club de Saint Germain Orkestrası'nı yönetir. Django R., Don Byas, Kenny Clarke, Roy Eldridge gibi babalarla çalışır. 50'li yıllarda Debussy, Ravel gibi modern klasiklerden uyarlamaların yanı sıra Fransız şarkıcılığına büyük katkıları olur. Son yıllarına kadar üretmeye devam eden sanatçı örneğin geleneksel Fransız Şansonu'nun henüz yaşayan devlerinden Jean Ferrat ile de çok yönlü bir işbirliği olmuştur.

Belçikalı vibrafoncu Sadi Lallemand soyadından nefredermiş. Daima Sadi adını veya "Fats" namını kullanan sanatçı 1927'de dünyaya gelmiş. Savaştan hemen sonra Brüksel'de Sadi's Hot Five'ı kurmuş. 1951'de Paris'e yerleşen jazz'cı Milt Jackson'ın tilmizi, takipçisi diye anılan Sadi André Hodeir, Django R., Don Byas, Lucky Thompson, Martial Solal gibi ustalarla çalıştıktan sonra, 1961'de yeniden Brüksel'e döner. 1965'e kadar Henri Seghers'in orketrasında çalar. Belçika radyo ve televizyonlarında jazz programları yapıp, varyeteye kayar. Çok sayıda bestesi de olan Sadi 20 Şubat'ta aramızdan sessizce ayrılıp gitmiş.

1928 doğumlu Belçikalı bebopçu trompetçi Nicolas Fissette'i 25 Nisan'da yitirmiş. Sanatçı Bobby Jaspar, Jacques Pelzer, Marc Moulin, René Thomas gibi Avrupalı Jazzcılarla çalışmışmış.

Bir başka trompetçi, İngiliz yazar ve jazz sanatçısı 1933 doğumlu Ian Carr, piyanist ve orgçu kardeşi Mike Carr ile profesyonel hayata başlamış. 1963-69 arasında Don Rendell ile oluşturduğu Beşli'nin ardından liderliğini üstlendiği elektrik/akustik Jazz'ın öncülerinden Nucleus topluluğunu kurar. 1983'ten itibaren Guildhall School of Music'te hocalığa soyunan Carr çok sayıda kitap yazar. Bunlar arasında Miles Davis ve Keith Jarrett biografileri özel bir önem taşır.

Bir şapka da sağlık gerekçesiyle Melbourne Festivali'deki konserini iptal etmek zorunda kalan Cecil Taylor'a. İyileşen şair-piyanist sanatçı 80. yaşını New York Blue Note'da verdiği bir konserle kutlamış. Nice yıllara usta...!

Boris Vian ile başladık, onunla bitirelim. Fransız şiir ve şarkı metinlerinin gelmiş geçmiş en tanınmış anti-militarist olanı Vian'ın yazıp bizzat yorumladığı "Le Déserteur / Asker Kaçağı"dır. Şarkı ilk çıktığında son dörtlüğün son iki satırı nedeniyle yasaklandığından çoğu baskısı yanlıştır. Biz şarkının özgün metnini çeviriyoruz:

"Bay başkan / Bir mektubum var size/ Kimbilir belki okursunuz bile / Hani yani vaktiniz olursa

Aldım biraz önce / Askerlik celbimi / Çarşamba akşamına kadar / Cephe yollarına düşmeliymişim

Bay başkan / Hiç niyetim yok bu işe / Yoksul garibanları öldürmek için / Gelmemişim yeryüzüne

Kızdırmak için değil ama / Söylemek zorundayım size / Kararım karardır / Firar ediyorum

.....

Dileneceğim hayat boyu / Fransa yollarında / Brötanya'dan Provence'e / Diyeceğim ki insanlara:

"Reddedin itaat etmeyi / Askerliği reddedin / Savaşa gitmeyi / Reddedin yola çıkmayı"

İlle de gerekiyorsa kan vermek / Havarilik taslıyorsanız / Bay başkan / Hadi kendinizinkini verin

İzlettirirseniz şayet beni/ Uyarın jandarmalarınızı / Ki benim de silahım vardır / Ve ben de kullanmasını bilirim."

Daha doğru, iyi, güzel ve daha özgür bir dünya için isyanın simge müziği jazz'lı yaz günleriniz bol olsun. Jazz'lı kalın...

Leyla Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar

Adelaide Hall

Dünya'da jazz tarihi üzerine yazılan bir çok kaynak, direkt olmasa da dolaylı yollarla bu konuya değinmiştir: Jazz tarihinde yer alan sayısız sanatçıların bir çoğunu da kadın sanatçılar oluşturmaktadır. Ancak bunların ne kadarını tanıyoruz, ne kadarı hakkında bilgi sahibiyiz?

Amacım, tarihten günümüze kadar uzanan bu süreçte yer alan kadın jazz sanatçılarını sizlere tanıtmak ve biraz olsun -sayılarının aslında küçümsenmeyecek kadar çok olduklarına- dikkatinizi çekmek. Şüphesiz ki bahsi geçen sanatçıların tamamını bir sayıya indirgemek mümkün değil. Bu nedenle ufak bir derleme ile başlamayı uygun gördüm. Derleme olarak adlandırdığım bu çalışmaya Berendt'in *Jazz Kitabı* başta olmak üzere bir çok yabancı yayın kaynak oldu. Yukarıda da değindiğim gibi sayılarının çokluğundan ötürü, sanatçıları kısa biyografiler ile tanıtma yoluna gittim. Fakat okuyucunun ilgisi yönünde bu sanatçılar hakkında kapsamlı bilgiye ulaşılabilir ve bu yöndeki çalışmalar genişletilebilir...

Berendt'in bakış açısıyla...

1920'li yılların başında klasik blues'un büyük devri kadınlarla başlamış oldu. Çünkü artık blues şehirlere gelmeye başlamıştı. Öncesinde kırsallarda erkeklerin hakimiyeti sürmekteydi. Kadın ise sadece bir nesne idi. Bu döneme denk gelen bir çok vokal kadın jazz sanatçısı tarihe ilkler ve blues ustaları olarak isimlerinden söz ettirmişlerdir. Ma Rainey `anası`, Bessie Smith ise `imparatoriçesi` olmuştur. Önemli bir şeyi daha belirtmek gerekirse blues'un plağa alınması da kadınların sesiyle olmuştur.

1920'lerden sonra, durum biraz blues'un aleyhinde olmaya başladı. Vurgu, şarkıya dönüştü. Şarkı alanında ortaya çıkan ilk önemli şarkıcılar, **Ethel Wathers, Ivie Anderson** ve **Mildred Bailey**'dir. Anderson, Duke Ellington Orkestrası'nda şarkıcılık yapmış ve dönemin en iyi vokali olmuştur. Swing döneminin en başarılı vokalisti Mildred Bailey'dir. *Rock and Chair* isimli parçası efsanevi ün kazanarak hit olmuştur. Bu çizgideki şarkıcıların söyledikleri şarkılar, büyük Amerikalı bestecilerin (George Gershwin, Cole Porter, Irving Berlin, Jerome Kern gibi) melodileri idi ancak jazz formunda söyleniyordu. Fats Waller, jazz'da –nasıl-ın önemli olduğunu vurgulamıştır. Buna en güzel örnek, 1935 yılında Billie Holiday'in Teddy Willson ile birlikte kaydettiği son derece basit bir parça olan *What a Little Moonlight Can Do* `yu muhteşem bir jazz eserine dönüştürmesini gösterebiliriz.

Diğer önemli şarkıcılar Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'nin çevresinden çıktı. Sarah Vaughan, Carmen McRae... Sarah Vaughan ses genişliği açısından bir opera sanatçısından geri kalmayan ilk jazz sanatçısıdır. Kontralto sesi yeni bir ton getirmiştir. Bu tonu duygulu hale getirmesi onun en büyük özelliklerinden biriydi. Aynı şey McRea için de geçerlidir. Modern jazz tarihinin en büyük isimlerinden birisidir. En önemli özelliği anlatımdaki netliği ve kuvvetidir.

Bu kuşağın diğer şarkıcıları, ***Chris Connor, Jackie Cain, Dakota Staton, Ernestine Anderson, Abbey Lincoln, Helen Merril, Carol Sloane, Nina Simone, Nancy Wilson ve Sheila Jordan.*** Ernestine Anderson şöyle demişti: *Eğer olanağım olsa, Ella gibi temiz söyler, Sarah Voughan gibi nefes alıp verirdim.* Bazıları da tam tersini ister, Ella'nın cümlesini, Sarah'nın anlatımcılığı ile birleştirmeyi hedefler.

Jackie Cain eşi piyanist Roy Kral ile tarihin en iyi ikilisini oluşturmuşlardı. **Helen Merill**'e hakkettiğinin çok altında değer verdiler. Birçok kez Modern Jazz Quartet'in şefi John Levis eşliğinde söyledi. **Nina Simone,** kendisini onur ve kimlik uğruna yürütülen siyah mücadeleye adamış bir şarkıcıdır. **Abbey Linkoln** de siyah özgürlük mücadelesinin sesidir. **Sheila Jordan** şarkı çizgisini özgürleştirmiş ve serbest jazz'ın yolunu açan sanatçı olmuştur. Sheila, George Russell ile ortak çalışmasıyla isim yapmıştır. Önemli parçalarından biri de *You Are My Sunshine* isimli parçasıdır. Enstrümantal anlayışa dayalı jazz şarkıcılığından çıkan bir sonuç ise, *scat* vokallerinin gelişmesi olmuştur: Sözlerin tamamen kaldırılması, `anlamsız` kelimelerin art arda sıralanması demektir bu. Scat şarkıcılığını 1920'li yıllarda keşfeden Louis Armstrong olmuştur. Bir plak kaydı sırasında, sözlerini unutmasıyla ortaya çıktığı söylenir. Anita O'Day, June Cristy, Sarah Voughan, Carmen McRae, Dakota Staton, Jackie Cain, Annie Ross, Betty Roche, Betty Carter ve diğerleri mükemmel scat vokaller söylemişlerdir.

Janis Joplin, klasik blues şarkıcılığını rock'a taşıdı. Söylediği neredeyse hiç bir şeyi Bessie Smith'siz düşünmek mümkün değildir. Tınıları biraz daha sert, kaba, şiddetli daha tedirgin edicidir.

60'lı yıllar boyunca, siyah spiritüel ve gospel geleneğinin mirası kadın şarkıcılarda gitgide artmıştır. Beyaz dünya bu mirasın bilincine 1972 yılında olen ***Mahalia Jackson*** sayesinde vardı. Diğerleri ***Dorothy Love Coates, Marion Williams, Clara Ward, Bessie Griffin*** vb. Gospel geleneği, soul müzik olarak popüler müziğe karıştı. Temsilcileri başta ***Aretha Franklin*** olmak üzere ***Tina Turner, Diana Rose, Chaka Khan*** gibi şarkıcılardır.

Bahsi geçen sanatçılar jazz ve fusion arasındaki mesafeye çok yakınlardı. Sınırda sayılabilecek başlıca isimler şunlardır: ***Phobie Snow, Dee Dee Bridgewater, Ricky Lee Jones, Bonnie Herman, Marlena Shaw, Ann Burton, Jane Carn, Lorenna Feather, Carol Sloane, Gayle***

Billie Holiday

Moran ve *Janis Siegel.*

Betty Carter 70'li yıllarda artık jazz şarkıcısı olmanın olanaksızlığından söz etmişti: „Sanırım son Mohikan benim. Bugün genç şarkıcılar ticari şarkı söylemek istiyorlar, ama eğer şarkın ticarileşmişse bazen, jazz olmaktan çıkıyor" . Sayılan şarkıcılardan pek çoğunun başına bu gelmiştir. ***Dee Dee Bridgewater'***ın kariyeri bu anlamda örnek teşkil eder. 70'li yılların başında Thad Jones-Mel Lewis Orkestrasının şarkıcısı olarak tanındı ve o zaman yine avantgarde anlamda kayıtlar doldurdu. Ancak daha sonra jazz'la ilgili pek bir şey yapmamıştır.

Jazz camiası halk şarkılarına da ilgi duymuştur. Siyah şarkıcılar gospel, soul, blues söylerken Anglo-Amerikan halk müziğinden de esinlenmişlerdir. En önemli isimler ***Judie Collins*** ve ***Joni Mitchell***'dir. *Judie Collins Farawell to Tarwathie* adlı şarkısında balinaların şarkılarını, çığlıklarını ve sinyallerini işlemiştir. Jonie Mitchell'ın 1979 yılında çıkarttığı *Mingus* albümü, bu büyük jazz ustası anısına yapılan en güzel ve en hareketli eserdir. ***Judie Collins*** ve ***Joni Mitchell*** için Anglo-Amerikan halk müziği geleneği ne ifade ediyorsa Brezilyalı şarkıcılar için de samba aynı şeyi ifade eder. Bunlara örnek olarak ***Flora Purim, Tania Maria*** gibi isimler verilabilir. Tania Maria yumuşak, Brezilya tarzı bir ritim ile „Latin" renkli scat vokalistidir, piyanosiyla unison söyler. Flora Purim, başlangıçta bazen serbest jazz da söylediği için, serbest jazz grubuna da dahil edilebilir. İlk serbest jazz şarkıcıları 60'lı yıllarda Amerikalı ***Jeanne Lee,*** ve Norveçli ***Karin Krog'tur.*** Onları İngiliz ***Norman Winstone, Jullie Tippets*** ve ***Maggie Nicols,*** Polonyalı ***Urszula Dudziak, Jay Clayton, Hollandalı Gretje Bijma,*** Rus ***Valentina Ponomareva,*** Doğu Almanyalı ***Uschi Brüning,*** Greko-Amerikan ***Diamanda Galas*** ve Amerikalı ***Lauren Newton*** izledi. Bu şarkıcılar „bir çalgı olarak ses" in boyutlarını birkaç yıl öncesinde olanaksız denilen ölçülerde genişlettiler.

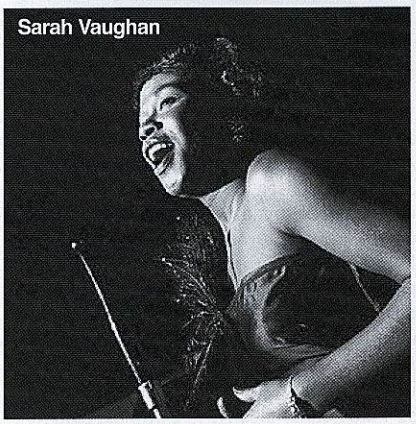
Sarah Vaughan

Janne Lee, üstün nitelikli bir doku ile tanındı. Şarkılarında müzikal duyarlılık olduğu kadar, edebi bir ifade de kullanmıştır. Jeanne, modern şiiri vokalize etmiştir. ***Karin Krog*** en güzel kayıtlarını tenor saksofoncu Archie Shepp ile ikili oluşturarak gerçekleştirdi. Bu ikili bir paradoks gibi gözükse mükemmel bir birliktelik oluşturmuşlardı. ***Norma Winston,*** yeni jazz'ın deneyimlerini klasik şarkıların armonik zenginliği ile birleştirir. ***Jullie Tippets,*** yolu tersten giderek, pop'tan serbest jazz'a geçti.

Piyanist Irène Sweizer ile ortak çalışması sonucunda tanınan ***Maggie Nicols,*** bilinçli olarak `kaçıkca` davranan `asabi` bir vokal akrobasisinin ustasıdır, olağanüstü bir yetenekle alto sesinin en titiz doruklarına kadar yükselir. ***Urszula Dudziak,*** sesini elektronikleştirir ve vurmalıya dönüştürür. ***Jay Clayton,*** şarkı söylerken eşsiz bir jazz duyarlılığı vardır. Jeanie Lee, Lauren Newton, Urszula Dudziak ve Bobby McFerrin ile birlikte 80'li yılların başında Vokal Summit'i kurdu.

Mainstream şarkıcılığının geri dönüşünde önemli olan taraf, kadın şarkıcılarının çok yönlülüğündedir. Bu akıma örnek verilebilecek isimler şunlardır; ***Cassandra Wilson, Dianne Reeves, Diane Shuur, Carmen Lundy, Michele Hendricks, Portekizli Maria Joao,*** İtalyan ***Titziana Ghiglioni*** ve Alman ***Gabriele Hasler.***

Diana Schuur, 1987'de Count Basie Orkestrası ile Frank Foster yönetiminde heyecan verici kayıtlar –öncelikle blues- yaptı. Dinah Washington'un gücüyle Ella Fitzgerald'ın ataklığını ve çocuksu oyunculuğunu birleştirdi. Bascı Curtis Lundy'nin kızkardeşi Carmen Lundy kadınlarca icra edilen jazz şarkıcılığının mirasını `romantikleştirir`.

Cassandra Wilson en çok gelecek vaadeden önemli bir şarkıcıdır. O, bir New York dergisinin yazdığı gibi ,` Ella Fitzgerald'dır. Kontralto sesinde, kendisinin de memleketi olan Mississipi şarkıcılarının sesindeki boğukluk ve sağlamlıktan bir şeyler vardır. Steve Coleman ile serbest funk'tan New Air'le neoklasisizme, Betty Carter tarzı standart şarkıcılığa kadar uzanır.

Kısa kısa...

Mamie Smith: 26/05/1883 tarihinde Ohaio eyaletine bağlı Cincinnati şehrinde doğmuş ve 30/10/1946 tarihinde vefat etmiş blues sanatçısıdır. Bir blues şarkısı ilk defa 1920'de kaydedildi. Mamie Smith' den „That Thing Called Love". Ama asıl başarı yine Smith'in „Crazy Blues"uyla, plak rekor denecek sayıda (6 ayda 1 milyon) satmıştı. Bu başarıyı gören diğer plak şirketleri de, kendilerinin de böyle bir başarıyı elde edebilecekleri diğer blues kadın şarkıcılarının arayışına girdiler. Bu önemli başarı, aslında plak kayıt endüstrisinin kapılarını Afro-Amerikan'a açmış oldu. Smith daha ziyade vodvil sanatçısıydı, dans ederek iş hayatına başladı. *Smart Set* şovunda yer aldı. 30'lu

yılların sonu ve 40'lı yılların başı şarkıcılık kariyerinin en başarılı yılları olmuş ve bir çok filmde de rol almıştır. Mamie kendisinden sonra gelmiş olan diğer blues şarkıcılarına örnek olmuştur. Dönemin ünlü „Jazz Hound" orkestrasında da çalışmıştır.

Ma Rainey: 26/04/1886 tarihinde Amerika Alabama'da doğan, 22/12/1939 tarihinde vefat eden, ve tarihe „Blues'un Anası" olarak geçen sanatçıdır. 1902 yılında yazdığı *Strange and poignant* isimli şarkısını, sokakta bir kız çocuğunun mırıldandığı bir ezgiyi dinledikten sonra, bundan etkilenerek yazmıştır. Repertuvarının ağırlık merkezini 'Erken Blues' dönemindeki şarkıları oluşturuyordu. 1902 yılında William „Pa" Rainey ile evlenerek, *Tolliver's Circus, The Musical Extravaganza and The Rabbit Foot Minstrels* şovu ile ünlenmiştir. Çıktığı turnelerde o zamanın yeni yetenekleri olan Louis Armstrong, Coleman Hawkins ve Fletcher Henderson ile tanışma fırsatı bulmuştur. Kalp krizinden ölen döneminin zengin şarkıcısı ayrıca 2 tiyatroyu da işletmekteydi.

Lovie Austin: 19/09/1887 tarihinde Tennessee eyaletinin Chattanooga şehrinde doğan, 10/07/1972 tarihinde Chicago'da ölen, 1920'li yılların Klasik Blues çağının en popüler Chicago Band lideri, bestecisi ve aranjörüdür. Roger Williams Üniversitesi'nde müzik teorisi öğrenimi görmüştür. Chicago'da çalışma hayatına ve kariyerine vodvillerde piyanistlik ile oyunculuk yaparak başladı. Döneminin ünlü sanatçıları olan, Ma Rainey, Ida Cox, Ethel Waters ve Alberta Hunter'a eşlik etmiştir. „Blues Serenader" isimli bir grubu olan Austin'in, Alberta Hunter ile birlikte yazdıkları klasik beste „Down Harted Blues"; Bessie Smith tarafından 1923 yılında hit olmuştur. Tanınmış şarkıları "Sweet Georgia Brown", "C-Jam Blues" und "Gallon Stomp" tur.

Lovie Austin

Clara Smith: 1894 yılında Güney Caroline'de doğan ve 02/02/1935 tarihinde Detroit'te ölen sanatçı „The Quin of the Moaners" olarak ünlenmiştir. Afro-Amerikan müzik tiyatrosunda ve sirk şovlarında performans göstermiştir. Band liderliği ve 100'ü aşkın şarkısı bulunmaktadır.

Bessie Smith: 15/04/1894 tarihinde Tennessee eyaletine bağlı Chattanooga şehrinde doğan ve 26/09/1937 tarihinde Missisipi'de ölen sanatçı, „Blues'un Kraliçesi" olarak ünlenmiştir. Yoksulluk içinde harabe bir kulübede büyüyen sanatçı, bu yoksulluktan kurtulmak için vodvil tiyatosuna katılarak yolculuğuna başladı. „Washwoman" onun çocukluk lakabıydı. 17 yaşında erkek kardeşinin de yer aldığı *Moses-Stokes-Show*'a dansçı olarak katıldı. Orada ilk olarak Ma Rainey ile tanıştı. Daha sonra aslında uyuşturucunun yasaklandığı, ancak yasadışı içkinin de üretildiği ve çokca sayıda müşterinin geldiği (-ki bu müşterilerin büyük çoğunluğunu gangsterler oluşturuyordu) bir kulüpte çalışmaya başladı. Bu dönüm noktası onu alkol bağımlısı olmaya da itti ve bu hal onun şarkılarına yansıdı. *The Gin house Blues, Me and My Gin* ya da *Gimme a Pigfoot (And a bottle of beer)* gibi. Philedelphia'da tanıştığı bir gece bekçisi ile 1923 yılında evlendi. Aynı yıl ilk „Down Heart Blues" isimli plağını da çıkarttı. 1924 yılında blues'un merkezi olan Chicago'ya giderek bir sonraki single'ı, „Weeping Willow Blues"u çıkarttı. Bessie Smith bütün blues şarkılarını –basit, sıradan bir aşk hikayesini anlatanını bile-, çok daha coşkulu ve ateşli söyler. Dönemin ünlü isimlerinden Louis Armstrong, Buster Bailey, Fletcher Henderson, James P. Johnson, Jack Teagarden ve Charlie Green ile çalışmalar yapmıştır. İpeksi sesiyle ünlenen sanatçı turnelere katılmıştır. 1928 yılının Mart ayında, *Empty Bad Blues* parçası ortaya çıktı. Ancak aşıkların şarkısı haline gelen bu parçanın sözlerinin içeriği biraz pornografik olarak gösterildi. 1929 yılında *Nobody Knows You When You're Down and Out* isimli parçası plağa alındı, devamında da diğer şarkıları bunu izledi. 1931 yılında Columbia Records ile sözleşme imzaladı. 26 Eylül 1937 tarihinde sevgilisi Richard Morgan ile Missisipi'ye giderken, bir kamyonun tekerleğinin altında kalarak kaza geçirmişlerdir. Anlatılanlara göre ölüm sebepleri hakkındaki senaryolar şu şekilde belirtilmiştir:

Sippi Wallace

Hastaneye kaldırılmak istenmesine karşın beyazların kabul edildiği yere alınmayınca, kan kaybından hayatını kaybetmesi, sol bacağı ve akciğerinden şiddetli yaralar alması sebebiyle, zencilerin kabul edildiği bir hastaneye kaldırılması; tedavi altına alındıktan sonra bilincini yitirip ve hayatını kaybetmesi

Sippie Wallace: 1898 yılında, Texas eyaletinin Houston şehrinde doğan ve 01/11/1986 tarihinde hayatını kaybeden, 1920'li yıllarda ünlenen blues şarkıcısıdır. 1983 yılında Grammy'ye aday olarak gösterilimiş, 1984 yılında ise Handy ödülünü almıştır. Almanya'da „Boogie Woogie-Pianisten Axel Zwingenberger" ile çalışmasıyla tanınmıştır.

Ethel Waters: 31/10/1896 tarihinde New York'ta doğan ve 01/09/1977 tarihinde vefat eden sanatçı, Gospel; Broadway melodileri ve bigbandleriyle ünlüdür. Philadelphia yakınlarında büyüyen Waters, hizmetçilik yapmıştır. Kendisinden 12 yaş büyük biriyle ilk evliliğini yaptı. 1921 yazında ilk plağını doldurdu. Sanatçı kendine Bessie Smith'i örnek almıştır. Ünü gece kulüplerindeki sevilen şarkılarıyla (*Am I a Blue, Stormy Weather*) yankılanmış ve *Dinah* isimli şarkısı beyazların çevresinde başarı getirmiştir. Waters 1929 yılında ilk defa bir müzikalde, „On with the Show"da yer almıştır. 1940 yılında ise„ Cabin in The Sky" isimli filmde başrol oynadı.

Clara Smith

Adelaide Louise Hall: 20/10/1901 tarihinde New York eyaletinin Brooklyn şehrinde doğdu ve 7/11/1993 tarihinde vefat etti. Şarkıcılığı babasından öğrendi. 1927 yılında Duke Ellington'un yanında şarkı söylemeye başladı. Ellington'un ünlü şarkısı *Creole Love Call*' u söyleyerek yankı uyandırdı. 1932 yılında Art Tatum'a eşlik etti. 1938 yılında evlendi ve yeniden Londra'ya giderek gece kulübü işletmeye başladı. 82 yaşında Barellhouse Jazzband'in eşliğinde sevilen şarkısı *Creole Love Call* ile sahne hayatına son verdi.

Julia Lee: 31/10/1902 tarihinde Bonnville'de doğdu ve 8/12/1958 tarihinde vefat etti. Kansas City'de büyüdü. Kendini küçük yaşta babasının triosu ile iç içe kilise müzikleri ve ev partilerinde şarkı söyleyerek buldu. 1917 yılında piyanist ve şarkıcı olarak profesyonel hayata adım attı. Daha sonra Rag-Time stilinde sinema müziklerine ve sessiz filmlere eşlik etti. Kardeşinin (George E. Lee) orkestrasında yaklaşık 15 yıl kadar piyano çaldıktan sonra solo

kariyerini 1935 yılında Meritt Label ile sürdürdü.

1946 yılında radyolarda „Come On Over To My House Baby" isimli parçası hit olduktan sonra Capital Records ile sözleşme imzaladı. 1947 yılında bu „Snatch It And Grab It" isimli parçasıyla da, tam bir yıl boyunca *Rhythm and Blues*'da liste başı olmayı başardı. 2 yıl sonra „King Size Papa" ile dokuz hafta liste başı olmayı başaran Lee, dönemin başkanı olan Harry S. Truman tarafından Beyaz Saray'a davet edildi. Ölmeden bir yıl önce „The Delinquence" isimli filmde küçük bir rol aldı.

Valaida Snow: 1904 yılında Tennessee eyaletinin Chattanoga şehrinde doğan ünlü trompetçi ve vokalist. Çok sayıda enstrüman çalan sanatçı (piyano, keman, trompet) 3 kız kardeşiyle kurdukları vokal dörtlü ile 1920'lerin başlangıcından 1930'li yılların ortalarına kadar birlikte çalıştı. 1936 ile 1942 yılları arasında Avrupa'da bulundu ve ilk plağını çıkarttı. Snow'un, trompet çalarken Armstrong'u andıran güçlü bir tarzı vardı. O dönemde hem siyahi bir kadın olması, hem de daha çok erkeklerin çaldığı bu ensrümanı çalıyor olması; onun bir çok güçlükle de başa çıkmasını gerektiriyordu. Yeteneğinin bıraktığı etki ile, Ali Baba Triosu ile yorumladığı *I Got Rhythm* isimli parçayla 9/7/1937 tarihinde, *My Heart Belongs To Daddy* ile de 28/8/1938 tarihinde büyük başarı kazandı. Fransa'da çekilen iki sinema filminde; 1936 tarihli „L'Alibi"de Bobby Martin Orkestrası ile ve 1939 tarihli „Pieges"de ise Freddie Johnson Orkestrası ile çalıştı. Valida Snow şarkıcılığı; oyunculuğu, koreografllığı, orkestra şefliği ve danscılığı ile çok yönlü bir sanatçı idi. Bunların yanı sıra bir çok çalgıyı çalabilme yeteneğine de sahipti. 1956 yılında, 52. yaş gününde, geçirdiği beyin kanaması sonucu hayata gözlerini yumdu.

Peggy Lee

Lee Wiley: 09/10/1908 tarihinde Oklahoma eyaletinin Ford Gibson şehriande dünyaya gelen sanatçı, şarkıcılık kariyeri için New York'a gittiğinde Leo Raisman ile tanışır ve onun grubunda şarkı söylemeye başlar. Şarkıcılık yıllarının başlarında Mildred Bailey ve Ethel Waters'tan etkilenmiştir. İlk olarak, Vincent Youmans'ın parçası olan 'Time on my Hands' ile hit olmuştur. 1933 yılında grubu bırakıp, önce Poul Withman ile; sonra da Casa Loma Orkestrası ile çalışmaya başlar. 1950'lı yıllarda *Got The South In My Soul* ve *Anytime, Anyday, Anywhere* parçaları ile *Rhythm and Blues* listelerinde hit olmuştur. 1960 yılında, daha önce de bulunduğu film sahnesine geri döndü. 1963'de *Something About Lee Wiley* isimli kendi hayat hikayesini içeren televizyon filmi çekildi. 1972 yılında da son albümü olan „Back Home Again" i çıkarttı.

Billie Holiday: 7/04/1915 tarihinde Philadelphia'da doğdu. Takma adı *"Lady Day"* olan Billie Holiday, gezgin bir müzisyen babanın kızıdır. Eğitimden yoksun geçen çocukluğu fakir bir yaşamı içeriyordu. 11 yaşındayken tecavüze uğrayınca bir katolik okulunda yatılı öğrenime verildi. Babasından boşanan annesiyle New York'a yerleşen Holiday, 14 yaşında bir kez daha tecavüze uğradı. 16 yaşındayken fahişelik yapmaya başladı. 18 yaşına geldiğinde çalıştığı kulüplerde şarkı söylemeye başladı. Aynı süreçte *Aretha Franklin, Leonard Cohen* gibi isimleri ünlü yapan organizatör *John Hammond* tarafından keşfedildi. Blues türünü kendisine yaşam tarzı edinen ve mesleğinde kısa sürede başarı elde eden Holiday, jazz tarihinin en önemli seslerinden biri oldu. Şarkı sözü yazarlığı ve beste yaptı. Bir dönem uyuşturucu kullandı. Bir çok jazz ve blues şarkıcısına ilham kaynağı oldu. *Summertime* gibi bazı yorumları klasikler arasına girdi. Sanatçı, 1959 yılında siroz nedeniyle hayatını kaybetti.

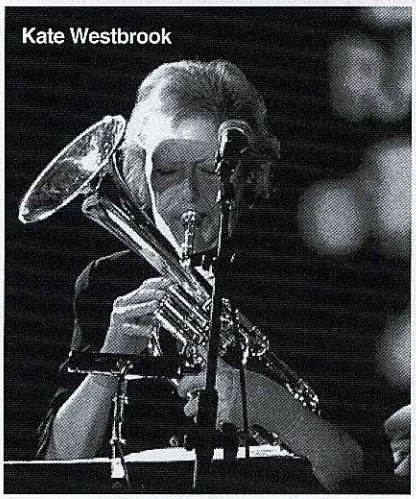
Kate Westbrook

Ella Fitzgerald: A.B.D'nin Virginia eyaletinde doğdu. Kısa süre sonra boşanan annesiyle New York'a taşındı. Geçirdiği tatsız olaylar yüzünden öğrencilik yıllarını güçlükle geçirmiş, ardından bir süre evsiz olarak yaşamıştır. İlk kez 17 yaşında Apollo Tiyatrosu'nda sahneye çıktı. Chick Webb'le tanıştı ve haftalık 12.50 dolar karşılığında grupla beraber turneye çıktı. "Love and Kisses" ilk kaydı yapılan, "A-Tisket, A-Tasket" ise tanınmasını sağlayan parçalardır. Webb'in ölümünden sonra orkestranın ismi değişti ve liderliği Fitzgerald devraldı.

1941'de solo kariyerine başladı ve Norman Granz'la çalıştığı jazz konserlerine devam etti. Swing döneminin sona ermesi ve turnelere çıkan büyük orkestraların kapanışıyla birlikte Fitzgerald, ortaya çıkan Be-Bop akımından etkilenerek vokal tarzını değiştirdi. Dizzy Gillespie Orkestrası ile çalışmaları da onu yönlendirmiştir. Aynı dönemde scat tekniğini geliştirmiş ve ününü artırmıştır. Piyanist Ellis Larkins ile birlikte Gershwin bestelerini seslendirdi.

Çeşitli bestecilerin eserlerini seslendirdiği 8 şarkı kitabının (*Great American Songbook*) kayıtları devam ederken uluslararası turnelere de çıktı. Ölümünden sonra The New York Times köşe yazarı Frank Rich, bu eserleri seslendirerek beyaz ve Afrika kökenli Amerikalılar arasındaki kültürel bağların güçlenmesinde önemli rolü olan Fitzgerald'ın bunda en az Elvis Presley kadar başarılı olduğunu söylemiş-

Pearl Bailey

Ella Fitzgerald

Lee Wiley

tir. Afrika kökenli bir sanatçının, göçmen Yahudiler tarafından bestelenmiş yoksul kesimi anlatan şarkılarını Hıristiyan beyazlara sevdirebilmiş olması, bu başarısını doğrular.

Fitzgerald uzun kariyeri boyunca ünlü birçok müzisyenle yanyana çalıştı. Trompetçi Roy Eldridge ve Dizzy Gillespie, gitarist Herb Ellis, piyanist Tommy Flanagan, Oscar Peterson, Lou Levy, Paul Smith, Jimmy Rowles ve Ellis Larkins bunlardan bazılarıdır. Bu birliktelikler küçük gruplardan oluşuyordu ve performanslar genellikle canlıydı.

Decca, MGM, Atlantic, Capitol beraber çalıştığı şirketlerden bazılarıdır. Fitzgerald son kaydını 1989'da yapmış, 1991 yılında da son konserini vermiştir. 1996 yılında vefat etmiştir.

Pearl Bailey: 29/03/1918 tarihinde Virginia eyaletinin Newport News şehrinde doğan sanatçı, küçük yaşta babasının yanında gospeller söylemeye başladı. Şarkıcılık kariyerine, 1933 yılında Philedelphia'da Pearl Tiyatro'sunda katıldığı bir yarışmayı kazanmasıyla ile başladı. 1940'larda çeşitli *bigband* lerde şarkıcılık yapıyordu. Oyunculuk kariyerine ise, 1946 yılında oynadığı „St. Louis Woman" isimli müzikal komedi'deki rolüyle en iyi *Broadway New Comer* ödülünü aldı. Bu rolden kazandığı para ödülü onu oyunculuğa teşvik etti. 1954'te Frankie rolüyle *Carmen Jones* filminde, 1959'da ise Maria rolüyle *Porgy and Bess* filminde yer aldı. Bu yöndeki başarısı, 1967-1969 yılları arasındaki „Hello, Dolly!" filmindeki rol ile devam etti. 1971-72 yılları arasında ABC kanalında kendi şov programı olan **The Pearl Bailey Show**'u gerçekleştirdi. Daha sonra Georgetown Üniversitesi'nde teoloji eğitimi alarak, 1978 yılında mezun oldu. Çeşitli kitaplar ve otobiyografiler yazdı. 1970 yılında Amerika'nın sevgi elçisi ünvanını aldı. Yazmış olduğu kitap ile *Sahne Sanatçıları Birliği Yaşam Başarı Ödülü* (*Screen Actors Guide Life Achive Award*) kazanmıştır. Bu başarısını 1989 yılında Women's International Center tarafından aldığı insan hakları ödülü izlemiştir. 17/08/1990 tarihinde sanatçı koroner yetmezliğinden vefat etmiştir.

Peggy Lee: 26/05/1926 tarihinde Kuzey Dakota'da doğdu. 1941 yılında Benny Goodman Orkestrası'nda çalışmış ve 1942 yılında *Why Don't You Do Right* isimli parçayla hit olmuştur. 1955 yılında Disney Filmi *Lady and the Tramp* için şarkı sözü yazıp seslendirmiştir. 1990 yılında da ilk olarak şarkının telif hakkı alınmıştır. Hit olan diğer parçası **Fever**'ı da 1958 yılında seslendirmiştir. Oynadığı **Pete Kelly's Blues**'daki rolünde alkolik bir blues sanatçısını canlandırmış ve bu rol ile Oskar'a aday gösterilmiştir. Sayısız şarkıya sözler yazmıştır. Bunlardan bazıları: *I Don't Know Enough About You, It's A Good Day, I'm Gonna Go Fishin* Duke Ellington ile bestelediği *The Heart Is A Lonely Hunter,* bir numaralı hit parçası *Manana* (*Is Soon Enough For Me*), Mel Torme ile bestelediği *Bless You* (*For The Good That's In You*), *What More Can a Woman Do?, Don't Be Mean to Baby, New York City Ghost.*

Sanatçı dört kez evlenmiştir. 21/06/2002 tarihinde vefat etmiştir.

Sarah Vaughan: Sarah 'Sassy' Vaughan 27 Mart 1924 tarihinde ABD'nin New Jersey eyaletinin Newark şehrinde doğdu. Babası marangozlukla, annesi ise çamaşırcılıkla uğraştı. Pek çok şarkıcının ortak mirası olan kilise korosunda başladığı müzik, yaşamı boyunca onu hiç bırakmadı. Oniki yaşındayken org çalmaya başlayan Sarah on yıl boyunca piyano çaldı. İnanılmaz sesi ve yeteneğiyle ilk ödülünü 1942'de Harlem'deki Apollo Tiyatrosu'nda amatörlerin katıldığı bir yarışmada kazanan Sarah'i ilk farkeden Billy Eckstine oldu. Sarah ilk sahne deneyimlerini Billy Eckstine'in da çaldığı Earl Hines grubuyla hem şarkıcı hem de ikinci piyanist olarak yaşadı.

Bir yıl sonra Billy kendi orkestrasını kurduğunda Sarah da ona katılır. 1940'ların ortalarından sonra jazz'a yön veren iki önemli isim olan, Charlie Parker ve Dizzy Gillespie ile yolları kesişen Sarah bu dönemde jazz severler için ders niteliğindeki albümler yaptı. Billy Eckstine'dan ayrılışından sonra kısa bir süre John Kirby'nin orkestrasıyla çalıştı.

Cafe Society'de trompetçi George Treadwell'le tanıştı ve evlendi. Treadwell, Sarah'ya menajer oldu. Bu işbirliği Sarah'yı çok parlak günlere taşıdı. 1950'lerde Miles Davis'le ortak bir kayda imza atan sanatçı, albümlerini artık Mercury Records ve EmArcy'le yapmaya başladı. Diskografisindeki en etkileyici kayıtlar bu dönemdendir.

Bu şarkılara getirdiği yorum ve kazandırdığı kişilik, Sarah Vaughan'ın ne kadar derinlikli bir ballad şarkıcısı olduğunu göstermektedir. Bir çok jazz eleştirmenine göre, sanatçının 1954 yılında zirve yaptığı albüm *Album Sarah Vaughan (Clifford Brown)* olmuştur. Aynı yıl Newport Jazz Festival'ine de katılmıştır. Sonbaharda ise Carnegie Hall'da, Count Basie Orkestrası'nda Billie Holiday, Charlie Parker, Lester Young ile ve Modern Jazz Quartet ile çalıştı. Avrupa turnesine katıldı. Konser programında, Count Basie, George Shearing, Erroll Garner ve Jimmy Rushing vardı. 60'lı yıllarda yıldızı gitgide parlayan Sarah Vaughan bir süre ticari orkestra kayıtları yaptı. 1974'de katıldığı Monterey Jazz Festivali ile jazz sahnesini selamladı. Sarah Vaughan 80'lilere kadar aktifti. Gershwin'in senfonik programında yer aldı. O yıl Emmy Ödülünü *en iyi vokal jazz performansı* dalında aldı.

Artık konser sahnelerindeydi. Carnegie Hall'da daha sonra Apollo'da çarpıcı konserler verdi. 80'lerin sonlarına doğru Latin jazz türünde bir albüm, 'Sass and Bass' adlı bir televizyon konserleri dizisiyle yine dikkatleri üzerine topladı. 1985 yılında „Hollywood Walk of Fame" ödülünü aldı. Sanatçının son albümü „Brasilien Romance" Sergio Mendes tarafından bestelenerek çıkartıldı. 1988 yılında, Vaughan Noel şarkılarından oluşan (Mormon Tabernacle Korosu'nun eşlik ettiği) ve Utah Symphony Orchestrası yönetiminde bir albüm çıkarttı. 1989 yılında Quincy Jones ile „Back on The Block„ albümünde, Ella Fitzgerald ile birlikte düet yaptılar. Bu, onun son çalışmasıydı. 1989 yı-

Carmen Lundy

Alice Russell

lında akciğer kanserine yakalanarak, Kaliforniya'ya geri döndü ve kemoterapi olmaya başladı. 3 Aralık 1990 yılında da hayatını kaybetti.

Kate Westbrook: 18/08/1939 yılında İngiltere'nin Guildford şehrinde doğdu. Çok yönlü sanatçı trompet ve flüt çalmaktaydı. Ayrıca şarkıcı ve ressam kişiliği ile de tanınmıştır. Wetbrook'ta Dartington Hall School'da resim eğitimi aldı. Ressamlık yaptığı yıllarda ABD'de yaşadı. 1963 yılında ilk kişisel sergisini, Santa Barbara Sanat Müzesi'nde açtı. 1964 yılında İngiltere'ye dönerek eğitimine devam etti. Müzik eğitimini 1974 yılında tamamlayarak, Mike Westbrook Brass Band'la çalışmaya başladı ve artık hem müzik hem de resmi birlikte yürüttü. Wesbrook ile evlendi ve çeşitli projelerde yer aldı. Sonrasında tiyatro ve TV prodüksiyonlarında çalıştı. Bunun yanında, 1970'lerde İtalyan TV kanalında RAI Orkestrasında konuk sanatçı olarak çaldı.

Carmen Lundy: 1954 Florida eyaletinin Miami şehrinde doğan Carmen Lundy, ünlü basçı Curtis Lundy'nin kız kardeşidir. Çocuk yaşta piyano dersi almaya başlayan sanatçı, şarkı söylemeye annesi Oveida'nın teşvikiyle, altı yaşındayken Apostolik Şarkıcılar isimli kilise müziği yapan bir topluluğun çocuk korosunda başlar. 20 yaşında Steph & Tret ile birlikte vokal duo yaparak *The Price Of Silence* başlıklı ilk albümünü çıkartır. Miami Üniversitesi Opera bölümüne kabul edilen sanatçı, kısa süre içinde kendisini ifade eden şeyin jazz müziği olduğunu fark edince, üst dereceyle mezun olduğu *Stüdyo Müzik ve Jazz* bölümüne geçer. 1977 yılında Miami'deki jazz kulüplerinde çalıştıktan ve Miami Üniversitesi Big Band'iyle Avrupa'dan Kuzey Afrika'ya kadar pek çok yeri dolaştıktan sonra, 1978 yılında New York'a taşınır. Hemen Tri-State Area'daki jazz merkezleri başta olmak üzere, Harlem'den Greenwich Village'a kadar pek çok yerde sahne alır. Çok kısa süre içinde de jazz müzik otoriteleri başta olmak üzere tüm jazz dinleyicilerini büyüler.

Walter Bishop Jr., Wynton Marsalis, Ray Barretto, Don Pullen, Kenny Barron, John Hicks, Ernie Watts, Mulgrew Miller, Billy Childs, Terri Lyne Carrington, Jimmy Scott, Kip Hanrahan, Courtney Pine, Marian McPartland, Regina Carter, Geri Allen ve Kenny Kirkland gibi pek çok ünlü müzisyenle aynı sahneyi paylaşmıştır. Lundy, Washington, Kennedy Center'daki Betty Carter İleri Jazz Programı ve Thelonious Monk Jazz Enstitüsü'nde konuk sanatçı olarak çalışmaya devam etmektedir. Lundy, kilise müziğinin köklerini, yeteneğini ve müzik bilgisini jazz'la birleştirmektedir. 40'ın üzerindeki beste ve 60'ın üzerindeki şarkısıyla jazz vokalistleri arasında özel bir konumda yer alıyor. Arşivleriniz için önerilerimiz; Self Portrait, Old Devil Moon (JVC), Come Home Carmen Lundy ayrıca başarılı bir ressamdır. Yağlı boya tabloları New York'daki Soho Jazz Galeri başta olmak üzere The Jazz Bakery ve Los Angeles'taki Madrid Tiyatrosu gibi pek çok önemli mekânda sergilenmiştir.

Alice Russell: The Quantic Soul Orchestra'nın vokalisti olarak ün kazanan Russell, sahnede de en az stüdyoda olduğu kadar güçlü, saf ve çarpıcı, kendine özgü vokalleriyle tanımıştır. Zamansız bir düzlemde yeralan ama yaşadığı anla bağlantısını asla kesmeyen Alice, performanslarında blues, soul, funk, jazz ve hatta gospel'e kadar uzanıyor. Alice Russell, ilk olarak şarkılarını orijinal kayıtları ve remixli formatlarıyla biraraya getirdiği, Under The Munka Moon adlı retrospektif çalışmasıyla, soul ve jazz severlerin kalplerini fethetmişti. *Humankind* adlı şarkısı ile uluslararası bir ün kazandı.

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

JBL'den iPhone Kullanıcılarına Özel Tasarım Ses Sistemi

Tüm dünyada cep telefonu kullanıcılarının sabırsızlıkla beklediği iPhone , şimdi de JBL kullanıcılarında sabırsızlık yaratıyor. JBL tarafından sadece ipod ve iPhone kullanıcılarına özel olarak tasarlanan JBL On Stage IIIP , özgün tasarımı, üstün işlevsel özellikleri, derin bası, temiz ve güçlü sesi ile dinleyenleri büyülüyor.
Uzaktan kumandası sayesinde ipod veya iPhone'nunuzdan istediğiniz şarkıyı seçebilir, menü içinde gezinebilir ve ses kontrolünü sağlayabilirsiniz. Ayrıca mini stereo jackı sayesinde ipod ve iPhone olmayan cihazlarada bağlantı yapabilir, istediğiniz şarkıyı dinleyebilirsiniz. Pille de çalışabilen JBL On Stage IIIP'yi ister evinizde, isterseniz kolay taşınabilir özelliği sayesinde dilediğiniz mekanda, dışarıda veya içeride dinleyebilirsiniz. Apple ipod dock adaptörü ile JBL On Stage IIIP ses sistemi, tüm ipod ve iPhone modelleri ile uyumludur.
Siyah rengi ile satışa çıkan JBL On Stage IIIP, ipod ve iPhone kullanıcılarını bekliyor.

KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı ; 341 $

Yeni Sonos BU 150 Müziği Evinizin Her Yerine Getiriyor

Sonos , elinizdeki kontrolör ile bütün dijital müzik arşivinizi, evinizin her yerinden kontrol edebileceğiniz ilk kablosuz ve çok odalı müzik sistemidir. Kablosuz çok oda müzik sistemlerinde dünyanın lider üreticilerinden biri olan Sonos, yeni BU150 müzik sistemi ile eskisinden daha uygun fiyata daha gelişmiş teknolojiyi sizlere sunuyor.
Sevdiğiniz müzikleri yatak odanızdan bahçenize kadar evinizin her yerinden dinleyebilirsiniz, bunun için duvarları yıkmaya veya yeniden elektrik tesisatı döşemenize gerek yok. Sonos renkli ekran kontrolör ile aynı şarkıyı farklı odalarda veya farklı şarkıları farklı odalarda dinleyebilirsiniz. Elinizde kablosuz çok yönlü Sonos kontrolörüyle, bütün dijital müzik arşivinizi, internet radyolarını dinleyebilir, tüm online müzik sitelerine üye olabilir ve hatta çok sevdiğiniz CD'lerinizdeki ve mp3 çalarlarınızdaki parçaları bile kullanabilirsiniz.
Yeni Sonos BU 150, Zone Player 90 (ZP 90), Zone Player 120 (ZP 120) ve Controler 100 (CR 100)'den oluşmaktadır. Bu paketle siz müzikseverler evlerinin 2 odasında müzik dinlemeye başlayabileceksiniz.
Sadece kontrolörünüzü elinize alın, hemen bir oda ve şarkı seçin ve dinlemeye başlayın.

KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı ; 999 Euro

HARMAN KARDON GO & PLAY
Taşınılabilir Mükemmel Ses Artık Her Yerde

Yüksek performanslı ses sistemleri üreticisi olan Harman Kardon, taşınabilir Go&Play ürünü ile ses kalitesini gittiği her yere taşıyor. Gerek evde, gerek parkta, gerekese teknede ipodunuzda kayıtlı şarkıları rahatlıkla dinleyebilir veya istediğiniz aygıta bağlanarak müzik dinleyebilirsiniz.
Harman Kardon Go + Play, şık paslanmaz çelik bir kola, dokunmatik ses seviye ve kapama kontrollerine ve bir RF uzaktan kontrol birimine sahiptir. Uzaktan kolayca yapılan ses seviye, müzik parçası seçim kontrolleri ve iPod menü kontrolleri, ürünü taşınabilir mükemmel bir ses sistemi yapıyor.
Sekiz D hücreli piller, kullanıcıya, Harman Kardon Go + Play'i mobil olarak herhangi bir yere götürmesini sağlamakta ve beğenilen müzik parçalarını 18 saate kadar sürekli kayıttan çalma zevkini sunmaktadır. Tüketicilerin sistemden uzak oldukları zamanlar için, Harman Kardon Go + Play, pil tasarrufu sağlayan kapanma özelliğine sahiptir. Harman Kardon Go & Play ile ses hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Harman Kardon Go&Play perakende satış fiyatı ; 576 $

Bilgi için ; SFRKD
Tel : 0212 257 75 00
Faks : 0212 265 91 56
www.sfrkd.com

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

George Benson

Selamlar!

27 Temmuz'da yeni projesi "Tribute To Nat 'King' Cole" ile dinleyecek olduğumuz efsane jazz gitaristi ve şarkıcısı George Benson'un eski bir kaydından Stella by Starlight transkripsiyonu.

Herkese iyi çalmalar.

Stella By Starlight gtr solo

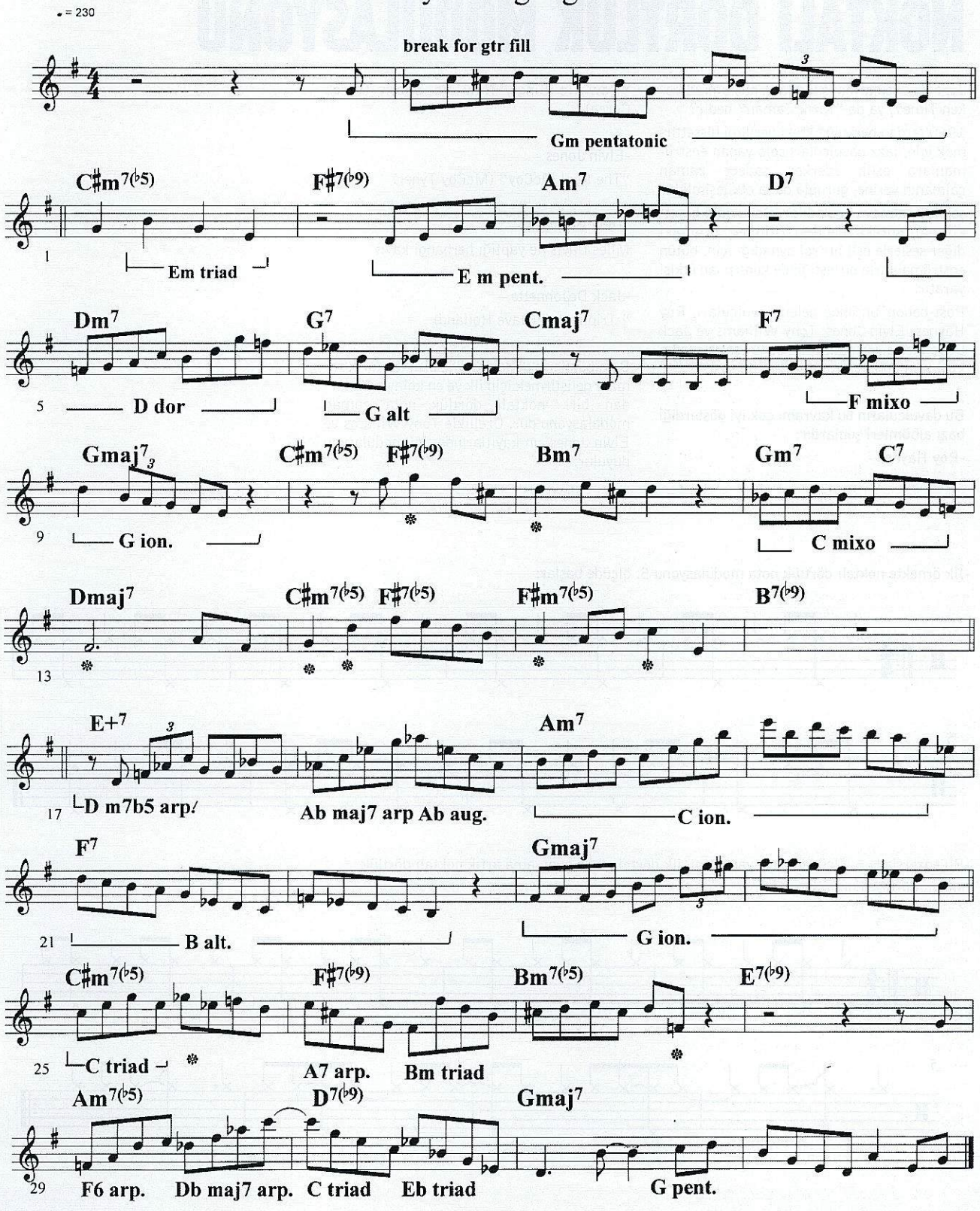

Emre Kartarı
emremusic@yahoo.com

KIRIK ZAMANDA NOKTALI DÖRTLÜK MODÜLASYONU

Jazz davulcularının sıklıkla konuştuğu "Broken Time", ya da "Kırık Zaman" nedir?

1960'lardan beri müzikteki gerilimi hissettirmek için, jazz davulcuları solo yapan enstrümanlara eşlik ederken sadece zaman çalmanın yerine, gurupla daha etkileşimli bir şekilde çalmaya başladılar. Davuldaki bu etkileşim, sürekli değişen ritimler, gruptaki diğer seslerle eşit bir rol oynadığı için, bütün enstrümanlarla birleştiğinde kontrpuan etkisi yaratır.

Post-bebop`un önde gelen davulcuları, Roy Haynes, Elvin Jones, Tony Williams ve Jack DeJohnette, kendilerine özgü çalışlarıyla, kırık zaman kavramını geliştirdiler.

Bu davulcuların bu kavramı çok iyi gösterdiği bazı albümleri şunlardır:

-Roy Haynes -

"Now He Sings, Now He Sobs" (Chick Corea)

-Elvin Jones -

"The Real McCoy" (McCoy Tyner)

-Tony Williams –

Miles Davis ile yaptığı herhangi kayıt

-Jack DeJohnette –

" Triplicate" (Dave Holland)

Bu albümlerin dinlenmesiyle birlikte, kırık zamanı geliştirmek için ilk ve en kolay adımlardan biri 'noktalı dörtlük nota zaman modülasyonu'dur. Özellikle Tony Willams ve Elvin Jones`un kayıtlarında, bu modülasyon duyulur.

-İlk örnekte noktalı dörtlük nota modülasyonu 5. ölçüde başlar:

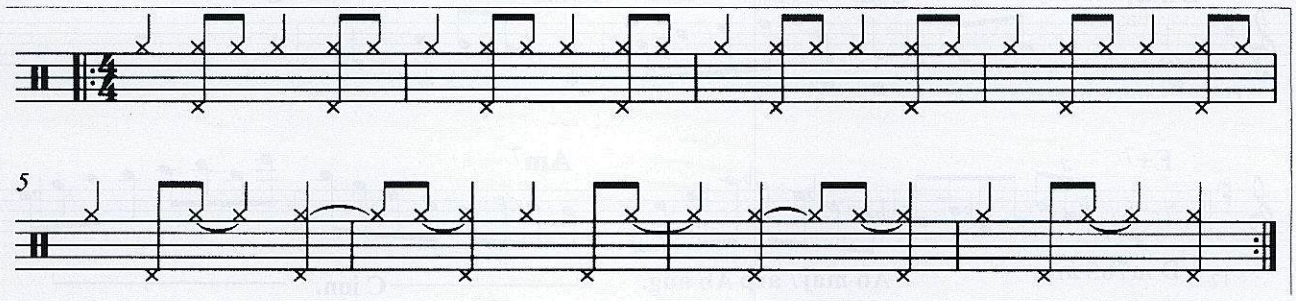

-Bu egzersizde 5. ölçüden başlayan ritim, ilk dört ölçü ile aynı, ama artık noktalı dörtlük notayı, dörtlük nota gibi çalıyoruz.

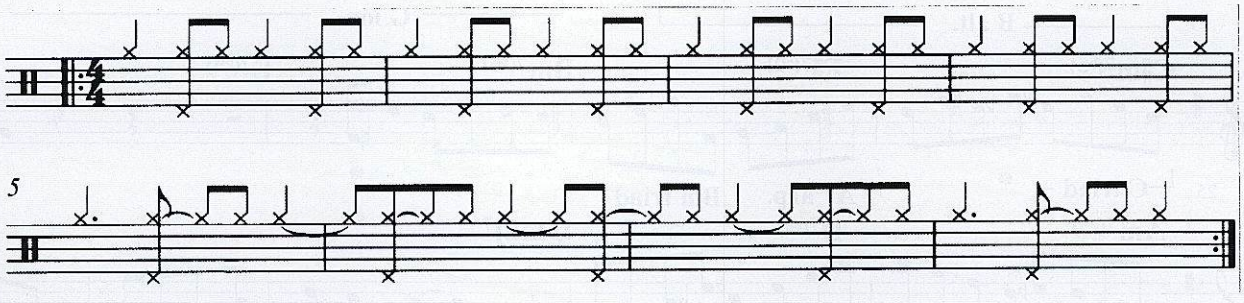

Bm7 Gm7 C7

Şimdi modülasyonumuza trampeti getiriyoruz:

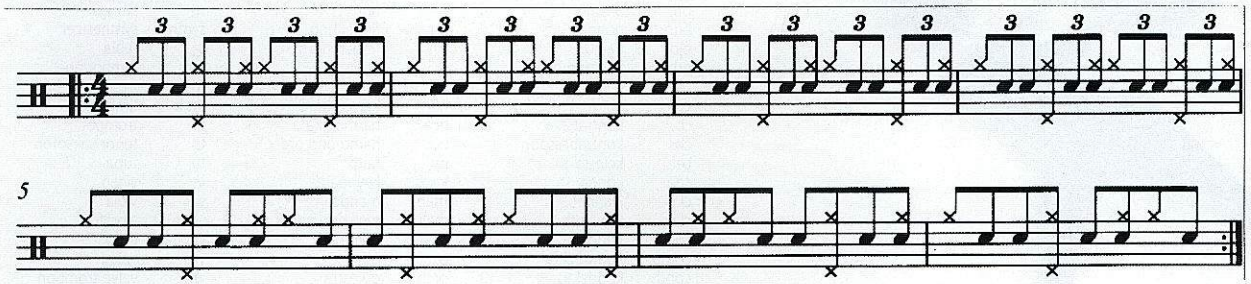

-Bu modülasyona kick'i ekliyoruz. Bu ritim Elvin Jones`un sesini size hemen hatırlatabilir:

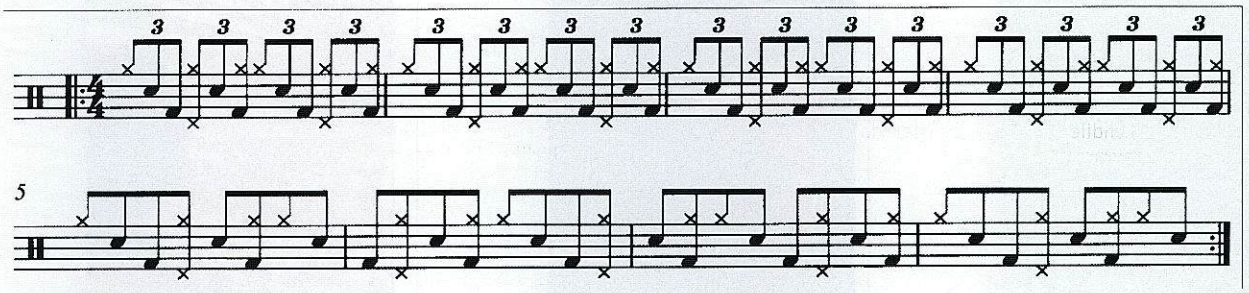

Bu kavramı daha da çalışmak isterseniz, modülasyonu sadece dört ölçü yerine, sekiz ölçü olarak yapabilir, daha sonra da bütün bir chorus boyunca yapabilirsiniz. Melodik ritmi kolay olan bir jazz standardını seçip, (All The Things You Are gibi) parçanın melodisini söylerken bu modülasyon egzersizlerini çalışabilirsiniz. Sonuç olarak normal bir zamanda çalabildiğiniz her ritim, noktalı dörtlük nota modülasyonda çalınabilir. Daha zor ritimlere uygulanan modülasyon, parçayı gittikçe soyutlaştırır:

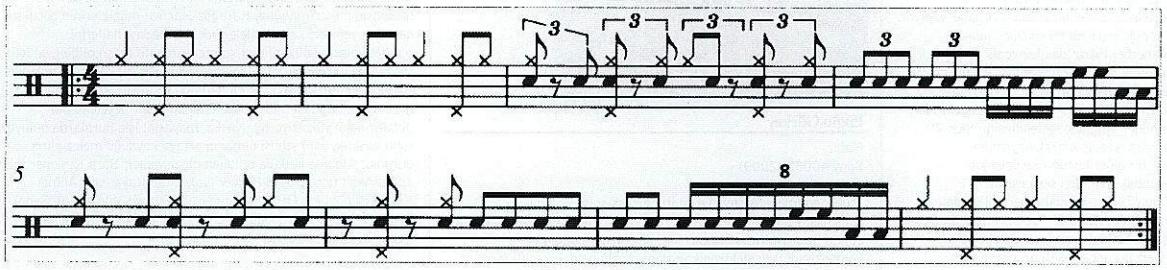

Tabii noktalı dörtlük nota modülasyonu sadece bir çeşit. Üçlemeli dörtlük nota, üçlemeli ikilik nota gibi, 4\4 zamanında başka yapabileceğimiz modülasyonlar da var.

Önümüzdeki aylarda, bu kavramların, transkripsiyonlar yardımıyla müziğin içindeki rolünü, ve Ari Hoenig, Tony Moreno, Jeff Tain Watts gibi davulcuların modern modülasyonlarını inceleyeceğiz.

Bu egzersizleri bir gurupla denemeden önce yukarıdaki albümleri dinleyip, bu kavramın müzikte nasıl bir gerilim yarattığını düşünmenizi tavsiye ederim.

Bol şanslar,

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

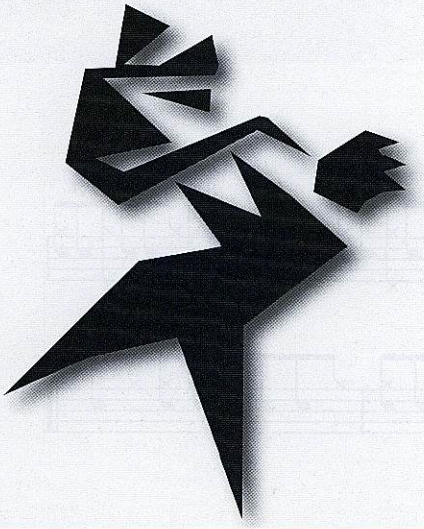

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

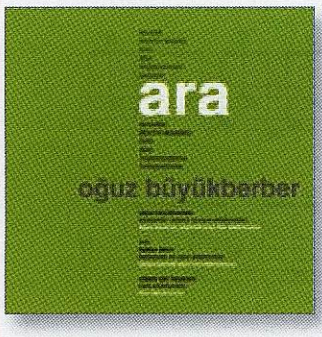

Oğuz Büyükberber

Ara
A.K. Müzik 890421 (2009)

Müzisyenler
Oğuz Büyükberer (clt, bclt), Robert Van Heuman (elec.), Tobias Klein (bclt), Tolga Tüzün (elec.)
Çağdaş batı müziği, Türk müziği ve jazağarcığını kullanarak basklarnette özgün bir doğaçlama dili geliştiren Oğuz Büyükberber'in akustik, elektroakustik, solo, duo doğaçlama ve bestelerinden oluşan albümü Ara; müzikseverlerle buluşuyor. Türkiye'nin dünya çapındaki basklarnetçilerinden ve bu enstrümanı solo olarak kullanabilen az sayıdaki müzisyenden biri olan Büyükberber albümde bestelerini seslendirip doğaçlamalar yapıyor. Virtüozitesini dünyadan kopuk olmayan bir müzik yönünde değerlendiren Oğuz Büyükberber "Ara"da elektronik ve akustik sesleri birbiri üstüne bindirerek değil her birine ayrı duyumsanma alanları açarak seslendiriyor. Robert Van Heummen'in canlı elektronikler eşliğinde seslendirdiği "duo 1" ve Tobias Klein'in basklarnetle canlı elektronikler eşliğinde seslendirdiği "duo 2" isimli parçalardı dışında "Ara"yı solo olarak kaydeden Büyükberber'in albümdeki bir diğer konuğu ise özellikle elektroakustik müzik alanındaki yenilikçi ses tasarım çalışmalarıyla tanınan Tolga Tüzün. Büyükberber, albümde Tüzün'ün 2003-2005 arasında bestelediği "Le Dechirement Des Petales" isimli parça dışında tümüyle kendi çalışmalarını seslendiriyor. Müzik kariyeri boyunca çeşitli gruplar kuran, Avrupa'nın saygın festivallerinde çalan, dört solo albüm çıkarıp 25'den fazla albüme katkıda bulunan ve dünyaca ünlü bir çok müzisyenle çalışan Oğuz Büyükberber çeşitli türlerde müzik yazmaya ve müziği görsel sanatlarla birleştirmeye devam ediyor. Uzakdoğu ve Hint kültürlerinin göndermeleriyle dolu, yer yer tek enstrüman üstünden polifonik çizgiler yakalayan, akustik bölümleri de müzisyenin ileri bir tekniğiyle şekillenen Ara'nın kapağında dünyaca ünlü basklarnetçilerden Harry Sparnaay; Oğuz Büyükbereber için şunları söylüyor: "(...) O bas klarnetini çalarken hiç beklemediğimiz şeylerle karşılaşacak ve daha fazlasını duymak isteyeceksiniz. Müthiş bir yetenek! (...)"

Albüme CD Baby'den, www.ilkindeniz.com adresinden ulaşabileceğiniz gibi İstanbul "Lale Plak"dan da alabilirsiniz.

İlkin Deniz

Good Fellas
13158 (2008)

Müzisyenler
Akın Eldes (g), İlkin Deniz (b), Turgut Alp Bekoğlu (d)
İlkin Deniz 10 yıldır Amerika'da yaşıyor. Dönem dönem İstanbul'a geliyor. Bu kez geldiğinde bir kayıt ile geldi. Dağda bir kazada yitirdiğimiz kıymetli arkadaşımız Tanju Duru'nun stüdyosunda kaydedilen albüm ile röportajımızı bu sayımızda okuyacaksınız.

Engin Gürkey

Nabız
Sony 40032 (2009)

Müzik eğitmeni, besteci ve multi percussionist Engin Gürkey, 3. CD çalışması Engin Gürkey/Nabız "Balkanist" albümünü Sony Music etiketi ile yayınlıyor. "Nabız" kendine özgü sound'u ve kompozisyonları; elektronik ve dans müziğine dair çeşitli formlar üzerine kurulu perküsyonun kıvrak ritimleri, tuba, trompet, trombon, saksofon, klarnet, keyboard, keman ve vokal ile bezenmiş melodik yapısıyla yeni bir akım yaratıyor. Sanatçının ailesinin Balkan kökenli olması ve İstanbul Roman müzisyenlerinin etnik kültür mozayiği, "Nabız" müziğinin ana ilham kaynağını oluştururken, onun daha küçük yaşlardan itibaren aile içerisinde Balkan coğrafyasının neşeli, hareketli, eğlenceli ve bir o kadar da hüzünlü müzikleri ile tanışmasını sağlamıştır.

vv12 şarkının yer aldığı albümde üçü Turay Dinleyen ile beraber yazılmış dört Engin Gürkey bestesi bulunuyor. Marcel Khalife, Goran Bregoviç, Dario Markoviç, Radaoslav Banga, Vojtech Lvicka, Jan Surmaj, Randu Bandurovici, Tibor Barkoczy, Melinda Stoika, Stanislav Vana, Ruth Maria Renner, Vincent Graf Von Schlippenbach albüme daha besteleri ile destek veren dünyaca ünlü sanatçılar arasında.

Müzik direktörlüğünü; albümün düzenlemelerini de yapan Tevfik Kulak üstlenirken, bunun yanında yine çok değerli sanatçıların eşlik ettiği albümde; Ayben, Ayda Tunç, William Richard Cardosa, Agusevi Djambo Orkestrası, Bekir Sakaryalı ve Gürkan Özkan performansları ile yer almaktadır.

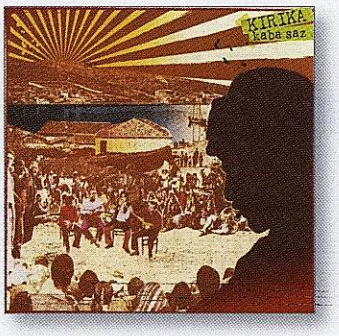

Kırıka

Kabasaz
Baykuş Müzik 580057 (2008)

Müzisyenler
Salih Nâzım Peker (vo, bağlama, cura, elektro saz, abdal sazı, cümbüş, lavta), Hasan Devrim Kınlı (perdesiz bas g), Orçun Baştürk (d, vo), Murat Ferhat Yegül (tbn, ney)
Kırıka'nın ana etkileşim kaynağını 1800'lerin sonlarına doğru İstanbul, İzmir, Selanik gibi Osmanlı İmparatorluğu'nun kozmopolit şehirlerinde ortaya çıkan, 1960'lara kadar özellikle meyhanelerde yaşayan "şehirli halk müziği" olarak nitelendirebiliriz. Bektaşi nefeslerinin rindaneliğini, oyun havalarının hovardalığını, Karagöz-Hacivat müziklerinin çocuksu-neşesini, yeniçeri kahvehanelerindeki kabadayı hallerini, rembetikoların külhaniliğini, kantoların hafif meşrepliğini, ve içli sevda şarkılarının hüznünü içinde barındıran bu kalender müzik o eski zamanlarda kah bir Rum hatunun sesinden, kah Urfalı bir gazelhanın nağmelerinden, kah İstanbullu bir beyefendinin nidalarından yükseliyordu. Kırıka, mayasını işte buralarda buluyor, ruhu kırıklık, yani şehirli olmanın ortaya koyduğu melez olma durumu. Albüme katkıda bulunan müzisyenler; Sarp Keskiner (g), Tolga Akşit (clt), Stelyo Berber (vo), Okan Kaya (vo), Ahmet Kenan Bilgiç (vo), Deniz Coşkuner (vo), Özgür Yılmaz (g), Şenol Örsçüler (clt), İsmet Örsçüler (clt), Yıldırım Doğanay (keman), Çetin Erlik (perc), Sinan Sakızlı (as, ss).

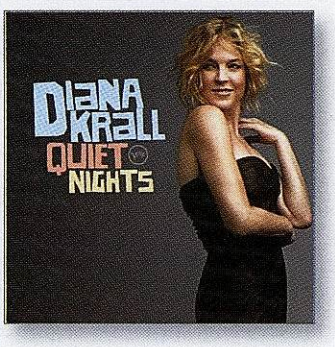

Diana Kral

Quiet Nights
Verve 93110 (2009)

Müzisyenler
Diana Krall (vo), Anthony Wilson (g), John Clayton (b)
Jeff Hamilton (d), Paulinho Da Costa (perc)
Diana Krall' un yeni, 12. stüdyo albümünde, sanatçı bugüne kadar olan tarzında devam ediyor. Albümdeki şarkılar tanınan ve sevilen romantik ballad'lar ve bossa nova'lardan oluşuyor. Sanatçı yeni albümde en çok satan, Grammy ödüllü albümü "The Look Of Love"daki aynı ekip ile çalışmış. Orkestra olarak kendi quartet'nin yanında bir de büyük orkestra var. Birbirinden güzel klasik parçaların yer aldığı 10 parçalık bu albümde şarkıcının duygulu sesi ve piyano yeteneği öne çıkıyor.

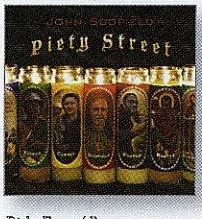

John Scofield
Piety Street
Emarcy 91136 (2009)

Müzisyenler
John Scofield (g, vo), Jon Cleary (keyb, g, vo), George Porter Jr (b), Ricky Fataar (d)
Blues ve gospel kaydı yapmak amacıya yola çıkan sanatçı neticede dinleyicilerine kendi müziğini ulaştırıyor. Artık bir müzikolog gibi projeler ortaya koyan sanatçının bu albüm ile ilgili yaklaşımı bunu gösteriyor. New Orleanslı müzisyenler ile kaydettiği çalışmasında sanatçının çağdaş jazz'ın belirleyici gitar oyunlarına sahip stilini bu çalışmada da duyabilirsiniz. Ayrıca fikir açısından da Medeski, Martin and Wood veya Steve Swallow, Jack DeJohnette üçlüleri ile birlikte yaptığı çalışmalara benzer, aynı açık fikirliliği bu albümde de devam ediyor. Albümde 13 parça var, tamamının bestesi ve düzenlemesi kendisine ait. Albümde konuklar da var. John Boutee (vo), Shannon Powel (tamburin, d).

Avishani Cohen
Aurora
Blue Note 921753 (2008)

Müzisyenler
Avishai Cohen (vo, b, p), Shai Maestro (p, keyb), Itamar ooari (perc), Amos Hofmann (ud), Karen Malka (vo)
İsrailli jazz müzisyeni Avishai Cohen, sınırları ortadan kaldırdığı yeni albümü "Aurora"yı yayımlıyor. Besteci kimliğinin yanı sıra yaşayan en iyi bas gitaristlerden biri olan Avishai Cohen, oldukça yetenekli bir solist olduğunu da yaptığı çalışmalarla kanıtladı. Müziysen bir aileden gelen Cohen, 2003 yılında kendi plak şirketi Razdaz Recordz'u kurarak yeni müzikal açılımları keşfetmeye çıktı. Kariyerinin ilk gününden bu yana icra ettiği müzikten vazgeçmeyen ve adım adım zirveye ilerleyen Cohen, yıllar içerisinde dinleyici kitlesini oluştururken tarzını da kabul ettirdi. Sanatçı, yeni albümü "Aurora"da tam bir kültür bileşkesi sunuyor. İbranice, İngilizce, İspanyolca ve Latince kaydedilen albüm, jazz severlerin arşivinde mutlaka bulunmalı.

Wynton Marsalis
He and She
Blue Note 10331 (2009)

Müzisyenler
Wynton Marsalis (tp), Walter Blanding (ts, ss), Dan Nimmer (p), Carlos Henriquez (b), Ali Jackson (d)
Pulitzer Prize ödüllü besteci ve trompet virtüözü Wynton Marsalis, Blue Note etiketi taşıyan 5. albümünü jazz severlerin beğenisine sundu. Marsalis, bu albümde kadın ve erkek ilişkilerine dair yazılmış şarkılar ve bestelerle dinleyiciyi büyülü bir yolculuğa çıkarıyor. He and She, olayların doğallığını ve mevcut ilişkilerin sonsuz zorluğunu en ince detaylarıyla anlatan, dinleyiciyi yormayan, notaların ve sözlerin büyük ustalıkla kaynaştığı çok önemli bir albüm. Albümde değişik uzunluklarda kaydedilmiş 22 parça yer alıyor. Girişte Wynton Marsalis'in kendi sesi ile bir sunumu ile başlıyor. Ardından New Orleans'da olduğunuzu anlıyorsunuz. Değişik bir konsept, tümüyle bir hikaye.

Cassandra Wilson
Closer to You
Blue Note 608728

Müzisyenler
Cassandra Wilson (vo), Lawrence "Butch" Morris (comet), Brandon Ross (g), Kevin Breit (g), Lonnie Plexico (b)
İki Grammy'li Cassandra Wilson'dan popculara saygı duruşu çalışması. Sanatçı önceki albümlerinde seslendirdiği pop parçalarını Closer to you; The Pop Side albümünde bir araya getiriyor.
İki Grammy sahibi Cassandra Wilson, yeni albümünde daha önceki değişik albümlerinde seslendirdiği pop şarkılarına yer veriyor. U2'dan Bob Dylan'a, Sting'den Cyndi Lauper'a kadar pop/rock arenasının güçlü isimlerinin şarkılarını yeniden yorumlayan Cassandra Wilson, eşsiz vokaliyle bir kez daha müzik severleri büyülüyor. İkinci Grammy Ödülü'nü bu yıl "Loverly" albümüyle 'En İyi Jazz Vokal Albüm' kategorisinde kazanan şarkıcı bu çalışmasında Van Morrison, Neil Young, Bob Dylan gibi ustalara saygı duruşunda bulunuyor.
Albümde 11 parça var; Love Is Blindness (U2), Time After Time (Cyndi Lauper), Fragile (Sting), Closer To You (The Wallflowers), Last Train to Clarksville (The Monkees), The Weight (The Band), Tupelo Honey (Van Morrison), Harvest Moon (Neil Young), I Can't Stand The Rain (Ann Peebles), Lay Lady lay (Bob Dylan), Witchita Lineman (Glen Campbell).

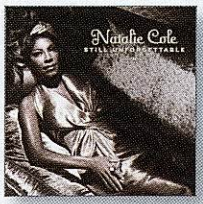

Natalie Cole
Still Unforgettable
Dmi Rec. 78061 (2008)

Müzisyenler
Natalie Cole (vo), Bill Hughes (cond.)
Sanatçının Bill Hughes yönetiminde bir big band (8 saksofon ve 7 trompet + 5 tromboonlu) ve 55 kişilik orkestrası ile geçen yıl kaydettiği albümü piyasada.
8 Grammy ödüllü, Amerikan Songbook tarihinin önemli kadın solistlerinden Natalie Cole özel bir firmanın daveti ile geçtiğimiz aylarda bu projesini Aycan Teztel yönetiminde İstanbul Superband ile İzmir'de seslendirmişti.
Albümde 15 parça var. İlk sırada yer alan "Walkin' My Baby Back Home"da babasıyla teknolojik bir düet yapıyor Natalie Cole. Albümün kalan tüm parçaları Amerikan Songbook tarihinin çok tanınmış ve sevilen parçaları; "Come Rain or Come Shine", "You Go To My Head", "Nice 'N' Easy", "Here's That Rainy Day", "But Beautiful".

Lhasa
Lhasa
Warner 90483 (2009)

1998 yılında yayımladığı "La Llorona" albümüyle müzikseverler tarafından büyük bir beğeniyle karşılanan Lhasa, kariyerinin üçüncü albümünü yayımlıyor. 2005 yılında Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında ülkemizde konser veren sanatçı, yeni albümü "Lhasa"da eski usul kayıt tekniğini kullanmasıyla dikkat çekiyor. Albümünü canlı performansla bir teybe kaydeden Lhasa, albümünün prodüktörlüğünden şarkı yazımına kadar her aşamayı da üstlendi.
Country'den gospel'a türler arasında gezinen Lhasa, albümde yer alan şarkıların hepsini İngilizce yazdı. En son 2003 yılında "The Living Road" albümünü yayımlayan sanatçı, yeni albümünde yer yer nostaljik yer yer ise içine teknoloji karıştırılmamış modern sound'lar yaratıyor. Tindersticks ile 'Sometimes It Hurts' düetini gerçekleştiren ve bu düet ile adını daha geniş çevrelere duyuran Lhasa, şu sıralar albümünün ilk single'ı 'Rising' ile gündemde.

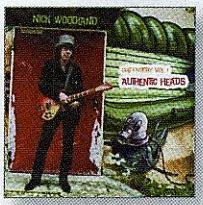

Nick Woodland
Cult Factory Vol.1
Enja 1037

Müzisyenler
Nick Woodland (vo, g, b, mand.), Manfred Mildenberger (d, perc, cajon, organ, key b, b, p), Klaus Reichardt (org, Leslie clavinet, steel g)
İngiliz doğumlu Almanya ikametgahlı blues rock sahnelerinin aranılan ismi Nick Woodland, Eric Clapton, John Mayall soundlu müziği ile yeni CDsini bizim piyasamıza da soktu. Türünden hoşlananlar için iyi haber...

Livio Minafra
La Fiamma E Il Cristallo
Enja 95212 (2008)

Müzisyenler
Livio Minafra (p)
İtalya Bari doğumlu piyanist, besteci Livio Minafra'nın solo çalışması La Fiamma E Il Cristallo'da 10 beste yer alıyor. Babası tanınmış İtalyan müzisyen Pino Minafra ile 10 yaşından bu yana onun gruplarında yer alarak adını duyuran sanatçı kendi kanatları ile uçmaya başladığını gösteriyor. Pek çok solo konser çalan bu inanılmaz yetenek pek çok ödülün de sahibi.

Jobic Le Masson Trio
Hill
Enja 95162 (2008)

Müzisyenler
Jobic Le Masson (p), Peter Giron (b), John Betsch (d)
Fransız piyanist, kariyerine klasik müzikle başladı, gençlik yıllarında Amerika'ya gitti. Berklee Müzik Okulu'nda kompzisyon ve teori dersleri alan sanatçı Monk ve Ellington'dan ilham alarak, Boston'da çeşitli kulüplerde çaldı. 11 parçanın yer aldığı albüm besteler ve düzenlemelerden oluşuyor.

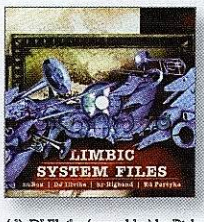

Limbic Sistem Files
Nu Box
Enja 19082 (2008)

Müzisyenler
Reiner Winterschladen (tp), Alois Kott (b) Peter E. Eisold (d), Dj Illvibe (turntables) hr-Bigband (arr. & cond.), Tony Lakatos (s), Julian Argüelles (s)
Geleceğin müziğini temsil eden NuBox'ın karakteristik olarak nitelendirilen jazzy trompet cümleleri seksenli yıllara kadar dayanmaktadır. Bu yıllarda adı o zamanlar Blue Box olan grup, acid jazz hareketinin öncülerinden olmuştur. Üçlü Avrupa'da ve Asya'da Berlin, Delhi, İstanbul, Jakarta, Montrö, Mumbai, Skopje, Thessaloniki ve Zagreb gibi pek çok şehirde uluslararası festivallerde yüzlerce konser vermişlerdir. 10 yıllık bir aradan sonra üçlü 2004 yılında yeni bir isimle ve daha elektronik bir albüm olan "Sonic Screen" ile geri dönmüştür.
Bu albümün tanıtımı sırasında Berlin kökenli, Seeed, Lychee Lassi ve diğer projelere olan katkısıyla tanınan DJ Illvibe ile çalışmışlardır. Şimdi dört kişiden oluşan grup, özgün tarzlarının içeriğini genişleterek big band tarzını da kapsayan ve elektonik/akustik jazz arası "BigBand-Tronics" adı verilebilecek yeni bir konsept oluşturmuşlardır.

DJ Illvibe'ın da katkısıyla besteciler Alois Kott ve Peter Eisold ile orkestra lideri Ed Partyka Avrupa'nın en tanınmış jazz orkestrası olan hr-BigBand ve genel olarak orkestralı jazz için yepyeni olanaklar sunmuşlardır.

Yaratılan ses, big band müziğine hızla yaklaşmakta olan farklı, dinamik bir tarzın habercisidir. Frankfaurt'ta 2005 Alman Jazz Festivali'nin en gözde gruplarından biri olan NuBox'ın "Limbic System Files"ı doğaçlama jazz'ı, elektronik ritmler ve orkestra müziği ile sentezlemektedir. 21. yüzyıla hoş geldiniz!

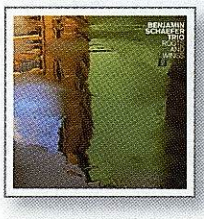

Benjamin Schaefer Trio
Roots and Wings
Enja 95152 (2008)

Müzisyenler
Benjamin Schaefer (p), Robert Landfermann (b), Marcus Rieck (d)
Almanya'daki Kolonya şehri çıkışlı olan Benjamin Schaefer Trio'nun müziği tamamıyla kendilerine özgün olan kompozisyonlardan oluşmaktadır. Tarzları modern jazz'a yakın olmakla birlikte jazz geleneklerinin ve klasik müziğin izlerini taşımaktadır. Üçlü, armonik olarak yoğun ve ritmik olarak zorlayıcı sayılabilecek bölümlerde bile müziklerini ezgisel güzellik ve sihirli ambiyanslar üzerine kurmuşlardır. Müzik bilgisi, doğaçlama yeteneği, ve grubun arasındaki güçlü iletişim sonucunda dinleyicileri büyüleyen bir deneyim ortaya çıkmıştır.
Üçlü'nün ilk CD'si olan "Shapes & Colours" (2004) dünya çapında şaşırtıcı olgunlukta olan bir çıkış albümü olmasıyla tanınmıştır.

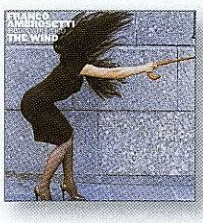

Franco Ambrosetti & Uri Caine Trio
The Wind
Enja 95142

Müzisyenler
Franco Ambrosetti (tp), Uri Caine (p), Drew Gress (b), Clarence Penn (d)
Aralık 1941 yılında İsviçre'de doğmuş olan Franco Ambrosetti, eğitimine doğduğu olduğu Lugano kentinde başlamıştır. Müzik kariyerine 1961'de başlayan Ambrosetti serbert çalışan bir trompetçi, flugelhorn müzisyeni ve grup lideri olarak ün kazanmıştır. İlk ödülünü 1966'da Viyana'da yapılmış olan uluslararası bir festivalde almış olan Ambrosetti, genç yaşta babasının grubu ile Monterey Jazz Festivali'ne katılmış, kariyerinin ilerleyen yıllarında ise Berlin, Montrö, Varşova, Prag, ve Paris gibi Batı ve Doğu Avrupa şehirlerinde sayısız festivale katılmıştır. Bunun yanı sıra sayısız radyo ve televizyon programında yer almıştır. Amerika'da ise gerek tek başına konuk sanatçı olarak, gerek George Gruntz Concert Jazz Band ile turlamıştır. Hala New York'taki Blue Note, Visiones, Sweet Basil ve Bradley's gibi kulüplerde çalmaktadır. George Gruntz ile yaptığı uzun çalışmalardan sonra kendi yaratıcı tarzını bulmuş olan Ambrosetti Pistrophallorus, Epitaph for a Friend, Close Encounter, Gin and Pentatonic ve Blues for Ursulk (şimdiki adıyla Transfiguration) gibi başarılı parçalara imza atmıştır. Ayrıca pek çok sinema ve televizyon filmin müziğini de bestelemiş olan Ambrosetti 1972 yılında babası Flavio, piyanist ve besteci George Gruntz ve davulcu Daniel Humair ile kurduğu, şimdiki adı George Gruntz Concert

Jazz Band olan grubuyla hala düzenli olarak çalmaktadır. Avrupa ve Amerika'da serbest çalışan bir soloist olan müzisyen, bütün bunların yanı sıra tanınmış İtalyan müzisyenler olan Alfredo Golino, Antonio Farao ve Dado Moroni,den oluşan bir quartet'in liderliğini yapmaktadır. Kariyeri boyunca Michael Brecker, John Scofield, Don Sebesky, Ron Carter, Phil Woods, Eddie Daniels, Dave Holland, Kenny Baron gibi müzisyenlerle de çalışmış olan Ambrosetti Kenny Clarke quintet, Phil Woods and the European Rhythm Machine, Dexter Gordon quartet, Cannonball Adderley Sextet, Joe Henderson group, The George Gruntz Concert Jazz Band, Michael Brecker and Mike Stern group, Alfredo Golino quintet, Rene Urtregueir quintet, Arnie Lawrence's Tresour Island group, Hal Galper quintet, George Gruntz Duo, trio and quartet, Daniel Humair quintet, Romano Mussolini quintet (career beginning), Gato Barbieri quintet gibi gruplarla da çalışmıştır.

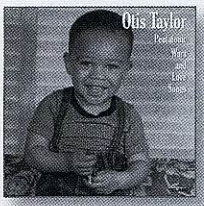

Otis Taylor

Pentatonic Wars and Love Songs
Telarc 83690 (2009)

Müzisyenler **Otis Taylor (g, vo), Jason Moran (p), Ron Miles (cornet), Nasheet Waits (d), Tarus Mateen (b), Mohammed Alidu (d)**

Birçok müzisyen blues çalabilir, ancak çok azı blues'u Otis Taylor gibi yaşayabilir. 60 yaşını henüz devirmiş olan Taylor, geleneksel blues mirasını taşımaya devam ediyor. Geriden, yani 'laid back' diye tabir edilen vokal tarzıyla parçalardaki hikayeleri hissederek seslendiriyor. Otis Taylor'ın aslında iki kariyeri olduğu söylenebilir. 60'lı yılların sonunda blues gitar çalmaya başlamadan önce bluegrass banjo çalıyordu. Birçok grupta eşlik etmiş, hatta solo albümler çıkarmış bir müzisyen olarak 1978 yılında müziği profesyonel anlamda bıraktı ve bir antika dükkanı açtı. Ancak bu ayrılık 1995 yılına kadar sürdü ve de 1995-2009 yılları arasında 10 stüdyo albümü yaptı. Pentatonic Wars and Love Songs, hem insanı rahatlatan hem de çok acı sözleri olan parçalardan oluşan bir albüm. Bu garip ama etkili karışım son zamanların en iyi blues prodüksiyonunu sunuyor bizlere. Albümdeki 13 parçanın 3'ünde gitarist Gary Moore'u görüyoruz. "Sunday Mornin" isimli parçada Moore hem elektro hem de akustik gitar çalıyor. "Lost my Guitar" ise araba kazasında ölen bir çocukla ilgili. Bu parçada Gary Moore gitarıyla parçanın sözlerine ve içeriğine katkı sağlayarak inanılmaz bir performans sergiliyor.
"If You Hope" ise, Moore ve Taylor'ın jazz, rock ve blues türlerini harmanladıkları bir parça. "I'm not Mysterious" isimli parçada ise Otis Taylor köklerine geri dönüyor. Parça, 8 yaşındaki iki farklı ırktan olan çocuğun hikayesini anlatıyor. Parça, ayrıca Taylor'ın istediğinde nasıl gitar çalma kabiliyetini de gözler önüne serebileceğini de gösteriyor. İnsan bu parçayı dinledikten sonra Taylor'ın bu yeteneklerini daha çok göstermesini de istemiyor değil. Pentatonic Wars and Love Songs harika bir blues albümü. Müzik dinlerken gerektiğinde zorlayıcı, gerektiğinde de rahat olmayı başarıyor. Otis Taylor değişik aşk parçalarından oluşan albümü kesinlikle öneriyoruz.

Shemeika Copeland

Never Going Back
Telarc 83692 (2009)

Müzisyenler **Shemeika Copeland (vo), Oliver Wood (g), Ted Pecchio (b), Tyler Greenwell (d, perc), Chris Wood (b) Marc Ribot (g), John Medeski (Ham.org)**

Blues'u 21. yüzyıla uyarlamak kolay olmamasına rağmen bluesman Johnny'nin kızı olan Shemekia Copeland bu albümüyle başarıyı yakalamıştır. Ann Peebles'ın müziğini yakalamak ilk amacı olmasa da Copeland'ın bu albümünün verdiği his Peebles'inkine benzer şekilde karanlık ve kırılgan. Başarılı bir grup toparlayan Copeland'a ara sıra John Medeski ve Marc Ribot eşlik ediyor. Joni Mitchell'ın "Black Crow" isimli şarkısının fena olmayan bir cover'ını içeren albüme heyecan verici denilebilir.

Jacques Loussier

Plays Bach (50. Anniversary Recording)
Telarc 83693 (2009)

Müzisyenler **Jacques Loussier (p), Vincent Charbonnier (b), Andrew Arpino (d)**

1959'da piyanist Loussier tarafından kurulan Play Bach Trio, klasik müziği diğer müzik tarzlarıyla sentezlemedeki başarısıyla kendini Avrupa'daki benzerlerinden ayırmış ve Amerika'da beklenmedik bir başarı yakalamıştır. 1979'da Loussier Paris'ten Provence'a taşınmış ve trio ile çalışmayı bırakmıştır. Fakat 1985'te trio tekrar kurulmuş ve bu albümdeki parçalar trio'nun bu dönemde Japonya, Fransa ve İngiltere'de verdiği konserlerden alınmıştır. İlk kurulan trio'dan daha başarılı olan bu ikinci grup müziklerini bir adım daha ileri götürmüşlerdir. Albümdeki on bir parçadan onuncusu Bach'ın Chromatic Fantasy isimli parçasının içerikli bir şekilde yeniden düzenlenmiş versiyonu ve bu parçayı Bach'ın Sleepers Awake parçasının yorumu izlemektedir. Bach'ın müziği uzun yıllardır farklı tarzlarda yorumlanmakta olmasına rağmen Loussier'ın benzersiz yaklaşımı bu albümü diğerlerinden farklı kılmaktadır.

Nina Simone

Angel of the Morning
Camden 95192 (2009)

Jazz, Blues, soul, R&B ve folk müzik tarzlarında yüzyılın tartışmasız divalarından Nina Simone, üstünden yüzyıllar geçsede eskimeyecek seslerden biri.. 1933 yılında doğan, 10 yaşında keşfedilen ve 2003 yılında ölümüne dek her zaman müziğin içinde olan bu önemli sanatçının mutlaka dinlenmesi gereken eserleri 2 CD'de biraraya getirildi. Günümüzün birçok jazz sanatçısına ilham vermiş sanatçının Angel Of The Morning, Sunday In Savannah, Blues For Mama, Day And Night ve bunun gibi daha bir çok unutulmaz eseri müzikseverlerle buluşuyor!

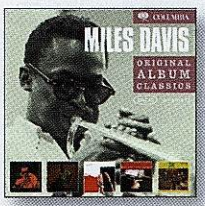

Miles Davis

Original Album Classics
Columbia 160382 (2007)
Round About Midnight, Milestones, 58 Sessions, Porgy & Bess, Miles Ahaed hepsi bir arada ve ekonomik fiyatla, artık bulamadım, alamadım mazereti kabul edilemiyor. Sony'nin bu hizmeti gerçekten çok kıymetli.

Müzisyenler
Enrico Rava, New York Days, ECM 2064 2715 (2009), Enrico Rava (tp) , Mark Turner (ts), Stefano Bollani (p), Larry Grenadier (b), Paul Motian (d)

İtalyan trompetçi Rava'nın liderliğini yaptığı yeni transatlantik quintet'i bu albümlerini 2008'de New York'ta kaydetmiş.
Ayrıca bu kayıt ile Amerikalı tenor saksofoncu Mark Turner ECM altında kaydettiği ilk albüme imza atmıştır. Turner'ın müziği yalınlığı ile Coltrane, Warne Marsh ve Wayne Shorter andıran tonu, Enrico'nun şiirselliği ile bir yandan kontrast yaratırken bir yandan da birbirlerini tamamlarlar.

Piyanist Stefano Bollani'nin kendini ifade etme tarzı ve başarılı basçı Larry Grenadier ile davulcu Paul Motian'ın katkıları da bu grubun müziğini derinleştirir.

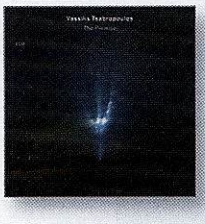

Vassilis Tsabropoulos

The Promise
ECM 2081

Müzisyenler **Vassilis Tsabropoulos (solo p)**

Becerikli Yunan piyanist Vassilis Tsabropoulos daha şimdiden ECM altında yeteneğini kanıtlamıştır. The Promise Tsabropoulos'un daha önceki solo performansı Akroasis'ten izler taşımasına rağmen daha titiz bir şekilde, arpeggioların derin sessizlikler içine konumlandırılmasıyla bestelenmiştir. Bu albümdeki tek bir parça, Djivaeri, dışındaki bütün parçalar Tsabropoulos'un kendi besteleri olmakla birlikte Yunan müziğinden etkilenerek bestelenmiş olmanın özelliklerini taşır.
Bu albüm 2008'de Atina'nın Megaron Konser Salonu'nda Manfred Eicher'ın yapımcılığıyla kaydedilmiştir.

Marc Sinan

Fasıl
ECM 2076 (2008)

Müzisyenler **Marc Sinan (g), Yelena Kuljic (vo), Lena Thies (vi), Julia Hülsmann (p), Marc Muellbauer (b), Heinrich Köbberling (d, perc)**

Marc Sinan'ın ve yazar Marc Schiffer'ın fikirleri üzerine kurulan Fasıl, Hz. Ayşe'nin yaşamını konu alır. Bu hikayeden esinlenerek kurgulanan parçalar, Hz. Muhammed'in büyük aşkı ve en genç karısı Hz. Ayşe'nin hayatını anlatır. Doğaçlamalar başlangıç noktası olarak Marc Sinan'ın Türkiye'de kaydettiği Kuran'dan alıntılar içerir. Julia Hülsmann'ın şarkılarıyla birlikte esasen bir Fasıl icra ediyorlar. Albümde Hz. Ayşe'yi vokalleriyle seslendiren Yelena Kuljić, Frankfurter Rundschau tarafından "şu an jazz dünyasındaki en heyecan verici yeni sesi" olarak adlandırılıyor.

Criminology

As Ney
ECM 2084 (2008)

Müzisyenler **Cymin Samawatie (vo), Benedikt Jahnel (p), Ralf Schwarz (b), Ketan Bhatti (d)**

ECM'den ilk albümünü yayınlayan Cymin Samawatie, yarı Alman yarı İran kökenli. Farsça şarkı sözleri ve Rumi'den de alınmış olan şiirlerle Farsçanın doğaçlamaya ve müziğe ne kadar uyumlu olabileceğini gösteriyor. Albüm de adını zaten yine Rumi'den alıyor. Albümde jazz'a yeni ve ilginç açılardan yaklaşımları dinlemek mümkün. Pek alışagelmemiş bu müzikte kültürlerarası etkileşimleri görmek dinleyiciyi kendine çekiyor.

Keith Jarrett

Yesterdays
ECM 2060 (2009)

Müzisyenler **Keith Jarrett (p), Gary Peacock (b), Jack DeJohnette (d)**

2001 yılında daha önceden kaydedilmiş üç albümü çıkan Keith Jarrett, şimdi de Tokyo Metropolitan Festival Hall'de kaydedilmiş olan dördüncü kaydını çıkarıyor. Albümdeki parçalar yine bebop ağırlıkta. Parçalar arasında Charlie Parker'ın "Scrapple from the Apple", Parker ve dizzy Gillespie'den "Shaw'nuff" ve de Horace Silver'ın "Strollin'i var. Ayrıca albümün adını taşıyan "Yesterdays" ve de "Smoke Gets in Your Eyes" gibi heyecan verici ballad'lar da var. Albümde bir de Jarrett hayranları için bir de bonus parça var: Konserden önce soundcheck sırasında kaydedilmiş olan "Stella by Starlight". Her eve lazım...

Eleni Karaindrou

Dust of Time
ECM 2070 (2009)

Müzisyenler **Sergiu Nastasa (vi), Renato Ripo (violoncello), Maria Bildea (arp), Vangelis Christopoulos (obua), Spyros Kazianis (basson), Antonis Lagos (french horn), Dinos Hadjiiordanou (accordion), Eleni Karaindrou (p), Camerata - Friends of Music Orchestra , Natalia Michailidou (p), Hellenic Radio Television Orchestra , Alexandros Myrat (cond.)**

ECM'den çıkan Eleni Karaindrou albümleri her zaman bir "soundtrack"ten öte olmuştur, aksine birer sanat eseri gibidirler. Albümde kullanılan enstrümanları kendi başlarına değil, bir arada yarattıkları müzikal renklere göre kullanmışlar. Burada, Karaindrou'nun da dediği gibi, kayıtlarda yer alan müzisyenlerin de kimlikleri çok önemli. Müzisyenlerin hepsi Yunanistan'da yaşıyor, ancak doğum yerleri arasında Romanya ve Arnavutluk var. Bu da, bu müzisyenlerin farklı müzikal yaklaşımları da performanslarına yansıtmasını sağlamış.

Charles Mingus

Tonight at Noon
Atlantic 65922 (1964)

Charlie Mingus'un müzikal gelişiminin izlerini taşıyan bu albüm, Mingus'un hem grup liderliği, hem de eşlikçi olarak gözler önüne serer. Mingus Lionel Hampton, Red Norvo, Illinois Jacquet ve Earl Hines'in gruplarında bulunmuştur. Mingus'un kariyerinin başlarında kaydedilmiş bu albüm, müzisyenin dehasına iyi bir örnek ve de onu tanımak isteyenlere iyi bir başlangıç olmayı teşkil ediyor. Arşivlerinde olmayanlar için...

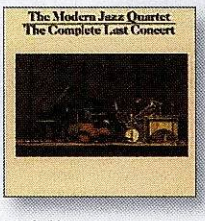

The Modern Jazz Quartet

The Last Concert
Atlantic 819762 (1988)

Müzisyenler **John Lewis (p), Milt Jackson (vib), Percy Heath (b), Connie Kay (d)**

Milt Jackson, John Lewis ve Kenny Clarke aslında ilk olarak Ray Brown ile 1946 ve 1950 yılları arasında Dizzy Gillespie'in orkestrasında trompetçilerin dinlenmesini sağlayan aralarda çalmışlardır. Bu dörtlü 1951'de Milt Jackson Quartet olarak kayıt yapmıştır.
Basçı Percy Heath'in 1952'de dörtlüye katılmasıyla The Modern Jazz Quartet olarak isimlerini değiştirdiler. Başta Jackson ve Lewis müzikal yönetmenlik görevini paylaştılarsa da Lewis bir süre sonra bu işi tek başına yapmaya başladı. Kariyerlerinin ortasında grup çoğunlukla klasik müzik müzisyenleri ile çaldı, ama asıl repertuarları bebop ve Swing zamanı müziklerinden oluşuyordu. Bestelerinin arasında, Belçikalı jazz gitaristi Django Reinhardt'a ithaf edilmiş olan "Django" isimli parça ile "Afternoon in Paris" ve "Bags' Groove" isimli parçalar da bulunmaktadır.
Jackson 1974'de grubu bırakmış, ve daha özgür şekilde çalınabilen bir ortamda olmayı tercih ettiği için farklı bir yol arayışına girmiştir. Lewis ve Jackson'ı aynı anda içinde bulundurmayan bir Modern Jazz Quartet düşünülemezdi ve grup dağıldı. MJQ 1981 yılında festivallerde çalmayı kabul etti ve daha sonra düzenli bir şekilde çalmaya başladılar. Son kayıtları 1993 yılında yapılan grubun son yaşayan üyesi Heath 2005

yılında yaşama veda etmiştir. Eski kayıtlara CD formatında ulaşabilmek çok önemli, arşivlerinde bulunmayanlara...

Stanley Clarke Trio

Jazz in the Garden
HeadsUp 3155
(2009)

Müzisyenler **Hiromi (p), Stanley Clarke (b), Lenny White (d)**

Kırk yıla yayılan ve Return to Forever, Rite of Strings gibi gruplarla yapılan gigilerin yanısıra solo olarak yapılan çalışmaları sığdırmış olan basçı Stanley Clarke elektronik jazz ve fusion'da en önemli isimlerden biridir. Art Blakey, Dexter Gordon, Stan Getz, Joe Henderson gibi pek çok müzisyenle akustik bas çaldığını söyleyen Clarke hayatında daha önce hiç akustik bas ağırlıklı bir albüm yapmadığından dolayı bu konuyla ilgili bir projeye girişmek istemiş, ve bu isteğin sonucunda Jazz In The Garden doğmuştur.
Bu albümde piyanist Hiromi Uehara ve davulcu Lenny White ile çalışan Clarke farklı kültürel ve nesilsel perspektifleri yakalamaya çalışmıştır. Bütün bu bileşenler son yılların en ferahlatıcı Stanley Clarke albümünün oluşumuna katkıda bulunmuştur. Jazz in the Garden Stanley Clarke'ın elektrik jazz'a ilgi duymaya başlamadan önceki zevkini yansıtır. Kendisi de geçmişini ziyaret etmekten hoşlandığını söyleyen Clarke, bu dönemin aslında bir müzisyen olarak kimliğini oluşturan en önemli zaman aralığı olduğunu savunmaktan da çekinmez.

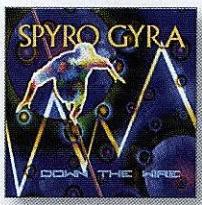

Spyro Gyra

Down The Wire
HeadsUp
31542 (2009)

Müzisyenler **Jay Beckenstein (s), Tom Schuman (keyb), Scott Ambush (b), Julio Fernandez (g), Bonny B (d, perc, vo)**

Buffalo, New York çıkışlı grubun bu yedinci albümünün olan diğer albümler gibi SACD surround sistemde dinlenemeyecek olması üzücü. Tüm albümlerde bulunan Beckenstein ve Schuman'a Marc Quinones, Gerardo Velez, Don Harris, Bill Harris ve Ozzie Melendez gibi müzisyenler eşlik ediyor.
Kolay dinlen smooth jazz grupları arasında bulunan Spyro Gyra dinleyicileri kendine çeken taze ve yeni bir tarza sahip. Rock, R&B ve funk gibi sound'ları da içinde bulunduran albümde bütün bunların yanı sıra pop elementleri de bulunmakta.
Gitarist Julio Fernandez'in açılışını yaptığı A Flower for Annie Jeanette isimli ballad'ın ortalarında piyanist Tom Schuman'ın çok hoş bir solosu var. Afro-Cuban tadında olan parça La Zona Rosa da bütün konuk müzisyenler quintet'e eşlik ediyor. Bonny B de kapanış parçası olan Make It Mine'da hünerlerini gösteriyor.

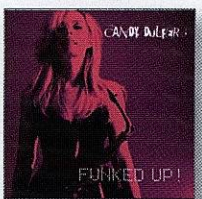

Candy Dulfer

Funked Up
HeadsUp
31522 (2009)

Hollandalı jazz saksofoncusu Candy Dulfer 1990'da ilk solo albümü olan Saxuality'yi çıkarttı. O günden beri Aretha Franklin, Prince ve Pink Floyd gibi pek çok tanınmış isimle çalışan Dulfer bu isimlerle birlikte turlamıştır. Şu anda 40lı yaşlarında olan Dulfer'in müziği yaşı ilerledikçe olgunlaşmış ve müzisyen başlangıçtaki utangaçlığını bir kenara bırakmıştır.
Adından da anlaşılabileceği gibi Funked Up eğlenceli, funky bir albüm. Müzikal açıdan çeşitlilik gösteren albümde Chance Howard ve Kirk Johnson da konuk müzisyen olarak bulunmuştur.

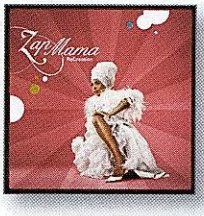

Zap Mama

ReCreation
HeadsUp
31592 (2009)

Taze ve egzotik, Zap Mama'nın pek çok farklı şehirde kayıtları yapılmış olan en son albümü ReCreation değişik dünya müziklerini bünyesinde bulunduruyor. Afrikan müziğinin zenginliğiyle Brezilya müziğinin canlı havasını birleştiren bu albümde nefesli çalgılar, gitar, vurmalılar, klavye, piyano ve lezzetli vokallerin sofistike birlikteliği sunuluyor.
Bu albümdeki en heyecanlandırıcı ögeler duetler olsa gerek. "The Way You Are" Daulne ve Bilal'in yeteneklerini birleştiriyor. Bas, naylon telli gitar, klavye, piyano, flüt ve elektronik ögeler çıkan soundu zenginleştiriyor. Benzer bir şekilde, Vincent Cassel ile olan "Paroles Paroles" isimli duet de oldukça başarılı. Bu albümde konuk olan diğer bir müzisyen ise G. Love. Türünden hoşlanlara...

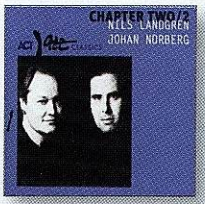

Nils Landgren & Jonas Norberg

Chapter 2
ACT 9020
(2009)

Müzisyenler **Nils Landgren (vo, tbn, tp), Jonas Norberg (g, vo, acc)**

1980 yılında ilk kez bir araya gelen ikili, o günden bu yana en çok aranılan stüdyo müzisyenlerinin başında geldiler. 1988 yılında ise beraber "Chapter Two" isimli grubu kurdular ve de ardından İsveç'te 300'den fazla konser verdiler. 1994 yılında çıkardıkları Chapter Two/2 isimli albümleri ise İsveç'te 20.000'den fazla sattı, ve de şimdi tekrar basılmış yeni haliyle piyasada.

Ida Sand

True Love
ACT9481
(2009)

Müzisyenler **Ida Sand (vo, p, wurlitzer), Ola Gustafsson (g), Mattias Torell (g), Peter Forss (b, vi), Per Lindvall (d, perc), Peter Asplund (tp, flg), Magnus Lindgren (flt, bclt), Ingela Olson (vo), André De Lang (vo)**

Bu albüm için söylenecek doğru söz bir 'aile albümü' olmasıdır. Kayıttaki atmosfer ve his Ida'nın eşi olan Ola Gustafsson'un prodüktör olarak görev alması. Ayrıca sadece bu da değil, bir de kayıtlar başlamadan önce Ida dünyaya bir kız çocuğu getirmiş. Ida'ya göre tüm bunlar vokalistliğe yaklaşımını bile değiştirmiş. Dolayısıyla Ola bu albümün ikinci evleri olan Stockholm'deki Atlantic Stüdyolarında kaydedildiğini, bu yüzden bu kadar içten bir müzik ve sound çıkardıklarını söylüyorlar.

Klaus Paier & Asja Valcic

A Deux
ACT 9478
(2008)

Müzisyenler **Klaus Paier (acc, bandoneon), Asja Valcic (cello)**

Zagreb doğumlu çellist Asja Valcic'in müzikal kariyeri aslında klasik müzik ile başlamış olmasına rağmen eğitimini Zagreb, Moskova, Amerika ve Almanya gibi dünyanın farklı noktalarında bulunan pek çok farklı okulda tamamlamıştır. Bu da Valcic'in pek çok değişik tekniği ve konsepti öğrenmesine yardımcı olmuştur. 1995'te Fransa'da yapılmış olan International Competition for Young Concert Artists in Douai adlı yarışmayı kazanan Valcic Brodski be Brandis Quartetlerinin yanı sıra Orlando, Melos ve Alban Berg Quartet ile çalışmıştır. Schostokovich ve Schnittke'nin sonatlarını içeren albümleri çok beğenilmektedir.

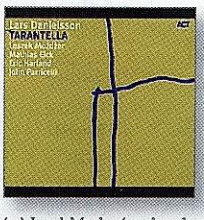

Lars Danielsson

Tarantella
ACT 9477
(2009)

Müzisyenler **Lars Danielsson (bvi, cello, b), John Parricelli (g), Mathias Eick (tp), Leszek Mozdzer (p, celesta, harpsichord), Eric Harland (d, perc)**

Geçtiğimiz yıllarda müziği çok olgunlaşmış olan İsveçli basçı, çellist ve besteci Lars Danielsson Avrupa'nın en önemli jazz'cıların biri olmuştur. Michael Brecker, Randy Brecker, John Scofield, Charles Lloyd gibi pek çok ünlü isimle çalışmış olan Danielsson ayrıca kendi quartet'ine liderlik yapmış ve Caecilie Norby, Viktoria Tolstoy ve Danish Radio Orchestra için yapımcılık görevini de üstlenmiştir. Tüm bunların yanı sıra kendisinin üç tane de albümü bulunmaktadır. Bu albümler bu son çalışmasında olduğu gibi Danielsson'ın kendine özgün sesini, açık görüşlülüğünü ve yaratıcılığını yansıtır.

Rabih Abu Khalil

Em Portugues
Enja 9520
Müzisyenler **Rabih Abou-Khalil (ud, com), Ricardo Ribeiro (vo) Luciano Biondini (acc), Michel Godard (tuba, serpent, b), Jarrod Cagwin (d, perc)**

Tanınmış jazzcılarla, Arap ve Ermeni müzisyenlerle, klasik müzik müzisyenleriyle çalışıp BBC Orkestrası ve Ensemble Modern için parçalar yaşmış olan Lübnanlı besteci Rabih Abou-Khalil, bu sefer Portekiz'e gidip Lezbon'lu genç bir fado şarkıcısıyla Portekiz şiirselliğini kaydediyor.
Kendisine Ricardo Pais tarafından getirilen bu fikrin, kendisi kesinlikle Portekizce konuşmadığı için ilk başta bir şaka olduğunu düşünen Abou-Khalil, sonradan bu projeye ısınmış ve dört elle sarılmıştır. Sonunda kendi aradığı özelliklere sahip olan bir şarkıcı bulmuş olan Abou-Khalil, şarkı sözlerinin Portekizce olması gerektiği fikrine de hemen alışmıştır.

Rodina

Over The Sun
AMCD 0001
(2009)

Asıl adı Aoife Hearty olan İrlanda kökenli genç bir jazz vokalisti Rodina. Albümünde oldukça geniş bir repertuvarı var. Jazzy, R& B, soul kökenli vokallere oya gibi ince ince işlenmiş farklı ama bütünlüğü bozmayan altyapılar eşlik ederken sizleri her seferinde, her parçada şaşırtmayı başaran bir albüm olmuş. Hatta "Run Away Bay" adlı parçasında Raggae gibi altyapılara, bir başkasında ise latin hissi veren ritimlere bile rastlamak mümkün. Beady Belle ya da Esperanza Spalding gibi isimleri sevenler, bu albümü çok sevebilir. Bu arada albümde İstanbullu bir gitarist ve besteci olan Ozan Gürhan'ın da bir bestesinin bulunduğunu, ayrıca Amy Winehouse'la çalışan ve şu anda da kurucu üyelerinden biri olduğu The Haggis Horns adlı grupta da çalan, saksofon sanatçısı Mark Ranson gibi birçok sürpriz isminde bulunduğunu belirtelim. Detaylı bilgi isteyenler sanatçının http://www.rodinamusic.com adlı sitesini ziyaret edebilirler.

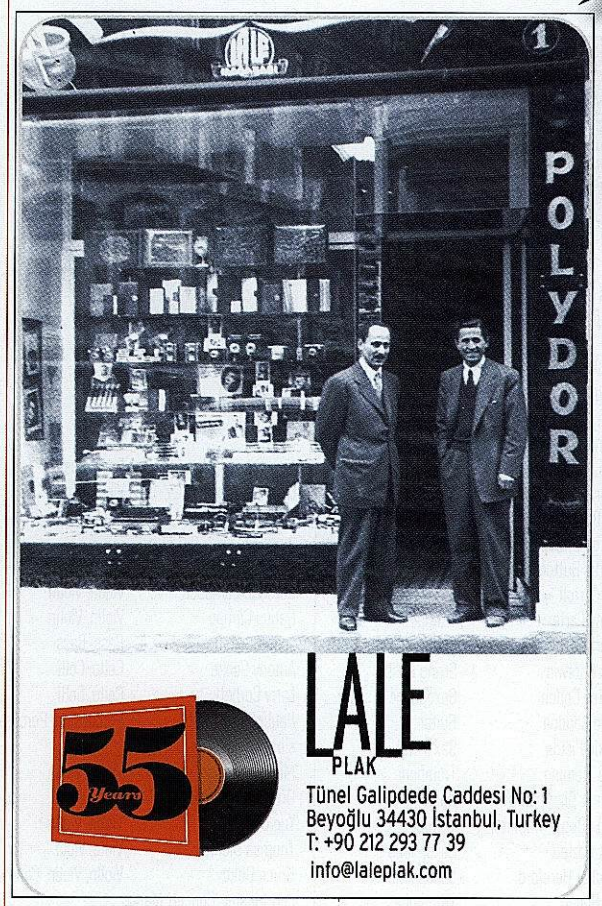

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

He and She
Wynton Marsalis
Blue Note

Lorne Behrman	A&R
Jessica Benjamin	Illustrations
Walter Blanding	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Shanieka D. Brooks	Product Manager
Danielle Crisafulli	Mastering Coordination
Stanley Crouch	Liner Notes
Don Goodrick	Assistant Engineer
Carlos Henríquez	Bass
Scott Hull	Mastering
Ali Muhammed Jackson	Drums
Gordon Jee	Art Direction
Chris Jennings	Engineer
Jeff Jones	Producer
Hyomin Kang	Technical Support
Jonathan Kelly	Music Copyist
Joanne Levey	Production Assistant
Wynton Marsalis	Trumpet
Raymond Murphy	Production Coordination
Dan Nimmer	Piano
Genevieve Stewart	Production Coordination
Angie Teo	Assistant Engineer
Meghan Thornton	Production Coordination
Andy Tommasi	Audio Consultant
Eli Wolf	

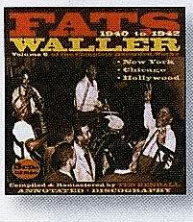

Fats Waller
Complete Recorded Works, Vol. 6
JSP

Ed Allen	Cornet
Irving Ashby	Guitar
Gene Austin	Vocals
Herman Autrey	Trumpet
Herb Borodkin	Vocals
Ed Brader	String Bass
Ada Brown	Vocals
George Brunies	Trombone
Charlie Butterfield	Trombone
Bob Carroll	Sax (Tenor)
Benny Carter	Trumpet
Albert Casey	Guitar
Dick Cherwin	String Bass
Murray Cohen	Saxophone
Eddie Condon	Guitar
Jackie Fields	Sax (Alto)
Herb Fleming	Trombone
John B. Giampietro	Harp
John "Bugs" Hamilton	Trumpet
Chet Hazlett	Saxophone
Fletcher Hereford	Saxophone
Ray Hogan	Trombone
George James	Sax (Alto)
Wilmore Slick Jones	Drums
Murray Kellner	Violin
Ted Kendall	Compilation, Remastering
Drew Kent	Sleeve Notes
Carl Kress	Guitar
Chet Kruzcek	Violin
Marty Marsala	Trumpet
Dave McCrae	Sax (Alto)
Alton Moore	Trombone
Mike Mosiello	Trumpet
Kathryn Perry	Vocals
Gene Porter	Clarinet, Sax (Tenor)
Jimmy Powell	Sax (Alto)
Lou Raderman	Violin
John Raymond	Violin
Frank Robinson	Harmonica, Sax (Baritone)
Pee Wee Russell	Clarinet
Andy Sannella	Clarinet, Sax (Tenor)
Stephen Schultz	Trumpet
Eugene Sedric	Clarinet, Sax (Tenor)
Artie Shapiro	String Bass
Zutty Singleton	Drums
John H. Smith, Jr.	Guitar
Willie "The Lion" Smith	Piano
Eddie Stennard	Saxophone
Slam Stewart	String Bass
Joe Thomas	Trumpet
Arthur Trappier	Drums
Harry Urbont	Violin
Cedric Wallace	String Bass
Fats Waller	Organ, Piano, Celeste, Vocals, Bells, Soloist, Spoken Word
Ethel Waters	Vocals
Mannie Weinstock	Trumpet
George Wettling	Drums
Bobby Williams	Trumpet
Clarence Williams	Vocals, Jug
Nathaniel Williams	Trumpet
George Wilson	Trombone
Yascha Zayde	

Diana Krall
Quiet Nights
Verve

Nico Carmine Abondolo	Bass, Bass
Eun Mee Ahn	Violin, Violin
Daniel Behr	Photography, Photography
Charlie Bisharat	Violin, Violin
Caroline Campbell	Violin, Violin
Darius Campo	Violin, Violin
John Clayton	Bass, Bass
Antony Cooke	Cello, Celli
Larry Corbett	Cello, Celli
Paulinho Da Costa	Percussion, Percussion
Mario de Leon	Violin, Violin
Drew Dembowski	Bass, Bass
Yue Deng	Violin, Violin
Thomas Dienner	Viola, Viola
Bruce Dukov	Violin, Violin, Concert Master, Concert Master
Earl Dumler	Oboe, Oboe
David Ewart	Violin, Violin
Rick Fernandez	Assistant Engineer, Assistant Engineer
Marlo Fisher	Viola, Viola
James Freebarin-Smith	Cello, Celli
Matt Funes	Viola, Viola
Steve Genewick	Engineer, Engineer
Alan Grunfeld	Violin, Violin
Jeff Hamilton	Drums, Drums
Reggie Hamilton	Bass
Trevor Handy	Cello, Celli
Lisa Hansen	Release Coordinator, Release Coordinator
Tiffiany Yi Hu	Violin
Melanie Inglessis	Make-Up, Make-Up
Dan Johnson	Assistant Engineer
Peter Kent	Violin, Violin
Hollis King	Art Direction, Art Direction
Andy Kman	Release Coordinator, Release Coordinator
Diana Krall	Piano, Piano, Vocals, Vocals, Producer, Producer
Steve Kujala	Flute (Alto), Flute (Alto), Flute (Bass), Flute (Bass)
Razdan Kutumjain	Violin
Razdan Kuyumijian	Violin
Janet Lakatos	Viola, Viola
Timothy Landauer	Cello, Celli
Bill Lane	French Horn, French Horn
Tommy LiPuma	Producer, Producer
Liane Mautner	Violin, Violin
Robert Maxwell	Photography, Photography
Chris McMillan	Hair Stylist, Hair Stylist
Ed Meares	Bass, Bass
Joe Meyer	French Horn
Todd Miller	French Horn, French Horn
Evelyn Morgan	A&R
Sangwook "Sunny" Nam	Mastering, Mastering
Dan Neufeld	Viola, Viola
John Newcott	Release Coordinator, Release Coordinator
Helen Nightengale	Violin, Violin
Claus Ogerman	Arranger, Arranger, Conductor, Conductor
Sid Page	Violin, Violin, Concert Master, Concert Master
Joel Pargman	Violin, Violin
Katia Popov	Violin, Violin
Barbara Porter	Violin, Violin
Sue Raney	Bass, Bass
Steve Richards	Cello
Gil Romero	Violin, Violin
Geri Rotella	Flute (Alto), Flute (Alto), Flute (Bass), Flute (Bass)
Doug Sax	Mastering, Mastering
Al Schmitt	Engineer, Engineer, Mixing, Mixing
David Shostac	Flute (Alto), Flute (Alto), Flute (Bass), Flute (Bass)
Dan Tobin Smith	Cello, Celli
Tereza Stanislav	Violin, Violin
Rudy Stein	Cello, Celli
Shari Sutcliffe	Project Coordinator, Project Coordinator, Contractor, Contractor
Joey Tierne	Wardrobe, Wardrobe
Marda Todd	Viola
Rick Todd	French Horn, French Horn
Doug Tornquist	Tuba, Tuba
Cecilia Tsan	Cello, Celli
Mari Tsumura	Violin, Violin
Josephina Vergara	Violin, Violin
David F. Walther	Viola, Viola
Brad Warnaar	French Horn, French Horn
Amy Wickman	Violin, Violin
Anthony Wilson	Guitar, Guitar
Evan Wilson	Viola, Viola
Robert Zimmitti	Vibraphone

Cassandra Wilson
Closer to You: The Pop Side

Jenny Bagert	Photography
Cyro Baptista	Percussion
Kevin Breit	Banjo, Bouzouki, Guitar, Mandolin, Guitar (Electric), Guitar (Resonator)
T Bone Burnett	Guitar, Vocals, Producer
Charles Burnham	Violin
Lance Carter	Drums
Keith Ciancia	Piano, Keyboards, Producer
Evren Goknar	Mastering
Jeff Haynes	Percussion
Xavyon Jamison	Drums
Kevin Johnson	Percussion
Calvin "Fuzz" Jones	Bass (Upright)
Naomi Kaltman	Photography
Jim Keltner	Drums
Susan Lavoie	Art Direction
Mark Peterson	Bass, Bass (Acoustic)
Lonnie Plaxico	Bass, Bass (Acoustic)
Brandon Ross	Guitar (Acoustic), Guitar, Guitar (Steel)
Marvin Sewell	Guitar (Acoustic)
Cecilia Smith	Marimba
Fabrizio Sotti	Guitar, Producer
Craig Street	Producer
Reginald Veal	Bass (Upright)
Doug Wamble	Guitar (Acoustic)
Chris Whitley	Guitar
Cassandra Wilson	Producer
Perry Wilson	Drums
Eli Wolf	

Roy Ayers Ubiquity
He's Coming
Polydor

Katsuji Abe	Art Direction, Cover Design
Minoru Aoki	Photography
Roy Ayers	Organ, Arranger, Vocals, Vibraphone

Samuel "Little Sonny" Brown	Guitar
Ron Carter	Bass
Selwart Clarke	Strings
Billy Cobham	Percussion, Drums
Sonny Fortune	Flute, Sax (Soprano)
Bob Fusco	Guitar
Victoria Hospedale	Vocals (bckgr)
Gloria Jones	Vocals (bckgr)
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Production Coordination
Ed Kollis	Producer
Bill Pratt	Liner Notes
Kevin Reeves	Mastering
Jumma Santos	Conga
Carol Smiley	Vocals (bckgr)
Rudy Van Gelder	Engineer
Harry Weinger	Reissue Supervisor
Harry Whitaker	Organ, Arranger, Piano (Electric), Vocals
John Williams	Bass
Myrnaleah Williams	Producer
Isabelle Wong	

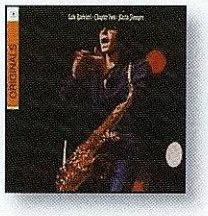

Gato Barbieri
Chapter Two: Hasta Siempre
Impulse

Gato Barbieri	Flute, Sax (Tenor), Vocals, Wind, Narrator
Michelle Barbieri	Director
Baker Bigsby	Engineer, Mixing
Paulinho Braga	Drums
Adalberto Cevasco	Bass (Electric)
Mayuto Correa	Conga, Triangle
Domingo Cura	Bongos, Bombo
Daudeth de Azevedo	Cavaco
Helio Delmiro	Guitar
Nivaldo Duarte	Engineer
Gil Fortis	Engineer, Assistant
Isoca Fumero	Charango
Jim Hughart	Bass (Electric)
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Production Coordination
Pocho Lapouble	Drums
Ricardo Lew	Guitar (Electric)
Dominic Lumetta	Assistant
Juan Carlos Manojas	Engineer
Raul Mercado	Quena
Ed Michel	Producer
Amadeo Monges	Arpa India
Novelli	Bass (Electric)
Jorge Padin	Percussion
Quelo Palacios	Guitar (Classical)
Antonio Pantoja	Percussion, Quena, Erkencho, Sikus
Kevin Reeves	Mastering
Zurdo Roitzner	Percussion, Drums
Jorge Tagliani	Engineer
Harry Weinger	Reissue Supervisor
Isabelle Wong	

Tony Bennett/Bill Evans
The Complete Tony Bennett/Bill Evans Recordings
Fantasy

Rikka Arnold	Editorial
Tony Bennett	Vocals
Chris Clough	Project Assistant
Don Cody	Producer, Engineer
Larissa Collins	Art Direction
Bill Evans	Piano
Will Friedwald	Liner Notes
Evelyn Haddad	Project Assistant
Stephen Hart	Mixing
George Horn	Remastering
Helen Keane	Producer, Session Producer
Orrin Keepnews	Executive Producer
Nick Phillips	Compilation Producer
Seth Presant	Remastering
Joe Tarantino	

Lars Danielsson
Tarantella
Act Music + Vision

Lars Danielsson	Arranger, Cello, Producer, Double Bass, Violin (Bass)
Mathias Eick	Trumpet
Eric Harland	Percussion, Drums
Ake Linton	Engineer
Siegfried Lock	Executive Producer
Leszek Mozdzer	Piano, Celeste, Harpsichord
Jenny Lind Nilsson	Producer
Lars "L.G." Nilsson	Producer, Engineer, Mastering, Mixing
Martin Noël	Cover Art
John Parricelli	

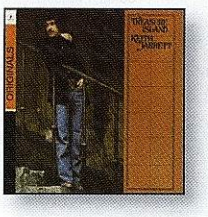

Keith Jarrett
Treasure Island
Impulse

Sam T. Brown	Guitar
Sam Brown	Guitar
Guilherme Franco	Percussion
Charlie Haden	Bass
Richard Heenan	Mixing
Keith Jarrett	Piano, Sax (Soprano), Osidrum
Dan Johnson	Percussion
Danny Johnson	Percussion
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Production Coordination
Roberto Masotti	Photography
Tony May	Engineer
Ed Michel	Producer
Shigeo Miyamoto	Mastering
Paul Motian	Percussion, Drums
Takao Ogawa	Liner Notes
Dewey Redman	Sax (Tenor), Tambourine
Kevin Reeves	Mastering
Harry Weinger	Reissue Supervisor
Isabelle Wong	

Medeski Martin & Wood
Radiolarians II

Ernst Haeckel	Illustrations
Carmel Holt	Art Direction, Design, Layout Design
David Kent	Producer, Engineer, Mixing
John Medeski	Keyboards
David Perry	Art Direction, Design, Layout Design
Alan Silverman	Mastering
Chris Wood	

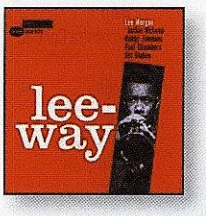

Lee Morgan
Lee-Way
Blue Note

Art Blakey	Drums
Bob Blumenthal	Liner Notes
Micaela Boland	Art Direction, Design
Paul Chambers	Bass
Michael Cuscuna	Producer, Reissue Producer
Kevin Michael Gray	Mastering
Nat Hentoff	Liner Notes
Steve Hoffman	Mastering
Gordon Jee	Creative Director
Alfred Lion	Producer
Jackie McLean	Sax (Alto)
Reid Miles	Cover Design
Lee Morgan	Trumpet
Gus Skinas	Authoring
Bobby Timmons	Piano
Rudy Van Gelder	Engineer, Remastering
Francis Wolff	

Phil Woods
The Children's Suite
Jazzed Media
vocalists Vicki Doney and Bob DoroughTom Hamilton (tenor and clarinet,) Roger Rosenberg (baritone and bass clarinet) Nelson Hill (alto

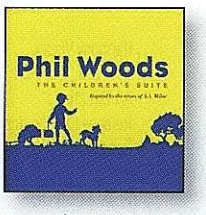

and flute,) trombonist and co-collaborator Rick Chamberlain, and Woods (alto sax exclusively) bassist Steve Gilmore and drummer Bill Goodwin are here, with Eric Doney on piano

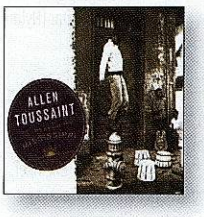

Allen Toussaint
The Bright Mississippi
Nonesuch

Jay Bellerose	Percussion, Drums
Karina Benznicki	Production Supervisor
David Bither	Executive Producer
Don Byron	Clarinet
Eli Cane	Production Coordination
William Claxton	Cover Photo
Ronen Givony	Editorial Coordinator
Joe Henry	Producer, Liner Notes
Kevin Killen	Engineer, Mixing
Rick Kwan	Mixing Assistant
Brad Mehldau	Piano, Guest Appearance
Nicholas Payton	Trumpet
David Piltch	Bass (Upright)
Joshua Redman	Sax (Tenor), Guest Appearance
Marc Ribot	Guitar (Acoustic)
Anthony Ruotolo	Assistant Engineer
Allen Toussaint	Piano, Vocals
Michael "Mick" Wilson	

Brian Blade
Mama Rosa
Verve Forecast

Sachico Asano	Design
John Bigham	Baritone (Vocal)
Brian Blade	Bass, Guitar, Piano, Arranger, Drums, Vocals, Producer, Photography
Dahlia Ambach Caplin	A&R
Dave Coleman	Assistant Engineer
Jon Cowherd (Pump)	Piano, Organ
Rocco Deluca	Soprano (Vocal)
Aaron Embry	Piano, Alto (Vocals)
Lisa Hansen	Release Coordinator
Darryl Johnson	Tenor (Vocal), Har-

mony Vocals	
Kelly Jones	Harmony Vocals, Photography
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Release Coordinator
Daniel Lanois	Bass, Guitar, Pedal Steel, Harmony Vocals, Soloist
Greg Leisz	Pedal Steel, Lap Steel Guitar, Weissenborn
Jenny lee Lindberg	Bass
Tucker Martine	Engineer, Mixing, Processing
Annabel Mehran	Photography
Geoffrey Moore	Guitar, Guitar (Nylon String)
Evelyn Morgan	A&R
John Newcott	Release Coordinator
Tatjana Reimann	Photography
Kurt Rosenwinkel	Guitar
Adam Samuels	Producer, Engineer, Mastering, Mixing, Photography, Processing
Silverlake Male Chorus	Choir, Chorus
Patrick Smith	Pedal Steel
Rod Snyder	Photography
Shawn Stroope	Photography
Steve Sullivan	Engineer
Chris E. Thomas	Bass
Jennifer Tipoulow	Photography
Clint Welander	

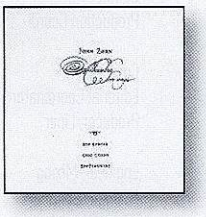

John Zorn
Alhambra Love Songs
Tzadik

Rob Burger	Piano
Heung-Heung "Chippy" Chin	Design
Greg Cohen	Bass
Scott Hull	Mastering
Scott Irvine	Photography
Ben Perowsky	Drums
Kazunori Sugiyama	Associate Producer
Marc Urselli	Engineer, Mixing
John Zorn	

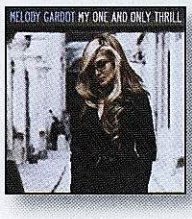

Melody Gardot
My One and Only Thrill
Verve

Nico Carmine Abondolo	Double Bass
Darius Campo	Violin
Roberto Cani	Violin
Vinnie Colaiuta	Drums
Kevin Connolly	Violin
Larry Corbett	Cello
Paulinho Da Costa	Percussion
Drew Dembowski	Double Bass
Joel Derouin	Violin
Marcia Dickstein	Harp
Bruce Dukov	Concert Master
Alma Fernandez	Viola
Samuel Formicola	Viola
Gary Foster	Sax (Alto), Orchestra Manager
Melody Gardot	Guitar, Piano, Vocals, Musical Director
Steve Genewick	Mixing Assistant
Behn Gillece	Vibraphone
Ira Glansbeek	Cello
Larry Goldings	Organ (Hammond)
Bernie Grundman	Mastering
Helix Hadar	Engineer
Lisa Hansen	Release Coordinator
Patrick Hughes (bckgr)	Trumpet, Vocals
Nicholas Jhara	Photography, Cover Photo
Roland Kato	Viola
Hollis King	Art Direction
Larry Klein (bckgr), Producer	Bass, Vocals
Andy Kman	Release Coordinator
Miran Kojian	Violin
Shervin Lainez	Photography
Natalie Leggett	Violin
Andy Martin	Trombone
Liane Mautner	Violin
Vince Mendoza	String Arrangements, String Conductor
John Newcott	Release Coordinator
Robin Olson	Violin
Ken Pendergast (bckgr), Musical Director	Bass, Vocals
Cindi Peters	Production Coordination
Katia Popov	Violin
Jody Rubin	Viola
Al Schmitt	Mixing
Amy Shulma	Harp
Joe Soldo	Orchestra Contractor
Audrey Solomon	Violin
Christina Soule	Cello
Victoria Stiles	Make-Up
Cecilia Tsan	Cello
Irina Voloshina	Violin
David F. Walther	

John McLaughlin
Five Peace Band Live
Concord

Evelyn Brechtlein	Production Coordination
Kris Campbell	Photography
Vinnie Colaiuta	Drums
Chick Corea	Piano, Arranger, Keyboards, Producer, Author
Larry Crowe	Drum Technician
Kenny Garrett	Saxophone
Bernie Grundman	Mastering
Herbie Hancock	Piano, Guest Appearance
Sven Hoffman	Engineer
Bernie Kirsh	Engineer, Executive Engineer
Bob Masse	Cover Illustration
Christian McBride	Bass (Electric), Bass (Acoustic)
John McLaughlin	Guitar, Producer, Author
Julie Rooney	Art Direction
Buck Snow	Mixing Assistant
Brian Vibberts	Mixing
Burton Yount	

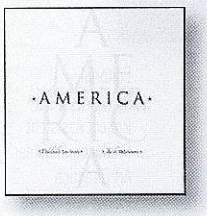

Wadada Leo Smith & Jack DeJohnette
America
Tzadik

Heung-Heung "Chippy" Chin	Design
Jeremie Clement	Photography
Jack DeJohnette	Drums
James Dellatacoma	Recording
Jeff Evans	Mixing
Scott Hull	Mastering
Martin Luther King, Jr.	Author
Wadada Leo Smith	Flugelhorn, Producer
Kazunori Sugiyama	Associate Producer
Alex Wallace	Author
John Zorn	

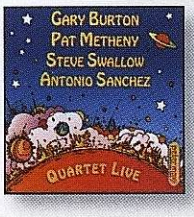

Gary Burton
Quartet Live
Concord

Gary Burton	Producer, Vibraphone, Liner Notes
Carolyn Chrzan	Guitar, Production Assistant
Chris Culpepper	Drums
Pete Karam	Mixing
Peter Max	Package Design, Cover Art
Pat Metheny	Guitar, Producer, Liner Notes
David Oakes	Engineer, Production Coordination
Antonio Sanchéz	Drums, Liner Notes
Steve Swallow	Bass (Electric), Liner Notes
Mark Wilder	

Freddie Hubbard
Without a Song: Live in Europe 1969
Blue Note

Malcolm Addey	Engineer, Remixing, Mastering
Ron Carter	Bass
Michael Cuscuna	Release Production
Perry Greenfield	Product Manager
Sir Roland Hanna	Piano
Louis Hayes	Drums
Freddie Hubbard	Trumpet
Gordon Jee	Creative Director
Stefan	

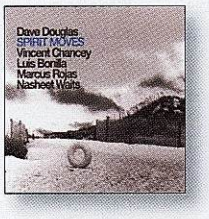

Dave Douglas/Brass Ecstasy
Spirit Moves
Greenleaf

Luis Bonilla	Trombone
Vincent Chancey	French Horn
Jem Cohen	Photography
Geoff Countryman	Engineer, Mastering, Mixing
Dave Douglas	Trumpet, Producer
Christopher Green	Photography
Ben Levin	Graphic Design
Tyler McDiarmid	Engineer, Mastering, Mixing
Marcus Rojas	Tuba
Jim Tuerk	Production Overseer
Nasheet Waits	

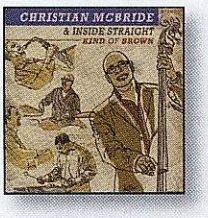

Christian McBride & Inside Straight
Kind of Brown
Mack Avenue

Carl Allen	Drums
Maria Ehrenreich	Production Director, Creative Services Director
Joe Ferla	Engineer, Mixing
Justin Gerrish	Mixing Assistant
André Kimo Stone Guess	Associate Producer
Orrin Keepnews	Liner Notes
Randall Kennedy	Creative Director
Christian McBride	Bass, Producer
Raj Naik	Design
Jesse Nichols	Assistant Engineer
Al Pryor	A&R
Will Wakefield	Production Coordination
Mark Wilder	

Masada Quintet
Stolas: The Book of Angels, Vol. 12
Tzadik
Joey Baron (d) Greg Cohen (b), Dave Douglas (t), Uri Caine (p) , Joe Lovano (ts)

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

Türkiye'nin Tek JAZZ Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Soldan sağa:

1-İstanbul Jazz Festivali'nde çalacak olan bir basçının isminin baş harfleridir/...bu basçının seksenlerden bir kaydıdır: If This _____ Could Only Talk (tersi).

2-Bop döneminin en önemli davulcularındandır; Modern Jazz Quartet'in ilk kadrosunda yer almıştır. Francy Boland ile kurduğu orkestra uzun yıllar Avrupa sahnesinde boy göstermiştir: Kenny _____ (1914-1985).

3-Bir Bob James kaydı/Bir Thelonious Monk bestesidir (iki kelime): ___ _____ You.

4-Steps Ahead'in Modern Times (Elektra, 1984) albümünde bir parça/Peter Erskine, Palle Danielsson, John Taylor ortak çalışmasıdır: As It _____ (ECM, 1995)

5-Miles Davis'in yetmişlerdeki kayıtlarındandır: _____ The Corner/Bir Steve Khan-Eyewitness albümü: Casa _____

6-Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Just About Jazz ve Sürprizler isimli iki albüm yapmış olan besteci ve piyanistin adı.

Yukarıdan aşağıya:

1-Soldan sağa ikinci soruda bahsi geçen müzisyenin ünlü albümü: _____ Days.

2-Do notasının harf karşılığı/ABD'de genç jazzcı kuşağı için bir dönem bu ifade kullanılırdı: Young _____.

3-İstanbul Jazz Festivali'ndeki konseri, geçirdiği kalp rahatsızlığı nedeniyle iptal edilen piyanistin soyadı.

4-1971 yapımı, R&B esintili, ortalamanın altında bir Archie Shepp kaydı: For _____ (tersi).

5-Kayıt teknolojileri geliştirmesiyle ünlenmiş bir marka/_____ Jam Blues (Ellington)/Mi notasının harf karşılığı.

6-İstanbul Jazz Festivali'nde sahneye çıkacak olan efsanevi gitarist'in soyadı.

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6						

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Çağatay Afyon - Kazasker/İstanbul
Nilay Tezsay - Üsküdar/İstanbul
Şive Çeliktaş - Karabağlar/İzmir

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	P	F	F	A	C	E
2	I	T	A	U	R	A
3	M	O	T	H	E	R
4	O	S	I	E	O	E
5	S	H	E	I	L	A
6	S	I	N	N	E	R

ÇAZGIR

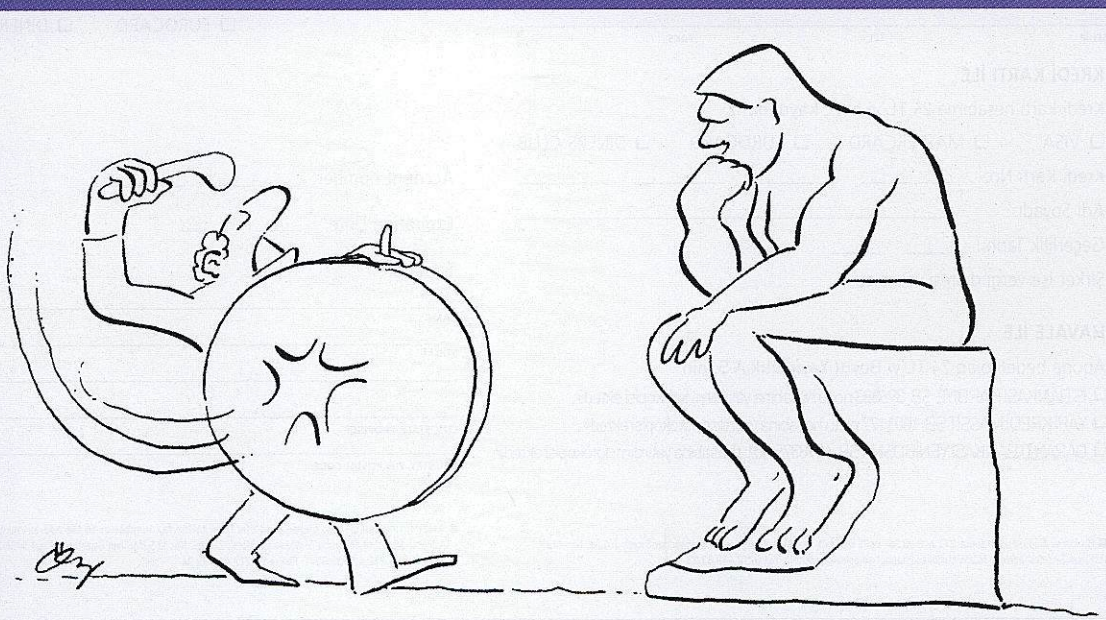

Özgen Özman

MODE

COVERS

ARTISTS

ALBUMS

Dijital Müziğin Yeni Formu

TITLES

FAVOURITES

QUEUE

Yeniliğin ve zerafetin yeni ikonu BeoSound 5, bakmak, dinlemek ve yaşamak için tasarlandı.

BeoSound 5, dijital müziğinizi mükemmel ses kalitesi ile görünür kılıyor.

İstinyePark Showroom 0212 345 54 66

BANG & OLUFSEN

Biz bu mutluluğu hakettik...

MAKSİMUM HERŞEY DAHİL / 0-12 YAŞ 1 ÇOCUK ÜCRETSİZ

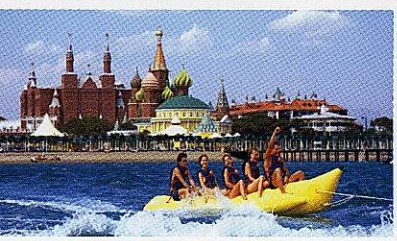
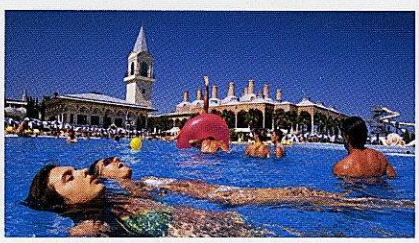

MNG turizm

World of Wonders

WOW KREMLIN PALACE - WOW TOPKAPI PALACE - WOW BODRUM RESORT - WOW İSTANBUL

Maximum Her Şey Dahil

24 saat limitsiz yerli ve standart yabancı alkollü-alkolsüz içkiler, açık büfe sabah, öğle, akşam yemekleri, snack çeşitleri, pastane, gözleme çadırı, gece aperatifleri, a la carte restoranlar, sauna, Türk hamam fitness center, bay-bayan saç kesimi ve yıkaması, tenis kortları, squash, disko, aqua park, animasyon gösterileri, bilgisayar oyunları, internet cafe, bilardo, masa tenisi, mini club. Su sporları; katamaran, banan kano, wakeboard, rüzgar sörfü, board+yelken ve su kayağı ücretsizdir. Odalarda; her gün doldurulan mini bar, uydu yayınlı TV, müzik yayını, saç kurutma makinesi, merkezi klim

MNG turizm

İstanbul Harbiye Cumhuriyet Cad. No: 145 İst. / **Ataköy** Atrium Alışveriş Merkezi İst. Kızıltoprak Bağdat Cad. No: 76 D: 1 İst. / **Ankara** Uğur Mumcu Cad. No: 84/A Gaziosmanpaşa Ank. / **İzmir** Mustafa Bey Cad. No: 13 D: 1 İzmir

7 GÜN 24 SAAT ONLINE REZERVASYON

www.mngturizm.com

444 200

HAFTAİÇİ HERGÜN 09:00 21:
PAZAR 10:00 20:00 SAATLERİ ARASI